

Không Thể Chạm Vào Em

Contents

Không Thể Chạm Vào Em	1
1. Chương 1: Trốn Chạy	1
2. Chương 2: Gia Biến	8
3. Chương 3: Gặp Gỡ	13
4. Chương 4: Sợ Hãi	19
5. Chương 5: Rung Động	25
6. Chương 6: Ngập Ngừng	32
7. Chương 7: Tình Ca	39
8. Chương 8: Một Nhà	43
9. Chương 9: Mâu Thuẫn	50
10. Chương 10: Người Yêu Cũ	57
11. Chương 11: Hàn Gấm	64
12. Chương 12: Hoang Mang	71
13. Chương 13: Tan Vỡ	78
14. Chương 14: Tan Vỡ (2)	84
15. Chương 15: Lao Đạo	90
16. Chương 16: Dấu Vết	97
17. Chương 17: Quyền Lực	103
18. Chương 18: Giải Cứu	108
19. Chương 19: Sa Lưới	114
20. Chương 20: Đoàn Tụ	120
21. Chương 21: Mãi Mãi Bên Nhau	126

Không Thể Chạm Vào Em

Giới thiệu

Đây là một cuốn tiểu thuyết được tác giả viết ra dành cho những người luôn có ước muốn có thể tìm kiếm một tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-cham-vao-em>

1. Chương 1: Trốn Chạy

Tiếng lá cây xào xạc. Miên Tú bon bon chạy trong khu rừng vắng, vừa chạy, vừa ngoái đầu lại phía sau. Bộ pijama trắng rách tươm. Đôi chân trần không còn chút cảm giác, dấu những vết trầy xước đã chẳng chịt và hằn sâu, vì phải chạy một quãng đường dài. Tất cả chỉ còn là những nhịp thở vội, đứt quãng và run rẩy. Cô cố gắng lấy lại hơi để tiếp tục cho đoạn đường chưa biết điểm dừng của mình. Sau lưng, ở phía xa, một nhóm người đang truy đuổi, tiếng bước chân, âm thanh xào xạc ngày một lớn hơn, gần hơn, rõ ràng hơn...

Tuyệt vọng, kiệt sức, nhưng đôi chân gầy guộc không cho phép chủ nhân của nó dừng lại; bởi dừng lại đâu phải chỉ kết thúc đoạn đường này, mà là, dừng tất cả! Ánh đèn đường phía trước le lói lọt qua kẽ lá, chiếu lại gần, như rọi cho Miên Tú một hy vọng không thành hình. Bước chân nhanh hơn, Miên Tú chạy băng qua khu rừng, bỏ mặc âm thanh rượt đuổi đầy đe dọa vẫn vọng đều từ phía sau.

Bên kia đường là một ngôi nhà gỗ, cũ kỹ, đến mức ngay lúc này mà Miên Tú còn bật ra một suy nghĩ, hệt như trong những bộ phim kinh dị Miên Tú thường xem. Một ngôi nhà bỏ hoang, rõ ràng là thế, vì cái không khí lạnh lẽo của nó toát ra đến tận nơi Miên Tú đang vội vã nhìn. Không do dự, Miên Tú chạy thẳng vào gian nhỏ bên hông nhà, ngồi thụp xuống, thở thật vội, như thể chỉ cần chậm một nhịp, trái tim bé nhỏ của Miên Tú sẽ ngừng đập ngay tức thì.

- Nó đâu rồi?! - Một giọng nói chồm đến, nghe có vẻ như là gã cầm đầu.

Giật thót mình, Miên Tú đưa tay lên bịt chặt miệng, nước mắt chực trào. Suốt đoạn đường dài, cô không hề khóc, dấu chân rách toang, người đầy vết thương, rướm máu. Bỗng dưng, đến thời điểm này - lúc hy vọng le lói, mọi thứ lại sắp đổ sập trước mặt cô. Vụn vỡ, tan tành. Cánh cửa cọt kẹt vụt mở toang.

*

Mồ hôi rịn ướt trán, Miên Tú choàng tỉnh, hơi thở vẫn vội vã như cô gái trẻ trong giấc mơ vừa này. Ngẩng đầu nhìn hình ảnh của chính mình đang ngồi thở hồng hộc phản chiếu trong gương, Miên Tú đưa tay vuốt mặt, cố tự trấn an bản thân.

- Chỉ là mơ thôi!

Lúc này, Miên Tú mới cảm nhận được ánh nắng đã len lỏi qua khung cửa sổ, rọi thẳng vào mặt mình. Cô vào nhà tắm, mở vòi nước, hai tay chống lên mặt đá lạnh bao quanh bồn rửa mặt, nhìn thẳng vào hình ảnh mình phản chiếu trong gương. Đôi mắt lộ rõ vẻ tiều tụy.

*

- Chưa cuối tháng mà đã hết tiền rồi à? - Nhã Đồng lên tiếng.

- Dạ! Đâu có?! - Miên Tú bước vào cửa hàng, ngạc nhiên, trả lời Nhã Đồng.

- Không hết tiền mà mặt mày bí xì vậy? Không lẽ thất tình?

Miên Tú cười như mếu, giá mà, giờ này có thứ gì đẩy để buồn, như thất tình chẳng hạn, có lẽ sẽ hay hơn nhiều. Đi về phía quầy, nhẹ nhàng đẩy giỏ xách vào học tủ, ngó nghiêng ra đường và cô nhận ngay lấy cảm giác choáng váng... Sát ngoài cửa ra vào, chiếc váy trắng dài treo lơ lửng, như thách thức cảm giác của một con người đang chạy trốn thứ gọi là hôn nhân. Chỉ thế, và ngay lập tức, trôi qua đầu Miên Tú là hình ảnh của chính mình trong bộ váy cô dâu, đi về phía đây cuộc đời cô chao nghiêng một góc.

- Em sao vậy? - Nhã Đồng thật sự lo lắng.

- Em không sao mà! - Miên Tú lại cũng chỉ biết gượng cười, thẳng thốt nhìn mình qua tấm gương lớn trước mặt, mệt mỏi, tiều tụy và cứ vương vương một nỗi buồn.

*

Những đám người đẹp dễ nhưng ồn ào lần lượt rời khỏi sảnh lớn tòa biệt thự, thấy lại vài nụ cười chứa cùng một ẩn ý. Miên Tú nghe chưa chút dỗi từ bao tử lên tận tim mình, vậy rồi, cảm giác ấy cũng phải trở thành một nụ cười đủ tươi để trả lễ. Ừ thì, người ta đến mừng cô lấy chồng - lại là con trai của gia đình quyền quý, là cơ sở để phát triển việc kinh doanh của chính gia đình cô nữa - hà có gì mà không trả cho người ta sự giả tạo mang tên hạnh phúc này?!

Chẳng cần đợi đến khi văn hản khách, vẫn còn vài người lại qua, mẹ chồng cô - và thậm chí cả đám gia nhân trong nhà - khinh khỉnh cười, khinh khỉnh nói những câu theo kiểu, nếu không có họ, không có cuộc hôn nhân này, thì có lẽ cha cô đã phải hứng đại hạn. Có những nỗi buồn không dưng lớn mạnh thành một cơn buồn nôn, thốc mùi xú uế lên tận não. Mình phải về được phòng, đâu không phải là phòng của mình, nhưng chí ít, nó còn có một cánh cửa để trốn đằng sau đó; và khóc, và cười... bất kỳ gì cũng được, miễn đừng phải nghe thêm và nhìn thêm bất kỳ gì - Miên Tú nghĩ!

Gã chồng chệnh choạng say, với tay nắm cửa và ẩy cả thân hình về chùng không còn giữ được thăng bằng thêm mấy chút nữa, đổ vào phòng như cơn bão cuối cùng của mùa - xám xịt và mang rất nhiều gió rít. Rất chậm rãi, gã tiến về phía chiếc giường mà Miên Tú đang run rẩy ngồi trên.

- Cởi đồ ra, ngủ! - Đó là một mệnh lệnh.

- Để em... - Miên Tú toan đứng dậy.

- Ngồi yên đó! - Gã chồng gắt. - Cởi đồ ra!

*

- Sao còn chưa cởi ra?! - Nhã Đồng vừa thắc mắc, vừa dò xét thái độ của Miên Tú.

Miên Tú giật mình, cởi vội bộ quần áo trên người cô người mẫu vẫn đang trơ ra, chờ đợi. Cảm giác lạnh lạnh khi bàn tay chạm vào cơ thể bằng nhựa ấy, có lúc thú vị, có lúc lại đáng sợ vô cùng. Miên Tú giật mình tự hỏi, có phải, bản thân mình cũng từng lạnh lẽo, vô hồn như thế không? Có lẽ là không, vì, cứ nhìn cô người mẫu này đi, không mảnh vải che thân, trước người qua - kẻ lại, cô ấy vẫn tươi tắn, xinh đẹp. Chẳng bù cho Miên Tú, khi không còn một mảnh vải che thân trước mặt một người, cũng đủ làm cô cảm thấy tội tệ.

Chẳng hiểu sao Miên Tú không thể dứt suy nghĩ của mình ra khỏi con ma-nơ-canh trắng phau này. Cũng chẳng hiểu tại sao cô cứ tự so sánh mình với nó. Có lẽ giống thật! Không gia đình, không thân phận, không người thân - một cuộc sống mới cấu cạnh bắt đầu bằng những từ “không” nhưng thật sự nhẹ nhõm. Vài người quen của cô ở thời điểm hiện tại cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chị chủ quán cà phê - nơi cô hay đến vào mỗi tối thứ Bảy, cô chủ quán ăn ở đầu hẻm quen thuộc - quen đến nỗi, Miên Tú chỉ cần xuất hiện, nhìn sắc mặt, cô chủ sẽ biết hôm nay Miên Tú muốn ăn gì, và người quen cuối cùng là Nhã Đồng - chủ tiệm thời trang nhỏ bé này. Vẫn mãi mê suy nghĩ, Miên Tú không thấy được sự lo lắng đang dần hiện rõ trên khuôn mặt Nhã Đồng.

- Mày có chuyện gì mà giấu chị, đúng không? - Chị chủ cau mày.

Miên Tú lắc đầu. Nhã Đồng tiến đến gần, chỉ vào bộ quần áo đen đúa, đen từ đầu đến chân - đen như bầu trời đêm trong giấc mơ tối qua - trên người cô người mẫu vẫn thản nhiên đứng vô hồn. Miên Tú giật mình với chính cách phối màu của mình. Từ ngày Miên Tú đến cửa hàng, khách đông hơn hẳn, đơn giản vì họ thích những bộ quần áo cô phối trưng bày. Bộ nào cũng có màu sắc, điểm nhấn, có cá tính, và rõ ràng rất thẩm mỹ. Bản thân Miên Tú ít khi mặc quần áo màu đen, cũng không cho người mẫu diện màu đen, bởi với cô, màu đen là màu của sự u ám, tăm tối; vậy mà, hôm nay...

- Một thì về nghỉ đi, hôm nay chị đóng cửa, không phải lo! - Nhã Đồng lấy túi xách ra, dúi vào tay Miên Tú như khẳng định cho câu nói của mình.

Miên Tú lững thững bước ra khỏi cửa hàng, hít một hơi thật sâu, nhìn về phía cuối con đường - nơi mùi hương cà phê quen thuộc đang phảng phất, theo làn gió thoảng, nhẹ nhàng đến bên cạnh cô. Miên Tú mang túi xách lên vai, rảo bước, tiến về phía ấy.

*

Quán cà phê nhỏ nằm ở cuối con đường - nơi ít người lui tới - mang phong cách phương Tây cổ điển. Biển hiệu gỗ được cắt theo một hình thù kỳ quái - trông vào tưởng như một sự rách rúa, tèm nhem, nhưng rõ ràng có chủ ý - treo bên ngoài cửa. Bên trên là hình ảnh một chú mèo đen tuyền, kiêu ngạo, chễm chệ ngồi bên cạnh dòng chữ “Tiệm cà phê Mèo”. Hai cây cột đèn kiểu Pháp đứng ngay ngắn hai bên cửa ra vào, tạo cho khách cảm giác an toàn, vững chãi. Ánh đèn vàng bao trùm toàn bộ không gian bên trong quán và chút ít lọt ra ngoài qua hai ô cửa sổ. Tiếng nhạc ballad trữ tình thỉnh thoảng trôi ra ngoài khi có ai đó mở cửa ra hoặc vào quán. Chừng ấy thôi cũng đã đủ để khách có lý do - dẫu có vẻ vô tình - ghé ngang, bước vào, hòa mình giữa không gian ấm cúng ấy.

Miên Tú cùng lúc thả giỏ xách và cả người xuống ghế trong, rồi tựa hẳn vào thành chiếc ghế bên cạnh phía ngoài, tìm một điểm tựa, dẫu nơi ấy giờ đang trống trơn. Cơn buồn ngủ kéo đến như muốn quật ngã người con gái yếu đuối trong cô. Lâu rồi, những giấc mơ theo kiểu ám ảnh như thế này mới quay trở lại. Lâu rồi,

cảm giác căng thẳng, lo lắng, bồn chồn mới xâm chiếm tinh thần Miên Tú theo kiểu này. Tiếng giày cao gót bước đến nơi Miên Tú ngồi, mỗi lúc một gần hơn. Giọng nói nhẹ nhàng, truyền cảm, cất lên.

- Tối qua thức đi ăn trộm hay rình ăn trộm?

Miên Tú ngược lên, ánh nhìn chạm phải đôi mắt to, đen lay láy của Tử Du. Tử Du sở hữu nét đẹp quá mặn mà, sắc sảo; đến mức ngay cả Miên Tú cũng từng xao động vì nét đẹp ấy, thì huống gì cánh đàn ông. Tử Du luôn làm cho người ta bị cuốn hút theo cách riêng của mình, mà tình thật thì khó nói ra thành lời lắm. Hôm nay, ngay lúc này, đôi môi khêu gợi, rực rỡ dưới ánh đèn càng thêm lôi cuốn, nhất là khi nhìn từ góc chéo lúc Tử Du nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện Miên Tú, tay còn mân mê hộp trà không nhãn. Miên Tú mặt mũi căng cứng.

- Em ngủ không được!

- Biết mày không ngủ được, nên chị tặng hũ hộp trà ngon cho mày thức luôn tới sáng, khỏi trằn trọc! - Tử Du cười sang sảng, tay đẩy hộp trà về phía Miên Tú.

Miên Tú liếc Tử Du một cái rõ danh, nhưng nghe tới trà, cô ngay lập tức tỉnh táo, lấy lại tinh thần, nhanh chóng mỉm cười. Miên Tú là vậy, mỗi lần nghe đến trà, cô thường rơi vào trạng thái hết như một đứa trẻ được thưởng kẹo không cần lý do. Nhận hộp trà từ tay Tử Du, mở nắp hộp ra, hít một hơi nhẹ, nhắm mắt để hương trà thoang thoảng làm mình tỉnh táo lại. Cô đứng dậy, quay hẳn người, đi vào trong quầy pha chế, không quên nói với lại.

- Chỉ có chị là thương em nhất!

Tử Du lắc đầu, mỉm cười trước sự pha trộn giữa mạnh mẽ và ngờ nghệch đáng yêu của Miên Tú - cô gái trẻ gầy nhom, chỉ mới xuất hiện ở khu này được tầm hơn tháng, vui buồn thất thường lắm. Có hôm, Miên Tú đến, chỉ ngồi đó và khóc nức nở, chẳng muốn ai hỏi han, cũng chẳng cần ai đưa khăn giấy, cứ thế mà khóc, rồi thấm ướt cả cái áo khoác thời trang hàng hiệu - mà mới hôm trước hí hửng khoe tiêu nửa tháng lương để mua được, vẻ như trân quý lắm. Rồi cái bàn ngay góc tường, cũng từ đó có thêm một hộp khăn giấy nhỏ, và chỉ mỗi bàn đó có; dấu đôi khi chỉ là những vệt trắng giấy buồn thiu đối diện với nỗi buồn mà Miên Tú đã lặng lẽ nuốt vào trong. Để rồi hôm sau, Miên Tú đến, vui vẻ lắm, nói chuyện huyên thuyên, hỏi thăm đủ điều như thể chưa từng có những khoảng lặng cô gieo vào lòng Tử Du vậy. Chỉ vậy là đủ để cả hai thân thiết như chị em, chia sẻ buồn vui, hiểu nhau trong từng suy nghĩ - biết cả thói quen, sở thích của nhau.

“Xoảng”...!

*

- Như khúc gỗ vậy đó! Chẳng hứng thú gì! - Cụt hứng, gã chồng quát tháo, loạng choạng rời giường.

Gã đi thẳng vào nhà tắm, ngang bàn rượu, quơ cả ly rượu đang còn dở dang xuống đất, như thể giáng vào Miên Tú một bạt tai vì tội làm hấn cụt hứng. Nhưng dầu là thế, dầu tức giận, hấn vẫn còn đủ tỉnh táo để không nổi làm đau Miên Tú - người vợ xinh đẹp, hiền thực, nét na, xuất thân trong gia đình gia giáo, không có bất cứ điểm trừ nào ngoài việc cô ta không bao giờ chịu hợp tác với chồng trong chuyện chăn gối; thậm chí đến giả vờ hợp tác cũng không, chỉ nằm im từ lúc khởi đầu cho đến khi xong chuyện.

Miên Tú ngồi dậy, kéo tấm chăn cuối giường lên, ghì chặt trước ngực, như tìm một chút bầu vú, một chút chỗ che; để nước mắt có quyền lăn qua khóe mi dày rậm đẹp đẽ kia, trôi theo cảm giác ghê sợ, nhớp nhúa cứ bầu chặt lấy mình... Cô tự hỏi, tại sao mình phải chấp nhận sự kinh hãi, giày vò này? Nếu đây là cái giá phải trả cho cuộc sống thượng lưu, cho những hợp đồng béo bở, cho những cái nhìn miệt thị, dè bỉu... thì nó quá đắt; Miên Tú không cần, tuyệt nhiên chưa và không bao giờ cần những thứ ấy. Tiếng nước chảy vọng ra từ nhà tắm - nơi người cô phải gọi là chồng đang tận hưởng thứ cảm giác khoái lạc hữu cơ sau khi giày vò thân xác cô mỗi đêm - như mách bảo cô cần phải gột rửa mình, cần phải được giải thoát, cần phải có một cuộc sống hạnh phúc hơn, và cuộc sống đó, nhất định không được có sự hiện diện của người đàn ông này. Miên Tú lập tức rời giường, nhanh chóng nhặt lại bộ quần áo ngủ đã bị chồng thô bạo cởi vội rồi vứt xuống sàn khi này.

*

Âm thanh rơi vỡ kéo Tử Du khỏi những suy nghĩ mông lung, quay trở lại với thực tại. Tử Du đứng dậy, nhanh như chớp, xuất hiện ở quầy pha nước - một cái bàn gỗ không to lắm, dài khoảng hơn một mét, trên bàn đặt đầy những chai, lọ dung dịch pha chế, shaker, vài bếp than nhỏ. Dưới đất, cách chân Miên Tú tầm nửa mét, lênh láng nước lẫn lộn cùng những mảnh thủy tinh vụn từ chiếc bình nấu nước vừa rơi. Miên Tú hoảng hốt, pha chút bối rối, nhưng tay chân vẫn bất động như thể vừa bị đóng băng vậy. Tận đến khi Tử Du bước vào, Miên Tú mới như vực tỉnh, thụt lùi một bước, toan cúi xuống để thu gọn những mảnh vỡ. Tử Du cau mày, ngăn lại bằng cái giọng đanh lẹ lùng.

- Đi ra ngoài kia, để chị làm!

Trong một ngày, Miên Tú mất tập trung hai lần, làm cả hai người thân thiết của mình phải lo lắng. Cảm giác day dứt xâm chiếm Miên Tú. Tự hỏi, nếu như Miên Tú không xuất hiện ở đây, không quen biết những con người này, thì cô sẽ thế nào?! Ngày quyết định rời khỏi ngôi nhà đó, Miên Tú đã mang trong mình suy nghĩ tiêu cực, rằng đời này, kiếp này, cô sẽ không bao giờ ở bên cạnh một người nào nữa; hoặc giả vì công việc mà phải có mối quan hệ, thì cũng tuyệt đối không yêu thương, không dành tình cảm cho họ. Bởi, nếu để cảm giác của ai đó chi phối cuộc sống của mình, thì thật là một điều kinh khủng; mà chuyện yêu thương ai đó rồi, với Miên Tú, mặc nhiên cảm xúc của họ sẽ là một trong những điều quan trọng nhất cuộc đời cô. Chính vì thế mà Miên Tú cứ lăm lăm sống ngày qua ngày, tự hưởng thụ niềm vui, tự vượt qua nỗi buồn; mọi thứ thành quen, thành nhanh đủ để không bất kỳ ai kịp quan tâm. Chỉ thi thoảng trong chuỗi vội vã ấy, có lần, cô giật mình và tự hỏi, có phải mình cũng biết cô đơn?

*

Cánh cửa phòng họp mở to dần. Nhân viên - người cúi mặt, kẻ lắc đầu - lần lượt đi ra. Hoàng Phong bước ra sau cùng. Dáng người dong dong cao với khuôn mặt khô ngô, thanh tú, cùng bộ đồ Âu lịch lãm, toát lên vẻ sang trọng, uy quyền vốn có của người thừa kế tập đoàn Hoàng Đình. Hoàng Phong nói lỏng cà vạt, tiến về căn phòng bên trái phòng họp, gõ nhẹ cửa, chờ đợi, dường như anh đang chờ đợi sự cho phép của người chủ căn phòng ấy. Chắc hẳn, ai cũng lấy làm lạ, bởi, công ty này là của anh, của gia đình anh. Anh có quyền xông thẳng vào bất kỳ nơi nào, nếu muốn; thế tại sao lại phải đứng chờ ở một căn phòng như thế này?! Sự chờ đợi cũng đã được chấp thuận. Từ bên trong, một giọng trầm, ấm vang lên, mời Hoàng Phong vào. Anh vặn nắm cửa, bước vào trong - những bước lịch sự, nhã nhặn, toát hết phần “người” chứ không còn đầy chất “con” như trong cơn say đêm nọ. Cử chỉ ôn hòa, từ tốn, quyền uy luôn trực sẵn trong từng cái nhìn, từng từ nói ra, luôn khiến người khác phải nghiêng mình cúi đầu kính hãi - sự kính hãi của kính trọng, dè chừng, chứ không phải là kính tởm như Miên Tú cảm thấy ở anh.

Ngày trở về nước, Hoàng Phong được trải thảm đỏ để bước lên đài danh vọng. Địa vị, tiền bạc, phụ nữ... tất cả mọi thứ, kể cả cuộc hôn nhân tưởng đầy màu hạnh phúc với cô vợ xinh đẹp, hoàn hảo không tì vết kia cũng không tốn chút công sức nào. Có vẻ, cuộc sống của anh là mơ ước của nhiều người, thật sự đáng mơ ước đối với một số đồng nghiệp con người định nghĩa hạnh phúc là những thứ cân đếm được; nhưng liệu mọi thứ có thật sự đáng mơ ước?!...

*

Hoàng Phong kéo ghế, ngồi xuống trước mặt Bá Lâm, anh chàng vẫn còn đang say sưa với những tiếng lạch cạch phát ra từ bàn phím sấm màu đặt trên bàn làm việc. Hoàng Phong không mấy quan tâm đến việc Bá Lâm không ngó ngang gì đến mình, anh mân mê quả cầu thủy tinh - món đồ mà Bá Lâm luôn đặt đúng một vị trí trên bàn làm việc - chưa từng xê dịch, kể từ ngày anh được tặng nó. Hoàng Phong mỉm cười.

- Kiểm người yêu mà mày cũng hăng say vậy thì đâu có ế hoài!

Bá Lâm vẫn kiên trì gõ, có vẻ anh thích giao tiếp với bàn phím hơn tiếp chuyện với Hoàng Phong, nhưng không phải vì họ ác cảm với nhau, mà ngược lại, họ đủ hiểu nhau để có thể thoải mái sống là mình trước mặt người kia. Bá Lâm là kiểu người trầm lặng, ít giao tiếp, nhưng không hề toát lên vẻ lạnh lùng, xa cách, mà hoàn toàn ngược lại. Người đối diện sẽ cảm nhận được sự dịu dàng, ấm áp, an toàn tuyệt đối lan tỏa quanh Bá Lâm như một sức hút vô hình nhưng cực kỳ mạnh mẽ. Cảm giác này rõ ràng trái ngược với thứ mà Hoàng Phong đem đến cho những người xung quanh; thế nên, người không thật sự hiểu đặt mỗi nghi ngờ về tình bạn này cũng là điều tự nhiên.

Bá Lâm ngừng gõ. Quay nhìn Hoàng Phong từ nãy giờ vẫn chơi đùa với quả cầu thủy tinh như đứa trẻ lên năm. Anh chìa bàn tay thôn dài của mình về phía bạn, cất tiếng.

- Tao ế hay không là chuyện của tao! Không mượn mày! Trả đây!

- Quan tâm mày thôi! - Hoàng Phong trả lời, đồng thời, đưa lại quả cầu cho Bá Lâm.

Bá Lâm nhận lại quả cầu từ tay Hoàng Phong, và như tất cả mọi lần chạm vào vật kỷ niệm này, anh luôn nhớ về chuyện tình khá bi đát của anh và người yêu cũ. Ngày cô nói lời chia tay, Bá Lâm bàng hoàng, vốn dĩ, giữa hai người chẳng hề có mâu thuẫn, cũng không tranh cãi, thậm chí, cãi vã cho có lệ cũng là việc chưa từng xảy ra một lần nào. Cô chia tay anh vì lý do không yêu anh, không có được cái cảm giác hừng hực lửa của đôi lứa yêu nhau theo lẽ bình thường. Chỉ có vậy, rồi cô ra đi, bỏ mặc anh với chuỗi ngày dài đau khổ, tự ủi an mình bằng cách vùi đầu vào công việc. Mà, có vẻ đàn ông, họ dễ dàng vượt qua đau khổ hơn phụ nữ. Bởi, tại một thời điểm, họ chỉ có thể làm được một việc; làm việc có nghĩa là đầu óc được lấp đầy và Bá Lâm thậm chí không cho mình đến một khoảng lặng nào, dẫu là nhỏ nhất để kịp nhớ đến bóng dáng một người đã đủ quen thuộc vừa quay lưng bước đi ra khỏi đời anh. Cách vượt qua nỗi đau này, đáng được ghi vào danh sách những cách vượt qua nỗi đau thất tình hiệu quả nhất.

- Việc tao nói hôm qua sao rồi?! - Hoàng Phong ngồi thẳng lên, và bắt đầu nghiêm giọng.

- Xong rồi!

Bá Lâm mở ngăn kéo bàn, lấy tệp hồ sơ màu đen được chuẩn bị sẵn từ trước, đưa về phía Hoàng Phong. Trong lúc Hoàng Phong lật xem chăm chú, Bá Lâm tiếp.

- Thật ra việc ngừng hợp tác với họ cũng không gặp vấn đề gì lớn. Giá cả họ đưa ra không phải là tốt nhất. Vẫn còn nhiều sự lựa chọn khác. Ban đầu, chọn họ là vì mối quan hệ với bác trai. Sau đó, vì họ là thông gia, nên không thất chặt mọi điều khoản. Tinh thần của bản hợp đồng mới thì sẽ khác.

- Tốt! Vậy mày cứ giải quyết việc này với họ! Toàn bộ giao cho mày! - Hoàng Phong đứng dậy, mang cả tệp hồ sơ ra khỏi phòng.

Hoàng Phong chưa từng lo lắng khi giao việc gì cho Bá Lâm, anh hiểu năng lực lẫn tính cách của bạn. Mặt khác, Bá Lâm còn là người anh tin cậy và xem trọng nhất. Hoàng Phong luôn sẵn trong mình sự cao ngạo, bề trên, luôn xem thường người khác, như những công tử con nhà giàu cùng đẳng cấp; thế nên việc có một người bạn chân thành, với Hoàng Phong là một điều xa xỉ lắm. Chỉ tận đến khi Bá Lâm xuất hiện, vào một ngày u ám, cứu Hoàng Phong thoát khỏi bàn tay Tử thần, thì cậu công tử ngạo mạn ấy mới hiểu đúng hai từ tình bạn và học cách trân quý thứ đáng giá với đời mình. Hoàng Phong luôn mang ơn cứu mạng cho đến tận thời điểm này. Bá Lâm thì cho rằng đó là việc phải làm, chưa từng may mắn suy nghĩ đến việc bắt bạn mình đền ơn thế nào. Đời, cũng còn người quân tử mà!

*

- Anh phiền quá!

Tử Du bực dọc, vùng vằng đẩy gã thanh niên với đôi kính dày cộm, tay ôm bó hoa hồng - có lẽ đến gần trăm bông - khệ nệ đi theo sau cô từ ngoài vào quán. Tuy quán không đông khách, chỉ lác đác vài người, nhưng không gian yên tĩnh rõ ràng đã bị phá vỡ vì câu nói ban nãy của Tử Du, khiến mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô và anh chàng kính cận. Anh ta vẫn không có động thái chịu bỏ cuộc, vẫn đứng ôm bó hoa, nhìn theo bước chân Tử Du với cặp mắt của một gã si tình tuyệt vọng. Có những đoạn trong cuộc đời, gạch nối giữa hy vọng và tuyệt vọng chỉ đơn giản nằm ở cái gật đầu của một người khác! Cô đi thẳng vào tận sâu trong khu vực nội bộ của quán chỉ để tránh mặt, hoặc cũng có thể là để tự cô không phải nhìn thấy cái vẻ mặt thiếu não kia.

Từ nãy đến giờ, Miên Tú ngồi trong góc khuất, lặng lẽ quan sát diễn biến câu chuyện, thầm nghĩ, anh chàng này hơi cù lần, sao có thể lọt vào mắt Tử Du? Hơn nữa, chị ấy xinh đẹp, giỏi giang, ắt hẳn phải có nhiều người theo đuổi, việc cắt đuôi không hề khó vì kinh nghiệm đủ nhiều rồi chứ nhỉ, sao lại làm ảnh hưởng đến khách thể này? Tử Du là dân kinh doanh mà, mọi chuyện đều phải gói trong chuỗi nhanh - gọn - nhẹ và sinh lời! Đẳng này lại để cho chính người khách quen nhất thấy phiền, liệu chị ấy có để tâm đến những vị khách khác? Chỉ tận đến khi một nhân viên bước lại gần chỗ anh chàng, nói nhỏ gì đó, nhận bó hoa từ tay

anh kia, rồi anh chàng lúi thủ ra về thì Miên Tú mới hết khó chịu với chuyện khách trong quán đang thiếu thoải mái trước những gì vừa diễn ra. Miên Tú còn chưa hiểu chuyện gì khi bạn nhân viên nọ lại đem bó hoa đến đặt trước mặt cô, thì Tử Du xuất hiện, ngồi phịch xuống bên cạnh, bực dọc.

- Chị chỉ lịch sự thôi, mà hẳn tưởng chị thích hẳn, theo tổ tình hoài luôn!

Miên Tú mỉm cười, ra chiều thông cảm, cô hiểu chuyện này. Cô cũng từng trải qua, cũng từng được săn đón, theo đuổi, cũng từng cảm thấy phiền vì chuyện có nhiều hơn một người dành tình cảm cho mình... nhưng dẫu sao thì những điều ấy vẫn luôn mang lại chút ít cảm giác thú vị. Hốt nhiên, sợi dây liên kết giữa tâm hồn cô và thế giới bên ngoài đầy màu sắc ấy bỗng dưng bị đứt gãy vì cái đám cưới hào nhoáng mà rỗng tuếch kia... Cuộc sống vốn dĩ bình thường của cô cũng không mấy hạnh phúc, chứ đừng nói là hoàn hảo như người ngoài nhìn vào; chỉ là, nó đủ với cô. Ngoài việc phải chịu đựng chuỗi liên tiếp nhau của sự thảo mai khi có người khác và day nghiêng vô cớ lúc chỉ có hai người của mẹ kế, thì mọi thứ đều gần như là ổn. Tử Du kéo Miên Tú về thực tại bằng một hành vi hết sức khó hiểu - đẩy bó hoa về phía cô.

- Chị tặng em á!

Miên Tú lắc. Miên Tú không thích hoa, cũng không thích được tặng hoa, cũng chưa từng đặt nặng chuyện lãng mạn trong tình cảm. Bởi, thứ cô cần chỉ là một người để yêu thương chân thành, chứ không phải những hào nhoáng từ quà cáp. Cô không tìm kiếm cho mình một hoàng tử, mà tìm một người có thể hiểu, đồng cảm và chia sẻ được mọi thứ với nhau. Yêu thương với Miên Tú đơn giản là một cái nắm tay để biết còn có ai đó ở cạnh mình, một bờ vai để tựa vào những lúc mỏi mệt, một bàn tay có thể lau nước mắt. Thế thôi! Nhưng rồi Miên Tú đã cay đắng nhận ra, những người đến với cô cần những thứ khác hơn, khác hẳn với những điều cô mong đợi.

*

Bá Lâm hí hục chạy bộ trên máy, một cô gái tiến đến gần anh, dừng lại ở máy bên cạnh và bắt đầu khởi động nó. Dáng người dong dỏng cao, thon gọn với mái tóc ngắn được tết gọn phía sau, tóc mái nghiêng dài chấm đuôi mắt cùng làn da trắng nổi bật lên cặp chân mày rậm. Cô mặc bộ đồ tập gym ôm sát người, để lộ những đường cong mỹ miều, hài hòa trên cơ thể.

- Trễ vậy, em?! Anh gần xong rồi! - Bá Lâm vừa thở hồng hộc, vừa cất tiếng hỏi.

- Chuyến bay trễ hai tiếng, em lay lắt ở sân bay, về nhà lăn ra ngủ luôn tới giờ!

Cô gái trẻ lên tiếng - giọng nhẹ, dịu dàng, rất nữ tính nhưng cũng đầy cá tính. Giọng nói này, Bá Lâm chưa từng quên và chắc chắn không thể nào quên, dẫu rất lâu rồi, anh không được nghe bất kỳ lời yêu thương nào từ giọng nói ấy. Ngày chia tay, Trần Kha phân tích cho anh nghe một cách chi tiết lý do vì sao lại phải chia tay; anh không muốn, cũng không thể chấp nhận sự thật này. Nhưng so với việc phải đứng tách hẳn khỏi Trần Kha, tách hẳn khỏi cuộc đời Trần Kha, Bá Lâm thì chấp nhận lý do chia tay - cái lý do mà rất lâu sau đó anh mới có thể thật sự chấp nhận nó - để được bên cạnh cô ở một vị trí hoàn toàn khác, an toàn và vững chắc. Anh bấm máy giảm tốc độ, rồi dừng hẳn, bước xuống thảm, bắt đầu thực hiện những động tác giãn cơ sau tập luyện. Bá Lâm lên tiếng.

- Lâu rồi anh không qua Tử Du, cuối tuần em rảnh không?

- Chắc có! Như cũ nha! - Kha bấm máy tăng tốc và bắt đầu chạy nhanh hơn.

- OK! Bye em!

*

Bàn ăn dài, sang trọng với bảy món ăn được trang trí điệu nghệ. Đầu bàn là một người đàn ông đứng tuổi, mái tóc điểm màu muối tiêu, ngũ quan đầy đặn, cân đối, sắc sảo; tuy không để lộ nhiều cảm xúc, nhưng ông thể hiện rõ là một người trải đời, quyền uy và không hề đơn giản. Từ tốn gấp thức ăn vào chén, người phụ nữ ngồi bên phải ông lên tiếng.

- Chưa có tin tức gì của con hử, anh?

Không khí im lặng vẫn bao trùm không gian phòng ăn. Ông buông đũa, mặt lạnh tanh, tuyệt không lên tiếng, đặt chén xuống, đứng dậy và rời khỏi bàn, để mặc cho vợ nhìn theo với ánh mắt không hài lòng; dẫu

thế, bà vẫn tiếp tục dùng bữa với nụ cười đầy ẩn ý cùng thái độ thông dong, có phần hả hê hơn cả mức bình thường. Cũng phải, ông ấy không quan tâm đến bà, bởi bà có là gì trong cái gia đình này. Chẳng là gì khi con bé từ nhỏ đã được chồng yêu thương, cưng chiều. Chẳng là gì khi con bé càng lớn, càng giống mẹ nó... Và hiển nhiên, nếu hình bóng người phụ nữ ấy vẫn còn tồn tại trong căn nhà này, thì bà mãi mãi không là gì cả!

2. Chương 2: Gia Biển

Bạch Quân ngồi trên trường kỷ, tay véo hờ lên khoảng trống giữa đôi mành rèm đã điểm màu muối tiêu. Ánh sáng của chiếc đèn bàn được thu gọn vào một vị trí nhờ chiếc chụp đèn tối màu đang hướng về phía khung ảnh của người phụ nữ - người mà Miên Tú giống đến mười phần, hay nói đúng hơn là phiên bản trẻ của bà - đang đặt trên chiếc bàn kê sát bên trường kỷ, phía ông ngồi.

*

Miên Tú băng qua cơn mưa trái mùa bất chợt đổ ầm xuống mà không một dấu hiệu nào cho việc xuất hiện của nó, hết như cuộc hôn nhân vội vã đổ ầm vào đời cô không một lời cảnh báo. Ngày nọ, Bạch Quân gọi Miên Tú vào phòng và thông báo rằng, cô sắp lấy chồng. Còn, việc Miên Tú sẽ lấy ai, anh chàng kia là người thế nào, tính cách, gia thế ra sao, tuyệt nhiên, Miên Tú không được biết, cũng không được hỏi đến. Ít ra, tên tuổi của người cô sắp gọi là chồng - người mà cô sắp phải gắn bó hơn hai hay ba mươi năm nữa, thậm chí có thể dài hơn - cô cũng nên được biết chứ nhỉ?! Ít ra, nó cũng giống cách thức tìm hiểu đơn giản nhất của một đôi phải lấy nhau thông qua việc mai mối! Ít ra, nó cũng giống như Bạch Quân đang hỏi ý cô về việc gả đi cho một gia đình nào đó - mà cô biết chắc chắn họ giàu có, họ quyền lực! Ít ra, bản thân Miên Tú thừa hiểu, mình là con trong gia đình danh giá, thì cái danh giá đó sẽ đi cùng những hệ lụy như thế nào...! Nhưng, đâu đó trong cái suy nghĩ trưởng thành quá sớm so với tuổi hai mươi bốn của mình, Miên Tú vẫn thầm hy vọng, được tôn trọng, được đối đãi theo cái cách đơn thuần nhất của cha với con gái. Lúc này, Bạch Quân không hỏi ý kiến con, mà ông ra lệnh - một trong chuỗi “ra lệnh - nhận lệnh - thực hiện” được hình thành một cách vô thức và dường như nó đã dần trở thành truyền thống trong gia đình. Trụ cột kinh tế luôn là kẻ nắm quyền.

Miên Tú được - hay nói đúng hơn là “bị” - giáo dục trong một môi trường khắc nghiệt. “Công, dung, ngôn, hạnh” là những đức tính mà Miên Tú được dạy rằng người phụ nữ cần phải có từ những ngày cô còn rất nhỏ - nhỏ đến nỗi Miên Tú không tài nào hiểu được mình đang phải học những gì, và tại sao mình phải làm điều đó. Thú tiêu khiển tao nhã như uống trà, đọc sách cũng không phải chỉ luyện tập trong một hay hai hôm, đơn giản vì vài hôm là một con số quá bé nhỏ cho thói quen buộc phải ăn vào máu của con người. Sau này, khi lớn hơn, Miên Tú dần hiểu ra, con gái trong một gia đình quý tộc “thuần chủng” phải được trang bị đầy đủ “vũ khí” để bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn sàng bị đưa ra “chiến trường hôn nhân”, nơi được gán mác hạnh phúc bằng việc môn đăng hộ đối, nhưng khốc liệt và tàn nhẫn hơn một chiến trường giết chóc đúng nghĩa.

Miên Tú trưởng thành với vỏ bọc điềm đạm hơn, lạnh lùng hơn. Cô thu nạp những kiến thức mình được dạy dỗ thành một phần của cuộc sống, thành phản xạ vô điều kiện. Khi quyết tâm tạo nên một cuộc đời mới, một thân phận mới, Miên Tú đã vứt bỏ những thứ gắn liền với tuổi thơ, với thanh xuân, những thứ đã ăn sâu vào máu và trở thành một phần của cuộc đời cô. Mà, cuộc sống này ngược ngạo quá! Con người ta phải cực khổ rèn luyện từng ngày mới có những thói quen quý phái, sang trọng để hy vọng thoát xác, được bước vào hào môn, có cuộc sống cao sang, giàu có. Còn Miên Tú thì ngược lại hoàn toàn - cô hy vọng có được một cuộc sống bình dân, giản dị mà những cô gái khác quanh cô đang cố tìm cách để rời đi tìm về phía hào nhoáng.

Khóa vội cửa, thả vội túi xách xuống, Miên Tú rào bước nhanh vào căn phòng trong cùn. Ngôi nhà nhỏ, đơn sơ, tường được quét một lớp sơn tối màu - tông màu chủ đạo trong việc bảo vệ bốn vách tường khỏi bị vấy bẩn trong suốt thời gian khách sử dụng nhà. Đây rõ ràng là phương pháp bảo vệ tài sản khá thô sơ của chủ nhà, e ngại khách thuê cũ rời đi và để lại bốn vách tường chỉ chít những vết bẩn có màu nổi bật trên

nền tối; thế nên họ đành làm cái việc bất khả kháng là sơn phết mọi thứ bằng màu tối hù hù mà quên rằng, khách thuê tiếp theo sẽ có người mong được sống trong một ngôi nhà sáng sủa hơn. Hiện tại, Miên Tú vẫn thích cái tông màu tối ấm áp nhưng khá ma mị này; nó khiến cô cảm thấy mình là mình, bơ vơ giữa một thế giới bí ẩn, nhưng chỉ ít ở đây, sự bí ẩn ấy an toàn. Khi mắt đã bội thực với hàng vạn thứ ánh sáng chói lòa, con người ta sẽ tìm về với bình yên - chỉ đơn giản là xám tối...

Cô không sắm sửa quá nhiều nội thất. Từ cửa đi thẳng vào phòng khách, chỉ vón vện một chiếc trường kỷ dạng giường đặt đối diện chiếc ti vi đời cũ - do khách thuê trước để lại, nó cũ đến mức vẫn mang cái thùng to phình ở phía sau, khác hẳn những chiếc ti vi đời mới, siêu mỏng, siêu nét được quảng cáo và trưng bày khắp các cửa hàng điện tử; nó cũ đến mức, thỉnh thoảng chạm mạch không lên hình, hoặc đôi lần có hình thì lại không nghe được tiếng. Nhà bếp được thiết kế gọn gàng, thông với phòng khách nhằm tiết kiệm thêm một ít không gian - dù là ít ỏi và không mấy cần thiết đối với kiểu nhà dành riêng cho một người ở như thế này, nhưng cảm giác ấy khiến khách thuê trọ cảm thấy mình được quan tâm.

Tủ bếp bằng gỗ, hai cửa được treo chắc chắn ở phía trên bếp gas đặt âm vào mặt đá hoa cương bên dưới. Đôi bếp gas lúc nào cũng im ỉm, nguội ngất theo đúng cái kiểu không ai động tay vào dù chỉ bật lên để có chút hơi ấm, chứ nào phải nấu một bữa thịnh soạn, ra trò. Miên Tú biết nấu ăn, và thích nấu ăn nữa là khác; nhưng không phải riêng gì Miên Tú, mà dường như ít ai đủ kiên nhẫn và hứng thú để suy nghĩ, để xắn tay vào bếp nấu một bữa linh đình rồi một mình lủi thủi ăn cho bằng hết mớ thức ăn mà chắc phải ba hay bốn người chụm vào mới có thể hý vọng ăn hết nổi. Nghĩ vậy, Miên Tú cũng không còn hứng nấu. Rồi cứ thế, Miên Tú chọn một món ăn qua loa thay cho những bữa ăn đầy sơn hào hải vị, một ly mì tôm vào buổi sáng sớm để lót dạ thay vì có kẻ hầu người hạ bày biện sẵn thức ăn ngon vào mỗi đầu ngày, một tách trà không nhân thay cho những bữa tiệc trà sang trọng bên những tách trà ngon mang thương hiệu nổi tiếng. Khôn ngoan là lựa chọn sự thay thế phù hợp với hoàn cảnh chứ không phải phục vụ thói quen cũ!

Đơn giản chưa chắc có thể hạnh phúc, nhưng hạnh phúc thì đơn giản lắm. Lúc này, với Miên Tú, cảm giác an toàn là hạnh phúc. Miên Tú sợ, sợ lại phải nhiều lần nữa đối diện với cái cảm giác lạnh lẽo từ những phía còn lại của chiếc bàn ăn dài trong ngôi nhà rộng lớn - tuy xa hoa, đông người, nhưng luôn chỉ đem lại cảm giác trống vắng, cô độc. Miên Tú sợ những cái cười thảo mai, những lời chì chiết và những trò hành hạ ác ý của Tuyết Hà, người mà cha cô đón về với hý vọng có thể thay thế mẹ chăm sóc, yêu thương cô, người mà cha cô đón về thay mẹ mang cái danh hiệu “bà chủ”, người mà cô phải gọi bằng “mẹ” thay vì “đì” như những ngày còn mẹ. Miên Tú sợ những đêm Hoàng Phong đổ ầm vào mình, hơi thở sặc mùi rượu, rồi thô bạo giật phăng bộ quần áo ngủ - bộ quần áo mà đêm nào sau cái đêm đầu tiên, Hoàng Phong cũng chê là cù lùn, là không hấp dẫn. Miên Tú sợ cái ánh mắt như muốn giết người của cha khi cô trở về nhà, và nói rằng, cô không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân kia nữa.

Miên Tú trở ra, với bộ quần áo ngủ - vẫn kín đáo kiểu cù lùn, và vẫn không hấp dẫn - cùng chiếc khăn màu trắng trên tay, từ tốn lau mái tóc dài ướt sũng. Phịch người xuống chiếc giường nhỏ đặt sát góc tường, chỉ vừa đủ cho một người nằm. Bộ drap trắng hơi ngả màu như trong mấy căn phòng thuê theo giờ của những khách sạn rẻ tiền. Phía ngoài là chiếc tủ đầu giường hai ngăn, bên trên đặt một chiếc đèn ngủ được thiết kế nhỏ gọn nhưng đủ lớn để làm đúng nhiệm vụ chiếu sáng mà không làm chủ nhân căn phòng cảm thấy chói mắt, khó chịu. Ngôi nhà nhỏ, không nhiều nội thất nhưng ấm áp hơn nhiều so với ngôi biệt thự đầy đủ tiện nghi mà quá lạnh lẽo. Mà, có lạnh lẽo đi nữa thì đó cũng là nơi cô được sinh ra, lớn lên cùng biết bao kỷ niệm, về cha, về mẹ, dẫu, mẹ mất khi Miên Tú còn khá nhỏ, nhưng cái cảm giác thương nhớ mẹ qua những giấc mơ chấp vá vẫn luôn ám ảnh cô. Ít ra, mỗi khi nghĩ về mẹ, Miên Tú lại có được niềm an ủi lớn lao, rằng có đi đâu, về đâu, thì mẹ vẫn luôn bên cạnh, luôn dõi theo, và không bao giờ để cô lẻ loi.

Miên Tú chưa từng hối hận vì quyết định của mình, cô chỉ cần cuộc sống yên bình, nhẹ nhàng như thế này là đủ. Chỉ là, chưa bao giờ, sự yên bình ấy có thể kéo dài được lâu, bởi cô không tài nào thoát khỏi cái bóng đổ rộng lớn của giai cấp thượng lưu. Không rõ là từ ai, nhưng luôn có những thế lực giấu tên theo đuổi Miên Tú, có vẻ họ chỉ chờ chờ để đâm nát niềm hạnh phúc bé nhỏ - chỉ vừa được nảy mầm cách đây không lâu - của cô. Lâu dần, trong Miên Tú le lói một ý nghĩ, phải chăng, mình sẽ cứ vất vả vất vưởng như thế này, phải nay đây mai đó suốt cả nửa đời còn lại mà không tìm được một nơi dừng chân, hay một niềm hạnh phúc nào, dù là nhỏ nhoi?!

*

Trần Kha bước ra khỏi thang máy với bộ đồ Âu tối màu, lịch lãm, tay mang chiếc cặp màu da bò - màu sắc lạ lùng, khác hẳn với màu sắc phổ thông vốn có của các sản phẩm da dành cho doanh nhân hay những người làm việc tại văn phòng, tay còn lại là ly cà phê đang lấm tấm những hạt nước nhỏ li ti từ luồng hơi tụ lại trên thành ly đục màu in thương hiệu của cửa hàng cà phê ở tầng trệt tòa nhà. Trần Kha đảo mắt quanh một vòng, tác phong làm việc của nhân viên vẫn không theo đúng yêu cầu mà cô đưa ra. Trần Kha luôn là người có mặt ở công ty sớm nhất, hôm nay cũng chẳng phải ngoại lệ. Cô chán nản bước vào phòng làm việc của mình, tự hỏi, đến sớm hoặc thậm chí chỉ cần đến đúng giờ có quá khó không?

Căn phòng nhỏ nhưng được bài trí khá gọn gàng và đơn giản; chính giữa là bàn làm việc với hình chữ L, phần dài hơn đặt máy tính và những vật dụng cần thiết, phần còn lại để khay hồ sơ và là nơi Trần Kha đặt chiếc cặp màu da bò nổi bật của mình. Sát tường, bên trái là kệ hồ sơ bốn tầng. Các tệp hồ sơ được phân loại rõ ràng, chi tiết theo số thứ tự, tháng, năm in ngay hàng, thẳng lối và được dán một cách đồng đều trên gáy. Bên phải là kệ sách, đầy ắp những cuốn sách chuyên ngành khô khan - Luật học - ở ba ngăn trên, ngăn cuối cùng được tô điểm bằng vài cuốn tiểu thuyết thuộc thể loại ngôn tình suýt chút mà cô trợ lý chen vào cho kệ sách của sếp đỡ nhàm chán. Đặt ly cà phê xuống bàn, Trần Kha đưa ngón tay quét một vệt dài lên mặt bàn. Mặt bàn sạch sẽ, không vương bất kỳ hạt bụi nào. Tổ vẽ hài lòng, Trần Kha ngồi xuống ghế.

Tiếng gõ cửa vang lên và không chờ Trần Kha lên tiếng, người bên ngoài vặn nắm cửa, mở ra, nhanh chóng bước vào phòng. Là Vĩnh Tiêu - sếp của Trần Kha, chuyện ấy dễ đoán quá, bởi trong công ty này, có ai dám tự ý vào phòng mà không chờ sự đồng ý của Trần Kha. Trần Kha không quá khó tính, nhưng đủ bản lĩnh, đủ uy quyền để tất cả mọi người phải kính nể chứ không chỉ dừng ở sự sợ hãi hay dè chừng. Trong công việc, Trần Kha luôn đòi hỏi đủ cao, đủ khắt khe ở nhân viên để mang lại hiệu quả tốt nhất. Trong giao tiếp, Trần Kha luôn giữ khoảng cách đủ để không nhân viên nào lầm tưởng rằng mình có thể đứng ngang hàng với sếp. Điều này khiến người khác khá e dè khi tiếp xúc với Trần Kha, nhưng với cô, đó là điều tốt. Việc tìm hiểu và giao lưu với nhân viên không quá khó khăn khi có Nhã Nhu - cô trợ lý hiểu chuyện và giỏi việc.

Vĩnh Tiêu kéo ghế ngồi xuống trước mặt Trần Kha; việc đoán ý anh, cũng không mấy khó khăn với cô. Trần Kha đã làm việc ở đây khá lâu và luôn lấy được lòng tin của sếp qua kết quả của những vụ kiện trong tay cô. Theo sau Vĩnh Tiêu là Nhã Nhu với ly cà phê nóng hổi trên tay, cô bước đến gần và đặt xuống bàn - trước mặt Vĩnh Tiêu. Trần Kha khẽ gật đầu, Nhã Nhu trở ra ngoài và đóng cửa lại.

- Vụ vừa rồi tốn khá nhiều thời gian! - Vĩnh Tiêu hơi cau mày, tỏ vẻ không hài lòng.

- Đối phương nhất định không chịu hòa giải, bên Lâm Thị thì không muốn làm lớn chuyện! Em phải đích thân bay qua đó để xử lý!

- Anh không muốn tình trạng này tiếp diễn!

- Em hiểu rồi! - Trần Kha gật đầu.

Vĩnh Tiêu đứng dậy, bước ra ngoài. Cuộc đối thoại chóng vánh; nhanh đến nỗi, khó trên ly cà phê Nhã Nhu mang vào ban nãy vẫn chưa bay hết; nhanh đến nỗi, đám nhân viên bên ngoài chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết, sếp vụt xuất hiện rồi vụt biến mất như thường lệ; nhanh đến nỗi, chỉ mỗi Trần Kha hiểu, tại sao anh chỉ đến để nói vài câu rồi đi như thế thay vì một cú điện thoại. Vĩnh Tiêu ít khi xuất hiện ở công ty, chỉ giao việc qua điện thoại và email, những việc khác ở văn phòng đều giao cho Trần Kha và một vài luật sư khác xử lý. Trần Kha mỉm cười, lắc đầu trước cái suy nghĩ có phần xấu xa - nhưng đúng về sếp mình - rằng đây là kẻ chuyên quyền và lạnh lùng đến đáng sợ. Dòng suy nghĩ của cô bị tiếng rung - âm thanh khá quen thuộc của chiếc điện thoại đắt tiền đang nằm chổng chơ trên bàn - ngắt ngang. Trần Kha không thích sự ồn ào, cũng không chịu được âm thanh quá lớn, nên dù cho chỉ ở một mình, điện thoại cô vẫn không bao giờ thoát khỏi chế độ yên lặng. Trần Kha từ tốn nhìn qua chiếc điện thoại đang rung theo nhịp khá nhẹ nhàng, nhưng đủ để làm cho một người thích yên tĩnh như cô bắt đầu cảm thấy khó chịu. Trần Kha bắt máy, cao giọng.

- Nghe!

Dường như người gọi bên kia đang nói điều gì đó rất buồn cười. Đôi mày rậm của Trần Kha đã giãn hằn ra, cô phì cười, để lộ chiếc răng khểnh - điểm nhấn lớn và bí ẩn nhất trên gương mặt lạnh lùng của cô, bởi ít ai thấy được Trần Kha cười. Giọng Trần Kha bắt đầu nhẹ nhàng và có phần ngọt ngào hơn ban nãy.

- Nhớ tao thì nói đại đi, còn làm bộ! Rồi! Rồi! Quà cho người đẹp thì lúc nào cũng phải nhớ! Cửa mày thì không có đâu! Vậy đi!

*

- Ông ta phản ứng thế nào? - Hoàng Phong khoan thai đẩy từng đường dao nhẹ nhàng tạo thành vết cắt trên miếng thịt bò vừa chín tái, từ tốn dùng nĩa đưa miếng thịt, lúc này đã được cắt rời, còn hơi ửng đỏ vào miệng.

- Không mấy hài lòng! Nhưng vẫn phải chấp nhận thôi mà! - Bá Lâm vừa trả lời, vừa đặt tách cà phê xuống.

Có vẻ sự việc đã được Hoàng Phong tiên đoán từ đầu, nên anh tỏ ra khá hể hê khi Bá Lâm báo tin. Hoàng Phong toan tiếp lời thì bên cạnh có một vị khách sơ ý va phải nhân viên phục vụ, đổ ập ly nước lọc trên khay lên người Hoàng Phong. Theo phản xạ tự nhiên, Hoàng Phong đứng phắt dậy, dùng khăn ăn phủi sạch nước trên áo vest, cởi áo ra và khoác vào thành ghế. Khoát tay tỏ ý không vấn đề gì, để người phục vụ có thể rời đi, rồi Hoàng Phong nhanh nhẩu xắn tay áo sơ mi lên, để lộ vết sẹo dài khoảng 10 centimet trên bắp tay trái. Cả Hoàng Phong và Bá Lâm đều nhìn vết sẹo, rồi nhìn nhau, cười nhẹ.

Có lẽ, cả hai đều không thể nào quên được. Nhiều năm trước, một lần đi leo núi, Hoàng Phong bất cẩn, gặp nạn, rơi xuống vực, may mắn bám được vào một khoảng chia ra trên vách núi. Khi đó, bắp tay anh đã bị thương, rách một đường dài - vết hở thịt da để lại vết sẹo lồi trông rất khủng khiếp, mà cho đến tận bây giờ, anh cũng không muốn nói lại, xóa mờ đi cho dù anh thừa tiền để làm chuyện đó. Bởi, Hoàng Phong muốn dùng nó để tự nhắc nhở mình, ranh giới giữa sự sống và cái chết thật sự rất mong manh. Chỉ những ai đã từng đối diện với sự hoang mang, tuyệt vọng khi đối diện với cái chết mới hiểu được rằng, khi thoát khỏi bàn tay Tử thần, bản thân luôn muốn giữ lại một điều gì đó để tự nhắc nhở bản thân, phải trân quý hiện tại, và biết ơn con người đã giúp cho cái hiện tại này được tiếp diễn.

Khi ấy, Hoàng Phong thật sự đã nghĩ, đời mình, đến đây là hết. Vết thương rách toạc mỗi lúc một đau đớn hơn, khi biết mình không còn đủ sức để bám víu vào vách đá - niềm hy vọng cuối cùng - thì cũng thừa tỉnh táo để hiểu rằng, anh sẽ không còn ngày mai, không còn tuổi trẻ hoang dại, không còn cơ hội thể hiện bản thân, không còn gia đình, không còn gì nữa cả... Tuyệt vọng, dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại, Hoàng Phong kêu cứu. Rồi, Bá Lâm xuất hiện, cứu anh khỏi hiểm nguy. Tình bạn này, cũng từ đó mà bắt đầu. Sự sòng phẳng trong tính cách Hoàng Phong thể hiện rất rõ ràng, người nào cho anh một, anh sẽ trả lại một. Nên, ơn cứu mạng của Bá Lâm, anh tự nhủ lòng, nhất định sẽ đền đáp.

*

“Cốc, cốc” - tiếng gõ cửa không làm Bạch Quân phân tâm, ông vẫn đang tập trung vào tệp hồ sơ mở sẵn trên bàn. Sau một lúc chờ đợi, hai cánh cửa phòng cùng lúc mở ra, một người đàn ông đứng tuổi bước vào. Gương mặt phúc hậu. Bộ quần áo Tàu đen tuyền, cùng với phong thái điềm tĩnh, nghiêm trang càng làm cho thân thể của ông trở nên bí ẩn theo một kiểu hết sức xưa cũ - kiểu mà người ta vẫn thường gọi những người ở bên cạnh vua, chúa thời xưa, dù không được giao phó nhiệm vụ rõ ràng, nhưng luôn được biết đến với cái chức danh “thân tín”. Chắc lẽ, Chu Đình ở bên cạnh chủ nhân của mình đủ lâu, để hiểu được rằng trạng thái hiện tại của Bạch Quân là trạng thái không phù hợp để báo tin không vui, dẫu, tin tức ông mang về không hẳn là không vui. Tin tức mang lại một kiểu cảm giác có tính chất linh hoạt theo từng thời điểm. Có lẽ ở thời điểm này, nó là tin xấu, nhưng ở một thời điểm thích hợp khác, nó tốt. Bước đến gần chỗ Bạch Quân, ông báo cáo một câu hết sức ngắn gọn.

- Cô chủ vẫn an toàn!

Bạch Quân gật nhẹ - nhẹ đến nỗi, nếu người đối diện rời mắt khỏi ông, dù chỉ nửa giây cũng sẽ bỏ lỡ. Chu Đình toan hỏi thêm gì đó, nhưng với thái độ của Bạch Quân lúc này, ông nghĩ mình không nên nói thêm điều gì nữa. Cúi chào, Chu Đình quay hẳn ra ngoài, hai cánh cửa chậm rãi khép lại tầm nhìn của Chu Đình về phía người mà ông đã nhiều năm ròng trung thành phò trợ. Lúc này, ông biết, thông tin phù hợp. Dù, với Bạch Quân, việc Miên Tú an toàn là đồng nghĩa với việc ông phải sẵn sàng chấp nhận việc công ty rơi vào khủng hoảng nghiêm trọng; nhưng đâu đó trong sâu thẳm trái tim của người cha, điều này vẫn là một niềm hy vọng. Với Chu Đình, việc Miên Tú an toàn, lúc này, hay bất kể thời điểm nào, đều là tin tốt.

Chu Đình rời khỏi phòng, đi dọc hành lang, bên ngoài là thành lan can với đường tay vịn bằng gỗ kéo dọc

theo chiều dài hành lang và kéo vòng xuống theo chiều dài của cầu thang với những bậc thang bằng đá, chênh nhau một khoảng đủ rộng để tạo thành một vòng hơi cong, uốn cân đối từ tầng trên xuống mặt đất; những thanh kim loại mỏng cong, tạo hình xoắn đơn giản theo trường phái cổ điển được lắp ghép một cách tinh tế làm tôn thêm sự sang trọng vốn có của ngôi nhà - nơi cha Bạch Quân, một nhà hiền triết của thế kỷ trước đã đặt rất nhiều tâm tư vào.

Ngôi nhà lớn, được trang hoàng bằng nhiều nội thất mang đậm nét cổ điển phương Đông. Từ trong cách bài trí, có thể thấy chủ nhân của nó đã tốn rất nhiều công sức. Nếu mô tả sơ qua từ cái nhìn của một người nghiên cứu phong thủy, thì từ việc chọn lựa, cho đến áp dụng các thuật toán đều nhằm phù hợp với số mệnh của bản thân, của con, của cháu - cốt chỉ để gia đạo bình an. Điều này có nghĩa, vị chủ nhân ấy tuyệt không hề nhắm đến tiền tài, danh vọng. Mà điều đó hoàn toàn bất thường với một truyền nhân thuật phong thủy, nên không tránh khỏi việc Bạch Quân phải tự hỏi, tại sao cha mình lại làm những điều vô ích như vậy?! Vì rõ ràng, cha ông hoàn toàn có thể lựa chọn cách sắp đặt để tiện được mọi bề, hà cớ gì cứ chăm bẵm vào duy nhất một thứ? Tiền tài, danh vọng cũng quan trọng mà? Gia đình này, nếu không có những thứ ấy thì chắc gì đã tốt đẹp được đâu?... Một người thuần chất kinh doanh như Bạch Quân có lẽ sẽ không hiểu được suy nghĩ của người uyên thâm, luôn mang tư tưởng muốn vun đắp một cuộc sống an yên, giúp người, giúp đời như cha mình. Với Bạch Quân, tất cả mọi thứ phải được đong, đếm bằng con số, lợi nhuận, và tất cả mọi thứ đều phải được sử dụng đúng giá trị của nó, không ngoại trừ thứ gì, không ngoại trừ ai - kể cả đó có là con ruột của mình đi nữa.

Chu Đình bước xuống bậc thang cuối cùng, bàn chân chạm xuống sàn nhà bóng loáng, dậm bước về phía cửa chính. Ông dừng lại, nhìn về phía phòng khách, nơi vừa phát ra âm thanh “cạch” nhỏ xíu của ly tách chạm vào nhau. Một giọng nữ - chất giọng cao, thanh, nhưng không mang nhiều thiện ý vang lên.

- Con bé thế nào?!

Tuyết Hà vẫn chăm chú vào quyển sách trên tay, tuyệt không nhìn về phía Chu Đình, hỏi trống một câu, mà Tuyết Hà biết rằng chắc chắn chỉ Chu Đình mới có thể cho mình đáp án - dù không chắc ông ấy có cho bà đáp án mong muốn hay không.

- Tôi không hiểu ý bà, thưa bà! - Chu Đình tỏ vẻ dò xét.

Tuyết Hà gấp mạnh quyển sách lại - thái độ hằn học quen thuộc như mọi khi. Chu Đình không thường xuất hiện, nhưng dường như mỗi lần xuất hiện, là mỗi lần ông gieo vào Tuyết Hà một sự chua chát không cần thiết, đến độ gần hai mươi năm qua, bà luôn tự hỏi tại sao bà lại phải chịu đựng nó từ một người không phải quản gia, không phải gia nhân, cũng không phải bạn... chỉ là, một người hết sức đặc biệt, nghiệt ngã thay, sự đặc biệt ấy cũng chẳng phải của bà, mà là của chồng bà. Ngay cả Tuyết Hà cũng không hiểu được vai trò của Chu Đình trong gia đình này là gì. Tuyết Hà chỉ có thể khẳng định một điều, yêu cầu của Bạch Quân, với Chu Đình là mệnh lệnh - thứ mà, có chết, Chu Đình cũng phải hoàn thành.

Và với Bạch Quân, không ai có thể thay thế Chu Đình, không ai được manh nha ý định loại trừ ông, cho dù đó là ai đi nữa. Bởi, có đôi lần - một vài lần hiếm hoi trong những lần Tuyết Hà ngủ cùng chồng khi vừa về làm mẹ kế của Miên Tú, làm bà chủ của gia đình, rớt vào tai chồng những điều tưởng chừng như bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ ậm ừ, dù là cho qua chuyện, để tận hưởng cảm giác sau hoan lạc thì phản ứng của Bạch Quân khiến Tuyết Hà sững sờ - bật dậy, trừng mắt và gằn duy nhất một từ “không”, đơn giản vì những từ ban nãy của bà động đến cái tên Chu Đình. Cho đến tận bây giờ, Tuyết Hà cũng chỉ biết, giữa hai người họ, có mối liên kết không ai hiểu, mà thực ra, Tuyết Hà cũng không cần hiểu, bà chỉ cần Chu Đình tôn trọng bà theo cái cách mà tất cả mọi người trong ngôi nhà này đều tôn trọng với danh xưng “bà chủ”.

- Nếu không có việc gì nữa, tôi xin phép, thưa bà!

Chu Đình có vẻ không mấy quan tâm đến thái độ của Tuyết Hà, có phần ý nhị, ông lùi một bước, rồi quay hẳn ra phía cửa chính, nơi có hai cánh cửa gỗ được chạm khắc tinh tế những lớp hoa văn đối xứng, chia mỗi cánh cửa thành hai phần trên dưới rõ rệt. Sải bước nhanh hơn, dài hơn, Chu Đình biến mất khỏi nơi này trong im lặng; bỏ mặc Tuyết Hà với sự hậm hực của mình.

*

- Xin lỗi anh! - Viên quản lý khúm núm đi ra cùng cậu nhân viên làm đổ nước ban nãy.

Hoàng Phong cau mày, có vẻ khó chịu khi câu chuyện của mình bị ngắt ngang, định lên tiếng, nhưng Bá Lâm đã nhanh chóng cướp lời.

- Không sao đâu, anh trở vào làm việc đi!

Viên quản lý cùng nhân viên nọ rồi rít cảm ơn rồi trở vào trong làm việc. Hoàng Phong khó chịu thật sự. Với anh, việc sơ ý đã được bỏ qua, thì đừng ai dẫn thêm ai ra làm phiền, nhất là khi đang trong giai đoạn bàn công việc. Bá Lâm mặc kệ thái độ của bạn, tựa vào thành ghế, lật tệp hồ sơ, xem chăm chú.

- Mày suốt ngày đòi trả ơn tao còn gì, coi như lãi đi!

Hoàng Phong thở ra, như kiểu đã quá quen với câu nói này của bạn thân. Luôn biết ơn, cảm kích bạn, nhưng chưa bao giờ Hoàng Phong hiểu được, vì sao Bá Lâm lại có thể đứng ra bảo vệ một người không quen không biết như thế. Đương nhiên không phải một lần, mà đã quá nhiều lần cho cái gọi là “lãi” này. Hoàng Phong cũng không còn khó chịu như lần đầu anh phải trả lãi cho bạn. Hốt nhiên, anh nhận ra, mình cũng không còn phản ứng thái quá như cái lần đầu tiên ấy. Anh nhận ra, mình điềm đạm, nhẹ nhàng hơn, và cả suy nghĩ cũng bao dung hơn rồi. Có vẻ như sức ảnh hưởng của Bá Lâm đủ lớn, đủ mạnh mẽ để dần dần thay đổi một con người. Tình bạn không phải chuyện nợ nần, mà là chuyện nợ duyên - một cái duyên đẹp đến kỳ diệu.

3. Chương 3: Gặp Gỡ

Cửa hàng thời trang hôm nay đóng cửa sớm như những ngày Nhã Đồng cảm thấy nên thế. Lý do thì vô vàn, ngày mưa to, gió giật, sấm chớp, hay hôm nào đó, buồn chán vì cả ngày chỉ có vài người khách mua mấy món lẻ tẻ, rồi Nhã Đồng ngẫu hứng muốn đưa Miên Tú đi ăn một món gì đó thật ngon, thay cho ly mì tôm - món đồ ẹc mà mọi ngày con nhỏ vẫn điên cuồng cầm cùi ăn ngon lành, mặc cho Nhã Đồng la ó.

Miên Tú xuất hiện đến nay cũng đã hơn tháng. Ngày Miên Tú nằm bẹp trước thềm nhà Nhã Đồng, quần áo rách tươm, chân tay rướm máu, không một mảnh giấy tùy thân...; Nhã Đồng đứng hình trong vài giây, rồi vội vã đưa cô gái trẻ vào. Cả tin cũng được, ngu ngốc cũng được, Nhã Đồng chỉ nghĩ nếu không cứu cô gái này, liệu, cô ấy còn đường nào để đi?! Dẫu cho có làm chuyện gì xấu xa đến mức phải bị hành hạ, truy sát, thì hiện tại, cô ấy cũng đang sống dở, chết dở. Một người phụ nữ, chân yếu tay mềm, còn rơi vào hoàn cảnh này thì liệu có thể gây hại gì cho ai?!

- Hôm nay chị có hẹn! Đóng cửa sớm nha! - Nhã Đồng vừa soạn túi xách, vừa nói.

- Hẹn với người yêu hả, chị? - Miên Tú nghiêng đầu, lém lỉnh hỏi.

Lâu rồi, Nhã Đồng không gặp gỡ người đàn ông nào. Từ sau khi chia tay chồng, đến giờ, cô vẫn một mình lẻ bóng. Có ai hỏi, cũng chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện, ít khi nào Nhã Đồng nhắc đến cuộc chia tay chóng vánh chỉ vỏn vẹn hai tháng về sống chung sau mười năm yêu nhau của mình với chồng cũ. Nhã Đồng gật, cười bên lên. Miên Tú ra chiều hiểu ý, hí hửng đi nhanh đến quầy rồi lấy túi xách ra về, không quên thấy lại một câu vừa quan tâm, vừa chọc ghẹo, rồi đi mất.

- Đừng có về sớm quá đó nha!

*

Miên Tú đẩy cửa bước vào. Hôm nay, tiệm cà phê Mèo khác - khác hẳn so với mọi ngày. Khách có phần lạ hơn, mùi cà phê thơm hơn, và nhạc thì quen thuộc hơn. Thường, chỉ Miên Tú thích nghe nhạc Hoa, khác hẳn phong cách nghe nhạc của quán. Thường, chỉ khi có Miên Tú, quán mới mở nhạc Hoa. Và thường, Tử Du chỉ cho mỗi Miên Tú quyền tự chọn nhạc, theo kiểu chiều chuộng quen thuộc cô dành cho một vài người khách đặc biệt phục vụ sở thích đặc biệt của từng người. Hôm nay, chưa có Miên Tú, sao Tử Du lại nghe?! Hay Tử Du đoán được Miên Tú sẽ đến sớm hơn?! Hay Tử Du nghe hoài thành quen và giờ thích rồi cũng nên?! Ngạc nhiên xen lẫn tò mò, Miên Tú nhanh chóng đi thẳng vào quầy, không ghé lại chỗ ngồi quen thuộc ngay góc tường.

Miên Tú chạm phải ánh mắt Trần Kha khi Trần Kha hơi nghiêng đầu, ngược lên vì thấy bóng người xuất hiện. Cái nhìn dò xét nhưng không phản cảm, cũng không làm Miên Tú cảm thấy khó chịu, một cái nhìn dò-xét-đầy-thiện-chí. Một người lạ - người mà Miên Tú chưa từng gặp ở đây - là nhân viên mới chăng?! Sao cô chưa từng nghe Tử Du nhắc về chuyện quán cần tuyển thêm người. Hay... quán đã đổi chủ?! Nhiều suy nghĩ thoáng qua khiến Miên Tú càng bối rối hơn. Trần Kha dường như nhìn thấy sự bối rối của Miên Tú, từ đôi má bắt đầu ửng lên, đến những cái chớp mắt bất thường. Trần Kha chủ động làm cho khoảng lặng giữa hai người không bị kéo dài quá lâu. Cô nhướn miêng, cười - nụ cười hiền lành, để lộ chiếc răng khểnh duyên dáng như trước những người thân quen, trước những người có thiện cảm, hoặc một ai đó rồi sẽ trở nên đặc biệt theo một cách nào đó. Hoặc ít nhất là sau nụ cười kia, Trần Kha cũng sẽ để lại trong lòng người đối diện một xúc cảm khó quên.

Chiếc áo thun cá sấu màu nâu sẫm, chiếc quần bò màu đen, quần ngang lưng chiếc tạp dề đen cách điệu như của những nhân viên trong các nhà hàng sang trọng kiểu Tây thường sử dụng làm Trần Kha trở nên nam tính hơn. Càng vậy, Miên Tú càng bối rối. Miên Tú thấy bất ngờ với chính cảm xúc của mình, bởi nếu thông thường mà phải đối diện với người lạ, im lặng, nhìn nhau với tư thế lạ lùng này, hẳn sẽ khó chịu lắm; thế nhưng hôm nay cô lại chỉ tìm thấy duy nhất một cảm xúc trong mình - cực kỳ dễ chịu với cảm giác thân quen với người đối diện, một người mà cô chưa từng gặp bao giờ!

- Em là cô bé mê trà, đúng không?

Giọng Trần Kha hơi trầm, không ngọt ngào, nhưng cái câu hỏi rất ngắn ấy phát ra cùng với cái nhìn dài đến mênh mang kia cứ như thổi vào Miên Tú một sự quan tâm đặc biệt - có thể ít, nhưng chân thành. Miên Tú chưa kịp trả lời, dù là một cái gật đầu, hay một lời phản biện. Trần Kha rời mắt khỏi Miên Tú, nhìn theo tay mình đang rót nước nóng từ bình thủy tinh vào ấm trà rồi bình thần nói tiếp.

- Nhạc Hoa nữa hả, em?

Trần Kha đẹp. Nét đẹp thu hút người đối diện ngay từ cái nhìn đầu tiên, đôi mày rậm nổi bật trên làn da trắng, mũi không quá cao, nhưng đủ để thấy được Trần Kha là một người thông minh. Trần Kha không thể hiện quá nhiều qua cử chỉ, hành động, điều này khiến cho người đối diện cảm thấy tò mò. Dầu, chẳng phải cổ tình, nhưng Trần Kha đang làm cho Miên Tú đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hoang mang, Miên Tú không nghĩ rằng một người lạ - người cô chỉ vừa chạm mặt chưa đến mười phút, lại biết nhiều về mình như thế. Thật ra, cũng không hẳn là nhiều, bởi ngoài tên, sở thích thì Miên Tú đâu giữ lại cái gì cho riêng mình nữa. Vậy mà, cô gái này đã biết hết rồi! Trần Kha đặt ấm trà lên bộ bếp than nhỏ xíu - bộ bếp mà Miên Tú vẫn thường dùng mỗi khi đến quán - đang đặt sẵn trên khay, mang về phía góc tường - nơi mà tấm biển "Bàn đặt" vẫn đang nằm chệch trên bàn - ngồi xuống. Miên Tú này giờ vẫn đứng thừ ra, nhìn theo dáng Trần Kha từ tốn rót nước, pha trà mà không mấy may để ý đến việc Miên Tú đang không hiểu chuyện gì xảy ra, đang loay hoay với rất nhiều câu hỏi không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết nên mở lời thế nào?! Không lẽ, bỗng dưng, chạy đến, hỏi người ta, sao lại biết mình, rồi, sao lại biết mình thích cái này, cái nọ?! Đâu có được!

Đang lúc bối rối, không biết phải làm gì thì Tử Du xuất hiện. Nghe tiếng nhạc, rồi nhìn thấy biểu hiện dấu buồn cười, nhưng rất đáng yêu của Miên Tú, Tử Du không nhịn được, phì cười. Xộc thẳng đến chỗ Trần Kha.

- Để con gái người ta đứng nhìn mà vậy mà được hả, con kia?!

- Chứ, tao phải làm sao?! - Trần Kha tròn xoe mắt nhìn Tử Du.

- Bình thường lịch sự, tử tế lắm mà, nay kỳ vậy?!

Vừa dứt lời, Tử Du liền kéo Miên Tú đến chỗ Trần Kha. Lúc này, Miên Tú mới giật mình, tỉnh táo hẳn, thả lỏng người cho Tử Du kéo đi, đến ngồi xuống phía đối diện Trần Kha. Có lúc nào đó, nếu biết thả lỏng, rất có thể cuộc đời sẽ đẩy đưa chúng ta về phía những thứ lạ kỳ nhưng đẹp đẽ, hay ho. Tử Du nhìn Miên Tú, rồi đẩy cái nhìn của mình thật nhanh về phía Trần Kha.

- Kha! Bạn chị!

*

Tuyết Hà cau mày khi nhìn tấm ảnh Miên Tú đang hôn hờ cười đùa cùng Nhã Đồng. Lia qua một lượt từng tấm trong xấp ảnh trên tay, mặt Tuyết Hà nóng bừng, cảm giác tức tối khi nhìn thấy Miên Tú dường như đang rất vui vẻ, đang rất hạnh phúc, Tuyết Hà không thể nào chấp nhận được. Ai cho phép Miên Tú thoát khỏi tầm kiểm soát của bà?! Ai cho phép Miên Tú được vui vẻ, hạnh phúc kia chứ?! Bao nhiêu năm qua, Tuyết Hà không ngừng dạy dỗ Miên Tú, dạy cho con- của-chồng biết làm con gái trong gia đình danh giá, không hề dễ dàng; đặc biệt con gái trong nhà này, sẽ không có cái quyền được hạnh phúc theo kiểu hạnh phúc rẻ tiền ấy!

Tuyết Hà xuất hiện trong nhà họ Bạch non hai mươi năm. Bà luôn chứng tỏ cho tất cả mọi người rằng bà yêu thương Miên Tú nhiều đến nhường nào. Cô bé nhỏ xíu, lon ton chạy đến bên Tuyết Hà, tíu tít gọi “dì” - cái danh xưng quen thuộc mà Miên Tú được dạy từ ngày có thể nhận biết người nào sẽ được gần với vị trí gì, từ những ngày bập bẹ biết nói, từ những ngày còn mẹ. Cái danh xưng mà cho đến tận bây giờ, Miên Tú cũng không một lần sửa, dù Bạch Quân có yêu cầu - hay nói đúng hơn là ra lệnh. Tuyết Hà luôn nhẹ nhàng, ôn tồn khuyên bảo và trấn an chồng, dù Miên Tú không đón nhận Tuyết Hà, nhưng bà vẫn sẽ yêu thương cô như chính con ruột của mình. Bởi, Miên Tú đã mất mẹ, đồng nghĩa với việc mất đi sự yêu thương, chở che mà tất cả những người mẹ trên đời này đều muốn dành cho con cái mình. Để rồi khi Bạch Quân quay đi, Tuyết Hà thấy lại cho con bé nhỏ xíu cái lườm cay nghiệt, cái ánh nhìn mà khi đó, Miên Tú chỉ ngơ ngác đón nhận và lơ mơ nhận ra dì không thương yêu mình, nhưng không thể hiểu được nguồn cơn. Cũng phải, một cô bé vài tuổi thì làm sao hiểu được lòng dạ của người hơn nó vài chục tuổi - số tuổi mà nếu may mắn có được tình yêu của chồng sớm hơn thì đã có thể sinh ra được một cô con gái bằng tuổi Miên Tú bấy giờ.

Trong lòng Tuyết Hà, có thể Miên Tú đáng yêu, nhưng không đáng thương. Tuyết Hà đáng thương nhiều hơn chứ. Tuyết Hà thâm thương trộm nhớ Bạch Quân từ những ngày còn trẻ, nhưng Bạch Quân không hề đoái hoài đến tình cảm của bà. Ông si mê, yêu thương mẹ Miên Tú - bạn thân của Tuyết Hà - hết như cái cách Tuyết Hà si mê ông. Ai nhiều hơn ai, chưa thể chắc chắn được. Chỉ chắc chắn được là Bạch Quân có thể bỏ mặc mọi thứ xung quanh, bỏ mặc Tuyết Hà - kẻ si tình trung thành luôn đứng phía sau ông - một lòng chờ đợi. Chờ đợi trong vô vọng, chờ đợi điều mà Tuyết Hà biết cả cuộc đời này chắc khó có thể xảy ra. Chờ đợi ngày Bạch Quân không còn yêu mẹ Miên Tú, và đáp lại tình cảm bấy lâu nay của Tuyết Hà. Hảo huyền! Khi đã để tình yêu dẫn lối, đi thẳng vào vùng u mê, mấy ai phân biệt được đâu là hảo huyền, đâu là hy vọng cơ chứ?!

Thế mà, điều không tưởng ấy đã xảy ra. Mẹ Miên Tú qua đời sau một cơn bạo bệnh. Bạch Quân đau đớn, sụp đổ. Nếu như nói Tuyết Hà chờ đợi cơ hội này quá lâu thì khác nào bà mong cho bạn mình sớm lìa đời? Nhưng cơ hội thực sự đã đến và Tuyết Hà nhất định không được chần chừ. Miên Tú cần một người mẹ, Bạch Quân cần một người ủi an, cần một người bên cạnh giúp ông vượt qua mất mát quá lớn này. Rồi, Tuyết Hà danh chính, ngôn thuận trở thành vợ, thành mẹ người ta.

*

- Chào em! - Trần Kha lại nở nụ cười ban nãy, ngọt ngào theo kiểu ma mị rất lạ lùng.

- Em gái nuôi! - Tử Du nhướn mày cười với Trần Kha.

Trần Kha móc ngón tay thon, dài của mình vào chiếc quai nhỏ xíu của ấm trà, thoăn thoắt, rót một vòng quanh cái khay tròn đang xếp đầy những chiếc ly nhỏ xíu cùng màu ngọc thạch, pha lẫn xanh lá cây, ánh một chút xanh lam nhạt. Trần Kha cầm một ly, đặt nhẹ nhàng trước mặt Miên Tú.

- Uống trà đi, em gái nuôi!

Trần Kha mỉm cười, nhấn mạnh ba từ “em gái nuôi” như kiểu đang chọc ghẹo cái danh hiệu mà Tử Du đặt cho không biết bao nhiêu cô gái Tử Du đã từng yêu, đã từng tán tỉnh rồi sau khi cảm thấy không còn có thể tiếp tục bên nhau, người biết tiếc nuối sẽ đặt cho nhau một biệt hiệu - loại biệt hiệu thể hiện một mối quan hệ hữu cơ, thân thiết để nếu không yêu nhau được nữa thì cũng không thể tách nhau ra.

Miên Tú chưa bắt nhịp được với người bạn mới, nên vẫn chưa để ý thấy nét mặt Tử Du lúc này đang tức tối pha chút xấu hổ.

- Chị... tên Kha hả?

Miên Tú bỗng dưng muốn nói một điều gì đó, bởi, từ lúc bước vào đến giờ, cô đã được, hay nói đúng hơn là đã kịp nói gì đâu; hồi rồi lại cúi mặt xấu hổ, không hiểu tại sao mình lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy. Rõ ràng, ban nãy, Tử Du đã giới thiệu tên rồi kia mà. Khả năng ứng biến thường ngày của Miên Tú đi đâu mất rồi?! Miên Tú không phải kiểu dễ mất bình tĩnh, mất tự tin để không biết nói hay làm gì như thế này, cho dù là trước một người khác phái; huống hồ, đây là một người phụ nữ, thì thật cô tự cảm thấy khó hiểu với chính mình. Nhưng tình thật thì, người phụ nữ này lại mang đến cho Miên Tú một xúc cảm quá khó hiểu, quá khó gọi tên, hơn cả cảm giác ban đầu Miên Tú dành cho Tử Du.

Lúc này, đến lượt Trần Kha lúng túng, bởi, cô luôn chọn danh xưng cho từng loại đối tượng mà mình muốn, chưa bao giờ, Trần Kha bị áp đặt, theo kiểu này hay kiểu khác; và có lẽ chính vì cái kiểu tư tưởng kỳ lạ này nên cô luôn chủ động tiếp cận người khác, để tự mình được quyền chọn cách xưng hô theo ý của mình. Trần Kha gật.

- Kha chưa biết tên em!

Trần Kha dịu giọng, bắt đầu thói quen dẫn dắt người khác đi theo hướng mà tự cô cảm thấy là đúng, là hợp lý, ít nhất là đối với chính cô. Thực ra, có thể nói, đó là bệnh nghề nghiệp, công việc đòi hỏi Trần Kha phải luyện tập thói quen này. Vô hình trung, thói quen ấy cũng được Trần Kha đưa vào cuộc sống hằng ngày một cách nhẹ nhàng và cũng khá dễ chấp nhận.

- Tú! Miên Tú! - Miên Tú chưa kịp phản ứng thì Tử Du chen ngang.

- Ai hỏi mày, lạnh quá vậy?! - Trần Kha quay hẳn qua, gần giọng với Tử Du; thái độ khác hẳn câu hỏi dịu dàng ban nãy Trần Kha dành cho Miên Tú.

Miên Tú bật cười vì thái độ của Trần Kha thay đổi quá nhanh và có phần đáng yêu. Miên Tú lơ mơ hiểu ra vì sao Trần Kha lại biết về mình. Có lẽ, Tử Du đã kể cho Trần Kha nghe về Miên Tú - một cô gái lạ mặt vừa xuất hiện ở khu này, một cô gái mê trà và thích nghe nhạc Hoa. Nhưng, điều đó đâu có gì đặc biệt?! Những cô gái có sở thích như Miên Tú đâu phải ít? Sao Trần Kha lại quan tâm đến cô? Hay Tử Du kể luôn cả việc Miên Tú khóc cười như đứa trẻ, nên Trần Kha đặc biệt quan tâm?! Hay... Trần Kha theo dõi cô?! Nghĩ đến đó, Miên Tú đột nhiên rùng mình, cố xua đi cái suy nghĩ có phần điên rồ và tiêu cực kia.

- Dạ, Miên Tú! Mà sao bữa giờ, em hồng gập Kha?

Miên Tú vẫn đang ngổn ngang nhiều câu hỏi, nhưng bật ra ngay lúc này, Miên Tú muốn biết vì sao đã lui tới đây hơn tháng, nhưng chưa một lần giáp mặt, hay ít ra là nhìn thấy Trần Kha. Một người nổi bật như Trần Kha, nếu đã từng gặp, nhất định Miên Tú sẽ không quên.

- Hoang hoải sáng như một vì sao!

Trần Kha lơ đi câu hỏi của Miên Tú - thật ra là nghe nhắc lại cái tên Miên Tú thì cô không còn tập trung được vào thứ gì khác nữa - rồi bật ra nhanh và súc tích đến nỗi, nếu ai đó vô tình nghe được cuộc trò chuyện của hai người, sẽ nghĩ Trần Kha đã đặt cho Miên Tú cái tên này. Mà chẳng hiểu sao, cái tên ấy lại tạo ra cảm giác buồn hoang hoải đến vậy; dấu sáng, dấu đẹp nhưng thật sự nghe rất buồn!

Tử Du thoáng giật mình khi thấy Trần Kha phản ứng với Miên Tú theo kiểu này. Khi đứng trước người lạ, Trần Kha ít thể hiện bản thân. Trần Kha luôn khiêm tốn theo một kiểu hết sức tinh tế - lắng nghe và mỉm cười, thỉnh thoảng sẽ tương tác nhẹ nhàng bằng việc hỏi han và đưa câu chuyện đi theo một hướng mới hơn, cũng khiến người đối diện cảm thấy hài lòng hơn. Chỉ khi nào muốn tán tỉnh một ai đó, Trần Kha mới chủ động như thế. Phải chăng, Trần Kha đã bắt đầu có cảm giác đặc biệt với Miên Tú?! Hay, Trần Kha điên rồi?!

Cả Tử Du và Miên Tú đều nhìn chăm chăm vào Trần Kha. Rồi, Trần Kha hành động như chẳng may may quan tâm đến thái độ của hai người. Bật dậy, Trần Kha nhanh nhẩu bước vào quầy, lấy ra một túi giấy màu nâu vàng, quay trở lại bàn, đưa về phía Miên Tú.

- Trà của em!

Miên Tú hơi đỏ mặt, nhận túi trà từ tay Trần Kha, “dạ” một tiếng nhỏ xíu mà quên mất cả lời cảm ơn Trần Kha. Tử Du bĩu môi, nguyền Trần Kha.

- Ủa! Đi đâu về cũng có bao giờ nhớ đến tao!

- Hộp dầu to đựng trong tủ lạnh kia! Đừng có ăn một mình, cho Miên Tú nữa! - Trần Kha nói, dậm bước quay đi, rồi hơi khựng lại.

- Rất vui khi được làm bạn với em!

*

Tuyết Hà đặt chiếc ly sứ - vằn vện hoa văn màu xanh dương trên thành ly, được đậy kín bằng một chiếc nắp với chóp mũ có hoa văn tương tự - xuống bàn, nơi Bạch Quân đang chăm chú làm việc.

- Anh uống đi cho nóng!

Bạch Quân khẽ gật đầu, dừng tay, bưng ly trà sâm lúc này đã nguội bớt phần nào, nhưng vẫn còn đủ ấm để công dụng và mùi vị của nó không bị giảm đi nhiều. Tuyết Hà đi ra phía sau lưng Bạch Quân, nhẹ nhàng xoa bóp đôi vai đang căng cứng - một phần vì luống tuổi, một phần vì áp lực công việc đang nặng trĩu. Vừa xoa bóp, Tuyết Hà vừa dò hỏi.

- Đạo này công việc nhiều lắm hả, anh?

Bạch Quân thả lỏng người, ngửa đầu ra sau như một cách trả lời cho câu hỏi ban nãy của Tuyết Hà. Lấy nhau non hai mươi năm, Bạch Quân cũng từng nghĩ rằng mình có thể vun đắp tình cảm với Tuyết Hà, nghĩ rằng mình có thể nguôi ngoai, không còn đau đáu vì sự ra đi của mẹ Miên Tú; rằng Miên Tú có người yêu thương, chăm sóc cũng sẽ nguôi ngoai, rồi con bé sẽ bớt đáng thương. Nhưng đó là những mong muốn sâu thẳm trong lòng Bạch Quân, còn hiện tại, khi đối diện với thực tế không còn bình ổn, Bạch Quân chỉ có thể dồn hết sức lực vào công việc, nhằm vực dậy công ty sau dự án đầu tư thất bại vừa rồi. Có bao nhiêu người, xoáy theo vòng xoáy của cơm - áo - gạo - tiền, ghé vai gánh đôi quang trách nhiệm mà lãng quên luôn cả nhu cầu yêu thương của chính bản thân mình? Có lẽ, nhiều lắm!

Bạch Quân cần phải có những hợp đồng vận chuyển lớn và lâu dài để ổn định tình hình tài chính của Đình Phong. Tập đoàn Hoàng Đình là đối tượng đầu tiên và duy nhất Bạch Quân nhắm đến. Nhưng giao kết giữa hai bên không đủ thân thiết, không cơ sở nào để Hoàng Đình chấp nhận việc đầu tư, hay ít ra là chấp nhận ký kết với Đình Phong một vài hợp đồng. Đang lúc Bạch Quân lo lắng vì tâm huyết bao năm của mình trên đà sụp đổ thì Tuyết Hà mang đến cho ông một niềm hy vọng, một niềm tin chắc nịch để cứu lấy Đình Phong - cơ đồ mà Bạch Quân đã gây dựng từ những ngày còn trẻ, bất chấp cha mình luôn gay gắt phản đối. Ngày đó, Bạch Quân cương quyết thành lập công ty, cương quyết dấn thân vào thương trường, thay vì nối nghiệp cha. Càng vậy, Bạch Quân càng muốn chứng tỏ cho cha thấy rằng, ông đã sai, sai khi cho rằng Bạch Quân không thể tự mình gây dựng được một công ty có tầm vóc, có địa vị trên thương trường. Đầu, Bạch Quân cũng chẳng hiểu được lý do tại sao cha luôn ngăn cản và tự vẽ ra cho mình một lý do mà ít nhất nó hợp lý cho sự việc kia.

Và, cái cơ hội mà Tuyết Hà đem về, là cuộc hôn nhân sắp đặt giữa con trai tập đoàn Hoàng Đình và con gái ông - một quyết định có vẻ tốt đẹp, nhưng không thể không khiến Bạch Quân đau buồn, bởi chẳng ai dám chắc về kết cục của một cuộc hôn nhân không xuất phát từ tình yêu. Tuyết Hà thay chồng lo liệu mọi thứ, từ mai mối, gặp gỡ giữa hai bên, chuẩn bị những thứ cần thiết cho hôn lễ, tiệc cưới, nhiều việc nhỏ nhặt khác; và quan trọng nhất là cuộc sống sau hôn nhân của đôi vợ chồng trẻ. Việc duy nhất bà yêu cầu Bạch Quân làm, là thông báo cho con gái về cuộc hôn nhân này. Bởi, nếu Tuyết Hà lên tiếng, khác nào, hình tượng người vợ, người mẹ tuyệt vời của bà trong mắt Bạch Quân, trong mắt người đời sẽ đổ ầm trước những lời đàm tiếu, thị phi.

- Hay, anh cho người tìm con về?! Để...

Tuyết Hà ngừng hẳn khi cảm giác được đôi vai Bạch Quân đang cứng dần lại, chứng tỏ Bạch Quân không đồng ý với câu nói kia của Tuyết Hà. Bạch Quân ngồi hẳn dậy.

- Anh tự biết sắp xếp, em không cần lo!

Đôi tay Tuyết Hà rơi khỏi vai Bạch Quân khi ông ngồi thẳng dậy. Thái độ bức dọc thể hiện qua nét mặt Tuyết Hà. Không nói lời nào, Tuyết Hà rời khỏi phòng.

*

Tiếng chuông gió leng keng khiến Miên Tú và Nhã Đồng cùng nhìn ra hướng cửa. Trần Kha xuất hiện. Không còn áo thun cá sấu, không còn quần bò, không còn chiếc tạp dề quần ngang lưng, mà thay vào đó là bộ đồ Âu công sở lịch lãm và chuyên nghiệp như mọi khi. Miên Tú có phần xao xuyến với dáng vẻ này của Trần Kha. Trần Kha trong trang phục này, khác hẳn với Trần Kha - người có vẻ ngoài nam tính, đôi chút phong trần mà Miên Tú đã gặp hôm trước. Mà thật ra, có trong dáng vẻ nào, thì cô cũng xao xuyến thôi; chỉ là, sao cũng vẫn gọi là xao xuyến, mà hai lần lại khác nhau đến thế này?!

Nhã Đồng nhìn thái độ của Miên Tú, rồi liếc nhanh qua Trần Kha, lên tiếng.

- Chỗ em đâu có ai kiện tụng gì, Kha tới có gì hông?!

Miên Tú bắt đầu phản ứng kịp với sự xuất hiện của Trần Kha, thoáng bất ngờ khi Nhã Đồng nói chuyện với Trần Kha có vẻ thân quen. Và, có vẻ nghề nghiệp của Trần Kha không đơn giản chỉ là người pha chế bình thường. Luật sư chăng? Hay một công việc gì đó liên quan đến pháp luật? Miên Tú còn đang ngụp lặn trong mớ câu hỏi chưa thành lời thì Trần Kha đã tiến lại gần Miên Tú.

- Kha tới đón Miên Tú!

Miên Tú giật nảy. Sao Trần Kha lại đón mình? Miên Tú không có hẹn với Trần Kha, cũng không thân thiết đến mức đưa đón. Vậy, chuyện này là sao?

- Đón em á? - Miên Tú ngạc nhiên.

- Ủ! Đi được chưa, em?

- Hai người... hẹn hò hả? - Nhã Đồng dò hỏi.

Miên Tú khựng lại, tròn mắt nhìn Nhã Đồng, rồi nhìn qua Trần Kha. Miên Tú muốn xem phản ứng của Trần Kha, trước câu hỏi kỳ lạ của Nhã Đồng.

- Kha đón Miên Tú giùm Tử Du!

Trần Kha trả lời, tuy giọng nói vẫn dịu dàng, nhưng không mang bất kỳ một cảm xúc bất thường nào, chỉ là, Trần Kha nói ra một câu vốn là thông tin cần được truyền tải, chứ không phải một câu nói mang ý nghĩa nào khác. Ánh mắt Trần Kha vẫn không rời khỏi Miên Tú. Lúc này, đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, Miên Tú đã nhớ ra cuộc hẹn của mình và Tử Du, cô thở nhẹ như trút được một gánh nặng - một cảm giác trĩu buồn lạ lùng và không thật sự có tên. Bởi, tất cả mọi thứ đến với Miên Tú luôn có lý do, không sự việc nào từng xuất hiện theo cách mơ hồ như kiểu cảm giác Miên Tú gặp phải khi gặp mặt Trần Kha hôm trước; và như thế thì tốt nhất đừng có thêm sự khó lý giải nào khác nữa.

Miên Tú gật, rồi đi về phía quầy, lấy giỏ xách, ra cửa - nơi Trần Kha đang mở sẵn và đứng chờ.

Miên Tú ngoan ngoãn theo sau Trần Kha. Chậm rãi, từ tốn, Trần Kha lấy xâu chìa khóa từ trong túi quần, bấm nhẹ. Ánh đèn vàng nhấp nháy từ chiếc xe hơi màu đen, đậu trước bãi đất trống cách cửa hàng chừng mười mét. Trần Kha đi về phía ghế phụ, mở sẵn cửa và đứng chờ Miên Tú. Lâu rồi, cái cảm giác được người khác chăm sóc mới quay trở lại, nhưng lần này khác, rất khác. Cảm giác Trần Kha mang đến cho Miên Tú là sự quan tâm, không phải nghĩa vụ. Cũng chỉ là một hành động thôi, nhưng khi gắn cái tình vào, thì những thứ tưởng như rất nhỏ, rồi sẽ mặc nhiên ở lại trong lòng người được nhận rất lâu...

Miên Tú nhìn theo dáng Trần Kha suốt cả chuỗi hành động đóng cửa xe - đi vòng về phía bên kia - mở cửa - ngồi vào ghế - thắt dây an toàn. Bất giác, Miên Tú nghĩ, nếu là đàn ông, chắc Trần Kha sẽ là một người đàn ông cực kỳ quyến rũ. Mãi miết suy nghĩ, Miên Tú vẫn chưa thắt dây an toàn cho mình. Trần Kha tựa nghiêng đầu lên đôi bàn tay - lúc này đang đặt hắt lên vô lăng, nhìn Miên Tú.

- Em chưa thắt dây an toàn kia!

Miên Tú hơi luống cuống, đưa tay lần tìm chiếc khóa dây đang nằm chổng chơ bên hông ghế, kéo, nới dây rồi gài khóa lại. Hình ảnh đó thu vào mắt Trần Kha như một sự đáng yêu chân thành chứ không phải cố tình tỏ ra đáng yêu.

Trần Kha hứng thú với phụ nữ. Và, Trần Kha đã gặp gỡ rất nhiều phụ nữ. Trần Kha hiểu được những hành động nhỏ của một người - nhỏ nhưng có thể nói lên rất nhiều thứ từ họ. Quan sát, đánh giá con người là một trong những kinh nghiệm cần phải có của nghề nghiệp. Qua lời kể của Tử Du, qua lần đầu gặp gỡ, Trần Kha hiểu, Miên Tú là kiểu phụ nữ cổ điển - đơn giản, nhưng sâu sắc, chân thành. Trần Kha để máy, liếc nhìn gương chiếu hậu, đánh vòng vô lăng, đưa chiếc xe từ từ rời khỏi hẻm.

*

- Mang con bé về đây!

Tuyết Hà nói qua điện thoại, rồi không cần đợi người ở đầu dây bên kia trả lời, bà cúp máy.

4. Chương 4: Sợ Hãi

Chiếc xe hơi màu đen lướt tới, rồi dừng hẳn ở trước cửa nhà hàng. Miên Tú tháo khóa dây an toàn, toan mở cửa xe, nhưng Trần Kha cản lại, chỉ bằng một cái lắc đầu rất khẽ và nụ cười không thể ngọt ngào hơn. Ôi đôi khi, sự ngọt ngào lại có một quyền lực mạnh đến mức, con người ta rồi sẽ mềm nhũn đi, không còn khả năng chống cự, hoặc giả là chẳng có chút ham muốn chống cự nào! Trần Kha mở cửa, bước xuống, rảo bước dài hơn, nhanh hơn về phía Miên Tú đang ngồi, mở cửa xe cho Miên Tú, rồi vòng trở về phía vị trí ngồi của tài xế.

Miên Tú xuống xe, bước về phía trước, nơi có hai nhân viên lễ tân đang đứng trước cửa đón khách, chờ Trần Kha. Nhưng dường như Trần Kha không có ý định vào cùng cô. Miên Tú thắc mắc.

- Kha không vô với em hả?

- Không em! Có Kha, hai người không thoải mái thì sao?!

Trần Kha nở nụ cười hiền lành như mọi khi, chiếc răng khểnh lộ ra, tôn thêm sự dịu dàng trong câu nói vừa nãy. Không để Miên Tú thắc mắc thêm, Trần Kha tiếp.

- Lần sau, Kha sẽ đi cùng em! Hen!

*

Miên Tú rảo bước trên con đường vắng. Gió hiu hiu thổi, nhẹ nhàng nhưng đủ làm những chiếc lá trên cành rụng đưa, đan vào nhau xào xạc như giành giật cho mình một vị trí đẹp để được ôm trọn cơn gió kia. Tán cây đổ dài, rợp mát cả con đường từ nhà Miên Tú đến cửa hàng. Mái tóc đen, dài của Miên Tú nương nhẹ theo cơn gió khẽ lùa qua. Mái tóc chưa lần nào buộc lên từ khi mẹ qua đời.

Có lẽ, Miên Tú không được may mắn như những bạn nhỏ cùng trang lứa, không được yêu thương, nâng niu, xúng xính quần áo, tóc tai đến trường. Mái tóc cứ xóa đều rồi dài theo năm tháng, thỉnh thoảng được tỉa gọn để không che phủ đôi mắt và trông có vẻ gọn gàng, tinh tươm hơn. Lớn lên, mái tóc ấy đã được Miên Tú chăm sóc kỹ lưỡng hơn, rồi thói quen xoa tóc cũng được hình thành từ đó.

“Lần sau, Kha sẽ đi cùng em! Hen!”

Dường như câu nói của Trần Kha cứ vang vọng bên ta. “Hen!” - cảm thán từ mà Miên Tú chưa từng nghĩ sẽ được nói ra từ miệng của Trần Kha - người dù chỉ gặp một lần, Miên Tú cũng cảm giác được năng lượng nghiêm túc lan tỏa vô cùng mạnh mẽ! Bất giác, Miên Tú cười nụ cười ngọt ngào như của những kẻ si tình khi đang yêu mỗi lúc nghĩ về những điều vô lý - những điều với người ngoài là điên rồ còn với người trong cuộc là một sự đáng yêu, dễ thương, ngọt ngào nhất trên đời.

Rồi Miên Tú hơi khựng lại, tự hỏi, sao mình lại nghĩ nhiều về Trần Kha như thế?! Cảm giác hồi hộp, mỗi lần đối diện với Trần Kha là thế nào? Cảm giác khá đặc biệt - nhưng có vẻ quen, giống như ngày xưa, khi còn ở trường trung học, Miên Tú thường bối rối mỗi lần gặp một cô bạn lạnh lùng với mái tóc dài, mượt,

nhưng luôn búi cao, rồi giấu hẳn búi tóc ấy vào trong chiếc mũ lưỡi trai. Để đôi lần, tìm Miên Tú như muốn ngừng đập khi chạm phải ánh mắt ngạc nhiên của cô bạn kia lúc bắt gặp Miên Tú đang say sưa nhìn.

Miên Tú trầm nghĩ, không biết, “lần sau” mà Trần Kha nói, là khi nào? Mà, chỉ Miên Tú và Trần Kha, hay có cả Tử Du? Rồi, bất chợt, Miên Tú cảm thấy dường như bản thân có phần kỳ cục khi không mong muốn sự hiện diện của Tử Du trong cái “lần sau” ấy. Tình cảm mà, chỉ cần hơn hai đã là quá đông, quá chật chội! Tình cảm ư? Trời ạ, mình đang nghĩ gì vậy? Miên Tú lắc đầu, xua tan ý nghĩ kỳ cục hốt nhiên xuất hiện trong đầu mình. Miên Tú cố trấn tĩnh mình bằng việc dừng hẳn lại, hít một hơi thật sâu rồi dậm bước tiếp.

Những xúc cảm ban nãy về Trần Kha bị dập tắt ngay lập tức khi Miên Tú thoáng thấy một toán hơn chục thanh niên vận quần áo đen, đổ ào từ chiếc xe mười sáu chỗ xuống, rồi tiến thẳng vào hẻm - nơi có tấm bảng hiệu quen thuộc “Tiệm cà phê Mèo”, nơi hằng ngày Miên Tú vẫn rẽ vào để đến cửa hàng.

Miên Tú thụt hẳn người vào trong, tựa sát lưng vào vách tường đang loang lổ, màu sắc phai đi vì năm tháng, vì nắng mưa. Không nghĩ ngợi nhiều, Miên Tú quay hẳn người về phía ngược lại, guồng chân chạy thật nhanh, tuyệt không quay đầu lại! Lúc này, trong đầu Miên Tú không còn Trần Kha, không còn Tử Du, cũng không còn gì cả, chỉ còn một suy nghĩ duy nhất, phải thoát khỏi bọn người kia - dẫu là theo lệnh của ai đi nữa, thì mục đích duy nhất chỉ là mang Miên Tú trở về! Miên Tú không muốn quay về! Nhất định không quay về!

*

Cả Bá Lâm và Hoàng Phong cùng đưa mắt nhìn về chiếc điện thoại đang đổ chuông, rung đều nhịp và đang dần xê dịch khỏi vị trí sau mỗi vòng rung của nó.

- Ông ta phải không?! - Bá Lâm hỏi.

Hoàng Phong nhếch môi cười - nụ cười kiêu ngạo của một kẻ bề trên dành cho những sự việc đã xảy ra đúng như được tiên đoán. Hoàng Phong gật. Hoàng Phong chưa từng suy từ mình ra để rồi phải cảm thấy chán ghét ai. Bởi, cuộc sống của Hoàng Phong vốn không có gì phải đòi hỏi hơn nữa - tiền tài, danh vọng, phụ nữ..., tất cả mọi thứ, anh đều hơn người khác ít nhất một bậc. Thế nên, việc bị người khác xem thường, Hoàng Phong không bao giờ chấp nhận; và người dám làm điều này thì chắc chắn không đơn giản sẽ chỉ bị anh chán ghét.

Miên Tú đã phạm sai lầm lớn khi đẩy Hoàng Phong vào tình thế tương chừng như đơn giản, nhưng lại trở thành trò lơ bịch của giới thượng lưu. Một đại thiếu gia, thân là người thừa kế tập đoàn Hoàng Đình - tập đoàn lớn nhất, nhì nước hiện tại, lại bị một người phụ nữ làm bĩ mặt. Không gì có thể bù đắp lại thể diện của Hoàng Phong, của gia đình, dẫu rằng việc Miên Tú bỏ đi đã được giấu nhẹm, nhưng có thể giấu nổi bao lâu? “Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra” - Hoàng Phong sẽ phải đối diện với dư luận như thế nào? Báo chí, truyền thông luôn sẵn lòng, rình rập những gia đình bề thế để giật ngay được một bài báo ăn khách - rồi tin tức ấy sẽ ảnh hưởng lớn đến cổ phiếu, đến giá trị, danh dự của cả tập đoàn, một hệ lụy liên hoàn mà không ai có thể lường trước được.

Việc cấp thiết lúc này, là phải tìm cho được Miên Tú trước khi mọi chuyện vỡ lở ra. Một tiêu đề ăn khách theo kiểu: “Con dâu tập đoàn Hoàng Đình mất tích sau hai tháng kết hôn”, hay ghê gớm hơn, ác ý hơn, kiểu: “Đại thiếu gia tập đoàn Hoàng Đình hành hạ vợ đến mức bỏ trốn”... sẽ thu hút bao nhiêu triệu lượt người xem, chưa kể sự việc sẽ được đồn thổi đến mức nào nữa thì Hoàng Phong vẫn không dám hình dung.

Không nhờ Hoàng Phong, không nhờ những hợp đồng béo bở mà Hoàng Đình bố thí cho gia đình Miên Tú thì lúc này, chắc cái công ty nhỏ bé như Đình Phong đã biến mất trên thương trường rồi. Hoàng Phong sẽ đòi lại món nợ này, cả vốn lẫn lời. Phàm là loài sống ký sinh thì nên biết thân biết phận; đã nường tựa rồi lại trở mặt vô ơn thì mong sao được một sự tha thứ? Vốn lòng bao dung cũng có cái giá riêng mà!

*

Trần Kha thừ người trước tệp tài liệu đang xem dở trên bàn. Tiếng vận tay nắm cửa khê vang lên, Trần Kha ngược nhìn, cau mày. Nhã Nhu hơi khựng lại.

- Em gõ cửa nãy giờ, không thấy chị trả lời, nên...

Trần Kha giãn hần đôi mày rậm vừa cau lại vì cảm thấy có ai đó đang phá vỡ nguyên tắc của mình. Thay vào sự bức dọc thoáng qua khi nãy là sự hoang mang thật sự. Sao lại có chuyện ai đó gõ cửa mà Trần Kha không nghe? Trước giờ, Trần Kha luôn cẩn trọng trong mọi việc, chưa khi nào ngồi trên chiếc ghế này, trong văn phòng này mà lại mất tập trung như vậy. Không kéo dài thêm giây phút lơ đãng nào nữa, Trần Kha hỏi.

- Có chuyện gì vậy, em?

- Dạ! Hồ sơ của Lâu Thị... có vấn đề gì không ạ? Để em gửi qua đó, họ đang hỏi! - Nhã Nhu vừa hỏi, vừa nhìn về hướng tệp hồ sơ Trần Kha đang xem dở.

Trần Kha giật mình, nhìn lại tệp hồ sơ.

- Chị xem kỹ lại giúp em, cần chỉnh sửa điểm nào, em sẽ sửa lại! - Nhã Nhu hiểu ý, không muốn làm Trần Kha khó xử, nói vội rồi trở ra ngoài.

Trần Kha lắc lắc đầu, cố xua đi những suy nghĩ vẩn vơ này giờ đã làm mình phân tâm. Miên Tú - cô gái có chút gì đó bí ẩn, tuy đơn thuần nhưng rõ ràng là rất đặc biệt. Nhớ hôm Tử Du điện thoại kể về một cô gái lạ, xinh đẹp xuất hiện ở tiệm cà phê của nó vài lần; chỉ là một đoạn kể thôi đã đủ khiến Trần Kha tò mò, rất có thể vì Tử Du đã lộ hết sự hào hứng trong câu chuyện của mình. Cũng đúng thôi, con gái đẹp là một loại động vật mà Tử Du không bao giờ có thể rời mắt khỏi, nên việc nó cứ thao thao bất tuyệt kể về cô ta cũng là điều dễ hiểu. Chỉ có điều, cái mà Tử Du kể, không phải là về thân hình bốc lửa, hay những cử chỉ, hành động khêu gợi, chọc ghẹo nó như mọi khi. Mà, lại là về một cô gái có vẻ hiền lành, tử tế, đơn thuần đến mức ngây thơ và mang trong mình nhiều ưu tư, phiền muộn - những thứ có vẻ quá xa xỉ so với số tuổi hai mươi bốn của mình. Tử Du còn làm cho Trần Kha cảm thấy tò mò hơn nữa khi kể về tính cách có phần khác lạ của cô gái kia. Khi thì phản ứng như đứa trẻ, lúc thì cảm giác cô ấy mang trong mình những lo âu còn hơn cả một người non ba mươi như Tử Du.

Chính cái suy nghĩ nghiêm túc đó của Tử Du làm Trần Kha tò mò. Bởi, trước giờ, Tử Du tuy không phải kiểu phụ nữ hời hợt, dễ dãi, nhưng ít khi nhận xét về một cô gái mà không đi kèm một câu cợt nhả về chuyện chăn gối. Nghĩa là, Tử Du nghiêm túc quan tâm đến một cô gái “thăng” - thăng theo nghĩa cô ấy sẽ không quan tâm đến Tử Du như cách mà cả Trần Kha và Tử Du quan tâm những cô gái xung quanh mình.

*

Miên Tú ngồi hẩn vào ghế sau của chiếc taxi màu đỏ, đóng sầm cửa lại, ghì chặt chiếc túi màu đen vào lòng, run bần bật.

- Cô muốn đi đâu?! - Người tài xế luống tuổi nhìn lên chiếc gương chiếu hậu treo nghiêng một góc phía trên, bên phải tay lái, hỏi câu quen thuộc của mình.

- Càng xa càng tốt! - Miên Tú lí nhí.

Bác tài gạt, rồi đạp ga, xe lăn bánh. Có vẻ quen với kiểu khách này, ông tuyệt nhiên không hỏi. Lái taxi là một trong những nghề nghiệp đặc biệt. Đặc biệt ở chỗ, họ có thể biết được nhiều chuyện, của nhiều người. Mỗi ngày, họ chở không biết bao nhiêu lượt khách, kiểu người nào cũng có, người thành đạt, kẻ lưu manh, người bỏ chồng, kẻ bỏ vợ... đoạn đường dù ngắn, hay dài cũng đủ để nghe hoặc buộc phải nghe những câu chuyện vô thưởng, vô phạt, rồi nhờ đó, mà kiếm được vài đồng lẻ về cho vợ con. Lâu dần ông hiểu ra, việc của mình chỉ là đưa người cần đi đến nơi họ cần đến. Và khi đã có địa điểm - hay ít ra là một khoảng cách, ông sẽ làm đúng công việc của mình, đưa khách đến nơi họ cần phải đến.

Điện thoại Miên Tú đổ chuông. Thừa biết ai gọi, nhưng Miên Tú không nghe máy, hay đúng hơn là không dám nghe. Miên Tú để mặc cho chiếc điện thoại vừa đổ chuông - tiếng chuông mỗi lúc một lớn, như kêu gào, như hờn trách, vừa run bần bật như đôi tay Miên Tú ôm chặt chiếc túi bên mình khi nãy.

“Ting!” - Âm báo tin nhắn từ chiếc điện thoại Nhã Đồng mua tặng. Mà, trong danh bạ, chỉ vồn vện mỗi số điện thoại của Nhã Đồng.

Miên Tú vội vã lôi chiếc điện thoại ra khỏi túi quần.

“Em đang ở đâu?! Có an toàn không?” - Nhã Đồng nhắn, những dòng rất ngắn, nhưng dài nỗi lo.

“Em xin lỗi! Cảm ơn chị đã cứu mang em thời gian qua!”

Miên Tú soạn tin nhắn. Nước mắt lã lã. Miên Tú khóc, không phải bởi sợ hãi, cũng không phải lo âu. Miên Tú khóc bởi đến một lời cảm ơn tử tế, Miên Tú cũng không thể nói với Nhã Đồng, để rồi phải lặng lẽ ra đi mà không biết bao giờ mới đáp trả được ân tình của chị.

Dù chuyến đi này đưa Miên Tú đi đến đâu chẳng nữa thì cũng sẽ an toàn hơn nơi ở hiện tại. Một khi ai đó đã tìm được đến cửa tiệm của Nhã Đồng thì rõ ràng, việc họ biết nhà Miên Tú ở đâu không còn là điều quá khó khăn. Chỉ mong sao họ đừng làm gì bất lợi cho Nhã Đồng cả, làm ơn đừng, người tốt đâu nhất thiết cứ phải trải qua đủ hết những chuyện vô lý, khổ đau?!

*

Miên Tú nhào vào phòng ngủ, quơ vội mấy bộ quần áo trong tủ, nhồi nhét vào chiếc túi đen. Thời gian của Miên Tú lúc này được tính bằng khắc, chứ không còn bằng giây nữa. Miên Tú phóng ra khỏi nhà, cúi đầu, kéo vội phần lưới trai của chiếc mũ sẫm màu xuống, chạy nhanh về phía con đường ngược với con đường hàng ngày Miên Tú vẫn đi qua - con đường dẫn đến cửa hàng của Nhã Đồng, và tiệm cà phê Mèo.

Miên Tú cũng chẳng biết con đường này sẽ dẫn đi đâu, nhưng chắc sẽ xa nơi này, xa những người lạ vừa trở nên quen thuộc, xa cái mơ ước đang dần thành dạng, thành hình.

*

Chiếc taxi từ từ giảm tốc độ, rồi dừng hẳn. Miên Tú mở cửa, bước xuống xe, đặt chân xuống một nơi khá xa lạ. Mà, lạ rồi cũng thành quen! Chỉ là, Miên Tú phải gầy dựng mọi thứ từ đầu. Một ngôi nhà, một công việc, những người quen mới. Rồi Miên Tú cũng sẽ bắt nhịp được với nơi này.

Miên Tú xoay hẳn người về phía con đường ban nãy chiếc taxi vừa đến. Đôi mắt hiện rõ sự tiếc nuối khi mọi thứ tốt đẹp dường như đến, rồi đi quá nhanh, nhanh đến mức Miên Tú chưa dám tin nó là sự thật, chưa dám buông bỏ sự e dè để thật sự nắm được niềm hy vọng - điều mà Miên Tú đã thèm khát quá lâu. Miên Tú đã cảm giác được mình không có duyên với hạnh phúc. Hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh. Miên Tú quyết không để bản thân đắm chìm trong sự tiếc nuối này thêm nữa. Miên Tú chấp nhận từ bỏ. Có lẽ, phía sau Miên Tú lúc này, một hy vọng khác vẫn đang chờ đợi.

*

Nhã Đồng bấm nhẹ chiếc nút trên chìa khóa xe, đèn xi nhan của chiếc xe hơi đậu ngay bên cạnh chớp liên tục cùng tiếng bíp như thông báo cho chủ nhân của nó biết chế độ an toàn đã được bật. Nhã Đồng lững thững rẽ vào hẻm, đầu vẫn còn suy nghĩ về bữa tối qua với người bạn mới. Tuy vui nhưng có vẻ không hợp nhau, đương nhiên không thể lâu dài. Nhã Đồng đủ sang giàu để không cần ai bảo bọc, đủ thông minh để tự tìm cho mình một người đàn ông phù hợp, đủ khôn ngoan để chọn được người tốt nhất trong cơ sở những người đàn ông vẫn ngày ngày sẵn đón cô ngoài kia. Và, tất nhiên, Nhã Đồng sẽ không đi vào vết xe đổ của cuộc hôn nhân cũ.

Có lần, Nhã Đồng hỏi về mẫu người yêu lý tưởng của Miên Tú. Miên Tú ngần ngại vài giây rồi hỏi lại, “Sao phải có mẫu, hả chị?”. Câu hỏi có phần gây thơ của Miên Tú làm Nhã Đồng bùng tỉnh. Đúng! Tại sao phải có mẫu, nhỉ?! Trong khi, tình yêu là tên gọi một loại cảm xúc, và thường cảm xúc luôn mang tính trừu tượng, kèm theo những định nghĩa cũng rất đổi trừu tượng; không màu, không mùi, nhưng có vị - cái vị mà khi yêu thì cho dù người đó là ai cũng cảm nhận được đúng một kiểu - ngọt lịm, đương nhiên, cảm giác hạnh phúc có vị ngọt, thì đau khổ sẽ có vị đắng, rồi đi kèm những trạng thái hết sức phi lý khác; khóc, cười, đau, nhói... mà không thể nào kiểm soát được. Vậy, sao có thể chọn được một hình mẫu để bản thân cùng lúc đánh động nhiều cảm xúc như thế?! Nếu có, Thượng đế đã không ban cho con người một thứ thiêng liêng mang tên - trái tim.

Một toán thanh niên đang ồn ào phía trước, ngay trước cửa tiệm của Nhã Đồng. Nhã Đồng bước đến, thay vì bấm mở cánh cửa cuốn tự động như mọi khi, cô bước thẳng, đi ngang qua nhóm người đang nhốn nháo tìm ai đó trong cửa tiệm. Rồi, như không thể chờ đợi thêm, họ kéo nhau đi khỏi. Một người đàn ông - có vẻ lớn tuổi hơn những thanh niên còn lại, và có vẻ là người cầm đầu, quăng lại một câu gọn lỏn.

- Đến nhà, nhanh!

Nhã Đồng mở vội chiếc túi xách trên vai, lấy điện thoại, bấm số gọi.

*

Tuyết Hà bầu chặt chiếc điện thoại đang áp sát bên tai, hạ dần xuống, nhưng trạng thái bóp chặt vẫn không thay đổi, thêm vào đó là sự cau gợn hẳn rõ trên khuôn mặt đã khá nhiều nếp nhăn so với những người phụ nữ khác cùng độ tuổi, cùng địa vị.

- Lũ ăn hại!

Tuyết Hà nhìn hình ảnh chính mình trong gương, xuống sắc và tiều tụy. Tuyết Hà rời khỏi chiếc giường - nơi ngày ngày vẫn cô độc thâu đêm, suốt sáng - bước đến bên ban công đang ôm trọn cái hừng hực nắng chiều của hoàng hôn đỏ vội.

Bốn mươi lăm - cái tuổi không quá luống, nhưng cũng không còn đủ để nhan sắc vẫn mặn mà như các cô gái trẻ. Tuy có phần ghen tỵ với họ, nhưng Tuyết Hà chưa từng lo lắng Bạch Quân sẽ ra ngoài trăng hoa. Bởi, Tuyết Hà biết, sau mẹ Miên Tú, Tuyết Hà là người phụ nữ thứ hai của Bạch Quân. À, không, Tuyết Hà chỉ là người đứng thứ ba. Vị trí thứ hai, là của Miên Tú. Và cuộc đời ông rồi sẽ chỉ dừng lại ở con số ba này thôi; không hẳn vì khái niệm chung thủy, mà có lẽ chỉ vì trái tim ông đã đóng chặt từ lâu rồi!

Việc muốn đứng ở vị trí đầu tiên trong lòng người mình yêu thương, có gì là sai?! Tuyết Hà thừa hiểu, việc tranh giành với người đã khuất không bao giờ có kết quả. Nhưng còn vị trí thứ hai, đáng lẽ, vị trí đó phải là của Tuyết Hà mà? Cảm xúc luôn cố gắng bày tỏ điều gì đó với Tuyết Hà, tuy không rõ ràng, nhưng với riêng sự ghen tỵ ở đây có thể được hiểu là sự sợ hãi, sợ lại lần nữa bị cướp đi thứ quý giá trong đời.

*

Trần Kha cùng Nhã Nhu bước ra khỏi thang máy, đi thẳng đến quầy lễ tân. Nhã Nhu đến nói chuyện với nhân viên lễ tân, kiểm tra cuộc hẹn.

- Mời hai chị đi lối này! - Nhân viên lễ tân nọ rời khỏi quầy, đi về phía văn phòng, ra hiệu cho Nhã Nhu và Trần Kha theo sau.

Cả ba đi đến một căn phòng ở cuối dãy hành lang. Nhân viên lễ tân mở cửa phòng, mời khách vào. Trần Kha theo sau Nhã Nhu, họ bước vào một phòng họp khá lớn, chính giữa là một chiếc bàn chữ nhật to. Vòng quanh được xếp ngay ngắn gọn gàng khoảng mười chiếc ghế mỗi bên dọc theo chiều dài của bàn, một chiếc ghế chủ tọa đặt chính giữa phần chiều rộng gần cửa ra vào, đối diện với chiếc tivi khổ lớn sang trọng được bắt cố định trên vách tường.

Trần Kha bước ra ngoài, đi theo tấm biển hướng dẫn các khu vực cho khách tiện việc theo dõi và tìm kiếm. Rẽ qua một khúc quanh, bất chợt, Trần Kha hơi ngập ngừng khi thoáng thấy một cô gái, vóc người cao, mảnh khảnh, đến hơn tám phần trông giống Miên Tú. Trần Kha rảo bước nhanh hơn, dài hơn, đuổi theo cô gái ban nãy, lúc này đã quẹo vào một ngã rẽ khác. Trần Kha bắt kịp cô gái, nắm nhẹ bắp tay, níu lại.

- Miên Tú!

Cô gái xoay hẳn người lại, giật mình vì bất thành linh có ai đó nắm lấy tay mình. Trần Kha giật nảy người vì phản ứng hốt hoảng của cô gái lạ, nhanh chóng buông tay.

- Xin lỗi! Tôi nhận nhầm người!

Cô gái không nói gì, im lặng bỏ đi. Trần Kha thừ người một lát rồi rẽ vào khúc quanh theo hướng ngược lại của cô gái ban nãy.

Hai tháng, Miên Tú không xuất hiện tại tiệm cà phê Mèo. Cả Nhã Đồng cũng không biết Miên Tú đang ở đâu. Trần Kha không thể nào hiểu được tại sao Miên Tú lại biến mất đột ngột như vậy. Hay, Miên Tú về quê? Mà, có chuyện gì gấp đến nỗi không thể chào tạm biệt lấy một câu?! Hay, cô ấy gặp chuyện gì?! Nghĩ đến đây, Trần Kha bắt đầu cảm thấy bất an. Vốn là người điềm tĩnh, Trần Kha luôn lường trước những trường hợp xấu nhất để phòng khi sự việc có diễn biến theo chiều hướng xấu, bản thân cũng không bị bất ngờ đến mức luống cuống, không giải quyết được; mà giờ đây, chỉ mới nghĩ thôi, sao lòng cứ như lửa đốt thế này?

Lúc này, Trần Kha mới ngỡ ngàng, thì ra, không ai biết thông tin gì về Miên Tú, kể cả Tử Du, Nhã Đồng - hai người được xem là thân thiết với Miên Tú suốt mấy tháng qua. Bỗng dưng, Trần Kha nhận ra, trong lòng cô đang tồn tại một nỗi nhớ không thể lý giải được. Nỗi nhớ ấy mang nhiều phần trăm lo lắng, một ít phần trăm quan tâm và một chút ít mong nhớ.

*

Miên Tú lau tấm kính ngay cửa ra vào - nơi mỗi ngày có hàng trăm bàn tay vịn vào, mặc dù chủ cửa hàng đã bảo không cần thiết như vậy, nhưng Miên Tú vẫn cứ muốn làm, vì một lý do đơn giản - không có khách, nên Miên Tú dọn dẹp, cho cửa hàng hoa thơm mát, sạch sẽ hơn. Người chủ nào cũng thích nhân viên siêng năng, chăm chỉ. Người chủ luôn là những người tính toán nhanh và chuẩn nhất. Thay vì phải thuê hẳn một nhân viên chuyên dọn vệ sinh, Miên Tú đã đồng ý làm việc đó mà không cần trả thêm tiền lương hay bất kỳ khoản phụ cấp nào cả. Ai mà không đồng ý ngay? Dẫu cho việc Miên Tú làm, cốt chỉ để người mệt rũ rồi ngủ li bì đến sáng thay vì trằn trọc cả đêm dài. Chọn lựa này thật ra khiến Miên Tú cảm thấy rất ổn.

*

Tiếng chuông gió treo ở cửa leng keng vang lên mỗi khi có ai đó ra hoặc vào cửa hàng. Một kiểu bố trí quen thuộc trong các cửa hàng kín đáo. Một kiểu thông báo cho khách hàng biết rằng khi tiếng chuông vang lên, người chủ đã biết về sự hiện diện của họ.

Đang loay hoay với đồng hàng hóa ngổn ngang vừa nhập về, vẫn chưa nhìn ra cửa, Nhã Đồng thoáng bực mình. Rõ ràng, khi này, Nhã Đồng đã xoay hẳn mặt “Đóng cửa” của tấm bảng nhỏ xíu treo ngay trước cửa kính lại rồi. Chẳng lẽ, ai đó không thấy, hay không đọc được chữ? Ai lại muốn vào mua sắm tại một nơi hàng hóa đang bừa bộn như thế này cơ chứ? Ngừng suy nghĩ, Nhã Đồng xoay hẳn về phía cửa - nơi vừa phát ra tiếng chuông gió quen thuộc kia.

- Chị có cần tuyển thêm người không?

Miên Tú xuất hiện cùng điệu bộ lém lỉnh, nụ cười tươi, khoe môi trái hơi cong lên, lộ ra hàm răng trắng và đều - như mọi khi. Lâu rồi, Nhã Đồng không nhìn thấy nụ cười ấy - nụ cười mà ngay thời khắc đầu tiên bắt gặp, Nhã Đồng đã lầm tưởng Miên Tú là cô diễn viên nổi tiếng mình vừa xem trên ti vi tối hôm nọ. Mỗi lần Nhã Đồng nhắc lại, Miên Tú đều đỏ mặt - theo một kiểu bất bình, giãy nảy, thay vì hào hứng rằng ai đó khen mình giống diễn viên, như những cô gái bình thường khác. Không, Miên Tú khác! Miên Tú chẳng thích giống ai hết, cô chỉ muốn được là mình, sống đúng cuộc đời của mình. Nên Nhã Đồng cứ nhắc hoài chuyện này thành ra Miên Tú ghét luôn cô diễn viên nọ.

Tuy sắc mặt có hơi tiêu tụy, nhưng vẫn là Miên Tú xinh đẹp như mọi khi. Nhã Đồng mỉm cười, chỉ vào kiện áo quần đang khui dở dang.

- Còn đứng đó làm gì?

*

Trần Kha đang đứng trong quầy pha chế, vẫn bộ ấm trà bằng ngọc quen thuộc. Mỗi tuần, đều đặn, từ khi Miên Tú rời đi trong im lặng, Trần Kha thường pha một ấm trà, ngồi tại góc quán quen thuộc của mình. Không phải chỉ mỗi Miên Tú có cảm giác đặc biệt với chiếc bàn này, mà khá nhiều khách cũng để ý đến nó. Một góc nhỏ, đặt một bộ trường kỷ dạng đơn lẻ, sáng màu, khác hẳn so với những bộ bàn ghế bằng gỗ, tối màu còn lại trong quán. Và, một kệ sách màu đen, được thiết kế ở một vị trí thuận tiện nhất, sát vách tường, để người ngồi chỉ cần với tay là có thể lấy quyển sách mình cần đọc.

Miên Tú chọn góc ngồi này, có lẽ vì khi bước vào quán, nó nổi bật nhất, nhưng cảm giác cũng lẻ loi, đơn độc nhất. Suy nghĩ có phần lãng mạn của Miên Tú từng bị Tử Du cười nhạo khi Tử Du biết rõ Trần Kha - người thiết kế cái góc này, chẳng nghĩ sâu xa đến thế.

Trần Kha hớp ngụm trà cuối cùng trong chiếc ly nhỏ xíu cuối cùng. Một cô gái xuất hiện và tiến đến gần nhưng Trần Kha không mấy may quan tâm. Trần Kha là vậy, mặc dù, bản thân hứng thú với phụ nữ, nhưng không có nghĩa, Trần Kha quan tâm đến tất cả những người phụ nữ xuất hiện quanh cô. Với nhan sắc, công việc và địa vị hiện tại, có nhiều cô gái để ý đến Trần Kha cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng không phải vì có nhiều người theo đuổi, Trần Kha lại hơi hột trong những mối quan hệ của mình. Trần Kha luôn bọc

đời mình bằng một vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng sâu thẳm bên trong lại là một trái tim ấm áp và nhân hậu. Chẳng có trái tim ấm áp nào có thể chứa vội những con người đến và đi vội vã cả! Trái tim ấm áp muốn giữ họ lại, truyền cho họ hơi ấm của tình yêu thương chân thành!

Cô gái nọ tiến đến gần, thả giỏ xách xuống, ngồi hẳn vào chiếc ghế đối diện Trần Kha.

- Em ngồi cùng, được không?

5. Chương 5: Rung Động

Trần Kha ngỡ ngàng khi lại nhìn thấy hình bóng Miên Tú. Là ảo giác, đúng không? Trần Kha lắc đầu như thể muốn xua tan đi hình ảnh Miên Tú vẫn đang lớn vồn trong đầu mình suốt thời gian qua. Trần Kha hoang mang, thật sự không hiểu bản thân, tại sao gặp cô gái nào Trần Kha cũng nhìn thấy hình bóng Miên Tú.

Miên Tú hươ hươ bàn tay gầy guộc của mình trước mặt Trần Kha.

- Mới mấy tháng không gặp, mà Kha quên em rồi hả?!

Miên Tú hỏi một lần nữa, lần hỏi này như muốn thông báo sự hiện diện của mình ở đây. Giọng nói cao, trong veo, nữ tính, thường chậm rãi buông ra những câu đùa cợt, đôi lúc đùa hơi dai, nhưng chưa bao giờ Trần Kha khó chịu, ngược lại, còn cảm thấy đáng yêu. Trần Kha nhận ra giọng nói quen thuộc - giọng nói mà bản thân vẫn thường nhớ đến suốt mấy tháng vừa qua. Trần Kha biết người trước mắt mình chính là Miên Tú. Miên Tú bằng xương, bằng thịt chứ không phải ai khác mà Trần Kha nhiều lần nhầm lẫn đến nỗi sợ rằng bản thân đang bị hình bóng Miên Tú ám ảnh. Trần Kha không nói gì, hay đúng hơn là không kịp nói gì. Tử Du từ phía sau xuất hiện, chộp lấy vai Miên Tú lắc mạnh, dòn dập.

- Mày đi đâu mấy tháng nay? Có gặp chuyện gì không? Biết tụi chị lo lắng không, hả?! Hả?!

Miên Tú không phản kháng, nhưng qua biểu cảm thoáng qua trên gương mặt hốc hác, tiêu tụy, Trần Kha cảm nhận được, có vẻ Tử Du đang làm Miên Tú đau hơn sau mỗi lần “hả” của cô. Trần Kha lập tức đứng dậy, gỡ tay bạn, giải vây cho Miên Tú.

- Đau người ta! - Trần Kha gằn giọng.

Miên Tú nhìn Trần Kha, hàm ơn. Quả thật, Tử Du đã làm Miên Tú đau. Đau thể xác một, đau trong lòng mười. Mà, cảm giác đau lòng này lạ lắm! Miên Tú chưa từng nghĩ, sự biến mất của mình, lại làm ảnh hưởng đến nhiều người như vậy. Miên Tú chỉ nghĩ, bản thân không có giá trị gì với ai, tồn tại hay biến mất cũng chỉ là một trạng thái không đáng quan tâm. Bởi, ai lại quan tâm đến một người xa lạ làm gì?! Vậy mà, Nhã Đồng, Tử Du và cả Trần Kha nữa... hình như cả ba người họ đều bị tổn thương vì sự biến mất của Miên Tú, không nhiều cũng ít.

Giá mà, Miên Tú có thể giải thích, hay ít ra, bịa ra một lý do nào đó thật hợp lý để vỗ về, trấn an ba người họ - những người đã dành tình cảm cho Miên Tú. Giá mà, Miên Tú có thể nói một điều gì đó có vẻ hay ho. Giá mà, ai đó có thể hiểu được... Nhưng nếu cuộc sống được xây dựng trên hai từ “giá mà”, thì liệu mấy người sẽ biết trân quý những thứ may mắn có được ở hiện tại?

Nhìn Miên Tú cúi đầu, đôi bàn tay đan chặt vào nhau - rõ ràng, Miên Tú đang rất khó xử trước những câu hỏi dồn dập có phần quan tâm và có cả một ít tò mò của Tử Du - Trần Kha cau mày, nhìn bạn, lắc nhẹ đầu như ra hiệu cho Tử Du không nên hỏi thêm nữa. Tử Du hiểu ý, nhưng vẫn tỏ vẻ không hài lòng. Hơn ai hết, Trần Kha hiểu được cảm giác của việc đứng trước một sự việc mà bản thân không thể nói được một lý do nào tử tế - cho dù chỉ là để hài lòng người đối diện, nó kinh khủng đến mức nào. Hơn ai hết, Trần Kha hiểu, nếu phải kể lại những điều đã làm bản thân tổn thương đến mức không thể nói thành lời, tức là sẽ bị tổn thương gấp hai, hay gấp nhiều lần nữa. Trần Kha với tay lấy túi xách của Miên Tú, tay còn lại, nhẹ nhàng nắm tay, kéo Miên Tú đứng dậy.

- Em chưa ăn gì, đúng không? Để Kha đưa em đi ăn! - Trần Kha cố tình hỏi nhanh, không để Miên Tú trả lời.

Miên Tú thật sự biết ơn cái nắm tay của Trần Kha. Cái nắm tay rất vội, rất nhẹ nhưng có lực ấy thôi thúc Miên Tú bước nhanh hơn. Chút ít sức lực đó của Trần Kha đủ để Miên Tú cảm nhận được Trần Kha muốn bảo vệ Miên Tú, ít nhất là Trần Kha muốn đưa Miên Tú tránh xa những câu hỏi, những tò mò không đáng có. Bỗng dưng, sự bao dung của Trần Kha như bủa vây Miên Tú, to lớn, choáng ngợp. Lúc này, ngoài bước theo Trần Kha, Miên Tú không còn biết mình có thể làm được gì khác.

- Ê! Còn tao?! - Tử Du với theo.

- Nhịn! Ở nhà! Coi tiệm! - Trần Kha xua tay rồi đưa Miên Tú đi mất.

Tử Du nhìn theo bóng hai con người vội vã rời khỏi, vừa tức tối, vừa có chút ngạc nhiên pha lẫn buồn cười vì hành động của Trần Kha ban nãy. Họ sóng bước cạnh nhau, trên một đường thẳng và bóng đang đổ nghiêng về cùng một phía - sự gắn kết, đôi khi chỉ đơn giản như thế mà thôi!

*

Trần Kha nhìn Miên Tú húp từng muỗng cháo, từ tốn, nhẹ nhàng, lòng bỗng bình yên đến lạ. Trần Kha lóe lên một suy nghĩ, giá mà cô luôn được nhìn thấy Miên Tú bình an thế này. Bất chợt, Trần Kha muốn cô gái nhỏ bé, mỏng manh kia phải được bảo bọc, chở che. Trần Kha muốn là người chăm sóc Miên Tú, bù đắp những điều Miên Tú đang phải chịu đựng, có lẽ nó đau đớn, có lẽ nó kinh khủng, mà dù cho có là gì đi nữa thì nó cũng đã làm Miên Tú quá đổi mệt mỏi đến mức muốn gạt hẳn ra khỏi suy nghĩ, không muốn nhắc lại một lần nào nữa.

Thân hình Miên Tú gầy mọn lọt trong bộ quần áo không thể che hết đi những run rẩy. Đôi mắt thâm quầng, dấu dầy cổ lấp đi bằng nhiều lớp mỹ phẩm và kỹ năng trang điểm điêu luyện, Trần Kha vẫn nhận ra nhiều muộn phiền chất chứa. Đôi mắt xinh đẹp ấy đáng lý ra phải luôn ngập tràn sức sống và luôn tươi cười như chính chủ nhân của nó. Trần Kha nhất định phải làm cho đôi mắt kia đông đầy hạnh phúc để luôn sẵn sàng kể cho Trần Kha nghe những câu chuyện vui thay vì những câu chuyện buồn như đã từng. Trần Kha quyết phải ở bên Miên Tú. Nếu tình yêu cần một lý do, thì có lẽ ham muốn được chở che, bảo bọc người kia sẽ là lý do đáng nghe nhất!

Miên Tú thoáng xấu hổ khi thấy Trần Kha mãi nhìn mình mà không chút động tĩnh, không nói lời nào. Khi cảm nhận được chuyện một người đang nhìn mình như muốn giữ trọn hình ảnh này, không để tan biến đi, có lẽ, chẳng ai không xấu hổ cả - cho dẫu là xúc động, nhưng chắc chắn phải có thêm phần xấu hổ! Trước đây, Miên Tú cũng có đôi lần hành xử như thế muốn được quan tâm, được yêu thương, được người khác chú ý. Nhưng đó là trước đây, khi Miên Tú còn nhỏ, những lần hiếm hoi được Tuyết Hà chăm sóc lúc ngã quỵ vì bệnh nặng. Miên Tú vẫn tưởng sẽ có thể xem Tuyết Hà như mẹ - một người mẹ đúng nghĩa, tức là, Miên Tú có thể rày rà, dai dẳng đòi hỏi một thứ mình muốn theo một cách hết sức trẻ con nhưng chắc chắn sẽ được đáp ứng bởi một người luôn yêu thương cô hết mực.

- Sao Kha không ăn mà nhìn em hoài vậy?!

- Kha không đói! Em ăn nhiều vô, em ốm quá! - Trần Kha vừa nói, vừa gấp thức ăn vào chén Miên Tú.

- Vậy em không ăn nữa! Em phải giữ eo mà! - Miên Tú mè nheo, vừa nói vừa thả chiếc muỗng vào chén cháo, đẩy nhẹ ra phía chính giữa bàn.

Trần Kha tròn mắt nhìn hành động của Miên Tú, bật cười. Trần Kha biết, Miên Tú không giống như những cô gái khác, Miên Tú chưa bao giờ chứng tỏ mình cần được che chở, chiều chuộng. Miên Tú luôn tỏ ra mạnh mẽ, có thể tự làm được tất cả mọi việc. Nhưng, sao lúc này, Miên Tú lại quá đổi đáng yêu như thế?! Dẫu, Trần Kha thừa biết, Miên Tú không cố tình hành xử trẻ con như vậy, mà, không cố ý, mới là chân thành, là đáng yêu! Nhưng nếu cố ý, thì tại sao?! Không! Nhất định Miên Tú không cố ý! Trần Kha nhanh chóng xua đi suy nghĩ ngược ngạo đó! Bởi, trong mắt Miên Tú, Trần Kha chỉ là một cô gái bình thường, Miên Tú cố gắng lấy thiện cảm của Trần Kha đâu để làm gì?!

Miên Tú nhìn phản ứng của Trần Kha, cảm thấy xấu hổ, không hiểu sao mình lại cư xử kỳ cục vậy.

- Em... kỳ quá hả?! - Miên Tú lí nhí.

- Không! Kha thấy... dễ thương mà! Có điều, em vẫn phải ăn, ăn hết mới được! - Trần Kha lắc, đẩy nhẹ chén cháo ban nãy trở lại chỗ Miên Tú.

Theo lẽ thường, Miên Tú nhất định sẽ phòng thủ và phản kháng những mệnh lệnh kiểu này. Vậy mà, Miên Tú lại mềm nhũn người đi, ngoan ngoãn như con mèo vừa được nịnh nọt, vuốt ve để ăn cho hết bữa cơm mà chủ nhân đã mất công chuẩn bị. Miên Tú thật sự không thể phản kháng trước thái độ dịu dàng pha chút nghiêm nghị, vừa như ra lệnh, vừa nài nỉ của Trần Kha.

- Em cho Kha mượn điện thoại đi! - Trần Kha chìa bàn tay thuôn dài của mình về phía Miên Tú.

Miên Tú khựng lại, hơi nghiêng đầu, nhìn Trần Kha có vẻ dò xét, rồi như bị thôi miên, Miên Tú lục lọi túi xách, lấy ra chiếc điện thoại đời cũ, đưa cho Trần Kha. Ngay lập tức, Trần Kha bấm số gọi cho ai đó. Lát sau, Trần Kha lấy từ trong túi quần ra chiếc điện thoại đắt tiền vẫn đang rung liên hồi, Trần Kha đưa lên trước Miên Tú phần màn hình đang hiện số điện thoại của Miên Tú gọi đến.

- Em có số điện thoại của Kha rồi đó! Sau này, có chuyện gì, nhất định phải gọi cho Kha, nha! - Trần Kha vừa nói, vừa tự lưu tên mình vào điện thoại của Miên Tú.

Tiếng “nha” ấy sao mà thân quen, sao mà gần gũi quá! Miên Tú nhìn Trần Kha, nhìn hành động hí hoáy lưu tên vào danh bạ nghèo nàn của Miên Tú - cái danh bạ chỉ có duy nhất một số điện thoại. Miên Tú gật kèm theo tiếng “ạ” nhỏ xíu, không chắc Trần Kha có thể nghe được khi đang tập trung làm một việc mà đáng lẽ không cần phải tập trung như thế. Một người không cần biết đẹp hay xấu, chỉ cần dành trọn cả tâm hồn cho một việc dùng để chăm sóc người khác, tự nhiên họ sẽ đẹp như tuyệt tác của tạo hóa mà thôi!

Trần Kha. Thật sự, Trần Kha là ai? Sao Trần Kha lại xuất hiện trong đời Miên Tú?! Sao Trần Kha lại gieo vào Miên Tú nhiều cảm xúc không thể gọi tên?! Sao Trần Kha lại mang đến nhiều cái lần đầu cho Miên Tú như vậy? Lần đầu, Miên Tú vì lời hứa hẹn vu vơ của một người mà phải suy nghĩ đắn đo. Lần đầu, Miên Tú chấp nhận để cho ai đó điều khiển cảm xúc, điều khiển cả việc ăn, uống của mình. Lần đầu, Miên Tú cảm thấy thèm khát được quan tâm, chăm sóc. Lần đầu, Miên Tú vì một người mà bất chấp hiểm nguy, quay trở về nơi Miên Tú đã từng phải vội vàng vứt bỏ mọi thứ, không kịp dừng lại một phút giây nào để suy nghĩ về sự nguy hiểm âm ảo đổ vỡ đến, cuốn Miên Tú ra khỏi sự yên bình này. Và, lần đầu, Miên Tú dành nhiều thời gian để nghĩ về một người như Trần Kha.

*

Bạch Quân buông viết, thả người ra sau, dựa hẳn vào thành chiếc ghế cỡ lớn, đủ để Bạch Quân tựa hẳn tấm lưng rộng của mình vào. Bức ảnh Ngân Bình - mẹ Miên Tú - đặt trên bàn làm việc. Trong ảnh, Ngân Bình mặc áo sơ mi trắng, tay đỡ phần chia ra của chiếc mũ rộng vành đang đội trên đầu. Hình ảnh đó luôn in hằn trong lòng Bạch Quân. Hình ảnh người phụ nữ đã, đang và mãi mãi về sau này, cho đến khi Bạch Quân rời khỏi cuộc đời, ông vẫn luôn giữ trong tim. Người phụ nữ Bạch Quân đã dành trọn đời để yêu thương. Đầu, hiện tại, vợ của Bạch Quân là một người phụ nữ khác, nhưng trong lòng ông, Ngân Bình luôn được xếp ở vị trí đầu tiên.

Ngày Miên Tú lọt lòng, con bé nhỏ xíu, đỏ hỏn ti toe khóc thét trong vòng tay nữ hộ sinh. Những nhịp thở nặng nhọc cùng nụ cười hạnh phúc nở trên khuôn mặt Ngân Bình lúc này vẫn đang rịn ướt mồ hôi sau cuộc chiến đấu đẫm nhất - nhưng cũng là niềm hạnh phúc lớn nhất - của người phụ nữ may mắn có được thiên chức làm mẹ.

Bạch Quân ẵm Miên Tú trong lòng, dong đưa, tự nhủ... Gia đình này, nhất định sẽ ấm áp và trọn vẹn. Bạch Quân sẽ cho hai mẹ con Ngân Bình những điều hoàn hảo và tốt đẹp nhất. Tình yêu mang lại cho con người một sức mạnh kỳ lạ, dù cho hoàn cảnh có khắc nghiệt đến đâu, nhưng cảm giác rạo rực, mong muốn yêu thương, chỗ che người mình yêu luôn làm cho người ta mạnh mẽ hơn!

Bạch Quân chưa từng nghĩ bản thân đủ khả năng xây dựng cho Tuyết Hà một tổ ấm tròn trịa như ông đã dành cho Ngân Bình. Đầu, Tuyết Hà luôn khẳng định Tuyết Hà không cần những điều đó. Nhưng tại sao?! Tại sao một người phụ nữ đã dành cả thanh xuân của cô ấy để chờ đợi, yêu thương Bạch Quân lại không cần ông phải trao lại bất cứ cái gì? Với Bạch Quân, khi giữa hai con người không có sự giao hòa tình cảm, thì buộc phải trao đổi ngang giá. Mà, sự trao đổi ấy, có khi lại quá cay nghiệt cho một người phụ nữ như Tuyết Hà... Vậy đó! Bạch Quân cũng từng có những suy nghĩ của một người điềm tĩnh đứng nhìn một người

yêu thương một người. Nhưng có lẽ, những suy nghĩ ủy mị mà Bạch Quân luôn cho đó là thiên cận, là của cánh đàn bà nhanh chóng bị Bạch Quân đẩy ra khỏi đầu, nhường chỗ cho sự nghiệp trọng đại của cánh mày râu.

*

Bá Lâm từ tốn dốc chai nước đang uống. Nãy giờ, Bá Lâm chăm chú nghe Trần Kha phân tích về một cô gái Trần Kha chỉ vừa quen biết không lâu - vài tháng. Trần Kha đã và đang có những cảm giác hết sức mãnh liệt về cô ấy. Cảm giác hừng hực lửa của những đôi đang yêu nhau nồng cháy theo lẽ bình thường - điều mà Trần Kha luôn ao ước và cũng chính là điều mà cô vô vọng tìm kiếm suốt nhiều năm bên nhau. Rồi, Trần Kha nhận ra, ngọn lửa đó không thể cháy lên theo ngày tháng, mà vốn dĩ, nó phải có từ khi một đôi bắt đầu yêu nhau, cứ thế, cháy âm ỉ suốt một đời. Vậy là, Trần Kha rời xa Bá Lâm, để tìm ngọn lửa từ một người khác - không phải anh.

Giữa Bá Lâm và Trần Kha luôn có một sự cảm thông sâu sắc và đương nhiên, nó được cả hai che giấu rất tài tình, bởi có lẽ khó ai tin người yêu cũ rồi lại có thể trở thành tri kỷ. Lâu rồi, Bá Lâm mới nghe Trần Kha nói về một cô gái với thái độ hào hứng như vậy. Bá Lâm thừa tình tế để thấy được đôi mắt tràn đầy tình yêu của Trần Kha, nhưng Bá Lâm vẫn muốn biết tình cảm này, có thật sự sẽ đem đến hạnh phúc cho Trần Kha không? Hay lại tiếp tục là một nỗi đau cuộn tròn trên tuyết, đến lúc quả cầu đau đón lạnh buốt đó tàn phá mọi thứ thì Trần Kha lại phải xiêu vẹo vực dậy mà sống tiếp như hai năm vừa qua?!

- Vậy, em nghĩ là em yêu cô ấy? - Bá Lâm vặn lại nút chai nước khoáng và đặt nó xuống.

- Em không nghĩ, mà em cảm thấy vậy! - Trần Kha nghiêm giọng.

- Vậy, em còn nghĩ ngợi gì nữa?! - Bá Lâm thắc mắc.

- Cô bé... thẳng! Em cũng chưa từng nghĩ... sẽ bẻ cong ai! - Trần Kha nghĩ ngợi, rồi hơi ngập ngừng trả lời.

Mất Trần Kha không còn cười nữa, cũng không còn sự hào hứng ban nãy, thay vào đó là sự lo âu như vừa nói ra một điều gì đó rất đáng chê trách, và chờ đợi nhận lại sự miệt thị, chỉ chiết của người nghe. Nhưng Trần Kha đâu hiểu, Bá Lâm còn đang lo âu hơn. Lâu nay, Bá Lâm luôn bên cạnh Trần Kha, luôn muốn làm một chỗ dựa vững chắc và không thời hạn cùng một sự mong chờ nếu nói ra sẽ bị đánh giá là điên rồ. Rồi, cái hy vọng nhỏ bé cuối cùng đó lại sắp một lần nữa mất về tay một người con gái khác.

Bá Lâm vẫn nghĩ cảm xúc của bản thân có thể dần xuống sau nhiều năm. Nhưng thật ra, không phải thế, những yêu thương Bá Lâm dành cho Trần Kha dường như chưa bao giờ nguôi. Vết thương cũ thì cứ mãi ở đó, nó vẫn đau im ỉm và như rách toạc ra khi Trần Kha đưa bạn gái cũ đến ra mắt với hy vọng những người Trần Kha yêu thương đều biết mặt nhau. Cũng may mắn là Trần Kha chỉ hy vọng họ biết mặt nhau, chứ nếu còn muốn họ quý mến lẫn nhau, thì khác nào Trần Kha lại giết chết trái tim Bá Lâm thêm lần nữa. Đôi lúc, những suy nghĩ đơn thuần và có phần kỳ cục kia của Trần Kha, không biết đã khứa vào vết thương luôn âm ỉ của Bá Lâm bao nhiêu lần.

- Là em nói, anh và em, không có lửa! Giờ em tìm được người thắp lửa rồi thì lại chần chừ! Sao vậy, em? - Bá Lâm ôn tồn.

Bá Lâm vẫn thế, vẫn giọng nói trầm ấm cùng thái độ nhẹ nhàng, từ tốn làm cho lời nói của Bá Lâm, dẫu có mang ý trách móc, Trần Kha cũng không cảm thấy khó chịu. Bá Lâm nói đúng. Trần Kha như bưng bình. Sao Trần Kha lại thế? Sao Trần Kha phải quan tâm Miên Tú là thế nào? Tình yêu là sự hòa quyện của hai tâm hồn, có thể nương tựa nhau, cho nhau bình yên và giúp đối phương mạnh mẽ hơn. Tình yêu nào phải loại vật chất có thể cân, đo, đong, đếm bằng định lượng, bằng giá trị nào đó mà phân loại kiểu này hay kiểu kia mới được quyền yêu?! Trần Kha cảm giác được, Miên Tú cũng có thiện cảm với Trần Kha chứ không hề ghét bỏ. Trần Kha nhất định phải cho chính bản thân mình và cho Miên Tú cơ hội để được yêu thương...

Nhưng còn Bá Lâm, thì sao?! Sao Bá Lâm không cho ai cơ hội để yêu thương anh ấy? Cứ mãi bên cạnh Trần Kha theo cách này, cách khác, thì biết khi nào Bá Lâm mới tìm được một nửa còn lại cho bản thân, biết khi nào, Bá Lâm mới được hạnh phúc trọn vẹn như anh từng hứa khi Trần Kha buộc anh phải quên Trần Kha và tìm cho mình một hạnh phúc đúng nghĩa. Lời hứa quên một người để cố yêu một người khác là thứ khó thực hiện nhất trên đời! Có lẽ thế!

*

Tử Du tròn trĩnh mắt nhìn Miên Tú như thể Miên Tú vừa nói ra chuyện kinh khủng nhất trên đời. Miên Tú bảo hình như nó thích Trần Kha. Và, Tử Du biết, việc này là có cơ sở. Bởi, Trần Kha không phải chỉ là một người bạn tốt, mà còn là một con người tốt - cực kỳ tốt. Nên, việc bất kỳ ai có tình cảm với Trần Kha, Tử Du đều cảm thấy là chuyện quá đổi bình thường. Chỉ là, Miên Tú mang lại cho Tử Du một cảm giác ban đầu khác, rất khác! Mạnh mẽ, chân thành, thánh thiện và an toàn, nhưng Miên Tú luôn bọc một bức tường phòng thủ khá vững chắc quanh mình. Vậy mà, bức tường phòng thủ đó lại đổ ập trước sự tấn công vô hình của Trần Kha. Trần Kha đúng là nguy hiểm!

Trần Kha không hay chủ động tán tỉnh phụ nữ, nhưng với tính cách điềm đạm, luôn ân cần, nhẹ nhàng và từ tốn, nó thừa sức hạ gục vô số phụ nữ mà không cần mấy may mắn một chút công sức nào. Trần Kha không phải kẻ đa tình, có chăng là nó luôn tử tế đến mức không nỡ từ chối người khác một cách thẳng thừng như Tử Du thôi. Vậy nên, quanh Trần Kha luôn có những người phụ nữ sẵn sàng chờ đợi, chỉ cần nó gật đầu, là họ sẽ ngã vào lòng nó vô điều kiện.

- Trước giờ, em có cảm giác như vậy với ai chưa? - Tử Du tò mò.

Miên Tú lắc đầu.

- Đàn ông thì sao? - Tử Du tiếp.

Miên Tú vẫn tiếp tục lắc đầu.

- Một người cũng không? - Tử Du hỏi dồn.

Miên Tú gật - cái gật nặng đến nỗi Tử Du cảm giác Miên Tú vừa gật ra những nỗi niềm chất chứa trong lòng từ rất lâu.

- Em... em không chịu được đàn ông! - Miên Tú lí nhí.

Tử Du lơ mơ đoán được điều đang xảy ra với Miên Tú là gì. Bởi, nó quá quen thuộc! Tử Du đã từng đi qua cái tuổi đời như Miên Tú hiện tại. Tử Du cũng đã qua cái cảm giác ban đầu này từ khá lâu rồi! Nên Tử Du hiểu điều Miên Tú đang băn khoăn lúc này. Tử Du tiếp tục dò hỏi.

- Em... thấy chị đẹp hông?!

- Có! - Miên Tú nhìn Tử Du, tuy không hiểu tại sao Tử Du lại hỏi mình câu ấy, nhưng Miên Tú vẫn bật ra nhanh như không cần suy nghĩ.

- Thấy chị đẹp, bao lâu rồi? - Tử Du ra chiều suy nghĩ.

- Từ ngày đầu tiên gặp. - Miên Tú thật thà.

- Có thấy ganh tỵ với chị hông?

Miên Tú lắc.

- Rồi! Xong! - Tử Du cười lớn.

Miên Tú khổ sở nhìn Tử Du đang cười khoái trá. Miên Tú đâu hiểu rằng, ngày xưa ấy, khi Tử Du hoang mang không biết bản thân mình thật sự là ai, bên cạnh Tử Du, ngoài Trần Kha, không còn ai khác có thể hiểu được. Mà, giả như Trần Kha có thể hiểu hết những xúc cảm khi ấy của Tử Du! Bởi, Trần Kha là người luôn nghiêm túc đến cứng nhắc trong chuyện tình cảm. Sao Trần Kha có thể hiểu được tâm hồn Tử Du đau đớn, khổ sở đến mức vật vờ khi nhận ra bản thân có cảm xúc với cả nam, lẫn nữ?! Có chăng, Trần Kha cảm thông, chứ không thể hiểu. Trần Kha cảm thông bởi Trần Kha là bạn, là tri kỷ và luôn là một chỗ dựa tinh thần vững chắc cho Tử Du.

Miên Tú đâu hiểu rằng, ngày xưa ấy, Tử Du đã phải quẩn quại suốt nhiều năm ròng rã để có thể chấp nhận sự thật! Rằng, ừ! Tử Du cũng là một người rất bình thường. Tử Du yêu một cách thuần khiết, yêu là yêu, chứ không phải chọn cho mình ai đó gần với một giới tính được quy định sẵn cho một nhóm giới tính cụ thể nào đó.

Miên Tú đâu hiểu rằng, cái cười lớn đó của Tử Du mang một ý tứ khác đến mức nào. Không phải đơn giản vì cười nhạo Miên Tú thích Trần Kha! Mà Tử Du cười cho chính bản thân mình, cũng có ngày, Tử Du làm được một việc to lớn như thế này! Tử Du có thể giúp ai đó nhận ra được họ thật sự là ai, thật sự cần và khao khát điều gì.

- Mày cứ việc thích Kha đi! Thoải mái đi!

- Nhưng, em...

- Không nhưng nhị gì hết! Chị thấy mày thích nó lắm rồi!

Miên Tú không hiểu ý Tử Du, rõ ràng Tử Du đang ủng hộ việc Miên Tú thích, thậm chí là yêu Trần Kha. Nhưng tại sao? Tử Du không biết gì về Miên Tú, chỉ hỏi vài câu có vẻ không liên quan... À, những câu hỏi! Những câu hỏi như vậy có thể giúp Tử Du khẳng định được điều gì ư? Hay, đó là một dạng kinh nghiệm? Vậy, Miên Tú vẫn được quyền thích Trần Kha?! Nhưng trước giờ, Miên Tú chưa từng yêu phụ nữ, nếu ở mức độ thích thì có lẽ chỉ là cảm giác rung động với cô bạn cùng trường - người Miên Tú chưa từng bắt chuyện, người mà đến lúc này, khi nhắc lại, Miên Tú vẫn còn bồi hồi không quên. Miên Tú còn đang loay hoay với những băn khoăn của bản thân, thì có một giọng nữ lạ vang lên.

- Em thích ai lắm rồi vậy, Tử Du?

Tử Du thở dài một tiếng, quay hẳn về phía người kia - người con gái có vóc dáng dong dong - có lẽ cao hơn cả Trần Kha, thân hình mảnh khảnh, mái tóc tím óm sẫm, nhan sắc có phần thua kém Tử Du, không quá nổi bật, nhưng bộ đồ bụi bặm trên người lại làm tôn lên nét phong trần, điều đó làm cho Miên Tú chú ý đến cô gái nọ. Tử Du đối đáp, giọng có phần lạnh lùng, gay gắt.

- Em thích ai là chuyện của em, liên quan gì đến Giang!

- Sao lại không, chuyện gì của em, cũng liên quan đến Giang hết! - Lưu Giang kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tử Du, ôn tồn.

- Em đang nói chuyện với bạn! - Tử Du vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

Lưu Giang hiểu ý, gạt đầu, đứng dậy đi qua bàn bên cạnh, ngoắc bạn phục vụ đến nói chuyện.

- Chị qua kia một lát! - Tử Du nói, rồi đi qua bàn Lưu Giang ngồi.

Miên Tú bắt đầu thắc mắc về mối quan hệ của Tử Du và cô gái này. Phải chăng, Lưu Giang cũng là một trong những cái đuôi luôn sẵn đón Tử Du? Không quá rõ ràng, nhưng thái độ của Tử Du nói lên điều đó. Với Trần Kha, không, không thể so sánh với Trần Kha được! Hai người họ là bạn thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, nếu đem ra so sánh với những mối quan hệ khác thì quá khập khiễng. Thái độ này của Tử Du cũng không phải dành cho những người bạn bình thường, hay người Tử Du ghét. Miên Tú đã nhiều lần chứng kiến Tử Du đối đãi với các mối quan hệ quanh mình. Với cô gái này, Tử Du không vui vẻ, cũng không rào đón theo cách Tử Du vẫn đối đãi với bạn xã giao, khách hàng, hay những người cô không mấy thiện cảm. Tử Du lạnh lùng ra mặt. Vậy là, cô gái Lưu Giang này được liệt vào nhóm “những kẻ sẵn đón”.

*

- Chị! Chị! Nếu mà... em yêu Kha, thì... có kỳ hông?!

Miên Tú lần lượt lấy từng chiếc áo đang vắt dày đặc trên vai, thoăn thoắt tra từng chiếc móc vào rồi treo đều đặn lên chiếc sào vòng cung được uốn cong điệu nghệ đặt sát vách tường. Miên Tú cố dùng một giọng bình thường nhất để hỏi Nhã Đồng một điều - theo Miên Tú là rất không bình thường. Bởi, mấy ai dễ dàng chấp nhận việc hai người phụ nữ yêu nhau, dù ở thời đại này, người ta không còn quá khắt khe về giới tính nữa, tư duy con người không còn quá cũ kỹ như những thế kỷ trước, nhưng nếu ai đó làm một việc theo cách khác với xu hướng mà đa số mọi người vẫn thường làm, sẽ bị xem là sai trái. Vậy, liệu Miên Tú có đang sai?!

Nhã Đồng đang ghi sổ sách, bỗng khựng lại, ngược lên, nhìn Miên Tú với thái độ không mấy kinh ngạc. Khác hẳn với những gì Miên Tú đã tưởng tượng. Miên Tú tưởng, Nhã Đồng sẽ kinh ngạc. Miên Tú tưởng, Nhã Đồng sẽ mắng. Miên Tú tưởng, Nhã Đồng sẽ khác...

- Cũng không có gì kỳ! Kha được đó! - Nhã Đồng tiếp tục công việc.

Miên Tú cảm thấy hồ nghi về bản thân. Miên Tú chấp nhận việc mình có thể yêu Trần Kha không quá khó khăn, bởi ngoài việc Miên Tú tin tưởng cảm giác của chính mình, Miên Tú còn tin tưởng Tử Du, tin tưởng Nhã Đồng, cảm giác đủ lớn để lấn át nỗi sợ về rào cản giới tính kia. Miên Tú ở bên cạnh Nhã Đồng đủ lâu để hiểu Nhã Đồng là người lý trí nhưng sống rất tình cảm. Và, hơn hết, Miên Tú biết Nhã Đồng rất thương Miên Tú, nên, việc vun vào cho chuyện tình cảm có phần kỳ lạ này, Miên Tú có thể hiểu được, và cũng nhờ đó Miên Tú có thể bớt đi một phần sợ hãi. Có điều, nỗi sợ của Miên Tú không nằm ở đó. Miên Tú sợ những cái lớn và sâu xa hơn - hơn cả việc quan trọng nhất giữa một mối quan hệ yêu đương, đó là đối phương có yêu mình không?! Hay đúng hơn là, Trần Kha có yêu Miên Tú không.

Miên Tú chưa bao giờ tự hỏi điều đó. Miên Tú cũng từng băn khoăn khi Trần Kha luôn dành cho Miên Tú những cử chỉ dịu dàng, nhã nhặn, những lời nói ấm áp tưởng như đơn thuần là xã giao, lịch sự. Nhưng Miên Tú thừa thông minh, cũng đủ tinh ý để hiểu rõ, không đơn thuần như thế. Trong lòng Miên Tú, Trần Kha đặc biệt, và ngược lại, trong lòng Trần Kha, Miên Tú cũng có một vị trí không nhỏ.

Trần Kha xuất hiện. Thoáng thấy dáng Trần Kha từ ngoài tấm vách bằng kính bao quanh cửa hàng, Nhã Đồng chỉ mỉm cười như kiểu đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trần Kha đẩy nhẹ cánh cửa kính đang lúng lẳng tấm biển “Mở cửa”, bước vào.

- Miên Tú về được rồi đó, Kha! - Nhã Đồng nói luôn.

Trần Kha hơi bất ngờ, có vẻ như Nhã Đồng vừa cứu nguy cho Trần Kha, làm Trần Kha đỡ ngại ngùng hơn. Bởi, Trần Kha không hẹn, cũng không báo trước. Trần Kha chỉ bất chợt nhớ Miên Tú, rồi lái thẳng xe đến đây sau giờ tan sở. Trần Kha không biết, đường đột xuất hiện có làm Miên Tú sợ không?! Lỡ như, Miên Tú sợ rồi tránh mặt Trần Kha luôn, thì sao?! Dù, Tử Du đã tiết lộ rằng Miên Tú cũng có tình cảm với Trần Kha, nhưng không thể vì như thế mà vô vấp người ta được! Trần Kha ơi là Trần Kha! Sao tự nhiên mà lại như thế này?! Sự tinh tế, khéo léo trước giờ đi đâu hết rồi?! Sự nhã nhặn, từ tốn cũng trốn mất tăm, Trần Kha tự thấy mình bẽ tắc khi đối diện với cảm giác Miên Tú sẽ vì sự đường đột này mà không còn thiện cảm với mình nữa. Lo lắng, sợ hãi, thế mà Trần Kha vẫn cứ bất chấp hết tất cả mà đến! Có chăng, vì cô gái này, Trần Kha không còn là chính mình nữa?! Mấy ai còn là chính mình trước một người đã đem trái tim mình đi?

Miên Tú nghe tên Kha thì quay ngoắt người lại, nhanh như chớp.

- Em đâu có hẹn với Kha?! - Miên Tú thắc mắc.

- Thì, giờ Kha hẹn em nè! Kha đưa em đi ăn, nha! - Trần Kha lại giọng vừa ra lệnh, vừa nài nỉ.

Miên Tú cũng không hiểu sao mỗi khi Trần Kha xuất hiện, Miên Tú cứ như bị thôi miên, không còn chút lý trí nào. Rồi, chỉ cần Trần Kha lên tiếng, Miên Tú lại rầm rập nghe theo như đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc sẽ cùng Trần Kha làm tất cả những gì Trần Kha muốn. Miên Tú còn dang dở với mớ quần áo ban này, nhìn Trần Kha, có phần e dè.

- Nhưng mà, em còn chưa xong việc! - Miên Tú lên tiếng.

- Để đó chị treo cho, đi chơi đi! Kha chờ kia!

Nhã Đồng bước đến bên cạnh Trần Kha, dúm vào Trần Kha chiếc túi xách của Miên Tú. Rồi, đỡ vội mớ quần áo trên vai Miên Tú, nói nhanh như thể sợ cái sự chần chừ của Miên Tú sẽ kéo dài hơn sự ngại ngùng của Trần Kha.

- Thôi đi lệ giùm tui đi! Ở đó mà lèn èn!

Trần Kha đi đến nắm tay Miên Tú như mọi khi, bình thản chờ Miên Tú nương theo câu nói “Mình đi, em!” nhỏ xíu mà suýt nữa bị tiếng nhạc êm đềm phát ra từ chiếc loa trên góc tường át mất. Nhã Đồng trông theo dáng hai người đến khi khuất hẳn khỏi vách kính chỉ còn lại tấm nhìn hạn hẹp vì hai cô ma-nơ-canh đã đứng che hơn nữa.

Có lần, Nhã Đồng thắc mắc, Trần Kha vượt qua những tháng ngày cũ như thế nào?! Từ lâu rồi, Trần Kha chỉ lui tới một mình. Nhã Đồng nghĩ, có lẽ Trần Kha đang chờ đợi cô gái kia - cô gái luôn sánh đôi cùng

Trần Kha cách đây vài năm. Rồi, một ngày, cô ta không còn xuất hiện nữa. Nhà Đồng không biết lý do, cũng cảm thấy không cần thiết phải tìm hiểu lý do. Chỉ là, Nhà Đồng hy vọng một người tử tế như Trần Kha, nên yêu, và nên là một tình yêu trọn vẹn, chứ không phải sống cô độc một mình rồi đau đầu đợi chờ một người không biết khi nào mới quay trở lại.

6. Chương 6: Ngập Nùng

Đôi giày cao gót màu da nổi bật giữa màn đêm đặc quánh, sánh đôi cùng đôi giày Âu đen của Trần Kha - lúc này chỉ còn là một vệt tối màu, không hình dạng. Tiếng gió âm ù trong đêm. Gió biển mùa thu cũng nhẹ nhàng, nhu mì hơn, không còn thô bạo cuốn cuộn như muốn cuốn phăng hết những vật cản trên đường đi thênh thang của nó nữa. Từng đợt sóng biển lăn tăn khê chạm vào bờ rồi lơ đãng tan ra như kiêu ngạo tiếc, không muốn rời của đôi tình nhân trẻ khi phải xa nhau mỗi người một hướng. Biển đêm, những vì sao như muốn sà xuống chạm vào mặt biển, dù chỉ là trong giấy lát, bởi khi bình minh chiếu rọi, là lúc những vì sao kia không còn được lộ diện...

Miền Tú cùng Trần Kha lọt thỏm giữa bờ biển dài, thong dong từng bước chân trần như muốn cảm nhận cái cảm giác ẩm ương, khi hanh khô, khi ướt át của biển mùa thu. Miền Tú khoác trên người chiếc áo vest cùng màu với đôi giày Âu giờ đã nằm chổng chơ trên bãi cát. Đôi tay Miền Tú hờ hững nín vánh áo như cố giữ cho chiếc áo không bay theo cơn gió tưởng dịu dàng mà lại dữ dội ngoài kia.

- Những ngày đó, em sống thế nào? - Trần Kha ngược mắt, nhìn thẳng về phía trước.

...

Miền Tú không trả lời. Tiếng gió rít mạnh hơn, ầm ào như chực chờ cuốn phăng luôn cả câu nói của Trần Kha. Thật ra, Trần Kha chỉ muốn biết Miền Tú trải qua những tháng ngày rời khỏi Trần Kha - à không, là nơi này, nơi này mới phải - như thế nào? Có vui vẻ không?! Có hạnh phúc không? Có khổ cực không? Không biết, có lúc nào đó, Miền Tú nhớ về Trần Kha như nỗi nhớ mang tên Miền Tú luôn theo đuổi Trần Kha ròng rã suốt thời gian qua. Mà, có lẽ Miền Tú không vui, không hạnh phúc và cũng rất cực khổ, Miền Tú trở về, tiêu tụy, hốc hác, xanh xao thế này mà... Rồi chuyện Miền Tú có nhớ nhung Trần Kha hay không, không còn quan trọng nữa, có lẽ điều Trần Kha muốn biết nhất lúc này, đó là Miền Tú có ở lại nơi này mãi mãi hay không?

Miền Tú nhìn thái độ của Trần Kha, lòng nặng trĩu. Nếu cứ lặng im như thế này, có khi nào Kha sẽ chán ghét mình không?! Nếu Miền Tú đường đột nói rằng, bao nhiêu ngày rời khỏi nơi này là bấy nhiêu ngày, Miền Tú nhớ về Trần Kha, thì liệu, Trần Kha có cảm thấy Miền Tú kỳ cục, sỗ sàng quá không?! Miền Tú có thể làm việc không ngừng, cho dù mệt mỏi, cực khổ, Miền Tú cũng sẵn sàng chấp nhận, nhưng, bắt Miền Tú phải đi lấy lòng một người nào đó, là điều quá khó khăn. Mà với Trần Kha, Miền Tú không những muốn có được thiện cảm, Miền Tú còn muốn Trần Kha mãi dành cho cô những tình cảm như hiện tại. Chỉ cần như thế là quá đủ!

- Kha nhớ em!

- Em nhớ Kha!

Hai người đồng thanh lên tiếng, mặc cho tiếng sóng ầm ào, mặc cho gió vỗ vấp từng cơn. Lúc này, thiên nhiên cũng không thể lấn át được nỗi nhớ mãnh liệt đang cuộn trào trong lòng hai con người nhỏ bé kia. Miền Tú bật cười. Tiếng cười chẳng những không phá tan bầu không khí này, mà còn làm cho sự bối rối tăng lên một bậc.

Trần Kha xoay hẳn người đối diện với Miền Tú, nắm trọn lấy đôi bàn tay Miền Tú, hơi nghiêng người qua trái, Trần Kha chọn một vị trí thích hợp cho khuôn miệng nhỏ xíu của mình đủ gần để không còn cơn gió nào có thể cuốn được những lời yêu thương của Trần Kha nữa.

- Mình yêu nhau, nha em!

Miên Tú như vỡ òa, đứng hình trong vài giây. Trần Kha tỏ tình với Miên Tú, tại đây, ngay lúc này. Theo lẽ thường, và với một cô gái bình thường đang dành tình cảm cho Trần Kha, chắc cô gái ấy sẽ cảm động đến mức rưng rưng và ngay lập tức gật đầu đồng ý. Ngặt nổi, Miên Tú không phải một trong số những cô gái bình thường kia. Miên Tú có những trăn trở không thể thành lời. Miên Tú có những cơn ác mộng nhiều đêm vẫn bủa vây. Miên Tú có những nỗi ám ảnh mà không biết khi nào mới dần xuống được để sẵn sàng đón nhận một mối quan hệ theo kiểu này - kiểu mà với một người nghiêm túc như Trần Kha, khi đã chọn bắt đầu, nghĩa là Trần Kha sẽ theo đuổi cho đến cùng. Còn Miên Tú?! Miên Tú đâu thể nào bắt Trần Kha phải từ bỏ hết tất cả rồi rày đây mai đó cùng cô chạy trốn những nỗi sợ vô hình kia. Miên Tú cũng không thể nào bỏ lại Trần Kha trong mỗi mòn chờ đợi. Trần Kha không đáng phải chịu đựng những việc vô lý như thế. Trần Kha xứng đáng với một tình yêu trọn vẹn từ một người con gái bình thường - người có thể cùng Trần Kha vun đắp tình yêu, cùng nhau đi đến hạnh phúc, mà có lẽ người đó không thể nào là Miên Tú.

Rồi Miên Tú im lặng, cúi mặt, lắc đầu - cái lắc đầu nhanh như thể Miên Tú đã chuẩn bị cho tình huống này từ rất lâu, cái lắc đầu từ chối lời tỏ tình ngắn gọn nhưng quá đỗi chân thành của Trần Kha, cái lắc đầu tưởng nhẹ, nhưng nặng tựa ngàn cân. Miên Tú lắc đầu vì những lý do quá đỗi hợp lý mà Miên Tú đã hàng trăm, hàng ngàn lần liệt kê bằng nhiều gạch đầu dòng vô hình trong suy nghĩ luôn ngập tràn lo âu khi trái tim cô bắt đầu lỗi nhịp trước Trần Kha.

Mấy ai, khi cảm mến một người lại không mong tình cảm ấy được đáp trả. Miên Tú yêu Trần Kha, Miên Tú hy vọng Trần Kha cũng yêu Miên Tú, và, Miên Tú cũng hy vọng Trần Kha đừng bao giờ nói lời yêu... Có vẻ mong muốn này đi ngược với lẽ thường. Khi yêu một người, ai cũng chỉ mong được thành đôi, thành cặp với người mình yêu. Vậy mà, Miên Tú lại chỉ mong Trần Kha đừng bắt Miên Tú phải lựa chọn giữa việc có được Trần Kha hay sẽ từ chối việc có được Trần Kha, bởi Miên Tú không biết phải lựa chọn thế nào - thế nào cũng sẽ tổn thương Trần Kha thôi.

Miên Tú không thể, cũng không dám gật đầu. Miên Tú luôn mang trong mình những suy nghĩ vẫn thường giằng xé lẫn nhau. Miên Tú tự hỏi, cảm giác nhói buốt ở lồng ngực - nơi trái tim yếu ớt của Miên Tú đang hồi hồi đập những nhịp chưa bao giờ mạnh mẽ kia - là thế nào?! Là... đau lòng ư?! Miên Tú vẫn tưởng đó chỉ là lý thuyết suông trong những quyển tiểu thuyết tình cảm mà Miên Tú có đôi lần đọc qua, rồi cười nhạt, rồi chế giễu theo kiểu - “Yêu thôi mà, đau lòng làm gì, hắt hơi một cái là quên ngay”. Yêu thôi! Đúng chỉ là yêu thôi, nhưng hiện tại, ngay lúc này đây, Miên Tú yêu một người mà không cách nào đón nhận tình cảm của người ấy! Miên Tú đau lòng! Thật sự rất đau lòng!

Miên Tú vẫn không ngẩng đầu lên sau cái lắc đầu nặng trĩu của mình. Có lẽ Miên Tú không biết phải đối diện với Trần Kha thế nào, hoặc có lẽ chỉ để giấu đi những giọt nước mắt đang tràn ra khỏi khóe mi, sưng ứ. Trần Kha co ngón trỏ, đưa lên nơi gò má cao ửng đỏ vì thân nhiệt Miên Tú đang tăng dần theo mỗi nhịp đập của trái tim bé nhỏ, yếu ớt kia; Trần Kha lau nhanh nước mắt cho Miên Tú, trấn an.

- Kha xin lỗi! Kha vội vàng quá! Em đừng buồn Kha, nha!

Miên Tú lại lắc đầu, cái lắc đầu lần này cũng nhanh và dứt khoát như ban nãy, nhưng về trọng lượng, nó khác, nhẹ hơn nhiều! Miên Tú nghĩ Trần Kha sẽ bỏ mặc Miên Tú như rất nhiều người đã từng làm sau lời từ chối thẳng thừng tương tự. Hay Trần Kha sẽ buồn, sẽ giận, hoặc một trạng thái nào đó mang hơi hướng tiêu cực hơn, như trách móc Miên Tú chẳng hạn. Vậy mà, Trần Kha lại không giận, còn xin lỗi Miên Tú như thể Trần Kha vừa làm điều gì sai trái lắm?! Ít ra, Trần Kha cũng phải hỏi Miên Tú lý do vì sao?! Vì sao rõ ràng Miên Tú cũng thích Trần Kha, mà Miên Tú lại không ngần ngại từ chối lời đề nghị kia. Trần Kha... lạ quá!

- Kha xin lỗi rồi mà, em hông chịu luôn hả?!

Miên Tú mếu, như kiểu trẻ con bị trêu chọc rồi lại được dỗ dành bằng một món ngon ngọt khác! Trần Kha quá đỗi ngọt ngào. Miên Tú nhõng nhẽo! Trần Kha bật cười. Trần Kha hiểu! Trần Kha hiểu hết chứ! Trần Kha luôn muốn dành cho Miên Tú một khoảng không gian đủ để Miên Tú cảm nhận được, dù rất muốn, nhưng chỉ khi nào Miên Tú gật đầu, Trần Kha mới bước đến gần cô, từng bước, từng bước. Giá mà, khi này, Trần Kha không quá vội vàng. Giá mà, khi này, Trần Kha kiểm chế thêm một chút nữa, chắc, Miên Tú không phải khó xử như thế. Lúc này, Trần Kha không trách Miên Tú, một chút cũng không, Trần Kha chỉ tự trách bản thân, tại sao yêu thương một người mà lại làm cho người ấy phải rơi nước mắt? Nên chăng,

Trần Kha cần phải dành nhiều thời gian hơn để quan tâm Miên Tú, để tìm hiểu xem Miên Tú cần được yêu thương theo cách nào.

*

Trần Kha nài nỉ suốt trên đường về, Miên Tú mới chịu để cho cô dừng ở trước hẻm. Và nhất quyết không để Trần Kha đưa vào. Miên Tú đứng lại, chờ Trần Kha lái xe quẹo hẳn sang ngã rẽ phía trước rồi mới đi vào. Hiện tại, nơi Miên Tú ở, cách xa khu phố cũ rất nhiều, đi lại không còn thuận tiện như trước nữa. Mỗi lần muốn nán lại cửa hàng, hay tiệm cà phê trễ hơn, Miên Tú cũng phải đắn đo suy nghĩ. Bởi, một thân một mình phải đón hai lần xe buýt mới có thể về đến nhà. Chưa kể đến việc ngôi nhà mới này lại nằm trong một con hẻm nhỏ. Đêm đến, vắng người qua lại, và có vẻ không được an ninh.

Miên Tú luôn cố chứng tỏ với tất cả mọi người rằng Miên Tú có thể tự chăm sóc cho bản thân, rằng Miên Tú không cần ai phải lo lắng cho mình. Nhưng với Trần Kha, Miên Tú luôn có một chút phân tâm. Đôi lúc, Miên Tú cũng muốn thả lỏng mình, để Trần Kha yêu thương, chăm sóc, nhưng, Miên Tú sợ, sợ rồi những tháng ngày có Trần Kha bên cạnh, sẽ mãi ám ảnh Miên Tú. Miên Tú sợ rồi đến lúc lại phải chạy trốn đến một nơi xa hơn, lạ lẫm hơn, Miên Tú sẽ không thể quên được Trần Kha, lại vì Trần Kha mà quay trở về. Nhưng, liệu, lần này, Miên Tú có còn đủ dũng khí để rời đi nữa không?!

Hôm trước, Nhã Đồng vừa hỏi Miên Tú về nơi ở mới. Miên Tú chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Nhã Đồng hiểu, Miên Tú luôn muốn giữ những chuyện cá nhân trong im lặng, ít ra, Nhã Đồng cũng sẽ tôn trọng chuyện đó. Mà, cũng lạ, đáng lẽ Nhã Đồng cũng có thể hỏi tới khi nào Miên Tú chịu nói mới thôi, nhưng Nhã Đồng nhất định không làm thế. Chuyện nào có thể nói, Miên Tú sẽ nói, ngược lại, chuyện nào không thể, Miên Tú sẽ không bao giờ hé môi. Có lẽ, Nhã Đồng thật sự hiểu Miên Tú. Miên Tú vẫn trăn trở suy nghĩ suốt về những người bạn mới quen. Sao, họ hiểu và tôn trọng Miên Tú đến thế?! Phải chăng, đây chính là thế giới Miên Tú luôn khao khát, những người bạn, người thân mà Miên Tú hằng ước mơ. Bởi lẽ, trước đến nay, Miên Tú có bao giờ được lựa chọn, có bao giờ được cảm thông...

Miên Tú trở mình nặng nhọc trên chiếc giường nhỏ - vẫn là kiểu giường đơn chỉ đủ cho một người. Lúc này, tầm nhìn Miên Tú hướng thẳng đến chiếc áo vest màu đen của Trần Kha đang khoác lên thành ghế. Không biết lúc này, Trần Kha đang làm gì?! Trần Kha có đang nghĩ đến Miên Tú không?! Trần Kha có đang buồn vì Miên Tú đã từ chối cô không?! Trần Kha có ghét Miên Tú không? Rồi, ngày mai, ngày mốt, hay ngày kia, Trần Kha có lạnh nhạt với Miên Tú không?!... Hàng trăm câu hỏi Miên Tú đặt ra, nhưng không cách nào trả lời được. Bởi, lần đầu tiên Miên Tú lo lắng cho cảm giác của người khác, có lẽ đó là việc làm khó và khổ sở nhất trên đời. Cảm giác của bản thân, Miên Tú có thể hiểu, thậm chí đè nén, kiềm chế được, còn cảm giác của Trần Kha, làm sao có thể nhìn thấu đây?! Mà, nếu có nhìn thấu, thì chắc gì có thể can thiệp, nói chi đến chuyện khác!

*

Đôi mắt Trần Kha dán chặt lên trần nhà cao và rộng lớn. Chiếc giường đôi đặt sát vách tường, tuy có điểm tựa chắc chắn, nhưng vẫn làm cho cảm giác xung quanh luôn trống trải. Trần Kha ngồi dậy, bước xuống giường, ra khỏi phòng. Chậm rãi rót nước từ chiếc bình thủy tinh, Trần Kha dường như không để tâm đến việc gì khác ngoài những thứ đang suy nghĩ trong đầu cho đến khi nước tràn ra khỏi ly, Trần Kha mới giật mình rồi nhanh chóng lấy khăn thấm hết vũng nước đang loang ra trên mặt của chiếc bàn ăn bằng đá hoa cương đặt giữa gian bếp và phòng khách. Trần Kha đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà khá rộng đang nhận ánh sáng lờ mờ từ ánh đèn đường xuyên qua tấm màn cửa sổ mỏng manh.

Từ ngày cha qua đời, Trần Kha luôn cố giữ nguyên mọi thứ, chưa từng thay đổi, có những món đồ cũ đến nỗi bốc ra mùi mốc meo khó chịu. Rồi một ngày, cô giúp việc không thể chịu nổi, tự ý dọn dẹp và cố tình vứt bớt những món đồ cũ kỹ đó đi để căn nhà trở nên sạch sẽ, thơm mát, đàng hoàng đúng với giá trị của nó! Trần Kha trở về nhà. Trần Kha bàng hoàng. Trần Kha tức giận. Trần Kha im lặng. Trần Kha nhốt mình trong phòng nhiều ngày liền. Rồi Trần Kha trở ra với một con người mới. Tinh thần nhẹ nhàng và dường như đã suy nghĩ thông suốt. Trần Kha không còn để sự hối hận giày vò mình nữa.

Trần Kha thả người xuống chiếc giường đang khoác bộ drap màu xám - màu sắc mà luôn bị nhiều người cho rằng nó ảm đạm, buồn chán, thiếu sức sống. Nhưng với Trần Kha, màu xám giản dị, luôn làm cho những màu sắc khác nổi bật hơn. Và, quan trọng nhất, nó phù hợp với tính cách của Trần Kha, rõ ràng, khách

quan, trung lập. Trần Kha tự hỏi, tình cảm Trần Kha dành cho Miên Tú là gì?! Là sự đồng điệu về sở thích hay đơn thuần vì thương xót cho một cô gái trẻ lại chịu quá nhiều tổn thương?! Tổn thương ư?! Sao Trần Kha biết được, khi Miên Tú chưa một lần nói ra, dù là cho bất kỳ ai. Vậy mà, Trần Kha lại cảm nhận được! Ở cái tuổi đời không còn quá nhỏ, nhưng cũng không phải quá luống, Trần Kha đủ trải đời để hiểu được người đối diện đang như thế nào, chưa kể đến việc nghề nghiệp đòi hỏi Trần Kha phải nghiên cứu, tìm hiểu con người. Tất nhiên, Trần Kha không tài tình đến mức biết được người khác đang nghĩ gì, nhưng việc cảm nhận được họ đang trong trạng thái như thế nào, Trần Kha có thể! Chỉ là, cảm một người bằng trái tim khác hoàn toàn với việc cảm họ bằng kinh nghiệm của đầu óc.

Trần Kha biết rõ Miên Tú có tình cảm với cô, nhưng lý do vì sao Miên Tú không đón nhận lời tỏ tình thì Trần Kha không tài nào hiểu nổi. Trần Kha chỉ biết, Miên Tú chắc chắn có lý do, còn cụ thể là gì, Trần Kha sẽ không hỏi. Trần Kha sẽ không làm Miên Tú khó xử. Yêu một người là muốn nhìn thấy người kia vui vẻ, hạnh phúc. Nếu chỉ vì sự ích kỷ của bản thân mà làm cho người ấy đau khổ, thì có còn là tình yêu không?! Có lẽ, lần này, Trần Kha quá vội vàng, Trần Kha sẽ chọn một thời điểm khác, thích hợp hơn, để Miên Tú dễ dàng đón nhận tình yêu của cô. Trần Kha luôn có thời gian dành cho Miên Tú. Trần Kha sẽ đợi, Trần Kha nhất định sẽ đợi Miên Tú!

*

Hoàng Phong ngồi quay hẫn lưng về phía bàn làm việc. Tầm nhìn thẳng về phía biển xa. Phòng làm việc của Hoàng Phong ở tầng cao nhất của tòa nhà Hoàng Đình, một nơi có thể dễ dàng nhìn thấy tất cả những công trình kiến trúc nổi bật của thành phố qua khung cửa sổ bằng kính có chiều rộng gần bằng chiều rộng của căn phòng. Nơi đây, cũng có thể dễ dàng nhìn thấy núi, biển và những thứ to lớn khác, nhưng lại khó nhìn thấy con người - những vật thể không rõ hình dạng đang di chuyển trên đủ loại phương tiện bên dưới. Mà, thật ra, Hoàng Phong cũng không cần phải nhìn thấy. Bởi, Hoàng Phong luôn ở một vị trí cao hơn họ, tất cả họ, vậy thì có gì phải quan tâm đến họ, đúng không?! Không đúng! Hoàng Phong vẫn còn quan tâm đến một người - Miên Tú!

Hoàng Phong chưa từng nghĩ việc tìm kiếm một người lại quá khó khăn với anh cũng như với thế lực của Hoàng Đình. Vậy mà sau bao nhiêu thời gian chờ đợi, Miên Tú vẫn bất vô âm tín, có chăng chỉ là những đoạn thông tin bị ngắt quãng bởi việc Miên Tú không còn ở nơi đó. Hoặc khi nhóm người tìm kiếm đến nơi thì ngôi nhà đã không còn bóng dáng ai. Chiếc ghế màu đen từ từ xoay lại, Hoàng Phong đặt hai tay lên thành ghế bằng gỗ hình vòng cung. Ánh mắt Hoàng Phong rực lửa, có lẽ, nếu ai đó xuất hiện vào lúc này, chắc hẳn, ánh nhìn đó sẽ thiêu đốt họ, ngay lập tức.

Tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh quen thuộc đến nỗi Hoàng Phong chỉ cần nghe là đoán được người đang đứng phía bên kia cánh cửa. Bá Lâm luôn có một kiểu gõ cửa quen thuộc của mình, hai nhịp một lần, và cứ đều đặn như thế, chưa từng sai một lần nào. Sau ba lần, Bá Lâm tự khắc sẽ mở cửa phòng bước vào. Bá Lâm bước đến bộ trường kỷ bằng da nâu với bốn chiếc đơn lẻ, đặt ngay ngắn về hai phía trái phải dài theo chiều dọc của chiếc bàn màu gỗ đang lọt thỏm giữa căn phòng, tưởng chừng rất bình thường nhưng lại tôn lên vẻ sang trọng bởi màu nâu sậm hơn hẳn màu của bộ trường kỷ kia. Sự xuất hiện của Bá Lâm đã dập tắt ngọn lửa đang chuẩn bị bùng phát và đưa Hoàng Phong quay về với những công việc quan trọng mà mỗi ngày hai người đang phải tập trung xử lý.

Lướt qua bộ trường kỷ, Bá Lâm đi thẳng đến chiếc ghế dành cho khách, đặt một tệp tài liệu lên bàn, trước mặt Hoàng Phong, ngồi xuống phía đối diện.

- Các điều khoản về thuế phải thay đổi!

- Cùng một lúc? Cho tất cả các nhà cung cấp ư? - Đôi mày rậm của Hoàng Phong bắt đầu chau lại sau mỗi trang giấy anh lật qua.

- Chính phủ sắp ban hành một Nghị định mới về thuế quan, chúng ta phải điều chỉnh sớm, nếu không, lợi nhuận sẽ có biến động lớn.

- Chủ yếu là các nhãn hiệu thời trang châu Âu à? - Hoàng Phong đóng tệp hồ sơ lại.

Bá Lâm gật đầu. Theo lẽ thường, sau cái gật đầu kia, Bá Lâm sẽ rời khỏi phòng. Nhưng, hôm nay, Bá Lâm vẫn chưa có dấu hiệu muốn rời khỏi, anh vẫn nấn ná ngồi lại. Hoàng Phong ngược nhìn Bá Lâm.

- Còn chuyện gì à?

- Chuyện có gián trong thức ăn ở nhà hàng ... - Bá Lâm hơi dè chừng.

- Tao biết đó không phải chuyện lớn! Nhưng tao muốn cho bọn người đó một bài học! - Hoàng Phong cương quyết.

- Mày có nghĩ đến danh tiếng của Hoàng Đình không? Làm to chuyện, cần bản cũng không có lợi ích gì!

Bá Lâm nói rồi đứng dậy, ra khỏi phòng. Hoàng Phong vẫn hiểu chuyện đó, an toàn vệ sinh thực phẩm là điều tiên quyết của một nhà hàng, nếu để lộ tin tức ra ngoài, thì đúng là sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến cổ phiếu của tập đoàn. Nhưng, chẳng lẽ Hoàng Phong lại ngó lơ, một việc con con như vậy nếu không xử lý triệt để thì tiếp theo, sẽ là chuyện gì nữa?! Bá Lâm có lý của Bá Lâm, nhưng Hoàng Phong vẫn cảm thấy hòa giải là việc không mang tính chất rắn đe. Việc này, có thể nói là một sự mạo hiểm đối với thị phần ẩm thực của Hoàng Đình, nhưng Hoàng Phong cương quyết không nhượng bộ.

*

Trần Kha thả chiếc ví màu nâu cùng chìa khóa xe lên bàn kính, mệt mỏi buông người xuống bộ trường kỷ bằng vải bố màu xám giữa phòng khách. Phòng khách hôm nay khác hẳn tối hôm trước, sáng trưng và gọn gàng, sạch sẽ. Từ cửa chính bước vào, tủ giày bằng gỗ màu nâu nhỏ nhắn đặt sát vách tường, cách đó không xa là kệ ti vi đơn giản với những giải thưởng võ thuật nhiều tư thế khác nhau trên chóp mỗi chiếc cúp đặt phía dưới tấm ảnh chân dung một người đàn ông gần như là hình mẫu mà Trần Kha được tạc theo. Một người đàn ông luống tuổi, với mái tóc muối tiêu, gương mặt phúc hậu cùng nụ cười hiền lành. Có lẽ, nụ cười ấy ngoài đời thực sẽ tỏa ra một năng lượng ấm áp rất mạnh mẽ.

Trần Kha giống hệt cha mình ở điểm này. Trần Kha là kiểu người thích sự gọn gàng, nhưng bản thân Trần Kha đôi lúc cũng bừa bãi. Đó là lý do khiến Trần Kha phải thuê hẳn một người giúp việc nhà theo giờ, cô giúp việc sẽ đến dọn dẹp cách một ngày một lần. Từ ngày có cô giúp việc, ngôi nhà của Trần Kha mới được gọi là nhà. Thỉnh thoảng, ở bếp sẽ có một nồi canh hầm, hay một mâm cơm nhỏ đủ cho một người ăn ít mà lại không có hứng thú nấu nướng như Trần Kha. Ngày xưa, Trần Kha không thích ăn cơm ở nhà. Trần Kha cảm thấy việc đó cù lằn quá! Hôm nào ba gọi về ăn cơm, Trần Kha cũng viện cớ này, cớ nọ để không về, rồi đêm tối trở về nhà, Trần Kha luôn thấy phần cơm để sẵn cho mình trong chiếc lồng bàn què mùa không ăn nhập gì với ngôi nhà sang trọng của hai cha con. Chiếc lồng bàn mà cứ mỗi lần Trần Kha lăm le vớt ra bãi rác là ba lại phản ứng gay gắt như những lần Trần Kha lỡ động đến kỷ vật khác của mẹ. Trần Kha hay tự hỏi, sao bao nhiêu lâu rồi, cha vẫn không thể bỏ xuống được. Mẹ cũng đâu muốn cha cứ mãi nhớ về mình như thế!

Lâu dần, Trần Kha hiểu, việc thương, nhớ một người, không phụ thuộc vào việc người kia muốn hay không, mà do bản thân cứ tự nhiên nghĩ rồi nhớ đến họ. Hóa ra cái phi lý nhất trên đời này lại là tình yêu! Cảm xúc của bản thân bị đối phương điều khiển mà có khi, đối phương không hề biết, cũng không hề muốn.

Trần Kha nhớ Miên Tú. Dường như, ngoài lúc phải tập trung cho công việc, không lúc nào Trần Kha thôi nhớ Miên Tú, có lẽ, cả cái tỷ lệ phần trăm ít ỏi của não bộ được tỉnh táo trong khi ngủ, cũng được Trần Kha dành để nghĩ về Miên Tú. Nghĩ đến Miên Tú, Trần Kha uể oải ban này như được tiếp thêm năng lượng, cô ngồi bật dậy, lấy ví cùng chìa khóa rồi phóng ra khỏi nhà.

*

Xe vừa rẽ vào hẻm, Trần Kha đã nhìn thấy Miên Tú đang đứng giữa một nhóm thanh niên khoảng ba, bốn tên. Trần Kha đã chạm mặt nhóm này khá nhiều lần. Thái độ Miên Tú không được bình thường, rõ ràng, Miên Tú đang sợ hãi, đang muốn chống cự nhưng bất lực thì phải. Tắt xe vào lề, tháo vội dây an toàn, bung cửa, nhanh như chớp, Trần Kha phóng về phía Miên Tú, xông thẳng vào nhóm người đang bủa vây Miên Tú, đẩy một tên - có lẽ là cầm đầu, đang muốn chạm vào mặt Miên Tú ra.

- Tụi bây làm gì đó?!

- A, lại thêm một em xinh đẹp nữa! - Tên vừa bị đẩy ra lấy lại thăng bằng, buông giọng cợt nhả.

- Ăn nói cho đàng hoàng! - Trần Kha gầm giọng, chỉ vào mặt tên kia.

- Đi, em! - Trần Kha nắm tay Miên Tú, nói nhanh rồi kéo Miên Tú đi.

- Đi đâu mà vội vậy hai em! Ở lại chơi với tụi anh chút nữa đi!

Tên cầm đầu bước ra trước mặt, giơ tay cản hai người lại. Vẫn giữ giọng điệu chộc ghẹo khi nãy, hắn đưa tay gần hơn về phía mặt Trần Kha. Trần Kha lách người khỏi tầm tay tên kia, co chặt bàn tay thành nắm đấm, nâng nhanh cánh tay, động thẳng vào bụng hắn.

Bị tấn công bất ngờ, tên cầm đầu khụy xuống, ôm bụng, ba tên còn lại chạy đến đỡ hắn.

- Đại ca, anh có sao hông?! - Một tên trong nhóm lên tiếng.

- Đánh nó cho tao! - Tên cầm đầu vừa ôm bụng, vừa chỉ về phía Trần Kha.

Một tay đang nắm lấy bàn tay ướt đẫm mồ hôi của Miên Tú, tay còn lại vẫn giữ nguyên nắm đấm, Trần Kha thản nhiên đứng yên nhìn hai tên trong nhóm lao về phía mình mà không chút e dè. Miên Tú sợ hãi, nép sau lưng Trần Kha, nhưng vẫn lặng lẽ quan sát Trần Kha từ nãy đến giờ. Miên Tú tự hỏi, dù gì thì Trần Kha cũng là một cô gái, sao Trần Kha có thể đối diện với những người kia không một chút dè chừng, cũng không một chút sợ hãi nào?!

Miên Tú cảm nhận được luồng không khí áp đảo của hai con người đang lao về phía cô và Trần Kha. Bỗng nhiên, hai tên kia khựng hẳn lại, lùi dần, rồi tháo chạy cùng với tên cầm đầu đang ôm bụng khó nhọc đứng hẳn dậy kia. Miên Tú tròn xoe mắt, ngạc nhiên, chẳng lẽ, Trần Kha đáng sợ đến mức đó ư?! Chỉ bằng ánh mắt, phong thái kia mà làm cho người khác sợ hãi đến phải bỏ chạy?!

- Kha hả em?! - Một giọng nam khá trầm vang lên.

Cả Miên Tú và Trần Kha cùng quay về phía giọng nói kia. Một người đàn ông độ ngoài ba mươi, khá điển trai, thân hình vạm vỡ nhưng cân đối, rõ ràng là anh ta có luyện tập và luyện tập một cách bài bản, khác hẳn với những thanh niên luyện tập theo phong trào, chỉ chăm chăm vào một phần nào đó trên cơ thể.

- Sao anh ở đây?! - Trần Kha thắc mắc.

- Nhà anh ở đây mà em hỏi sao anh ở đây hả?! - Người đàn ông bật cười trước câu hỏi của Trần Kha.

- À! Ý em là sao giờ này anh ở đây mà còn mặc thường phục! - Trần Kha cố gắng giải thích cho cái ý ngán ngẩn khó hiểu của mình.

- Nay anh nghỉ phép! Mà... em lại đánh nhau hả?! - Người đàn ông dò hỏi.

- Đâu có! - Trần Kha mỉm cười.

- Ồ! Vậy thì được! Đánh nhau là tui mời lên đồn đó nha!

- Thôi! Ông ơi! Nghỉ phép mà còn đòi bắt bớ! Em đi đó! Bye anh!

Trần Kha chào anh ta rồi kéo tay Miên Tú đi. Lúc này, Miên Tú mới nhận ra, tay mình đan trong bàn tay của Trần Kha từ lúc nào không hay. Miên Tú rục rịch như muốn rút tay ra khỏi bàn tay rắn chắc của Trần Kha, nhưng vô ích, Trần Kha nắm chặt đến nỗi Miên Tú cảm nhận được, hai bàn tay đang khít chặt vào nhau như hai cực âm - dương của nam châm. Dẫu, bàn tay Miên Tú rịn ướt đến mức bản thân Miên Tú cũng khó chịu, nhưng khi Trần Kha nín lại, Miên Tú vẫn ngoan ngoãn để yên cho chút ẩm ướt đó quện chặt hơn, thu hẹp khoảng cách giữa đôi bàn tay đến vô hình.

- Anh Thanh, cảnh sát khu vực! - Trần Kha bỗng dừng trả lời như kiểu có ai đó vừa hỏi.

- Sao... Kha biết em muốn hỏi vậy?! - Miên Tú thắc mắc.

- Tâm tâm tương ứng đó! - Trần Kha cười khì.

Không hiểu sao, câu nói nửa thật nửa đùa đó của Trần Kha làm Miên Tú vui lắm! Bởi, cho dù là đùa cợt, thì Trần Kha cũng đã thật sự hiểu Miên Tú, không phải chỉ lần này, mà đã rất nhiều lần trước đó. Mấy ai có thể tìm được một người luôn hiểu, yêu thương và sẵn sàng bảo vệ mình trước bất cứ hiểm nguy nào kia chứ?! Vậy mà, Miên Tú đã có được Trần Kha rồi! Một người được tập hợp đầy đủ những mong ước của các cô gái, một người yêu lý tưởng... Mà, càng vậy, Miên Tú càng lo sợ. Nỗi sợ của Miên Tú cứ lớn dần lên.

Miên Tú không biết bao giờ mới nguôi ngoai, không biết bao giờ nỗi sợ ấy mới có thể yếu ớt mà dần xuống, nhường chỗ cho những yêu thương, những si mê không phải toan tính thiệt hơn nữa.

- Mà Kha qua đây làm chi? - Miên Tú tiến lên, sóng bước cùng Trần Kha.

- Kha nhớ...

Trần Kha bỗng khựng lại. Trần Kha lại sai rồi. Bỗng dưng nói nhớ Miên Tú, Trần Kha sẽ lại làm Miên Tú khó xử. Miên Tú vừa từ chối Trần Kha cách đây không lâu, sao Trần Kha lại nói những lời có nguy cơ làm Miên Tú khó xử như vậy chứ. Dù chỉ là có nguy cơ, Trần Kha cũng không thể chấp nhận. Trần Kha muốn Miên Tú phải thật sự thoải mái khi ở bên cô, chứ không phải phiền toái, gượng ép, và cố gắng một cách mệt mỏi.

- ... Tử Du, Kha nhớ Tử Du! Nên Kha qua nó chơi, tình cờ...! - Trần Kha chống chế, cố cứu vãn cho sự ngập ngừng của mình vừa nãy.

Miên Tú dừng bước, nhẹ nhàng rút bàn tay đang đan chặt trong tay Trần Kha ra thật nhanh. Không hiểu tại sao, Miên Tú hy vọng cái tên sau chữ “nhớ” đó là Miên Tú, chứ không phải ai khác, kể cả Tử Du. Dù, Miên Tú hiểu, giữa Tử Du và Trần Kha không có quan hệ gì đặc biệt ngoài tình bạn, nhưng Miên Tú vẫn cảm thấy không vui. Miên Tú bỏ đi trước, mặc kệ Trần Kha còn đang ngỡ ngàng vì Miên Tú quá nhanh, đến mức Trần Kha còn chưa kịp hiểu tại sao. Trần Kha nhìn tay mình, rồi đưa mắt thật nhanh về phía dáng Miên Tú đang lưng thưng tiến về phía cuối hẻm.

Trần Kha tự hỏi mình vừa nói gì sai ư?! Sao Miên Tú lại phản ứng như Trần Kha vừa nói ra điều gì rất sai! Sai lắm! Hay, Miên Tú không thích Trần Kha nắm tay Miên Tú?! Không, chắc là không phải, nếu Miên Tú không thích, thì ban nãy, Miên Tú đã cương quyết rút tay ra, không để Trần Kha có cơ hội nắm chặt lại. Hay, Miên Tú không thích Trần Kha nói nhớ Tử Du?! Miên Tú ghen ư?! Nghĩ đến đây, Trần Kha guồng chân, bước nhanh hơn để bắt kịp Miên Tú, Trần Kha níu cánh tay gầy guộc của Miên Tú.

- Kha sai rồi! Kha nhớ em! Là Kha nhớ em, nên Kha mới đến đây đó! - Trần Kha nhẹ nhàng như rót vào tai Miên Tú một câu thần chú có chức năng mang lại nụ cười.

- Ủa?! Kha nhớ chị Tử Du mà! Sao giờ nhớ em rồi! Nhanh quá dạ?! - Miên Tú cười mỉm.

- Thôi mà! Kha sai rồi! Kha nhớ em mà! - Trần Kha nài nỉ.

Trần Kha hơi nghiêng đầu, cố nhìn vào khuôn mặt lúc này đang đỏ ửng lên vì xấu hổ của Miên Tú. Trần Kha không thể nghĩ thêm gì nữa, cảm giác từng nhịp đập bên ngực trái đang ngày càng mạnh mẽ hơn, dồn dập hơn.

- Hay là, em làm người yêu của Kha nha! Kha chỉ nhớ mình em thôi!

- Đâu cần làm người yêu, giờ, Kha cũng nhớ em mà! - Miên Tú chun môi.

- Em hông yêu Kha hả?!

Miên Tú cúi mặt, lắc đầu.

- Hông yêu... thiệt hả? - Giọng Trần Kha buồn hiu.

- Hông phải mà! - Miên Tú rưng rưng, giọng khan hản.

- Thôi nè! Kha xin lỗi! Kha xin lỗi mà!

Trần Kha ôm Miên Tú vào lòng, dỗ dành.

7. Chương 7: Tình Ca

Miên Tú ngoan ngoãn trong vòng tay Trần Kha, cũng là lần đầu Miên Tú cảm thấy ấm áp trong vòng tay một người. Lúc này, có lẽ, cả Trần Kha, cả Miên Tú đều mong thời gian ngừng lại, dù chỉ một ít phút thôi, cũng đủ cho hai trái tim nhịp nhàng đập cùng nhau. Có một mùi thơm lạ, nồng nàn len lỏi vào giữa không gian tràn ngập yêu thương của hai con người đang cố gắng níu giữ sự riêng tư lúc này. Mùi hương đó càng như muốn khẳng định mình hơn, ngày một rõ ràng hơn.

- Tóc em... thơm quá!

- Thơm thiệt! Mà... hông phải mùi tóc em đâu! - Miên Tú nũng nịu, dợm vùng ra khỏi Trần Kha nhưng Trần Kha đã kịp giữ lại.

- Ủ! Mùi hoa bách hợp! Kha cứ coi như là mùi tóc em!

- Kha bắt chấp vậy luôn đó hả, Kha?! - Miên Tú thắc mắc.

Trần Kha mỉm cười, siết Miên Tú vào lòng thay cho câu trả lời. Nếu phải bắt chấp để có em, thì từ lúc này đây, từng giây của cuộc đời này đều sẽ là bắt chấp!

*

Tử Du chống cằm nhìn Miên Tú đang say sưa ngắm Trần Kha pha trà.

- Nó đâu có đẹp! - Tử Du nhìn Trần Kha, rồi nói như kiểu chọc ghẹo.

- Đẹp mà, chị! - Miên Tú vẫn nhìn Trần Kha, không nhìn Tử Du.

- Mê nó vậy, sao mày không quen nó?! - Tử Du thắc mắc.

Miên Tú im lặng. Im lặng đúng nghĩa vì bản thân không biết trả lời lý do tại sao. Miên Tú chỉ có thể cho Trần Kha một câu trả lời duy nhất và có lẽ không thể nào thay đổi được. Bởi, Miên Tú đâu biết lúc nào hiểm nguy lại ập đến. Miên Tú đâu biết lúc nào mình lại phải lặng lẽ biến mất. Miên Tú cũng đâu biết lúc nào mình mới có thể hứa hẹn với Trần Kha một lời vĩnh vàng như tình cảm của Trần Kha dành cho Miên Tú bấy lâu nay. Miên Tú cũng không biết lúc nào sự bao dung và vị tha của Trần Kha cạn kiệt vì cứ phải lấp vào một cái hố không đáy như cô. Ai rồi cũng phải có lúc mệt mỏi cơ mà! Miên Tú chỉ đang cố hy vọng rằng Trần Kha đừng nản lòng quá nhanh...

- Thôi! Mê tao cũng đâu có được gì! - Trần Kha bước đến cùng khay trà nóng hổi trên tay.

- Cứ mê vậy thôi cũng được rồi! Ha em ha! - Trần Kha ra hiệu cho Tử Du dời vào trong, rồi Trần Kha ngồi xuống đối diện Miên Tú.

- Thôi mệt! Kệ tụi bây! Yêu đương kiểu gì kỳ cục! - Tử Du nguyền dài.

Miên Tú gật hai cái liên tục như kiểu rất đồng tình với việc Tử Du sẽ để yên cho cô và Trần Kha yêu đương một cách... kỳ cục như lúc này. Kỳ cục theo kiểu mà giới trẻ thường hay kháo nhau như phong trào về một mối quan hệ không gọi tên, rằng, ừ, chỉ cần một ai đó hiểu và quan tâm, chỉ cần ai đó sẵn sàng nghe mình tâm sự, thấu hiểu rồi đơn giản sẽ cứ ở đó và không bao giờ rời bỏ mình. Yêu đương hữu cơ thật ra đơn giản quá; tạo ra một sợi dây ràng buộc vô hình, mình một đầu và người kia đầu còn lại, mấy ai nắm giữ được đủ lâu? Đôi lúc, có vẻ quá tham lam, nhưng Miên Tú thật sự cần có Trần Kha, cần tất cả sự bao dung, dịu dàng, nồng nàn và tình cảm, hay nói đúng hơn là Miên Tú cần trái tim của Trần Kha. Mà, điều đó, không thể gọi là đủ với Miên Tú lúc này, nó quá nhiều.

- Bữa trước, mày đánh nhau với đám nào hả? - Tử Du hỏi Trần Kha.

- Có đâu!

- Xạo mày! Tao nghe ông Thanh nói mày đánh tụi nó chạy dài!

- Khùng! Tụi nó thấy ổng tới nên mới chạy! Chứ sợ gì tao! - Trần Kha ung dung hớp ngụm trà từ chiếc ly ngọc nhỏ xíu.

- Ờ! Không chạy thì có mà bị mày đánh chết! - Tử Du nói ra rồi hốt nhiên giật mình.

Sắc mặt Trần Kha tối sầm lại. Miên Tú cảm giác phía sau sắc thái ấy không đơn thuần là sự bức tức mà ẩn chứa rất nhiều thứ... Dĩ nhiên, Miên Tú không thể hiểu một cách tường tận, Miên Tú cảm nhận được sự u ám phía sau đó. Thêm nữa, thái độ của Tử Du khi biết mình vừa lỡ lời cũng chứng tỏ Miên Tú hiểu đúng. Nhưng, Miên Tú cũng sẽ không hỏi, bởi, Miên Tú tôn trọng Trần Kha, như cái cách Trần Kha tôn trọng đối đãi với cô. Có lẽ, đó cũng là một trong những điều khiến Trần Kha cứ thản nhiên đi vào đời Miên Tú không chút khó khăn nào.

*

Chiếc chuông gió đủ màu sắc đung đưa leng keng theo những cơn gió...

Tiếng trẻ con khanh khách cười. Miên Tú nhỏ xiu, lon ton chạy về phía người phụ nữ mờ ảo, đang ngồi đong đưa trên chiếc xích đu màu trắng treo dưới gốc cây to giữa khu vườn xanh um đầy hoa cỏ.

- Lại đây với mẹ nào! - Người phụ nữ chìa hai tay về phía Miên Tú, lên tiếng.

Miên Tú vẫn cứ cười, vừa chạy vừa ngoáy lại phía sau, dường như đang muốn nhìn xem ai đó phía sau có còn đuổi theo mình hay không. Miên Tú nhào đến rồi đổ ầm vào vòng tay mẹ...

Tiếng chuông gió leng keng lớn dần...

*

- Kha chờ được mà!

Miên Tú cục cựa trở mình, loáng thoáng nghe giọng nói quen thuộc nhỏ nhẹ như đang cố ép cái âm thanh ngọt ngào đó xuống mức thấp nhất để không phá vỡ giấc ngủ trưa hiếm hoi của Miên Tú. Hôm nay, Miên Tú mệt. Mà, mỗi khi mệt, Miên Tú lại mơ về mẹ. Nhiều đêm, Miên Tú khóc ướt cả gối vì cảm giác luôn mong mỗi được nằm gọn trong vòng tay mẹ, mong mỗi được tròn vẹn yêu thương, mong mỗi một bên đỡ bình yên như bao người khác.

Miên Tú cảm nặng. Mặt mũi bơ phờ. Nhà Đồng bắt Miên Tú ăn hết phần cháo mà Nhà Đồng phải lái xe mấy con đường để tìm mua, rồi phải vô phòng ngủ cho mớ thuốc cảm còn có cơ hội giải quyết sự mệt mỏi của Miên Tú. Miên Tú cứ kiên trì rằng Miên Tú mạnh mẽ lắm, kiên cường lắm mà quên mất mình cũng chỉ là một cô gái yếu đuối. Rồi, cứ hễ ở bên cạnh Nhà Đồng, Miên Tú lại cảm thấy mình nhỏ bé. Nhiều lần Miên Tú hỏi Nhà Đồng sao lại tốt với cô như vậy?! Nhà Đồng chỉ vồn vện quăng lại một câu cụt ngủn “Tại mày đẹp!” rồi mặc kệ Miên Tú muốn hiểu theo kiểu nào thì hiểu. Nhà Đồng khó hiểu quá!

Miên Tú lăn một vòng trên giường - thói quen thường ngày mỗi khi Miên Tú thức dậy trong cảm giác nặng nhọc. Miên Tú luôn dùng chiếc giường như một điểm tựa vững chắc mỗi khi cảm thấy không còn đủ năng lượng để làm gì nữa. Cả tuần vừa rồi, Miên Tú làm việc gấp nhiều lần bình thường. Nhà Đồng có việc phải rời khỏi thành phố vài ngày. Miên Tú ở cửa hàng một mình. Vậy mà không hiểu sao, khách lại đông hơn, dồn dập hơn. Có hôm, Trần Kha còn xuất hiện bất ngờ vì lo lắng Miên Tú không chịu nổi. Trần Kha vẫn y nguyên bộ quần áo công sở, xắn tay áo lên tiếp khách giúp Miên Tú.

Thỉnh thoảng, Trần Kha lại đỏ mặt vì xấu hổ khi các cô gái nhờ Trần Kha vào phòng thử đồ kéo giúp khóa cửa vài chiếc áo thiết kế quá cầu kỳ. Đáng lẽ, người luôn được phụ nữ vây quanh như Trần Kha phải quen với việc tiếp xúc với phụ nữ chứ nhỉ?! Đàng này, Trần Kha luôn ngại ngùng khi phải va chạm với họ... Mà, có khi, vì Trần Kha luôn đàng hoàng, e thẹn như vậy nên người khác mới vây quanh! Sao những người đối đãi tốt và tử tế với Miên Tú, ai cũng kỳ cục, khó hiểu?! Nhà Đồng cũng vậy, Trần Kha cũng vậy!

Miên Tú thôi trăn trở về những con người kỳ lạ bỗng dưng xuất hiện trong đời mình. Miên Tú ngồi dậy và ra khỏi phòng.

*

- Cảm ơn hai em! - Trần Kha nở nụ cười tươi tắn cùng giọng nói mềm mại như mọi khi.

Hai cô gái ra về với dáng vẻ nuối tiếc, cứ vài bước lại quay nhìn lên Trần Kha, cười bên lên, rồi xì xầm. Miên Tú nhợt nhạt bước ra từ cánh cửa nhỏ phía sau quầy - nơi Nhà Đồng đang tùm tùm cười điệu bộ khổ sở của Trần Kha.

- Mai mốt, Kha mà nghỉ làm luật sư, về đây làm cho em nha! - Nhã Đồng chọc ghẹo.
- Thôi! Kha sợ lắm! - Trần Kha nhăn mặt.
- Có gì đâu mà sợ! Người ta thích Kha quá kìa! Về còn tiệc buổi kia! - Miên Tú lên tiếng, ra chiều trách móc.
- Ấy! Làm gì có, em! - Trần Kha bối rối thanh minh.
- Em mệt lắm phải không? - Trần Kha bước đến bên cạnh Miên Tú, áp mu bàn tay của mình lên vầng trán đang bị mồ hôi ướt đẫm.
- Em nóng quá nè! Để Kha đưa em về! - Đôi mày rậm của Trần Kha khẽ chau lại, nhưng nét mặt lại thể hiện sự lo lắng chứ không phải khó chịu như những lần trước.
- Ủ! Kha đưa Tú về giùm em! Em kêu nó về nghỉ sáng giờ mà nó có chịu nghe đâu! - Nhã Đồng bồi thêm.

Trần Kha ừ một tiếng rồi nhanh chóng đưa Miên Tú rời khỏi. Trần Kha cứ suốt ngày lo lắng chuyện khó hiểu như con người của Trần Kha vậy đó! Đôi lúc, Miên Tú tự hỏi, sao Trần Kha chưa già, mà lại cứ nơm nớp lo sợ những thứ không đáng ngại như bữa ăn, giấc ngủ của Miên Tú, hay những cơn bệnh của con như thế này. Miên Tú cảm thấy mình đủ lớn, đủ trưởng thành để có thể tự chăm sóc bản thân mà không cần đến Trần Kha. Có sao Trần Kha luôn xem Miên Tú như đứa trẻ lên ba!

*

Miên Tú tỉnh giấc, nặng nhọc ngồi dậy, nhìn quanh căn phòng rộng rãi nhưng có đôi chút khác lạ. Suy nghĩ một hồi lâu - mà, thực ra, Miên Tú đâu nghĩ được gì, đầu Miên Tú lúc này chỉ mang cảm giác nặng trĩu; Miên Tú chợt nhớ rằng mình đang ở nhà Trần Kha. Trần Kha cương quyết đưa Miên Tú về nhà cô chứ không muốn Miên Tú phải chịu đựng thêm một quãng đường quá xa trong khi cơ thể đang rệu rã như thế. Trần Kha kỳ lắm! Chuyện gì, Trần Kha cũng nhường nhịn, chiều chuộng Miên Tú, chỉ riêng những điều liên quan đến ăn, uống, ngủ, nghỉ là tuyệt nhiên Trần Kha không bao giờ nhượng bộ. Có lần, Miên Tú cũng chỉ cảm sốt sơ sài, Trần Kha đến rồi phát hiện túi thuốc cho tuần vừa rồi vẫn còn hơn nửa. Trần Kha giận. Đó cũng là lần đầu, Miên Tú thấy Trần Kha nổi nóng. Giọng Trần Kha lạnh tanh, tra hỏi Miên Tú rồi không thêm nói chuyện với Miên Tú suốt buổi chiều. Lần đầu tiên, Miên Tú cảm thấy sợ Trần Kha đến vậy. Cứ như có hai nhân cách trong Trần Kha, nhân cách dịu dàng, ấm áp mọi khi biến đâu mất, nhường chỗ cho nhân cách lạnh lùng đến rợn người.

Miên Tú tựa lưng lên chiếc gối màu xám - cùng màu với bộ drap đơn điệu của Trần Kha, đang kê sát vách giường. Miên Tú nhìn quanh căn phòng ngủ bài trí đơn giản nhưng mang lại cảm giác ấm cúng. Có chăng do đây là phòng của Trần Kha nên Miên Tú đặc biệt cảm thấy thân quen và ấm áp hơn. Đối diện giường là chiếc ghế thư giãn có hình thù bàn tay khổng lồ màu xanh lá cây đặt bên cạnh chiếc đèn trang trí có thân cao tầm hơn một mét - độ dài hợp lý để rọi ánh sáng đủ cho những buổi đêm nào đó Trần Kha miệt mài đọc sách đến khuya.

Cũng có lúc Miên Tú tự hỏi, sao Miên Tú có thể hình dung ra quá nhiều điều như thế. Có lẽ, Miên Tú thường hay cảm nhận thế giới xung quanh một cách khác mọi người - rất khác! Chẳng hạn như khi Miên Tú mặc một bộ quần áo, Miên Tú sẽ trò chuyện cùng nó theo một cách riêng rồi bỗng dưng cả hai hiểu được nhau, cảm được nhau, và thế là Miên Tú khoác lên mình một bộ cánh sinh động. Miên Tú có cách giao tiếp đặc biệt với cuộc sống mà hiếm người hiểu và không nghĩ rằng Miên Tú bình thường.

Ngày trước, Miên Tú thường hay nhận những lời nhận xét theo kiểu ác ý về thói quen này. Dần dà, Miên Tú cũng không quan tâm đến họ lắm. Bởi họ không ảnh hưởng mấy đến cuộc đời Miên Tú, hiện tại, người có ảnh hưởng lớn nhất đến cuộc đời Miên Tú là Trần Kha. Miên Tú đưa tay lướt trên bề mặt drap láng mịn, cổ cảm nhận hơi ấm của Trần Kha theo một cách quá thô sơ và mong manh. Hiện tại, Miên Tú đang ngồi trên chiếc giường nơi hằng đêm Trần Kha say giấc ngủ. Không biết, có khi nào, Trần Kha nằm ở nơi Miên Tú đang ngồi và nhớ về Miên Tú, nghĩ về Miên Tú như Miên Tú đang nghĩ về Trần Kha không?! Hình ảnh Trần Kha chiếm hết tâm trí Miên Tú, đến nỗi Miên Tú có thể tưởng tượng ra hình ảnh Trần Kha ở khắp nơi. Rằng, Trần Kha khi làm việc đó thì sẽ mang sắc thái thế nào. Nghĩ đến đó, Miên Tú khẽ cười vì những việc không đâu thỉnh thoảng lại mường tượng ra. Mãi suy nghĩ, Miên Tú không biết Trần Kha đã xuất hiện bên giường từ lúc nào.

- Bệnh mà vui dữ vậy đó hả, cô nương?! - Trần Kha đặt ly nước lọc nhỏ xíu lên chiếc tủ nhỏ đầu giường.

- Đâu có! - Miên Tú lắc rồi cổ dừa trong sự yếu ớt. - Thí dụ giờ em nói, em thử muốn ra lửa luôn, Kha có chữa cháy hông dạ?!

Trần Kha áp bàn tay lên trán Miên Tú vài giây, rồi vội vàng kéo ngăn tủ bên cạnh, lấy ra một viên thuốc, tháo vỏ, thả nhanh vào ly nước lọc trên khay.

- Ủa? Kha ơi! Sao viên này hông phải màu cam? - Miên Tú nhìn viên thuốc đang sủi bọt, tan dần trong ly thắc mắc.

- Thì tại viên này nó hông có vị cam, nên nó hông phải màu cam đó, em! - Trần Kha ôn tồn giải thích.

Miên Tú mỉm cười trước sự dịu dàng của Trần Kha. Không phải chỉ lần này, mà lần nào cũng vậy, bất kể Miên Tú thắc mắc điều gì, dù là nhỏ nhặt, dù là vô lý hay không đáng để tâm, Trần Kha cũng vẫn nhẹ nhàng giải thích, không một lời trách móc, và không hề tỏ ra khó chịu. Miên Tú luôn tự hỏi, Trần Kha sẽ kiên nhẫn với mình bao lâu?! Một tháng, vài tháng, một năm, hay vài năm?! Với Miên Tú, bao lâu cũng đều có ý nghĩa cả, bởi, ngoài Nội, Trần Kha là người đầu tiên kiên trì yêu thương Miên Tú theo cách mà Miên Tú mong muốn. Nên dù chỉ một thời khắc, cũng đáng quý.

- Kha nè! Có khi nào Kha ghét em hông? - Miên Tú nằm xuống giường theo hiệu lệnh của Trần Kha.

- Khờ quá! Sao Kha lại ghét em? - Trần Kha kéo mền lên cao quá ngực, đắp cho Miên Tú.

Trần Kha muốn chạm vào khuôn mặt đang tái nhợt đi vì một dấu thân nhiệt cứ ngày càng tăng lên kia. Nhưng Trần Kha cố kiềm lại cái ham muốn yêu thương mãnh liệt của mình. Trần Kha chỉ ước, giá mà lúc này, có thể nằm bên cạnh Miên Tú, ôm Miên Tú vào lòng, dỗ dành Miên Tú, dù cho điều đó không thể giúp Miên Tú khỏi bệnh, nhưng cũng vơi đi phần nào tủi thân. Miên Tú luôn thui thủi một mình. May mắn có Nhà Đồng chăm sóc, nhưng Nhà Đồng đâu thể chăm lo cho Miên Tú như những gì Miên Tú cần, quan trọng là Nhà Đồng không thể chăm sóc Miên Tú như Trần Kha, mà như thế rất có thể khiến Miên Tú tui thân. Cảm giác tủi thân rất kỳ lạ, nó tự nhiên ập tới ngay khi con người ta không đủ sức chống cự lại với chính cuộc sống quen thuộc mỗi ngày của mình.

Trần Kha biết, nếu chỉ bản thân muốn làm những điều tốt cho Miên Tú, mà không quan tâm đến cảm giác của người mình yêu thì rất ích kỷ. Trần Kha đủ tỉnh táo để kiềm hãm lại tất cả những hành động vốn có từ một người đang yêu mãnh liệt một người. Trần Kha vẫn muốn giữ khoảng cách an toàn cho Miên Tú, Trần Kha vẫn muốn Miên Tú được thoải mái vượt qua mọi chuyện và hiểu rằng Trần Kha luôn ở đây, lúc nào cũng sẵn sàng bước đến, chỉ cần Miên Tú gật đầu.

- Em ngủ ngoan! Tối dậy là khỏe lại liền à!

Miên Tú gật. Nhìn theo dáng Trần Kha từ tốn cầm ly nước đã cạn khô, thu dọn vỏ thuốc, Miên Tú tự hỏi, sao bỗng dưng số phận lại đưa đến cho Miên Tú một người quá đỗi hoàn hảo như vậy?! Miên Tú không cần biết, trong công việc, ngoài xã hội, hay trong những mối quan hệ khác, Trần Kha là người thế nào, Miên Tú chỉ biết, Trần Kha hoàn hảo với Miên Tú, Trần Kha giống như món quà được ai đó chọn lựa, gói ghém rồi gửi đến cho Miên Tú vào một ngày đẹp trời, không vì lý do gì cả. Mà, nếu Trần Kha là một món quà, thì chỉ có thể là từ Nội - người luôn yêu thương và xem Miên Tú như báu vật trong tay! Có chăng cái khao khát có được một người bầu bạn, một người luôn yêu thương, cảm thông và bao dung của Miên Tú quá lớn, lớn đến nỗi nó thành hình, thành dạng, thành... Trần Kha.

Trần Kha ở ngay trước mắt Miên Tú rồi đó, thì sao?! Miên Tú cũng đâu dám chạm vào, đâu dám bỏ vào lòng Trần Kha mà khóc, mà cào cấu rằng Miên Tú mệt mỏi biết chừng nào, rằng Miên Tú có quá nhiều chuyện không thể nói ra với Trần Kha, rằng Miên Tú yêu Trần Kha bao nhiêu thì lại không dám đến gần Trần Kha bấy nhiêu, rằng Miên Tú hèn nhát, tham lam, Miên Tú không muốn bên cạnh Trần Kha nhưng lại hy vọng Trần Kha đừng bao giờ hết yêu thương Miên Tú... Kha ơi! Em không biết phải cảm ơn hay xin lỗi! Miên Tú muốn gào lên cái câu nói ấy hàng ngàn lần nhưng câu chữ cứ nghẹn đắng nơi cuống họng như những ngày Miên Tú đau đến mức không thể nói thành lời. Khi yêu thương và khổ đau quện lại, vo tròn đây rồi rầm, ngôn ngữ trở nên bất lực theo cách đốn đau vô cùng!

Miên Tú biết khả năng chịu đựng của Trần Kha rất cao. Bằng từng đó thời gian chờ đợi Miên Tú, chắc

Trần Kha có thể tán tỉnh vài cô gái rồi yêu nhau, và đường ai nấy đi rồi cũng không chừng. Vậy mà, Trần Kha vẫn đợi! Trần Kha có thể đợi Miên Tú được bao lâu? Khả năng chịu đựng cao thì cũng vẫn phải có một giới hạn nào đó?! Có khi, Trần Kha không còn muốn chờ đợi Miên Tú nữa... Có khi, Trần Kha đã nản lòng! Đâu ai có thể mãi đứng đợi một người mà không biết bao giờ họ mới đón nhận tình cảm của mình.

Lúc này, có lẽ, Trần Kha chỉ còn quan tâm Miên Tú như nghĩa vụ, như việc phải làm cho một cô em-gái-nuôi, cái danh xưng mà có vài lần Miên Tú vui miệng đề cập với Trần Kha. Miên Tú bóng gió theo kiểu nếu không yêu nhau được thì Trần Kha nhận Miên Tú làm em-gái-nuôi như những cô em-gái khác của Trần Kha. Trần Kha cương quyết từ chối, Trần Kha hiểu được tính chất “nửa đùa, nửa thật” trong câu nói ấy của Miên Tú. Nếu Trần Kha đồng ý, cả hai đều sẽ thoải mái với nhau hơn, nhưng liệu, trong lòng có thật sự nhẹ nhõm hơn?!

Và, hiện tại, Trần Kha chỉ còn xem Miên Tú là em gái nuôi, không hơn, không kém. Miên Tú chưa bao giờ cảm thấy bế tắc như lúc này. Miên Tú có được một người yêu thương mình, nhưng lại thẳng thừng từ chối, và không chỉ một lần. Miên Tú từ chối Trần Kha nhiều lần. Giờ, Miên Tú lại đau khổ vì Trần Kha nản lòng. Chẳng phải Miên Tú chỉ mong điều đó thôi sao?! Miên Tú mong Trần Kha đừng tỏ tình với Miên Tú nữa. Miên Tú mong Trần Kha cứ nhẹ nhàng bên cạnh yêu thương Miên Tú như vậy suốt đời. Mâu thuẫn hơn, Miên Tú lại mong Trần Kha tìm và yêu một người con gái khác để được hạnh phúc trọn vẹn hơn. Mong mỗi nhiều thứ, rồi khi những điều đó xảy ra, Miên Tú lại buồn bã. Miên Tú tự mâu thuẫn với chính mình. Cảm xúc của Miên Tú lúc này hỗn độn quá!

- Kha ơi! Đừng bỏ em một mình! - Miên Tú giơ cánh tay yếu ớt lên, lí nhí trong giọng nói đang bắt đầu khàn đi, hàng nước mắt chảy thành dòng xuống gối.

Trần Kha quay lại, hốt hoảng chồm đến, quỳ xuống bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay Miên Tú.

- Kha đây mà, em! Kha không để em một mình đâu!

8. Chương 8: Một Nhà

Điều thú vị ở tiệm cà phê Mèo, ngoài thức uống ngon tuyệt còn là không gian - sự pha trộn giữa cổ kính và thi vị - khiến không chỉ Miên Tú, mà tất cả khách đến đây đều cảm thấy thích thú. Gian ngoài cùng của quán, đối diện quầy pha chế, ánh sáng nhàn nhạt hắt ra từ những tấm kính dùng để ngăn các gian khiến Miên Tú cảm thấy dễ chịu hơn sau một ngày làm việc mệt mỏi, nhất là khi, người ngồi cạnh bên lại là Trần Kha. Từ chiếc loa kiểu cổ, giai điệu bài hát nhẹ nhàng, da diết đều đặn trôi ra, dấy lên trong Miên Tú cái suy nghĩ luôn bị cho là “sến súa”, rằng phải chăng hôm nay, trong những vị khách quen thuộc đang trầm tư này, có ai đó lòng đang ngổn ngang trăm mối vì tình duyên; thế nên, họ cứ lặng đi và chìm theo tiếng nhạc? Quan sát những người quanh mình thêm chốc nữa, Miên Tú nghiêng đầu nhìn Trần Kha đang chau mày trước trang sách có cái tên chuyên môn cực kỳ nhàm chán. Cô bật cười tự hỏi trong đầu Trần Kha, có khi nào là hình ảnh của cô - bé nhỏ - đang chen chúc giữa một tá những Bộ luật Hình sự rồi Bộ luật Dân sự hay không? Có lẽ có, mà cũng có lẽ không! Chẳng sao cả, vì, thứ họ đang có là sự hiện diện của người kia ngay sát cạnh mình. Chừng ấy đã là quá đủ!

Hôm nay, Trần Kha không vào quầy tự pha trà như mọi hôm nữa mà nhờ Tử Du pha cho cả hai, rồi tập trung vào cuốn tài liệu mang theo. Chừng ấy đủ để Miên Tú biết rằng Trần Kha cần tập trung làm việc, thế nên cô ngoan ngoãn ngồi uống trà, nghe nhạc và không nói gì thêm. Trên bàn, bình hoa nhỏ với ba đóa bách hợp vàng dịu dàng khoe sắc, hòa quyện với thứ ánh sáng nhạt, tạo nên một không gian ấm cúng quá đỗi ngọt ngào.

Miên Tú bắt đầu quan sát đến cô chủ quán xinh đẹp. Ở quầy pha chế, Tử Du đang loay hoay chuẩn bị đồ uống cho khách. Gương mặt thanh tú với đôi môi luôn cong lên như đang mỉm cười, cùng chiếc váy nâu nhạt trùng tông màu chủ đạo của quán, trông Tử Du quyến rũ lạ thường. Hình ảnh một cô gái rót trọn cả xúc cảm vào công việc mình yêu thích, khiến người đối diện có một cảm giác gì đó rất viên mãn, nhưng lại chưa thật sự tròn đầy. Nhìn cô, Miên Tú nhiều lần tự hỏi, tại sao một người luôn trải lòng ra với người

khác, luôn thừa sự nhiệt tình với tất cả những ai cô tiếp chuyện, lại quá khắt khe trong chuyện tình yêu? Phải chăng, Tử Du có một nỗi niềm riêng hoặc có điều gì đó chưa thể buông bỏ để đón nhận tình yêu?

Ngồi tay, Tử Du đến bàn của Trần Kha và Miên Tú, vỗ vào vai Trần Kha một cái thoải mái rồi cười châm chọc.

- Đại luật sư, mày có thể dừng biến quán cà phê xinh đẹp của tao thành văn phòng rồi nghiên cứu mấy thứ khô khan, nhàm chán đó được không? Hôm nay là cuối tuần mà?!

Trần Kha hạ quyển sách trên tay xuống, quay sang nhìn Miên Tú một cách dịu dàng, rồi đáp lại Tử Du với một giọng điệu sắc sảo không kém.

- Đứa đọc sách, đứa uống trà, “tình” vậy chưa vừa lòng mày sao?

Cả ba cười vang một góc, vẫn có những đoạn ngân cho những ánh nhìn tình cảm mà Trần Kha và Miên Tú ý nhị trao nhau. Ngoài trời, một cơn gió đông chồm đến, khẽ làm vài nhánh cây lay động, làm đong đưa cả tấm bảng gỗ có hình con mèo đen treo trước cửa kính. Một chiếc xe hơi cẩu cảnh trở đến trước cửa tiệm, không đủ để lưu tâm khi cả ba vẫn đang mãi cười đùa chọc ghẹo nhau. Từ trong xe, một người đàn ông cao ráo, ăn mặc lịch lãm chậm chậm bước xuống, đi đến rồi nhẹ tay đẩy cửa, bước vào. Theo phản xạ, Tử Du đứng lên cười chào khách, nhưng rồi, cô khựng lại ngay. Hành động ấy khiến cả Trần Kha và Miên Tú để ý; cả hai cùng quay ra cửa. Nơi ấy là một người đàn ông tầm ba mươi, dáng vẻ đứng đắn, hiền lành, mái tóc hơi xoăn tôn thêm phần thông minh cho gương mặt vốn đã khá sáng.

Miên Tú không thật sự để ý, nhưng Trần Kha thì có. Thái độ của Tử Du rõ ràng không thoải mái khi người đàn ông lạ tiến lại gần cô, nói nhỏ gì đó và cả hai bước ra ngoài. Qua lớp cửa kính dày của cửa ra vào quán, Trần Kha nhìn thấy người đàn ông kia quỳ một gối xuống trước mặt Tử Du, tay nâng cao bó hoa hồng đỏ rực rỡ vừa được lấy ra khỏi tấm cửa kính ô tô hạ hững hờ. Cũng chẳng có gì bất ngờ, khi trong bàn tay còn lại của người đàn ông là một hộp nhẫn nhỏ. Vài người khách trong quán để ý thấy, chỉ trỏ nhau rồi tùm tùm cười trước cảnh tượng cầu hôn lãng mạn mà họ vốn chỉ thấy trong phim.

Trong lúc Miên Tú còn đang tròn mắt ngạc nhiên thì Trần Kha đã đứng phắt dậy như một phản xạ có điều kiện, nhanh chân đẩy cửa bước ra ngoài. Cô thậm chí không để ý đến Miên Tú, không để mình chùng lại lấy một giây để mà tự hỏi, liệu cảm giác của người mình yêu là gì? Và dĩ nhiên, cô cũng chẳng kịp nhớ khép cửa kính lại; điều này đồng nghĩa với việc Miên Tú rồi sẽ nhìn thấy rất rõ ràng, cũng như sẽ nghe rõ ràng tất cả những gì sắp diễn ra ngoài này. Trần Kha đến bên Tử Du, vòng tay ôm eo bạn, từ tốn nói với người đàn ông vẫn đang quỳ với thái độ chân thành dưới kia.

- Xin lỗi anh, ngoài này hơi lạnh, anh có thể vào trong uống nước hoặc để tôi đưa người yêu của tôi vào trong?!

- Kèm theo câu nói là khóe miệng cười có vẻ đắc chí.

Người đàn ông tỏ rõ sự bất ngờ và lúng túng; mình chứng rõ ràng nhất là toàn bộ cơ thể cũng như gương mặt của anh ta bất động rất nhiều giây. Rồi cũng trong sự bối rối, người đàn ông vội vàng đứng dậy, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hai cô gái trước mặt - một trong hai người họ lại là người anh tương tư bấy lâu, là người mà anh thật tâm muốn được nắm tay đi cùng trên suốt quãng đường còn lại của cuộc đời. Giờ, cô ấy đứng cạnh một người khác với vẻ mãn nguyện và đủ đầy; thế nên, lặng lẽ ra đi và gửi lại chúc phúc, có lẽ là điều duy nhất anh nên làm. Sau khi vụng về nói lời xin lỗi không cần thiết, anh ta quay lưng, đi thẳng về phía chiếc Mercedes đang đậu một cách vô duyên và thừa thãi đến lạ lùng. Hai cô gái trẻ khó có thể biết được rằng đằng sau dáng đi vội vã cố để không chệch choạng kia là một tâm hồn đang hụt hẫng và rí rỉ những vết tổn thương sâu sắc. Thà biết rằng người ta đã từng yêu mình rồi không còn yêu nữa, có lẽ sẽ đỡ đau hơn là phải chấp nhận sự thật, họ chưa từng có chút cảm xúc nào với mình!

Tử Du bình thần nhìn theo không nói gì, mà có lẽ cũng không biết nói gì, bởi sự đứng đưng ấy đã mặc định tồn tại trong cô mà không thể nào tìm được lời giải thích. Tình thật, ngay cả Trần Kha, nhiều lần sau khi hoàn thành “nhiệm vụ” đóng giả người yêu Tử Du cũng thắc mắc, tại sao nhỏ bạn mình không bao giờ muốn gặt đầu với những người có bề ngoài rất ổn và tình cảm rất thật ấy? Nhưng giữa họ có những thứ gọi là luật bất thành văn; thứ không nên hỏi thì đừng bao giờ hỏi. Thế nên, Trần Kha cũng chỉ tự lòng thắc mắc, chứ chưa từng gắng hỏi. Chiếc xe nổ máy rồi chạy đi, Trần Kha khẽ nghiêng người ghé sát vào tai bạn thân, thầm thì với giọng điệu vô cùng đáng ghét.

- Lần thứ mấy rồi ha?! Lo mà trả ơn cho tử tế nha mày!

Trần Kha và Tử Du quay vào, bắt gặp Miên Tú đã đứng đấy từ lúc nào. Lặng im, kinh ngạc và có nhiều chiều giống tổn thương lắm! Cảm giác ấy thật sự lạ lùng quá! Nó cứ ập đến và chặn ngang cổ họng của Miên Tú. Trôi qua đầu cô lúc này, chỉ là duy nhất giọng Trần Kha vọng lại, đoạn khẳng định Tử Du là người yêu của mình... Tử Du tỉnh ý và nhận ra ngay, nên lập tức huých cùi trở vào hông Trần Kha. Nhưng, muộn rồi! Miên Tú đã bỏ chạy. Trần Kha nhìn theo, không cần suy nghĩ, hối hả chạy theo, về phía mà bóng Miên Tú đang đổ liêu xiêu đầy đau khổ theo vệt đổ xiên của ánh đèn đường vàng vàng.

Vốn là con nhà võ, lại khá nhanh nhẹn nhưng phải mất một lúc, Trần Kha mới đuổi kịp Miên Tú đang thất thểu trên vỉa hè của đường phố đã bắt đầu vắng người lại qua. Trần Kha chạy nhanh lại gần, ôm Miên Tú từ phía sau khiến cô giật mình, toan vùng vẫy vì nhất thời chưa nhận ra bàn tay quen thuộc, mà nếu có nhận ra, có lẽ cô cũng không thể dễ dàng đón nhận vòng tay ấy - vòng tay vừa mới ôm một người con gái khác, ngoài cô. Trần Kha càng ôm chặt hơn, hơi thở vẫn còn hỗn hển vì vừa chạy một quãng dài và vì những lo lắng, rối bời trong lòng từ khi Miên Tú vụt chạy khỏi quán. Lúc này, khi đang trong vòng tay người cô yêu thương, Miên Tú lại càng tủi thân hơn nữa; cô cứ cúi gầm gương mặt đang giàn giụa nước mắt của mình, không biết phải nói điều gì khi những tổn thương, ám ức vẫn còn như một tảng đá lớn chặn ngang cổ họng, nghẹn ngào. Trần Kha vô cùng hối hận vì đã hành động theo thói quen mà quên đi cảm giác của người yêu. Cô khổ sở chờ đợi đến khi Miên Tú thôi không còn chống cự vòng tay mình nữa, chịu đứng yên trong lòng mình rồi thì mới nhẹ nhàng cất giọng trầm ấm giải thích.

- Em biết, Kha với Tử Du là bạn mà?!

Không có tiếng trả lời, thậm chí một cái gật đầu khe khẽ cũng chẳng có; ngoài bờ vai run lên theo nhịp nấc, chẳng có gì trả lời Trần Kha. Giọng chùng hẫng xuống vì cảm giác nặng trĩu khi người yêu buồn bởi một sự vô tâm của mình, Trần Kha nói như vài vãi.

- Kha xin lỗi! Chuyện đóng giả người yêu nó nhiều đến mức thành quen rồi, nên khi này, Kha quên mất cảm nhận của em. Kha xin lỗi mà!

Nước mắt Miên Tú vẫn chưa thôi rơi, dù những lời nói chân thành của Trần Kha đã làm Miên Tú dịu lại phần nào. Nhưng, có thật như lời Trần Kha nói không, hay đó chỉ là những lời đầu môi chót lưỡi, làm kẻ lần đầu biết yêu như cô thêm hồ đồ hơn nữa? Trước một người xinh đẹp, khéo léo như Tử Du, họ lại bên nhau lâu như vậy, cô, một điều cũng chưa từng dám so sánh. Mà dẫu là thật, bạn thân từ nhỏ thì sao chứ, rõ ràng là cả hai người đều không hề để ý đến sự tồn tại của cô, không quan tâm đến cảm nhận của cô. Những tổn thức trong lòng đến lúc không chịu đựng được nữa, bật thành lời nói xen lẫn những tiếng nấc.

- Ai chẳng biết người ta với Kha là bạn thanh mai trúc mã, người ta lại giỏi giang, xinh đẹp, hai người lại luôn hiểu nhau.

- Em khờ quá. Tử Du với Kha chơi với nhau đã hơn mười năm rồi, nếu có gì, thì đã có từ lâu, sao phải đợi đến hôm nay?! Đúng không, em?

Trần Kha vừa nói vừa cười, khẽ hôn lên tóc người yêu, nỗi lo đã giảm đi phần nào vì Miên Tú đã chịu mở lời, dù có là những lời trách móc, giận dữ nhưng vẫn dễ chịu hơn là sự im lặng và khuôn mặt đầm đìa nước mắt khiến Trần Kha đau quặn, thất lòng kia.

- Thiệt hông?

- Thiệt mà. Em hông tin Kha hả?

- Kha làm người yêu của chị Tử Du nhiều lần rồi hả?

- Không phải người yêu, mà là “đóng vai” người yêu thôi à! - Trần Kha lại dịu dàng giải thích, cố ý nhấn mạnh hai từ “đóng vai”.

- Mà, sao không nói trước với em? - Miên Tú vẫn còn ám ức.

- Tại bất ngờ quá, Kha phản xạ theo thói quen thôi!

- ...

- Thôi mà! Kha biết lỗi rồi mà, không có lần sau nữa đâu. Đừng giận nữa nha! Nha em nha!

Khi sự giận dữ ban nãy vơi đi thì lúc này, Miên Tú lại cảm thấy xấu hổ với hành động cũng như lời nói rất trẻ con của mình. Miên Tú quá đỗi ngạc nhiên trước những cảm xúc, thái độ vừa rồi, bản thân cũng nhất thời cảm thấy không quen. Bởi, từ trước đến nay, chưa bao giờ Miên Tú rơi vào trạng thái giận hờn, ghen tuông, khó chịu pha lẫn ảm ức, tổn thương vì cho rằng mình bị dối lừa như vậy. Dù trong khoảng thời gian còn chung sống với chồng, không ít lần giữa các bữa tiệc, Hoàng Phong có những hành động, lời nói thân mật, bá vai ôm eo những người phụ nữ xinh đẹp trước mắt cô, nhưng hoàn toàn không đem lại chút cảm giác nào giống hôm nay cả. Mớ cảm xúc hỗn độn từ bất ngờ đến hoang mang, và thậm chí là có cả đau nhói nơi lồng ngực, đưa Miên Tú đến sự giận dữ và tủi thân khi nhìn người mình yêu khoác vai kẻ má với một người con gái khác. Nhưng cung bậc cảm xúc này, lần đầu tiên trong đời Miên Tú trải qua. Hóa ra, ghen tuông là như vậy. Hóa ra, tình yêu không chỉ có ngọt ngào, ấm áp mà còn có vị đắng chát trong tim và cay xè nơi khóe mắt nữa...

Trần Kha đặt hai tay lên bờ vai mỏng manh của Miên Tú, xoay hẳn người cô lại đối diện với mình, sau đó vòng tay ra sau lưng người yêu, đan chặt hai tay mình vào nhau như sợ Miên Tú sẽ vùng chạy đi mất. Siết chặt thì sợ người yêu đau, mà nói lỏng thì lại sợ không giữ được; vòng tay này, có đủ cho một sự dài lâu cùng em không? Cô nhìn sâu vào mắt Miên Tú, trầm giọng và có phần tha thiết, nói.

- Hứa với Kha, từ nay về sau, có giận gì đi nữa, cũng không được bỏ đi một mình như vậy! Trời lạnh, đường vắng, Kha lo lắm, biết không?

Miên Tú cúi đầu, gò má thoáng ửng đỏ - không rõ do vừa bị bàn tay mình quẹt qua lại chùi nước mắt hay vì cảm giác hạnh phúc lớn đến độ khiến cô đủ ấm nóng đến mức đỏ mặt thế này - “ạ” khẽ rồi vòng tay ôm lấy Trần Kha, tựa cằm lên vai người yêu. Tâm trạng này, thật quá khó để diễn tả; sự bất lực vì bản thân không thể bắt kịp cảm xúc khiến Miên Tú chỉ muốn nhắm mắt, yên lặng cảm nhận vòng tay ấm áp của Trần Kha. Phải! Chỉ vòng tay này mới có thể giúp Miên Tú tìm lại được sự bình yên trong lòng! Người ta nói, tình yêu, nếu cứ bình lặng, không sóng gió thì con người sẽ không dễ dàng nhận ra tình cảm mình dành cho đối phương nhiều như thế nào. Hôm nay, Miên Tú cuối cùng cũng hiểu, tình cảm của cô đối với Trần Kha đã không còn mơ hồ như những ngày đầu tiên. Đứng trước cảnh tượng Trần Kha thân mật với người con gái khác, và sự ghen tuông trỗi dậy trong lòng mình, Miên Tú càng hiểu Trần Kha quan trọng với mình ra sao. Hai mươi bốn năm tồn tại trên đời, Miên Tú lần đầu tiên có cảm giác lo sợ mất mát lớn đến vậy. Không dừng, cô muốn cảm ơn cảm giác ghen tuông, thứ bất chợt đến và choán hết cả tâm trí của một con người chỉ vì sợ phải chia sẻ một ai đó với một người khác...

Trần Kha đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài mượt của Miên Tú. Đến tận lúc này, khi chắc chắn người yêu không còn giận mình nữa, thì Trần Kha mới cho bản thân đôi chút thời gian để tự ngẫm lấy cảm xúc của chính mình. Trái tim cô luôn đong đầy tình cảm yêu thương dành cho Miên Tú, nhưng lúc này đây, còn có cả cảm giác hối lỗi. Suýt chút nữa thôi, sự vô ý của cô đã khiến đôi mắt long lanh - đôi mắt Trần Kha từng si mê từ lần đầu gặp gỡ - nhuộm nét muộn phiền. Là một người từng trải trong tình yêu, Trần Kha không ngạc nhiên hay khó chịu trước những hành động của Miên Tú, ngược lại, cô càng cảm thấy thương Miên Tú nhiều hơn, càng thấy trân quý hơn những tình cảm đơn sơ, giản dị, chân thật của cô gái mỏng manh đang ngoan ngoãn trong vòng tay mình. Trần Kha tự hứa với lòng, bất kể chuyện gì có xảy ra, bất kể phải đánh đổi gì, cô vẫn sẽ yêu thương và bảo vệ người con gái này.

*

- Em, dọn về ở chung với Kha nha!

Khi cả hai bắt đầu cảm nhận rõ ràng hơn về tình cảm của chính mình và cả của người kia, đặc biệt từ khi Trần Kha vô tình bắt gặp Miên Tú bị đám thanh niên chọc ghẹo trên đoạn đường gần quán cà phê Mèo, cô đã từng nhiều lần đề nghị thẳng thừng việc sống chung này, nhưng Miên Tú luôn tìm cách chối từ.

Không phải Miên Tú không muốn dọn về ở cùng với Trần Kha. Bản thân Miên Tú khi đã bước chân vào tình yêu - mà theo như những lời Tử Du nói thì đây chính là mối tình đầu của Miên Tú - bên cạnh rất nhiều e dè, bỡ ngỡ, cũng có rất nhiều háo hức, mộng mơ, nên hơn một lần, Miên Tú thật sự nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị đó. Từ lần đầu tiên biết được ý muốn của người yêu, Miên Tú đã mơ về một ngôi nhà nhỏ luôn ngập tràn tiếng cười, mơ về những bữa cơm đầm ấm - thứ cô luôn khao khát từ rất lâu. Nhưng không

phải chỉ khao khát là đủ, Miên Tú còn có những nỗi sợ khó có thể gọi tên; những thứ mơ hồ và rối rắm, khiến cô chưa bao giờ dám gạt đầu, dù chỉ là trong suy nghĩ.

Xe vẫn bon bon trên con đường vắng, thành phố về đêm dễ thương đến lạ kỳ, nhất là khi không còn những mệt mỏi của cảnh kẹt xe hàng cây số, và khi khói bụi cũng đã vãn. Một vài tiếng chổi khô khốc, soàn soạt trên đường hòa lẫn với tiếng rao đêm vắng ra từ một con hẻm vắng nào đó. Miên Tú nhìn ra ngoài cửa kính ô tô, vẫn miên man trong dòng suy nghĩ về lời đề nghị kia. Đúng là, đường luôn quá dài, cho những nhớ mong của những kẻ đang đắm chìm trong sự ngọt ngào của tình yêu. Nếu luôn được chung đường chung lối với nhau thì tốt biết mấy. Nhưng, có mơ mộng với viễn cảnh tươi đẹp kia thế nào đi nữa, có khát khao được yên ổn hạnh phúc bao nhiêu đi nữa, thì những ám ảnh chạy trốn quá khứ cũng luôn nhắc nhở Miên Tú phải giữ mình tỉnh táo. Có những nỗi ám ảnh mang hình dáng của một bàn tay - dấu vô hình, như đủ sức để siết cả trái tim đang muốn bùng lên những yêu thương tha thiết nhất!

Bên nhau đã được một thời gian, Trần Kha vẫn chưa một lần hỏi về xuất thân hay quá khứ của cô, Miên Tú luôn thầm cảm ơn người yêu vì điều đó. Nhiều lần cô cũng muốn nói cho Trần Kha biết mọi chuyện về mình nhưng không biết nên nói như thế nào, nên bắt đầu từ đâu để câu chuyện dễ đón nhận nhất. Trần Kha vẫn chưa biết gì về thân thế của cô, chưa biết về cuộc sống vẫn luôn bị đe dọa từ hai chữ tình thân; mà như thế, về sống cùng sẽ làm liên lụy đến Trần Kha. Cô không thể nào liều lĩnh được!

- Umm. Chuyện này mình nói nhiều lần rồi mà! - Miên Tú vờ tỏ ra thờ ơ, cố thể hiện cho Trần Kha hiểu rằng cô không muốn nhắc lại và sẽ không thay đổi câu trả lời.

- Đâu sao đâu, thì giờ mình nói thêm lần nữa! - Trần Kha tỉnh bơ.

- Em thấy như vậy cũng ổn mà. Nếu Kha nhớ em thì mình gặp nhau nhiều hơn!

- Kha không yên tâm khi em sống một mình ở nơi xa như vậy!

Dù đã nhiều lần Trần Kha tỏ ý lo lắng cho mình như vậy nhưng Miên Tú vẫn thấy ấm lòng khi một lần nữa được nghe câu nói đó, mà có lẽ, suốt cả đời này, cảm giác ấm áp ấy sẽ không thể nào thay đổi được, càng chẳng có gì thay thế được. Cô quay hẳn người sang đối diện với Trần Kha, mỉm cười nhẹ nhàng, cố tìm cách khéo léo nhất để Trần Kha vơi đi những bất an trong lòng và yên tâm hơn về cuộc sống của cô. Vì thật ra, từ nhỏ Miên Tú đã quen sống tự lập - hoặc giả là cô độc ngay giữa những ồn ào con người quanh mình, nhưng đâu sao cũng có nghĩa là không nhất thiết phải dựa vào ai khác - và thấy hoàn toàn ổn với cuộc sống hiện tại. Dĩ nhiên, như những lần trước, Trần Kha cũng vẫn không thỏa mãn với những lời trấn an của Miên Tú, vì rõ ràng khả năng sống tự lập và chuyện sẽ gặp nguy hiểm là hai vấn đề hoàn toàn không liên quan với nhau. Mà, với cô, khái niệm an toàn không cần phải kể đến những thứ quá lớn lao, chỉ là nửa đêm cần ai đó dỗ giấc lành cũng đã là cần thiết. Trần Kha theo thói quen, vung khế cánh tay về phía trước để thể hiện quyền lực đàm phán của mình, nhưng Miên Tú đã ngay lập tức chụp lấy tay cô, nắm lấy và đan những ngón tay mình vào đó. Và chỉ cần vậy, đủ để Trần Kha chùng hẫ xuống, ngoan ngoãn nghe theo.

- Kha kể cho em nghe về người yêu cũ của Kha đi! - Miên Tú tiếp tục đánh trống lảng để xoa dịu người yêu.

- Sao hôm nay lại có hứng thú với chuyện này? Định điều tra gì đây?! - Thay vì cảm giác khó chịu như với những người trước đây, lúc này, rõ ràng Trần Kha cảm thấy thích thú.

- Điều tra gì đâu! Em tò mò chút thôi! - Miên Tú dài giọng.

- Ồ, mối tình đầu là trai, quen nhau cũng lâu, tới khi Kha nhận ra giới tính thì chia tay.

- Sau đó hông gặp nhau luôn hả?

- Vẫn còn giữ liên lạc, không yêu nữa, làm bạn cũng được. Kha quý ảnh lắm!

- Còn ai nữa hông? - Miên Tú cười tinh quái, vẫn chưa chịu buông tha cho Trần Kha.

- Còn chứ! Kha đâu có ế dữ vậy! Người kế tiếp thì... chia tay năm lần bảy lượt mà không được. Tới khi cô ấy đi nước ngoài thì mới dứt hẳn! - Trần Kha có chút trầm tư khi nhắc lại những người cũ.

- Chị ấy đi học hả? - Miên Tú cảm thấy tò mò thật sự.

- Ừ, học lên cao học, Kha thì không muốn yêu xa. Lúc chia tay, Kha cũng khổ sở lắm! Hồi đó, còn nghĩ sẽ không quên được!

Miên Tú vừa gật gù suy nghĩ về những lời bộc bạch của Trần Kha, vừa cười dịu dàng, vẻ thông cảm cho những mối tình không trọn vẹn mà Trần Kha đã trải qua. Miên Tú không có ý ghen tuông với quá khứ, Trần Kha biết, nhưng trong ý cười đó thoáng ẩn hiện nhiều chiều suy tư khiến cô bắt đầu thấy bất an. Trong tình cảm, con người luôn sợ động từ “so sánh” - cho dầu có nằm ở phần lợi thế hơn đi chăng nữa - bởi còn có thể nghĩ chuyện giống hay khác, hơn hay thua, nghĩa là trong lòng còn vương về hoài niệm cũ rất nhiều! Có lẽ hiểu Trần Kha đang nghĩ gì, nên Miên Tú vui vẻ tiếp tục cuộc tra khảo của mình.

- Kha yêu em chỗ nào?

- Chỗ nào cũng yêu! - Trần Kha vừa thản nhiên đáp, vừa cho xe vòng qua bùng binh để sang bên kia đường, không để ý gương mặt ửng hồng của người yêu.

- Mọi hình thức nịnh nọt đều không được chấp nhận! - Miên Tú vờ nghiêm mặt nói.

- Thiệt mà, không tin Kha hả? - Trần Kha nhướn mày. - Chứ em nghĩ sao?

Lúc này, Trần Kha đã tắt xe vô lễ, thoải mái gác hai tay lên vô lăng rồi nghiêng đầu nhìn người yêu, tủm cười, chờ đợi câu trả lời.

- Em không biết mới hỏi chứ bộ! Em thấy em không có gì đặc biệt để thu hút sự chú ý của một người như Kha... - Miên Tú thành thật.

- À! Tại Kha sợ ai đó xui xẻo vợ phải em, nên Kha phải hy sinh thân mình để đời bớt đi một người khổ! - Trần Kha khoái chí khi thấy mặt Miên Tú lúc này đỏ bừng vì giận.

- Cái gì? - Miên Tú phùng mang trợn má, tức tối véo Trần Kha một cái. - Có cần dim em tới mức vậy không? Em hông để yên chuyện này đâu nha!

- Thôi, để Kha đưa em vô nhà! - Trần Kha cười khì, tháo dây an toàn, chuẩn bị mở cửa xe.

- Em tự vô được mà, có xa mấy đâu?!

- Hém tối quá, Kha không yên tâm!

- Sao Kha có nhiều điều không yên tâm về em vậy? Bộ, nhìn em yếu đuối lắm hả? - Miên Tú tròn mắt nhìn Trần Kha.

- Kha muốn ở bên em thêm tí nữa mà! Đi nhanh nè! Còn ngủ sớm, mai đi làm nữa!

Cả hai tản bộ cạnh nhau, lừng khừng không muốn đến nơi cần phải đến. Con hẻm tuy rộng nhưng khá sâu và vắng. Gần đến nửa đêm, mọi thứ xung quanh đã chìm trong giấc ngủ, khiến sự tịch mịch ghi rõ ràng từng bước nhẹ nhàng, chậm rãi của hai con người đang đi cạnh nhau. Trần Kha dịu dàng nắm tay Miên Tú.

- Từ nay, cứ để Kha đưa em vô tận nhà. Kha tin là em can đảm, nhưng Kha vẫn muốn chắc chắn là em an toàn.

- Do hôm nay về khuya quá, chứ mọi hôm em về thì vẫn còn đèn điện sáng sủa, rôm rả lắm.

- Quyết định vậy đi, không nói nhiều! - Trần Kha lên giọng cứng rắn. - Dù ở đâu và lúc nào thì Kha cũng sẽ làm vệ sĩ cho em, bảo vệ em.

Những lời nói nghe có vẻ sến sẩm từ miệng Trần Kha, cộng thêm thái độ gương oai khiến Miên Tú không nhận được cười. Mãi nói chuyện cười đùa, Trần Kha vô ý dẫm phải đuôi con chó được cột vào chiếc trụ bê tông trước một ngôi nhà cấp bốn có khoảng hiên nhỏ, nằm ngay đoạn cua vào hẻm sâu. Con chó bị bất ngờ, xồm dậy, sủa một tiếng lớn làm Trần Kha giật bắn người, nhảy sang một bên, hai tay níu cứng lấy cánh tay Miên Tú, thâm rủa sao lại có con chó nằm ngủ vô duyên giữa đường thế này? Miên Tú cũng bị giật mình nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, ngồi xuống vỗ nhẹ đầu chú chó nhỏ - lúc này đang sợ hãi, hơi thụt lùi thủ thế - rồi cất giọng dỗ dành khiến nó ngoan ngoãn nằm im trở lại. Quay lại nhìn, Miên Tú thấy Trần Kha đang đứng bất động, nép sát người phía tường nhà bên kia, hai tay còn đặt lên ngực, nét mặt kinh hãi. Miên Tú bật cười.

- Con chó thôi mà, hồi nãy ai mới vỗ ngực nói sẽ bảo vệ em?!

Bị người yêu châm chọc, Trần Kha hơi mắc cỡ, nhưng vẫn cố giải thích.

- Tại nó nằm ngủ giữa đường mà?! Với lại, Kha ghét chó. Kha và chó là hai thể loại không thể đội trời chung! - Trần Kha vừa nói vừa thở. - Mà em làm sao nó im re hay vậy?

- Nó hiền lắm, ngoan nữa, ngày nào về ngang đây em cũng ngồi lại nói chuyện với nó mấy câu nên nó quen giọng em. - Miên Tú lúc này đã thôi cười rũ trước điệu bộ sợ sệt, khúm núm hiêm thấy của Trần Kha.

- Thôi, tới đây được rồi, nhà em kia rồi, Kha về đi, trễ rồi, em cũng không yên tâm!

- Ủ, vậy Kha về, em nhớ ngủ sớm nha!

Trần Kha quay ra, không quên cẩn thận nép sát người vào mé tường bên này, ý tránh kinh động đến giấc ngủ của con chó nhỏ - kẻ vừa dọa cô một phen hú vía. Miên Tú không nhịn được cười trước dáng vẻ hài hước của Trần Kha, vẫy tay tạm biệt cho tới khi bóng người yêu khuất hẳn rồi mới quay đi. Ra tới đầu hẻm, Trần Kha đưa tay lên định kéo lại cổ áo thì phát hiện trên tay còn lủng lẳng túi xách của Miên Tú, cô toan rút điện thoại ra gọi thì chợt nhớ Miên Tú để điện thoại trong túi, thế là lại lật đật quay vào, thậm hy vọng Miên Tú không nhanh đến mức đã vào nhà, đóng cửa ngủ.

Bước chân đang gấp gáp, cô chợt khựng lại ngay khi vừa rẽ vào khúc cua, đập vào mắt cô là cảnh tượng Miên Tú đang bắt lực co người vì bị hai gã thanh niên khổng lồ. Một gã đứng sau, vòng tay ra trước, kẻ dao vào cổ và một tay bịt miệng Miên Tú để cô không thể la lên; gã còn lại đang cố dần mở thứ gì đó trên tay cô - mà Trần Kha đoán là chiếc đồng hồ đeo tay do chính cô tặng. Khốn kiếp! - Trần Kha buột miệng chửi thề, định lao về phía trước. Nhưng thêm lần nữa, Trần Kha khựng lại. Cô định làm gì chứ? Xong lại đánh cho hai gã kia một trận sao? Không! Như vậy là Trần Kha đã làm sai lời hứa. Nhưng ngay thời điểm này, sự rung động của hồi ức không đủ lớn khi lòng Trần Kha cứ cuộn lên nỗi lo lắng cho Miên Tú.

Chợt nhớ đến con chó đang ngủ ngay góc hẻm ban nãy, Trần Kha nhanh chân chạy đến, tay thoăn thoắt tháo xích ở cổ nó ra và cố ý “xùy xùy” cho nó chạy vào sâu trong hẻm, về hướng Miên Tú đang bị vây bởi hai tên du côn kia. Con chó bị đánh thức lần thứ hai, mà rõ ràng lần này còn có một sự đe dọa từ phía sau, thế nên vừa phóng thật nhanh về trước, vừa sủa ồm ồm như thể chính nó mới là người cần phải chạy thoát. Trần Kha còn giả tiếng chó “gâu gâu” phụ họa làm huyền não cả con hẻm vắng. Hai tên cướp nghe tiếng chó sủa, giật mình, lo sợ mọi người thức giấc nên vội vàng đẩy Miên Tú té nhào về phía trước rồi bỏ chạy, sau khi ném lại một câu chửi thề.

Miên Tú lúc này thật sự kinh hãi, thấy Trần Kha đến thì ôm chầm lấy người yêu, run rẩy; trong khi con chó còn đang hăng máu sủa thêm mấy tiếng nữa và “hừ hừ” trong cổ như còn tức tối lắm - dù người trực tiếp phá đám giấc ngủ của nó là Trần Kha chứ không phải hai tên cướp kia. Đợi Miên Tú bình tĩnh, Trần Kha buông giọng trách.

- Còn nói là không có gì nguy hiểm? Nếu Kha không quay lại thì em làm sao?

- ...

- Lần sau, tụi nó muốn cướp thì em cứ đưa hết đồ cho yên thân. Coi như của đi thay người! - Trần Kha vỗ vỗ nhẹ vào lưng Miên Tú.

- Tụi nó định cướp cái đồng hồ Kha tặng em... - Miên Tú vừa nói vừa cài lại quai đồng hồ, giọng vẫn còn đút quăng vì sợ. - Tại em không có gì trong người hết.

- Thì em cứ đưa đi! Kha tặng em cái khác...

- Không được! - Miên Tú gào.

Trần Kha không nói thêm gì nữa, đỡ Miên Tú dậy, nhìn ngó cẩn thận xem Miên Tú có bị thương chỗ nào không; rồi cùng Miên Tú dắt con chó nhỏ về lại nhà nó. Miên Tú cẩn thận xích cổ và vuốt ve bộ lông mềm, lần thứ hai dỗ nó ngủ. Khi chú chó nhỏ đã ngoan ngoãn nằm yên, cả hai lại đi về hướng nhà Miên Tú. Tới trước nhà, đợi Miên Tú mở cửa, vào nhà, bật đèn, Trần Kha mới đưa túi xách cho cô. Trước khi quay đi, Trần Kha nắm hai bàn tay Miên Tú, nhìn sâu vào đôi mắt vẫn long lanh dù vừa trải qua một cơn kinh sợ, nhỏ giọng nói một cách chân thành.

- Em về sống với Kha, nha em nha?!

- ...

- Có em, Kha sẽ không còn sợ chó nữa!

Miên Tú một lần nữa bật cười trước cái lý do rất “ngổ tào” của Trần Kha, nhưng đây cũng chính là lúc cô cảm nhận được tất cả sự chân thành mà Trần Kha dành cho mình, cũng như nghe rất rõ trái tim cô đang rộn lên đồng ý. Khi đã yêu, những quyết định rất lớn cho cuộc đời chẳng còn được cân nhắc nữa - chúng phụ thuộc hoàn toàn vào sự dục dãi của trái tim.

...

9. Chương 9: Mâu Thuẫn

Những ngày cuối năm, đường phố khoác lên mình chiếc áo mới tinh tươm, lộng lẫy được dệt bằng những tấm băng rôn đón chào năm mới và ánh sáng lấp lánh, rực rỡ của đèn điện về đêm. Tranh thủ giờ vắng khách hiếm hoi trong ngày, Miên Tú tự thưởng cho mình tách cà phê nóng, vừa nghĩ xem sẽ làm những món gì cho bữa tối để rút ngắn thời gian lòng vòng trong chợ. Một tháng trôi qua kể từ ngày cô dọn về sống cùng Trần Kha, những bữa cơm chiều ấm cúng tràn ngập tiếng cười luôn là điều ngọt ngào nhất giúp cô xua tan mệt mỏi của một ngày dài làm việc. Một tháng, không ngắn nhưng cũng không quá dài, thế nhưng lại đủ để ngôi nhà nhỏ của Trần Kha trở thành tổ ấm thân quen của Miên Tú. Chuyện dài ngắn trong một mối quan hệ không thể đo bằng số ngày, số tháng hay số năm; mà đo bằng những xúc cảm và những thương yêu hai người đã dành cho nhau nhiều thế nào!

Cô đã thuộc lòng đường về với con hẻm ngoằn ngoèo nhưng luôn rộn rã tiếng trẻ con đùa giỡn, tiếng hàng xóm í ới gọi nhau mỗi chiều. Phía cuối con hẻm dài và sâu ấy là một ngôi nhà với giàn hoa sứ quân tử trước ngõ - nơi Miên Tú tự tin rằng luôn có một nụ cười ấm áp đợi cô. Cô quen thuộc từng cụm hoa nhài trắng tinh khiết trong khoảng sân nhỏ trước nhà, luôn đắm sương mỗi ban mai hay nhẹ nhàng hương thơm khi chiều về - loài hoa đầu tiên khiến cô không còn cảm giác xa xỉ khi nhắc về hoa.

Gian bếp nhỏ, nhưng gọn gàng, ấm cúng, là nơi ngày ngày Miên Tú vui vẻ chuẩn bị bữa cơm chiều. Thỉnh thoảng hai người sẽ cùng nhau làm bếp; thỉnh thoảng Trần Kha sẽ nấu nướng một mình vào những hôm Miên Tú về muộn. Khi ấy, sự chờ đợi dầu chỉ là một mâm cơm đã nguội nhưng vẫn khiến cô ấm lòng. Đối với Miên Tú, cuộc sống đang mở sang một trang rất mới, để hơn một lần, cô biết ơn Trần Kha, biết ơn Thượng đế đã bắt đầu ưu ái cho mình.

Tiếng Nhã Đồng cất lên sau lưng khiến Miên Tú giật mình dứt khỏi dòng suy nghĩ.

- À mai tết Tây, mình nghỉ lễ!

- Dạ! - Miên Tú vừa đáp vừa chợt nghĩ sẽ nấu vài món đặc biệt hơn cho đêm giao thừa. - Chị có đi đón giao thừa không?

- Không, chị qua cái thời ham vui đó rồi, muốn ở nhà nghỉ ngơi thôi! - Trong giọng nói bình thản của Nhã Đồng vẫn khiến Miên Tú cảm thấy có chút gì đó gọn buồn, dù những nỗi buồn vặt vãnh này, chị đã rất tài tình che giấu nhiều năm.

*

Trên bàn ăn, một mâm cơm không đến mức quá thịnh soạn nhưng vô cùng hấp dẫn với toàn những món ăn mà Trần Kha thích. Từ ngày có Miên Tú, những bữa cơm của Trần Kha trở nên tươi tắn hơn rất nhiều, chính vì thế cũng khiến Trần Kha ngon miệng hơn. Miên Tú nấu ăn rất ngon, cô thường làm những món cầu kỳ và hấp dẫn như dành cho giới quý tộc, lại không bao giờ thiếu trái cây tráng miệng. Chỉ cần Miên Tú vào bếp, bàn ăn hôm đó sẽ có sức quyến rũ lạ thường, từ cách chế biến đến cách bày biện, hoàn toàn không giống những món ăn dân dã và đơn giản mà Trần Kha thường tự nấu lúc còn sống một mình. Điều

đó khiến Trần Kha, không ít lần có suy nghĩ rằng người con gái mình yêu, nhiều khả năng có xuất thân cao quý, hay ít nhất là phải tiếp xúc nhiều với giới thượng lưu thì mới có thể sành sỏi trong việc nấu nướng những món lạ này; hoặc là con nhà nòi của một đầu bếp nhà hàng năm sao nào đó cũng nên. Cô sà vào bếp, nhón lấy một miếng thịt gà luộc thơm phức, trắng phau đang được bày rất ngon mắt trên đĩa, vội vàng cho vào miệng trước khi Miên Tú phát hiện. Miên Tú đang sắp những lát ổi cuối cùng vào đĩa, thấy vậy lập tức đánh nhẹ vào tay Trần Kha, nguyền rủa, rồi mỉm cười âu yếm nói.

- Tắm nhanh rồi ra ăn cơm!

Bữa cơm diễn ra trong không khí vui vẻ, Miên Tú hào hứng kể cho Trần Kha nghe về việc hôm nay của hàng đông khách như thế nào, những bộ trang phục du xuân cô phối cho ma-nơ-canh liên tục hấp dẫn được khách ra sao. Trần Kha mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng góp thêm vài câu chuyện hài hước trong ngày tại văn phòng; như chuyện một đồng nghiệp nam khổ sở kể việc vợ nhắn tin đe dọa nếu không về nhà sớm thì sẽ phải ngủ ngoài sofa, không những không nhận được lời an ủi nào mà còn bị mấy đồng nghiệp khác cười hả hê. Miên Tú vui vẻ nói.

- Đàn ông thời nay mà còn có người sợ vợ vậy hả?

- Có chứ sao không?! À, thật ra... không hẳn sợ, mà là thương! - Trần Kha ôn tồn giải thích. - Giống Kha thương em, sợ em buồn vậy á!

Miên Tú cười, nụ cười của một người con gái biết thế nào là tình yêu, biết thế nào là hạnh phúc đủ đầy chỉ từ những thứ đơn giản, dung dị nhất. Trần Kha vốn không phải người quá lãng mạn, ngọt ngào, khi nói ra những câu tình cảm thì rồi cũng tự mình thấy ngượng, thế nên chủ động đổi đề tài.

- À mà Kha thấy em thích thời trang ha?

- Em cũng thích, nhưng đó giờ hông có làm!

- Ủ, nếu vậy thì theo luôn, tích góp từ từ, sau mình mở tiệm.

- Em chưa nghĩ tới bao giờ! - Miên Tú thành thật.

- Có Kha mà, sợ gì vậy ta?!

- Mở tiệm nhỏ thôi mà, có cần thuê luật sư dữ vậy hông? - Miên Tú lém lỉnh đùa.

- À, tối nay có pháo hoa ở trung tâm, em muốn đi không?

- Không Kha, em không thích tới chỗ đông người, mang trái cây qua phòng khách giùm em, em dọn dẹp chút.

Trần Kha vốn muốn cùng người yêu dọn chén bát sau bữa ăn như mọi ngày, nhưng bị Miên Tú một mực đuổi ra khỏi bếp với lý do ngày mai cô được nghỉ làm, tối nay không cần nghỉ ngơi sớm, muốn dọn dẹp lại căn bếp cho sạch sẽ hơn. Quay ra phòng khách, Trần Kha tranh thủ tìm điện thoại và bấm số gọi cho Nhã Nhu, nói ngắn gọn.

- Em hẹn lịch với bên chủ thầu Bệnh viện X lúc hai giờ chiều thứ Hai tuần sau! Chuẩn bị sẵn hồ sơ, bổ sung vài điều khoản phụ lục về tạm ứng cuối năm cho chị!

Miên Tú đã xong việc từ lúc nào, từ bếp đi ra, cô nhìn thấy Trần Kha đưa tay lên day day hai bên thái dương, vẻ mệt mỏi. Miên Tú vòng ra phía sau, dùng đôi bàn tay mềm mại, khéo léo của mình nhẹ nhàng mát-xa vùng vai gáy cho người yêu. Đôi bàn tay như có một ma lực mãnh liệt, khiến Trần Kha ngay lập tức cảm thấy dễ chịu, cô thoải mái dựa hẳn người ra sau, nhắm nhẹ hai mắt, tận hưởng cảm giác thư giãn theo từng nhịp xoa bóp của Miên Tú.

- Mai nghỉ lễ mà, đại luật sư làm gì mà chăm chỉ vậy! - Miên Tú buông giọng đùa trang trọng khiến khoe môi Trần Kha cong lên đầy thích thú.

- Đại luật sư muốn kiếm nhiều tiền để cưới vợ.

Miên Tú vòng ra trước, đẩy mớ hồ sơ chỉ chút chữ sang một bên, tỏ rõ thái độ không muốn Trần Kha làm việc cả vào giờ nghỉ rồi ngồi bên cạnh, dịu dàng tựa vào vai, bàn tay trái đan vào các ngón tay của Trần

Kha trên đùi. Khóe môi Trần Kha càng cong lên - một hành vi tưởng chừng khiêu khích, nhưng sự thật là cực kỳ hiền lành và đáng tin đến lạ - không giấu niềm vui trước hành động đáng yêu đó, cô đưa tay còn lại vuốt nhẹ mái tóc thoang thoảng hương thơm, cảm giác càng dễ chịu, thư thái. Miên Tú nhận ra nụ cười khó hiểu của Trần Kha, cô ngẩng mặt, tròn mắt ngơ ngác trong khi Trần Kha thừa cơ hội ngắm nghía gương mặt xinh đẹp kia ở cự ly thật gần. Miên Tú hỏi.

- Sao Kha nhìn em cười kỳ vậy?

- Có gì đâu, tại càng nhìn càng thấy em đẹp! - Giọng nói vẫn bình thản nhưng ánh mắt có phần say đắm hơn.

- Kha làm chuyện gì có lỗi với em hả?

- Thiệt mà, tóc em thơm quá! - Giọng nói có phần trầm xuống.

Không dừng lại, Trần Kha tiếp tục hít hà mùi hương trên tóc Miên Tú khiến cô ngượng ngùng thật sự. Cô mỉm cười hạnh phúc, vùi mặt vào ngực Trần Kha như muốn che đi vẻ e thẹn của mình.

Không để người yêu có cơ hội ngại ngùng thêm một giây nào nữa, Trần Kha nhẹ tay nâng cằm Miên Tú, hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Miên Tú có chút e dè nhưng nhanh chóng bắt nhịp và hưởng ứng nụ hôn dịu dàng từ Trần Kha. Trần Kha vẫn luôn dịu dàng như thế, sự dịu dàng, ngọt ngào nhiều lần làm Miên Tú si mê. Bàn tay ấm nóng của Trần Kha di chuyển xuống vùng cổ trắng nõn, gầy guộc, làm cả người Miên Tú nóng ran. Cô vòng hai tay ôm lấy cổ Trần Kha, đầu lười lười tình quẩn quýt, trao gửi đi toàn bộ tình cảm chân thành nhất dành cho người yêu, ép sát người vào cơ thể đang bắt đầu hừng hực nóng. Sự va chạm vô tình của người yêu làm Trần Kha cảm thấy hưng phấn, bàn tay không chịu để yên, từ từ di chuyển dọc theo cơ thể mảnh mai, nhẹ nhàng vuốt ve từng đường cong tuyệt mỹ. Tay Trần Kha tiếp tục vòng ra sau, luồn vào chiếc váy ngủ đã bắt đầu xộc xệch, men theo tấm lưng trần, chậm rãi mở khuy áo ngực của Miên Tú, nụ hôn bắt đầu cuồng nhiệt, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn...

Miên Tú khẽ rùng mình. Khựng lại. Là cảm giác đó! Chính là cảm giác rùng mình mỗi lần thực hiện nghĩa vụ vợ chồng với Hoàng Phong - người đàn ông cô chưa từng có chút tình cảm yêu thương ngoài sự phục tùng phải có. Phải, với cô, chuyện chăn gối với chồng là một trong những nỗi ám ảnh kinh hoàng mà mãi sau này, khi gặp và yêu Trần Kha, được trải qua những ngày tháng yêu đương bình lặng, cô mới có thể tạm quên đi. Cảm giác đó nay sao lại ủa về - ngay lúc này - khi cô đang trong vòng tay người mình thương yêu nhất? Có chút khó chịu! Có chút ám ảnh! Cảm giác đó như một cơn ác mộng chen vào giấc mơ đẹp, dù chỉ xẹt ngang nhưng cũng đủ đánh thức cô choàng tỉnh khỏi cơn mê. Miên Tú tỉnh người hẳn, tâm trí nhất thời bị kéo ra khỏi nụ hôn ngày một sâu và gấp gáp của Trần Kha. Cô lắc nhẹ đầu như muốn xua đuổi những ý nghĩ và ký ức ghê sợ từng nhiều đêm hành hạ giấc ngủ ra khỏi đầu mình, cố tập trung vào không gian lãng mạn mà họ đang có. “Đối với Hoàng Phong là nghĩa vụ, còn Trần Kha là người mình yêu” - Miên Tú tự nhủ và sẵn sàng việc ép bản thân mình phải thuận theo lẽ tự nhiên của một người đang thật sự yêu.

Phản ứng rùng mình và lắc đầu nhẹ của Miên Tú vô tình khiến Trần Kha cho rằng đó là sự phản ứng của một cơ thể đang rạo rức và khát khao. Đôi môi cô không còn chịu yên vị một chỗ. Cô di chuyển bờ môi của mình xuống vùng cổ người yêu, vừa rịt chặt cơ thể luôn sực mùi hương quyến rũ đến chết người - thứ hương thơm khiến cô mê mẩn đã một thời gian dài. Cả hai dần ngã hẳn người ra sofa. Trần Kha lần mò vén chiếc váy ngủ lên cao, đến hông Miên Tú, cao nữa, và cuối cùng mạnh bạo lột tung ra khỏi người cô, để lộ ra cơ thể trắng nõn nà khiến Trần Kha trong trạng thái say mê còn phải khựng lại ngẩn ngơ đến vài giây. Mái tóc đen nhánh của Miên Tú bung xòa, càng làm nổi bật từng đường cong trắng ngần. Miên Tú xấu hổ đưa hai tay lên che mặt - như cô vẫn làm khi bị người chồng thô bạo lột sạch áo quần sau mỗi cơn say. Một sự so sánh nghe chừng chua chát quá!

Trần Kha nhìn thấy dáng vẻ của người yêu thì bật cười, một thoáng suy nghĩ rồi đứng dậy tắt điện phòng khách khiến cả gian phòng như được buông một tấm rèm mỏng, chỉ còn ánh sáng nhờ nhờ của đèn đường hắt vào qua những ô kính cửa sổ. Trần Kha nghĩ lần đầu của Miên Tú, không nên quá lộ liễu dưới ánh đèn điện sáng trưng như vậy!

Miên Tú hốt hoảng vì không gian tối mịt bao trùm; hình ảnh Hoàng Phong như con thú lao đến trong bóng đêm, mặc sức giày vò cô không chút tiếc thương lại ủa về. Cơ thể Miên Tú bắt đầu co lại và gồng cứng, hai tay vẫn bưng kín mặt, che đầy gương mặt với đôi mắt nhắm nghiền khổ sở.

Trần Kha nhanh tay tháo áo ngực của Miên Tú, trong ánh sáng mờ mờ đục đục, cô vẫn nhận thấy một bờ ngực căng tròn, trắng mịn, mơn mớn. Vóc người Miên Tú vốn nhỏ nhắn, lại hơi gầy, Trần Kha không ngờ cô lại có một khuôn ngực đẹp đến thế. Trần Kha không chờ đợi thêm, khẽ cúi xuống, hôn lên tạo vật mềm mịn ấy, đôi môi càng lúc càng bạo dạn, một tay mân mê, vuốt ve bên còn lại.

Miên Tú một lần nữa cố gắng tự dụ dỗ bản thân - “Trần Kha là người mình yêu, đây là chuyện hiển nhiên và cần thiết”. Nghệ thuật được tạo ra từ những xúc cảm ở trái tim là nghệ thuật chân chính, thế thì, tình dục cũng thế chứ nhỉ, mọi thứ đang đẹp đến thế cơ mà, mọi thứ đang hoàn toàn xuất phát từ yêu thương cơ mà?! Nhưng những câu nói chán chường của Hoàng Phong từ cấp độ nhẹ nhàng đến hung bạo cứ dội lại trong đầu cô - “Em không thể thả lỏng một chút sao?”, “Cô chán ghét tôi đến mức không thể một lần hợp tác à?”... Miên Tú liên tục lẩm nhẩm trong đầu hai từ “thả lỏng” và “hợp tác”, cô lo sợ rằng Trần Kha cũng sẽ có cảm giác cô đang chán ghét và tránh né mình. Nên thả lỏng và nên hợp tác! Phải thả lỏng và phải hợp tác!

Miên Tú thôi che mặt, vòng tay ôm lấy cổ Trần Kha lúc này đang đè hẳn một nửa lên người cô, đôi môi dần di chuyển từ vùng eo thon gọn xuống dưới. Hai tay Trần Kha chạm phải mảnh vải che chắn cuối cùng trên cơ thể Miên Tú, ngẩng mặt nhìn người yêu như chờ đợi một sự đồng thuận. Dưới ánh sáng lờ mờ không đủ tỏ, nhưng Miên Tú vẫn có thể bắt gặp ánh mắt đang hừng hực lửa tình, đục ngầu và có phần dại dạn của Trần Kha, bối rối quay mặt đi nơi khác, không nở từ chối, nhưng cũng không đủ khát khao để gạt đầu.

Toàn thân Trần Kha nóng rực, mảnh vải nhỏ cuối cùng cũng được cởi ra, cô càng ngây dại, cổ họng khô ran. Trần Kha quỳ một chân xuống sàn, cố gắng thật chậm rãi tách mở hai đùi Miên Tú, hôn lên vùng đùi, men theo đó, lần sâu vào nơi nhạy cảm của người yêu - thứ mà cả xã hội này cho rằng chỉ đơn thuần là một bộ phận để thỏa mãn nhu cầu tình dục của con người, nhưng với Trần Kha, đây là nơi thiêng liêng nhất mà cô muốn dành trọn cả sự yêu thương, trân trọng của mình. Hơi thở Trần Kha càng lúc càng dồn dập, cô hôn càng sâu và dùng lưỡi nhẹ nhàng - nhưng liên tục khuấy đảo. Cổ họng thoát ra tiếng rên khe khẽ như không còn có thể kìm nén được. Tiếng gió rít ngoài cửa một lần nữa khiến Miên Tú rùng mình, nhưng lại làm cơ thể đang hừng hực của Trần Kha thăng hoa.

Đầu óc Miên Tú bắt đầu hoảng loạn hơn, cô vốn dĩ đang cố thả lỏng, nhưng cả người lại càng cứng đờ, cảm giác sợ hãi quen thuộc một lần nữa ập đến, mạnh mẽ và dữ dội hơn. Mỗi một thao tác của Trần Kha, là một lần Miên Tú rùng mình, co quắp người lại, ruột gan trộn trạo, nôn nao...

Gần quá nửa đêm, Trần Kha nằm dài người bên cạnh Miên Tú trên sofa. Cô nhắm nhẹ đôi mắt, thả lỏng từng thớ thịt trên cơ thể. Miên Tú khẽ ngọ nguậy trong lòng Trần Kha, ngồi dậy với lấy chiếc váy ngủ, lê từng bước chân mỗi mệp vào nhà tắm - đây thật sự là một sự mệt mỏi hữu cơ, đến với cô bởi những cơn run giật vì sợ, vì đau đớn, vì tủi nhục và cả vì cảm giác hối lỗi khi nghĩ về Trần Kha. Ngước mặt lên phía vòm sen, Miên Tú liên tục xả nước lên người như muốn xóa đi dấu vết mà cô cảm thấy như nhớp trên cơ thể.

Sau một khoảng thờ người, Trần Kha đứng dậy, thu dọn qua loa đồ đạc và về phòng ngủ, buông người xuống chiếc giường êm ái. Miên Tú đã vào nhà tắm được một lúc, Trần Kha tự hỏi có phải do Miên Tú không khỏe trong người hay vì là lần đầu của cô ấy nên mới có những phản ứng không thoải mái? Những rạo rức trước cơ thể quyến rũ của người yêu và dư âm của cuộc yêu đã lụi tàn hẳn trong cô, nhường chỗ cho cảm giác bồn chồn, lo lắng ngự trị. Hình như, ngay lúc này đây, khi nghe tiếng nước đang kiểm lại từ phòng tắm vọng ra, hình dung lại phản ứng của Miên Tú trước đó, Trần Kha mới hiểu, có lẽ, mọi sự không như cô đã tưởng; và như thế cũng có nghĩa, cô đã không thật sự hiểu hết cảm xúc của người yêu.

Ngoài kia, người người nô nức đón thời khắc chuyển giao của năm... Nhưng rồi những ồn ào ấy chìm dần theo tiếng nước xối xuống vẫn không chịu ngừng.

*

Nhịp sống những ngày cận Tết có phần hối hả. Khu chợ gần nơi Trần Kha và Miên Tú sống cũng trở nên nhộn nhịp, tấp nập và đông vui hơn hẳn. Vừa ra khỏi chợ, Miên Tú nhìn giò đồ trong tay, nhắm tính xem có mua sốt thứ gì - trứng, cá, cải xanh...

Một bàn tay đập lên vai Miên Tú, cô giật mình quay người lại. Trước mặt cô là một người đàn ông trung niên với chiếc áo khoác da đen láng bóng. Cặp kính đen che đôi mắt, để lộ một nửa khuôn mặt trông rất

bấm trốn. Miên Tú giật bắn người, theo quán tính lùi vội ra sau. Là ai? Họ tiếp cận cô ngay nơi công cộng này sao? Họ thật sự muốn gì và sẽ làm gì? Những câu hỏi bật nhanh đến độ khiến Miên Tú lắp bắp.

- Ông... ông... muốn gì?

- Xin lỗi cô, cho tôi hỏi ra đường lớn đi hướng nào? - Người đàn ông cất giọng khàn khàn và có phần lúng túng vì nhận ra mình đã làm cô gái trẻ giật mình hoảng sợ.

- ...

- Cô ơi?!

- Ồ... Dạ... dạ... chú đi một đoạn, rẽ trái rồi đi thẳng khoảng bảy trăm mét nữa là tới đường lớn.

Miên Tú trả lời thật nhanh rồi không để người đàn ông kịp nói lời cảm ơn, vội vàng đi như chạy, mong mau chóng về nhà. Những người áo đen lạ mặt luôn gọi lại mắng ký ức xám xịt, kinh hoàng mang mùi lo sợ vốn đã đeo bám Miên Tú quá lâu. Lẽ nào họ lại một lần nữa phát hiện ra tung tích của cô và một mực muốn truy đuổi tới cùng?

*

- Miên Tú, em có thấy mấy hôm nay, có mấy người đàn ông mặc đồ đen hay lảng vảng quanh tiệm mình không?

- Thiệt hả chị? - Giọng Miên Tú lộ rõ vẻ hốt hoảng.

- Em không thấy hả? Mới ngang qua nữa nè, chị vừa quay ra thấy tức thì đó.

- ...

- Chị để ý hai ngày nay rồi. Chẳng biết làm gì?

-...

Những lời nói của Nhã Đồng khiến Miên Tú ruột gan bồn chồn, đứng ngồi không yên khi nghĩ đến đoạn đường về nhà. Cô đi tới đi lui trong tiệm, hai bàn tay xoắn lấy nhau, gương mặt bàng hoàng khó tả. Sau một thoáng ngập ngừng, cô rút điện thoại ra, gọi cho Trần Kha.

- Kha về chưa? Qua đón em được không?

- Ok em, mười lăm phút nữa Kha có mặt!

- Dạ!

*

Trần Kha vừa bước vào cổng thì chuông điện thoại reo. Cô nhanh tay bắt máy, giọng chậm rãi, từ tốn nhưng đầy uy lực.

- Tôi nghe!

- Việc cô nhờ hôm trước, đã có kết quả. Tôi sẽ gửi mail cho cô. - Đầu dây bên kia là một giọng nhã nhặn.

- Okay! Cảm ơn anh!

Trần Kha tắt điện thoại, vội bước qua khoảng sân nhỏ vào nhà, trong lòng có niềm háo hức nhẹ khi nghĩ đến chuyện sắp được hiểu hơn về người yêu. Miên Tú đang làm cơm trong bếp, có vẻ như khâu chế biến đã xong vì Trần Kha thấy cô đang cất hành cho vào nồi canh nóng hơi hổi. Trần Kha nhẹ nhàng tiến lại, ôm lấy Miên Tú từ phía sau. Miên Tú giật bắn người, con dao thái xượt qua tay cô một đường, máu ứa ra rỉ rả. Cả Trần Kha và Miên Tú đều hốt hoảng. Miên Tú lúng túng cho tay vào vòi rửa, nước mắt trào ra ướt nhoe cả má, trong khi Trần Kha vội vàng chạy lại tủ thuốc gia đình lấy bông băng.

- Xin lỗi! Kha làm em giật mình à?

Trần Kha vừa dịu dàng dán miếng băng cá nhân vào tay người yêu vừa cất giọng áy náy. Lòng cô có chút hoảng loạn khi thấy Miên Tú khóc chỉ vì đứt tay.

- Em không sao! - Miên Tú vẫn thút thít.

- Không sao mà sao em khóc? Em đau lắm phải không? - Trần Kha lo lắng.

- ...

- Thôi nè, đừng khóc nữa. Có Kha đây mà! Không sao, không sao hết! - Trần Kha kiên nhẫn dỗ dành. - Nín đi em, Kha thương mà!

- Rồi, khóc... xấu hoắc luôn rồi! - Miên Tú vừa nói vừa đưa tay quệt nước mắt.

Trần Kha bật cười trước điệu bộ đáng yêu của Miên Tú, cô hôn nhẹ lên bàn tay vừa bị đứt của người yêu, ánh mắt trìu mến. Miên Tú sà vào lòng Trần Kha, cảm thấy mệt mỏi vì những lo lắng cô đang phải đối diện, nhưng lại không dám thổ lộ ra dù chỉ một chút vì như thế sẽ khiến Trần Kha lo lắng. Trần Kha cúi xuống, tìm môi Miên Tú, trao một nụ hôn dịu dàng nhưng không kém phần nóng bỏng. Trần Kha ép Miên Tú vào lưng chiếc ghế của bàn ăn, bàn tay lại vuốt ve đường cong và có ý luồn vào trong áo. Đôi mắt Miên Tú đang nhắm lại bỗng mở to, sợ hãi, cơ thể cô như có luồng điện chạy dọc, toàn thân co lại khổ sở.

- Thức ăn sắp nguội rồi, em dọn cơm đã. Em hơi đói!

Miên Tú vừa đẩy Trần Kha ra vừa cúi người né sang một bên, quay lại tiếp tục cắt nốt mấy cọng hành đang dở. Trần Kha hụt hẫng trước thái độ của Miên Tú, bàn tay muốn với theo nhưng rồi dừng lại. Cô đi vào nhà tắm với tâm trạng bồn chồn trước thái độ lạ lùng của Miên Tú, không tránh khỏi cảm giác tổn thương. Nhớ lại lần ân ái của họ từ tháng trước, Miên Tú rõ ràng cũng có sự không thoải mái như vậy. Hôm nay, Miên Tú lại không khỏe ư?!

*

Lễ tình nhân, Miên Tú tranh thủ về sớm sau khi đã chọn được món quà ưng ý nhất cho Trần Kha - kết quả của cả một buổi loay hoay cân nhắc, cầm lên bỏ xuống. Cả ngày tất bật nhưng Miên Tú cảm thấy rất vui khi cảm nhận được sự hài lòng của khách hàng lúc họ ra về với một món quà ý nghĩa dành tặng người yêu; mà hình như vậy khiến cô cảm thấy khó lựa chọn quà ưng ý cho chính người yêu của mình. Không khí vừa rộn rã vừa ấm áp của tình yêu ngập tràn phố phường, phảng phất trên nét mặt các chàng trai cô gái khiến Miên Tú chỉ muốn được về nhà ngay, được sà vào vòng tay ấm áp và vững chãi của Trần Kha. À mà, hình như đây là lần đầu tiên trong đời, cô để ý đến ngày lễ tình nhân.

Trần Kha có mặt ở nhà từ sớm, cố gắng về trước cả Miên Tú để chuẩn bị cho người yêu một bữa tối thật thịnh soạn. Những món mà Miên Tú thích nhất, nào bò bít tết, xúp cua... được bài trí hấp dẫn, còn có sẵn một đĩa trái cây tươi ngon và socola trong tủ lạnh.

Dưới ánh nền lung linh và giai điệu nhẹ nhàng, du dương của bản nhạc không lời “Beautiful in white”, họ đã có một bữa tối lãng mạn, vô cùng ấm áp và hạnh phúc. Miên Tú quàng chiếc khăn len mình đặc biệt chọn cho Trần Kha, say sưa ngắm gương mặt cá tính, ngạo nghễ nhưng không kém phần dịu dàng của người yêu. Nụ cười tươi của Trần Kha còn khiến Miên Tú say hơn cả những ly rượu vang kia. Cô ôm lấy cổ Trần Kha, tình nghịch hôn lên mắt, lên đôi môi còn vương mùi rượu. Nụ hôn nồng cháy theo bước chân gấp gáp của họ từ gian bếp, qua phòng khách, vào phòng ngủ. Dưới ánh sáng yếu ớt, leo lét của giá nến ngoài bàn ăn tạt vào, Miên Tú nhìn bóng Trần Kha phủ xuống trên mình, im lặng chờ đợi. Trần Kha vẫn dịu dàng, nhưng thoăn thoắt kéo khóa chiếc váy dài nền nã trên người Miên Tú xuống, thành thạo cởi bỏ nội y, vuốt ve cơ thể mềm mại rồi dùng tay, mạnh dạn tiến thẳng vào nơi sâu kín nhất...

*

Hoàng Phong càng lúc càng mạnh bạo, đã không còn suy nghĩ sẽ nhẹ nhàng chờ đợi Miên Tú sẵn sàng nữa. Đó không phải là hôn, mà là cắn rít, không chút e dè để lại hàng loạt dấu vết thô bạo ở mọi nơi trên cơ thể cô. Lưỡi anh như một cơn sóng dữ từng đợt ập vào nơi nhạy cảm ấy, kèm theo tiếng rên như tiếng gió thét gào, khiến cô rợn người, ghê sợ. Miên Tú ra sức túm lấy tóc Hoàng Phong, đẩy ra, nhưng không tác dụng. Tiếp đến là hai ngón tay trườn dài sức mùi dục vọng, mặc sức quấy phá mà không hề quan tâm đến sự đau đớn của cô. Miên Tú cảm giác cơ thể như đang bị xé toạc. Những giọt nước mắt đầm đìa trên mặt người vợ xinh đẹp không khiến Hoàng Phong mấy may động lòng, mà thật ra, anh vốn dĩ đã không muốn để ý đến, bởi nếu càng để ý chỉ càng làm anh mất hứng như mọi lần. Miên Tú như con mèo nhỏ tội nghiệp vừa ướt

sững sau trận mưa đêm. Cô không còn chút sức lực nào nhưng vẫn kinh khiếp đến tột độ khi Hoàng Phong vật người cô dậy, ấn đầu cô vào bộ phận sinh dục của anh, ý muốn cô phải đáp trả bằng những thao tác tương tự.

...

- A... a... a...!

Trần Kha giật mình bởi tiếng la thất thanh của Miên Tú. Chợt khựng lại, ngẩng mặt nhìn người yêu đang dùng tay che kín mặt. Trần Kha hốt hoảng.

- Kha làm em đau hả?

Miên Tú không trả lời, chỉ im lặng lắc đầu, thốn thức, một giọt nước mắt đã kịp trào khỏi khóe mi, lăn xuống. Cô đẩy Trần Kha sang một bên, bật người dậy, lảo đảo bước nhanh vào phòng tắm. Tiếng nước ào xối, như xoáy thẳng vào một vết thương không bao giờ có thể lành lại được, và dội sâu vào cảm xúc của người đang lặng im ngồi ngoài lắng nghe. Tại Miên Tú lòng bùng, cả người rợn cảm giác kinh tởm. Miên Tú tự hỏi tại sao cái cảm giác ghê sợ đó cứ vây lấy cô dù biết rõ người đang mặn nồng với mình là Trần Kha chứ không phải ai khác? Nếu chuyện chăn gối với chồng là điều tồi tệ vì không có tình yêu thì tại sao đứng trước tình yêu thật sự, cháy bỏng mình dành cho Trần Kha, cô cũng hoàn toàn không có xúc cảm rung động và khao khát? Lần đầu tiên có thể tạm chấp nhận vì sức khỏe và tâm lý chưa sẵn sàng, nhưng còn lần này thì sao? Ghê rợn, muốn tránh né, hoang mang trước cảm giác của chính mình, day dứt... là tất cả cảm xúc của Miên Tú lúc này. “Lẽ nào mình thật sự không thể, kể cả với nữ - lại là người mình yêu?” Bàn tay không còn ra sức chà rửa những vết hôn vương trên người, cô bưng mặt nước nở, khụy vào tường. Nghĩ đến Trần Kha lúc này đang bị bỏ mặc trong căn phòng mà mới đây thôi còn tràn ngập hạnh phúc, cô thấy lòng nhói đau, bất lực! Có thể nào, con người ta bị vắt kiệt sức chỉ bởi cảm xúc của chính mình?

Trần Kha không ngủ được, sau khi liên tục nói lời xin lỗi và tìm cách vỗ về, an ủi mà Miên Tú vẫn không chịu cho cô biết là có chuyện gì, chỉ một mực bảo rằng không sao và muốn ngủ sớm. Còn lại một mình, Trần Kha trần trọc cả đêm, hai mắt trừng trừng nhìn xoáy vào màn đêm sâu thẳm, gác tay lên trán suy nghĩ về những việc vừa xảy ra. Miên Tú quay mặt sang bên kia, có lẽ đã say ngủ, cô muốn vòng tay ôm người yêu nhưng nửa chừng lại thôi. Trần Kha không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng như không biết được rằng Miên Tú cũng đang thao thức và đau khổ tột cùng - thật khó khăn để giữ cả tấm lưng không rung lên theo nhịp nước mắt.

Trần Kha chỉ cảm thấy mình đang bị bủa vây bởi hàng trăm câu hỏi, tại sao Miên Tú lại có những phản ứng như vậy? Cô đã quá thô bạo làm Miên Tú đau sao? Nghĩ đến đó, Trần Kha thấy day dứt, bức bối trong lòng vì mình không tốt, đã để những ham muốn lấn át tình yêu thương, sự trân trọng mà cô muốn dành cho người yêu một cách trọn vẹn. Nhưng, nếu là như vậy, Miên Tú vẫn có thể thẳng thắn với cô mà? Miên Tú đang có chuyện gì không vui? Nhưng chẳng phải bữa tối đã diễn ra rất hạnh phúc và vui vẻ đó sao? Hay là Miên Tú không yêu cô đủ nhiều để đón nhận chuyện đó? Hay là trong lòng Miên Tú, cô vốn không phải là người duy nhất? Không phải! Trần Kha vội lắc mạnh đầu, xua đi những ý nghĩ mà cô biết mình không nên nghĩ, bởi cứ đuổi theo thì đích đến chỉ là đau khổ cho cả hai mà thôi. Cô cố nén tiếng thở dài, dỗ mình đi vào giấc ngủ muộn màng và đầy ưu tư.

*

Chủ nhật hiếm hoi không phải đi làm, Miên Tú lười biếng muốn ngủ nướng thêm chút nữa thì bị đánh thức bởi tiếng “xoảng” từ bếp vọng ra. Cô bật dậy, chạy vội vào bếp thì thấy Trần Kha đang luống cuống thu dọn những mảnh vỡ của chiếc ly thủy tinh. Thấy cô, Trần Kha quay lại, giải thích.

- Kha định pha nước cam cho em.

Trên bếp là chảo trứng ốp la đã bắt đầu có mùi khét. Trần Kha vội vàng đứng dậy tắt bếp, nhưng không kịp nữa rồi, lớp trứng phía dưới vừa được Trần Kha lật lên, lộ ra từng mảng cháy lớn, đen sì.

- Thôi, mình ra ngoài ăn đi em! - Trần Kha lúng túng khi biết Miên Tú đang ngạc nhiên trước dáng vẻ vụng về hiếm thấy của mình.

- Để em làm lại cái khác, nhanh mà!

- Đi ăn rồi ghé Tử Du luôn, cũng lâu rồi mình không qua nó!

Trần Kha nói luôn dự định của mình cho ngày hôm nay, vì thời gian gần đây cô thấy tâm trạng Miên Tú có phần không ổn, cô muốn cùng người yêu có những phút thư giãn, thoải mái. Có vẻ như, không gian yêu đương của hai người đôi khi sẽ là nơi giam nhốt nhiều thứ, nếu chúng ta không tìm thấy cách để cả hai có thể cùng nhau thăng hoa...

Miên Tú lừng khừng trước lời đề nghị đó. Từ khi có cảm giác bị theo dõi, cô hạn chế ra đường, trừ những khi đi làm, đi chợ, còn lại luôn nhốt mình trong nhà mới thấy yên tâm. Nhưng cô lại cảm thấy thời gian qua đã để cảm xúc của mình ảnh hưởng đến Trần Kha, không ít lần làm Trần Kha thất vọng, nhất là trong lần gần gũi vừa rồi. Cô ngập ngừng một chút, rồi nhanh chóng gật đầu.

- Dạ, đợi em thay đồ rồi mình đi!

*

Sáng Chủ nhật, tiệm cà phê Mèo khá đông khách, nhưng đa số đều là khách quen. Trần Kha theo thói quen vào quầy tự pha trà cho cô và Miên Tú. Tử Du đang bận tiếp chuyện vài người khách ở gian trong, để mặc cho Trần Kha tự biên tự diễn theo ý mình. Miên Tú vẫn ngồi ở vị trí quen thuộc, cúi đầu đọc quyển sách mang theo, khẽ lắng nghe giai điệu vui tươi của bài hát đang phát. Cửa mở, khách vào là một cô gái với khuôn mặt được trang điểm sắc nét, mái tóc dài buộc cao cá tính, bộ váy đen bó sát người tôn lên thân hình nóng bỏng trên đôi guốc cao. Cả người cô tỏa ra sức hút lạ thường khiến Miên Tú đang tập trung đọc sách vẫn bị chi phối, ngẩng đầu nhìn say mê. Cô gái trẻ đảo mắt một vòng, dừng lại ở quầy pha chế, khoe môi dần cong lên ẩn hiện nụ cười mang nhiều hàm ý thật sự khó đoán. Cô đi thẳng đến quầy pha chế - nơi Trần Kha vẫn đang loay hoay pha đồ uống và không để ý sự gì xung quanh - tựa người vào quầy, hai tay khoanh trước ngực, nhìn thẳng vào Trần Kha, cất cao giọng.

- Một cà phê đen, không đường, không đá!

Trần Kha giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc, ngược mắt lên, sững người và bất động khi trước mặt mình là khuôn mặt với nét xinh đẹp kiêu sa dù đã lâu cô không còn thấy. Cô gái trẻ nháy mắt, ý cười càng khó hiểu. Cô ông ẹo buông lời chọc ghẹo.

- Lâu quá không gặp! Đại luật sư không phải đã quên em rồi chứ?!

10. Chương 10: Người Yêu Cũ

Bá Lâm cho xe chạy chậm chậm, thi thoảng quan sát dòng người hối hả ngược xuôi trên phố. Chiều thứ Bảy của một ngày tháng Ba xuân tàn chưa hết - dường như xuân còn vương vấn chưa muốn nhường chỗ cho mùa hạ nóng bức đang chờ đợi. Bá Lâm vẫn thanh thản như bao chàng trai độc thân khác, mà có khi còn thanh thản hơn vì Bá Lâm không có thói quen tụ tập bè bạn. Ở tuổi này, bạn bè hầu hết đều đã yên bề gia thất, như Hoàng Phong - dù cuộc sống vợ chồng của cậu ấy không hoàn toàn êm ấm, hoặc cũng đã có một mối tình nồng đậm đủ để cùng nhau hứa hẹn chuyện dài lâu.

Không phải Bá Lâm không có cơ hội gặp gỡ người khác. Chỉ là, Bá Lâm không tìm được chút hứng thú nào trong những buổi gặp gỡ mà một vài người bạn đã cố tình sắp đặt. Hay những cuộc hẹn vì công việc, không ít cô gái bị “đốn ngã” trước phong độ của Bá Lâm. Và, cả những cô gái xinh đẹp, tao nhã được gia đình sắp xếp cho gặp mặt, Bá Lâm cũng không chút lay động. Cũng nhiều lần, Bá Lâm tự hỏi mình đang chờ đợi điều gì? Vì lý do gì mà luôn từ chối cơ hội ghép đôi với một đối tượng mới?

Có chăng, những cô gái đến sau, không ai đủ sức khiến trái tim vốn rất bình lặng của Bá Lâm chệch đi một nhịp? Hay, Bá Lâm thật sự chưa quên được Trần Kha? Không hẳn, dù đến tận bây giờ Bá Lâm chưa từng phủ nhận rằng, sự quan tâm dành cho Trần Kha vẫn chưa hề với bớt, dẫu chỉ với tư cách một người anh; thì Bá Lâm vẫn biết, hiện tại, với Trần Kha, anh chỉ là một người anh, không hơn, không kém. Anh em hay

người yêu vốn cũng chỉ là danh xưng không còn ý nghĩa, khi việc được nhìn thấy nhau là thứ lớn nhất mà người đang cần nhắm vào.

Có chẳng, Bá Lâm vẫn đang chờ đợi một người con gái có thể khiến bản thân rung động ngay từ phút giây chạm mặt, như cái lần anh bị Trần Kha vô tình cướp mất hồn vía cách đây ngót nghét mười năm. Có nhiều người cho rằng, cuộc đời không có thứ gọi là “tình yêu sét đánh”, chỉ bởi họ chưa từng nhìn thấy được một người mà ngay giây đầu tiên đã biết, người kia sinh ra là để mình yêu thương... Bá Lâm bật cười, tự gõ gõ vào đầu như cách anh vẫn làm mỗi khi nảy ra một ý nghĩ gì đó ngớ ngẩn.

“Tiệm cà phê Mèo” - dòng chữ trên tấm bảng chỉ đường hình mũi tên bằng gỗ được thiết kế nham nhở một cách có chủ ý, gắn trên chiếc cột cũng bằng gỗ bên lề đường, hướng về phía con hẻm vắng khiến Bá Lâm thoáng ngập ngừng muốn dừng xe lại. Cả tuần phải uống cà phê “công nghiệp” - tên gọi món cà phê hòa tan rất được ưa chuộng nơi công sở - Bá Lâm thêm một tách cà phê truyền thống cùng một ấm trà nóng rồi tận hưởng không gian nhẹ nhàng, thư thái của quán cà phê Mèo quá. Bá Lâm lập tức cho xe dừng lại, tấp vào lề, rồi bất chợt, Bá Lâm do dự bởi suy nghĩ, anh sẽ có cả ngày Chủ nhật để đến đây thay vì ghé vào vội vã như thế này, một kiểu tận hưởng không trọn vẹn.

*

Cẩn thận tắt hết đèn điện, xoay tấm bảng có hình con mèo đen lại phía có chữ “Close”, Tử Du khóa cửa tiệm, lững thững ra về. Hôm nay, Tử Du muốn đóng cửa sớm. Cuối tuần, khách sẽ đông hơn bình thường, nhưng Tử Du cảm thấy nên cho “Mèo” nghỉ ngơi một hôm. Nhìn xuống đôi giày thể thao phối với cùng chiếc quần bò và áo thun sáng nay, Tử Du lóe lên một ý tưởng khá điên rồ, cô muốn đi bộ về, tranh thủ vận động như một cách giảm cân. Sau Tết, Tử Du có dấu hiệu tăng cân rõ rệt.

Vừa đi vừa nhìn những ngôi nhà thưa thớt đã lên đèn với mâm cơm ấm cúng quây quần, Tử Du khựng lại, rồi dừng hẳn khi thoáng thấy một người con gái với mái tóc cắt tém trong bộ đồ bụi bặm xuất hiện ngay đầu hẻm. Cô ta bước ra khỏi ô tô, dường như có ý định vào hẻm, và chắc hẳn điểm dừng chân sẽ là tiệm cà phê của Tử Du.

Là Lưu Giang! Tử Du thầm thở dài, bất giác đưa tay lên nhìn đồng hồ, nghĩ thầm - “Tuần nào cũng ám mình, đều đặn như được lập trình sẵn, không sai một phút nào!”. Hình như đã trông thấy Tử Du, Lưu Giang bèn đứng lại, tựa vào cửa xe, tay khoanh trước ngực, điệu bộ vừa lảng tử lại vừa có nét gì đó rất ngẫu, rất bụi bặm, vẻ bình thản chờ đợi Tử Du bước về phía mình. Tử Du thở hắt ra, cảm giác mệt mỏi ập đến. Tử Du muốn tận hưởng cuối tuần một mình, bình yên và không bị ai quấy rầy. Lưu Giang xuất hiện ở đây, Tử Du phải làm sao với cô ta đây? Lờ hẩn đi như mọi khi cũng được, nhưng cô ta sẽ không chịu để yên cho Tử Du. Bởi, xuất hiện giờ này là chắc chắn Lưu Giang đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, rồi cô ta sẽ đi theo đến tận nhà, rồi sẽ lại làm nhiều trò phiền nhiễu nữa.

Bước chân Tử Du trở nên nặng nề hơn khi biết mình đang dần đi về phía mệt mỏi mà lại không cách nào thoái lui. Điều buồn cười là có rất nhiều người chẳng bao giờ chịu tin, hoặc chẳng bao giờ chịu chấp nhận, trong mắt người khác họ được đặt tên là “nguồn cơn của mọi mệt mỏi”. Trong đầu Tử Du lúc này đang phải suy tính trăm phương nghìn kế để không phải đối mặt với người con gái mà cô cho rằng “chỉ” nhất trong tất cả những người đã và đang theo đuổi cô. Rồi Tử Du tuyệt vọng nhận ra mình đã sử dụng hết những cách mà bản thân cảm thấy hiệu quả nhất, mà, cách nào cũng vô hiệu với Lưu Giang. Mãi suy nghĩ, Tử Du không nhận ra mình đã ra đến đầu ngõ, thứ duy nhất ập vào mắt Tử Du lúc này là chiếc ô tô màu bạc sang trọng đậu ngay đầu hẻm. Hình như là xe của Bá Lâm! Anh làm gì ở đây vào giờ này nhỉ? Hay Bá Lâm định ghé quán? Nhưng mặc kệ, lý do gì không quan trọng, quan trọng là anh đã xuất hiện ngay tại đây, đúng vào lúc này, thì phải cứu Tử Du trước đã. Nghĩ vậy, Tử Du vờ như không nhìn thấy Lưu Giang, cô guồng chân, rảo bước nhanh hơn về phía Bá Lâm.

Bá Lâm vừa định bước ra khỏi xe thì Tử Du bất thành linh xuất hiện, thần sắc có chút khác lạ.

- Anh đợi em có lâu không? Mình đi ăn đi anh, em đói quá! - Tử Du nói to với giọng nũng nịu khác thường.

Bá Lâm dơ ra trong giây lát, rồi phóng nhanh tầm mắt về trước, thoáng thấy một cô gái đứng cách Tử Du một quãng không xa, đang chăm chú nhìn họ, anh lập tức hiểu ra. Bá Lâm vòng sang bên kia, mở cửa xe cho Tử Du, cất giọng ngọt ngào không kém.

- Em muốn ăn gì?

Bá Lâm ngồi vào ghế tài xế, đề máy. Chiếc xe nổ máy, phóng đi, bỏ lại Lưu Giang phía sau với trạng thái ngơ ngác rồi dần chuyển sang hậm hực, tức tối.

*

Bá Lâm bật cười sảng khoái khi nghe Tử Du kể về những rắc rối cô gặp với cô gái lúc này.

- Nếu lúc này không gặp anh thì em làm sao?

- Thì chịu trận thôi! Chứ em biết làm sao giờ! - Tử Du mặt mày ỉu xiu.

- Em đào hoa thiệt! Trăm người sẵn đón, chẳng bù cho anh. - Bá Lâm nửa đùa nửa thật.

- Ôi, có sướng gì đâu! Khổ muốn chết à! Bữa trước còn mém làm Kha với bồ nó giận nhau!

- Kha với người yêu giận nhau à? - Bá Lâm không giấu vẻ lo lắng khi nhắc đến Trần Kha như thường lệ.

- Thì cũng tại cứu em giống như anh hồi nãy đó! Mà anh có định đi ăn không vậy? Em đói rồi!

Tử Du đề nghị rất tự nhiên, thoải mái, hoàn toàn không tỏ ra ngại ngùng, đó cũng là điều khiến Bá Lâm luôn cảm thấy dễ chịu khi ở cùng cô.

*

Bá Lâm đề nghị Tử Du đi dạo sau bữa tối. Hình như đây là lần đầu tiên hai người đi ăn tối cùng nhau. Từ sau khi anh và Trần Kha chính thức chia tay, Bá Lâm ít đến quán Tử Du hẳn. Vậy mà khi anh quay trở lại, Tử Du vẫn niềm nở đón anh bằng một thái độ tự nhiên, thân thiện, hết như những lần Bá Lâm trở về sau mỗi chuyến công tác dài ngày trước đây; thậm chí Tử Du không một lần dò hỏi về chuyện tình cảm của anh và Trần Kha, cũng như chưa từng một lần tỏ ra thương hại Bá Lâm. Bá Lâm quý Tử Du ở nhiều điểm, nhưng quý nhất vẫn là ở sự tinh tế, dù trong cử chỉ hay lời nói. Thảo nào cô được cả đàn ông và phụ nữ sẵn đón, thậm chí có người ôm mối thương lòng nhiều năm trời vẫn không nở buông tay.

Thời điểm bắt đầu chuyển giao từ xuân sang hạ, thời tiết khá mát mẻ, không còn cái se lạnh nhưng cũng chưa kịp bước vào giai đoạn nóng bức. Ánh đèn vàng xiêu xiêu đổ cùng gió, quện khéo léo vào bóng đêm, tạo thành những quang cảnh ảo diệu, lả lướt đậu trên vai, trên tóc hai dáng người đang chậm chậm bước bên nhau như đôi tình nhân trẻ - chút hồ hởi và nhiều e dè. Bá Lâm khẽ quay sang Tử Du, phát hiện ra cô khá xinh xắn dù là trong trang phục tao nhã, đầm thắm hay trong bộ đồ thể thao năng động như thế này.

- Mà sao hôm nay em đóng cửa quán sớm vậy?

- Em cho mấy đứa nghỉ xả hơi một bữa!

- Anh định ghé quán em đó chứ. Sao anh đến quán em nhiều mà vẫn chưa gặp người yêu Kha lần nào nhỉ?

- Bá Lâm thắc mắc.

- Con bé dạo này ít ghé chỗ em, chắc bận.

- Ủ!

- Anh vẫn quan tâm đến Kha nhỉ? Không định lấy vợ à? - Tử Du hỏi vui nhưng chân tình.

- Anh... chắc chưa gặp được đối tượng. - Bá Lâm cười xòa. - Còn em, sao vẫn cứ một mình vậy? Định đẩy giá lên bao nhiêu?

- Ý anh là với mấy người vây quanh em hả? Thật lòng, em không có cảm giác an toàn với mấy người đó.

- Ủ, khi nào chấm được, muốn anh đi thương lượng giá cho!

Bá Lâm vẫn tiếp tục đùa khiến Tử Du bật cười khanh khách - đúng kiểu chẳng bao giờ cần phải giữ ý tứ với người đã đủ hiểu về mình. Tử Du không ngờ một người luôn có vẻ ngoài nghiêm túc, điềm đạm như Bá Lâm cũng có những lúc biết đùa như thế.

*

Vừa nhắc hôm trước, hôm sau đã thấy Miên Tú xuất hiện ở tiệm, một mình, thần sắc có vẻ không tốt lắm. Chắc hai đứa này lại có chuyện gì đây! Là bạn của Trần Kha từ thời còn đi học, Tử Du cũng nghiễm nhiên trở thành quân sư, rồi cầu nối cho Trần Kha với các mối tình dài ngắn khác nhau. Tử Du nhìn Miên Tú cười.

- Em! Uống gì? Hôm nay về sớm vậy? Kha đâu?

- Cho em sữa nóng đi chị! Kha đi gặp khách rồi, chị.

- Không uống trà hả? - Tử Du ngạc nhiên.

- Đạo này em hơi khó ngủ!

Tử Du gọi nhân viên pha đồ uống cho Miên Tú rồi ngồi xuống cạnh cô, im lặng quan sát một hồi lâu, sẵn sàng chờ đợi Miên Tú mở lòng bộc bạch, như cái cách cô vẫn làm - nhẹ nhàng, lắng sâu. Miên Tú cất giọng buồn buồn.

- Chị nhớ lần em nói, em không chịu được đàn ông không?

- Ủ, nhớ! - Tử Du tiếp tục chờ đợi.

- Lúc đó, chị nói, em đồng tính... - Miên Tú tiếp tục sau tiếng thở dài cố nén.

- Rồi sao? Không phải hả? - Tử Du có chút hốt hoảng.

- Em không biết nữa! Em... biết em yêu Kha, thật sự rất yêu! Nhưng... em không thể... - Miên Tú không biết phải diễn tả thế nào cho phải, dẫu giữa cô và Tử Du, từ lâu đã không còn điều gì để ngại ngùng nữa.

- Sao? - Tử Du nhỏ giọng nhưng ngữ điệu có phần dồn dập hơn, vẻ chừng thật sự lo lắng. - Không thể cái gì?

- Em... tụi em đã... thử gần gũi, nhưng... em vẫn không chịu được...! - Miên Tú cúi mặt, không đủ sức tự thừa nhận điều mình vừa nói.

- Sao? Em không chịu được? - Tử Du há hốc miệng. - Ý em là em sợ, hay em không muốn, hay em đau... Hay Kha nó làm gì em...?

Miên Tú mở to đôi mắt long lanh đang ầng ậng nước, nhìn Tử Du như đoán được điều mình sắp nghe. Cô tiếp.

- Không! Không phải tại Kha! Là tại em!

- Em... bị lạnh cảm hả? - Tử Du nuốt nước bọt khó khăn khi phải nói ra những từ này.

- Không phải mà!... Em không biết nói sao nữa... - Chỉ vậy thôi, và Miên Tú òa khóc.

Tử Du thật sự hốt hoảng, luống cuống vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Miên Tú - lúc này đang rung lên vì thổn thức. Miên Tú cảm thấy vô cùng hoang mang mặc dù cô đã sớm nghi ngờ, tìm hiểu và chuẩn bị tinh thần từ sau “sự cố” gần gũi người yêu trước đó. Nhưng mỗi lời Tử Du nói ra, mỗi kiến thức Tử Du chia sẻ lại thêm một lần nữa làm cô kinh ngạc về chính bản thân mình. Nếu lần trước, sau nỗi ngạc nhiên là trạng thái hoan hỉ với niềm hy vọng sẽ được ở bên Trần Kha, thì lần này, bản thân cô không thể chấp nhận nỗi sự thật có khả năng đẩy cô rời xa người mà cô yêu thương nhất. Sao Miên Tú không thể là một con người bình thường như bao người khác? Làm sao cô có thể tự tin kề cận, vun đắp hạnh phúc cho Trần Kha cả đời chứ? Cô đã bắt chấp tất cả để đến với Trần Kha, nhưng điều đó còn ý nghĩa gì nữa không? Nỗi buồn càng lúc càng trào dâng, bật thành tiếng nấc. Miên Tú nức nở trên vai Tử Du. Không dừng, Tử Du cũng cảm thấy cổ họng nghẹn lại, cô thấy đau lòng thay cho cô gái mỏng manh, bé nhỏ này, và cả cho đứa bạn luôn lặn lội trong chuyện tình duyên của mình nữa. Vừa vỗ về Miên Tú, Tử Du vừa rút điện thoại, soạn một tin nhắn và gửi đi: “Miên Tú đang ở chỗ tao. Xong việc ghé đón, nó đang không ổn!”... Bờ vai đủ vững cho một người là đủ cho một đoạn đường dài với tất cả mọi cảm xúc; đôi khi, chúng ta phải đành chấp nhận, mình chỉ là một bờ vai tạm mà thôi!

*

Từ hôm bất ngờ xuất hiện ở tiệm cà phê của Tử Du và gặp lại Trần Kha, Duyệt Quân vẫn miệt mài thu thập tin tức về Trần Kha, cũng như không ngừng suy nghĩ, tìm mọi cách để tiếp cận người con gái từng yêu cô say đắm. Hai năm cô xa nhà, Trần Kha dường như vẫn sống rất tốt, công việc ổn định hơn và có vẻ đã quên hẳn cô, bằng chứng là Trần Kha đã hạnh phúc bên người yêu mới. Duyệt Quân cười chua xót khi nghĩ đến hai năm cô lẻ loi đất khách quê người, mỗi phút giây trôi qua đều đọng đầy thương nhớ, và từng ngày từng giờ cố gắng cho cái tương lai xán lạn mà cô luôn hy vọng sẽ có Trần Kha cùng hiện diện.

Duyệt Quân đã sai khi quá tự tin về vị trí của mình trong lòng Trần Kha. Cô không tin, cô không cam tâm trước những gì đang diễn ra! Trần Kha của cô, Trần Kha mà ngày cô đi đã suy sụp tột cùng và dùng mọi cách níu kéo đó, không thể nào chỉ trong vòng hai năm đã dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy được. Cả người con gái có gương mặt lúc nào cũng nhợt nhạt, tái xanh như luôn sợ hãi kia, sao có thể chinh phục được trái tim Trần Kha chứ?! Cô đã cố gắng biết bao nhiêu, đã từ chối không ít cơ hội tốt để quay trở về, chỉ vì Trần Kha. Không, cô nhất định không thể mất Trần Kha!

*

Trần Kha vừa về lại văn phòng sau hai tiếng ra ngoài gặp khách hàng thì đã nghe tiếng xầm xì to nhỏ của các đồng nghiệp nữ.

- Về rồi, công nhận đào hoa thiệt, yêu cầu đích danh luôn đó! - Giọng của một người phụ nữ tầm ngoài ba mươi đang bươi móc đời tư của ai đó như thường lệ.

- Ủa, có người yêu rồi mà còn... - Một giọng khác tiếp lời.

- Có người yêu thì sao?! Mà, khẩu vị cũng đa dạng quá ha?!

Trần Kha lặng lẽ rót nước vào bình. Dù không thực sự hiểu, cô vẫn biết những lời đó hướng vào mình, nhưng cô bỏ ngoài tai như cái cách cô vẫn thờ ơ trước chuyện thị phi ở nơi công sở mỗi ngày. Ngang qua bàn Nhã Nhu, có tiếng gọi giật lại.

- Dạ, chị ơi, có khách đang đợi chị!

Trần Kha không trả lời mà nhướng mày như muốn Nhã Nhu nói rõ hơn.

- Dạ, hồ sơ đây, chị! - Nhã Nhu rút tập hồ sơ đưa cho Trần Kha và nói nhanh. - Khách muốn tư vấn về việc mở cửa hàng kinh doanh túi xách. Yêu cầu chị trực tiếp tư vấn!

Trần Kha vừa đón lấy tập hồ sơ trên tay Nhã Nhu vừa thắc mắc trong lòng. Ai vậy nhỉ? Nếu quen thì sao lại không liên lạc trước? Còn người lạ, lẽ nào cô nổi tiếng đến thế? Theo thói quen, cô lật mở hồ sơ, đập vào mắt là cái tên Tân Duyệt Quân làm cô nhất thời bối rối. Người yêu cũ là cụm từ tạo ra nhiều cảm xúc, nhất là khi, họ từng chia tay mà lý do không phải vì hết yêu nhau!

Cửa mở! Duyệt Quân đang ngồi trên ghế của Trần Kha, tay quẹt qua lại trên mặt bàn, mắt chăm chú nhìn vào khung ảnh Miên Tú được đặt ngay ngắn trên bàn làm việc.

*

- Nhã Nhu, em liên hệ với Duyệt Quân, hẹn lịch giúp chị!

Năm phút sau...

- Dạ, chị ấy hẹn đầu giờ chiều mai, tại công ty mình ạ!

Trần Kha gõ gõ ngón tay xuống bàn, trong vài giây ngắn ngủi, chợt nhớ đến lời đàm tiếu của các đồng nghiệp hôm trước. Cô liền yêu cầu Nhã Nhu tìm cho mình một quán nước yên tĩnh gần khu vực này rồi nhập địa chỉ vào phần soạn tin nhắn trên điện thoại, gửi cho Duyệt Quân.

Quán cà phê, hai giờ chiều khá vắng vẻ. Từ khi Tử Du mở tiệm cà phê, Trần Kha gần như không hề đến một quán nào khác, trừ những lần cực kỳ hiếm hoi bị động trong cuộc hẹn. Sau khi gọi một ly cà phê đá, Trần Kha tranh thủ mở laptop, hoàn thiện nốt bộ hồ sơ đang dang dở trong khi chờ đợi.

Hai giờ ba mươi phút, Trần Kha ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ và ngạc nhiên khi vẫn không thấy bóng dáng Duyệt Quân đâu. Trần Kha có chút bồn chồn bởi cô biết Duyệt Quân không bao giờ trễ hẹn vô cớ, dù chỉ

là những cuộc hẹn hò bình thường chứ nói gì là công việc. Trần Kha lục lại số điện thoại, chần chừ một lát, cô bấm số, gọi.

Đầu dây bên kia, một giọng nói mệt nhọc, đứt quãng vang lên.

- Kha ơi, em... đau... quá!

Tút... tut... tut...

Trần Kha lo lắng thật sự. Cô vội bấm gọi lại, hỏi dồn.

- Alô, Duyệt Quân?! Có chuyện gì vậy? Em đang ở đâu?

- Em... đang ở... nhà!...

Trần Kha tức tốc lái xe đến nhà Duyệt Quân, trong lòng dấy lên một nỗi cồn cào rất lạ. Còn nợ còn duyên là còn đau vì nhau, đâu có thể, người ấy chẳng còn là gì của mình cả! Cố gắng lái xe thật nhanh, cặp mày chau rít lại, rõ ràng Trần Kha đang rất căng thẳng.

Cổng khép hờ, cửa không khóa, giàn hoa tím vẫn trĩu bông rực rỡ như ngày Trần Kha còn hay lui tới nơi đây. Cửa mở, Trần Kha đi nhanh vào nhà, lướt qua phòng khách, rồi nhà bếp, vẫn không có ai. Trần Kha lại mở điện thoại và gọi. Tiếng chuông phát ra từ gian phòng ngủ phía trong. Cô đi nhanh vào đó thì thấy Duyệt Quân đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, tấm chăn mỏng đắp hờ ngang bụng, đáng vẻ tiều tụy.

- Em sao vậy?! - Vừa nói cô vừa đưa tay lên trán Duyệt Quân kiểm tra.

Duyệt Quân lúc này đã mở mắt, giọng nói có phần tỉnh táo, dù vẫn còn thều thào.

- Em đau quá!

- Để Kha đưa em đi bệnh viện!

- Thôi, em đỡ nhiều rồi, chắc là đau bao tử thôi. - Duyệt Quân lắc đầu nguầy nguậy, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

- Vẫn phải đi khám! - Trần Kha nghiêm giọng.

Duyệt Quân kiên quyết từ chối với lý do cô đã thấy khá hơn nhiều và muốn ở nhà nghỉ ngơi, nếu vẫn không khỏi thì mới đến bệnh viện. Trần Kha hiểu tính Duyệt Quân nên không ép nữa, cô vào bếp rót cho Duyệt Quân một ly nước ấm. Gian bếp vẫn gọn gàng, ngăn nắp và dường như không có gì thay đổi, dù đã lâu Trần Kha không đến đây. Trên bàn, cặp ly in hình cô và Duyệt Quân đang tươi cười bên nhau - món quà cô tặng Duyệt Quân ngày sinh nhật - sạch sẽ và nằm ngay ngắn như vẫn được Duyệt Quân sử dụng hằng ngày, và, vẫn là hai chiếc, như trước đây. Lòng Trần Kha thoáng chút bồi hồi trước không gian vốn đầy ắp kỷ niệm vui buồn của họ. Cô cầm lấy chiếc ly, ngắm nghía hai gương mặt tươi cười hạnh phúc trên đó, cảm thấy lòng dịu lại.

Ngày xưa đẹp quá! Nhưng dấu ngày xưa ấy, có đẹp đẽ đến đâu, cuối cùng cũng dẫn đến một kết thúc lặng im, vụn vỡ. Khi quay lại phòng, Trần Kha thấy Duyệt Quân đang đứng, một tay vịn tủ, một tay với lấy thuốc trên kệ tủ cao. Lúc này Trần Kha mới để ý đến bộ đồ ngủ mỏng tang màu đỏ Duyệt Quân đang mặc trên người. Khi cố gắng lấy thuốc, cô còn vô tình để lộ phần ngực đầy đà và làn da trắng nõn dưới cánh tay. Trần Kha vừa quay mặt đi vừa đặt ly nước xuống bàn, cùng lúc Duyệt Quân ngã vào người cô - hành động thật sự quen thuộc đến độ mọi thứ như vẫn cứ diễn ra giữa cả hai người suốt chừng ấy thời gian, chưa bao giờ bị gián đoạn. Trần Kha lúng túng với vài giây khựng lại của mình, khi cơ thể tiếp xúc với một hơi ấm và mùi hương đã từng rất quen thuộc, rồi vội đỡ Duyệt Quân lại giường. Cô muốn tự mình vượt qua được sự bối rối này, trước một người mà cô đã từng xem là cả bầu trời của mình; thế nên Trần Kha rời ngay khỏi Duyệt Quân, toan đứng lên lấy nước. Duyệt Quân chồm người dậy, nắm vội lấy tay Trần Kha, nói nhanh, giọng thật sự khẩn thiết và da diết lắm.

- Ở lại với em đi!

Duyệt Quân nhìn sâu vào mắt Trần Kha bằng cái nhìn van nài, thống thiết, chất chứa bao nhớ nhung, hờn tủi suốt thời gian qua. Thấy Trần Kha còn lưỡng lự, cô tiếp.

- Kha đi rồi, lẽ... em đau nữa, thì biết làm sao?!

Lời nói nhẹ nhàng, nũng nịu rót vào tai Trần Kha khiến cô nhất thời bối rối hơn. Trần Kha nhất quyết quay đi. Không! Đừng để mình dao động trước ánh mắt ấy! Đừng để mình phải nghĩ đến thứ không nên nghĩ, vì đây không còn là câu chuyện chỉ của hai người nữa rồi; còn Miên Tú - Trần Kha nhắc nhở mình về cô gái đang ở cạnh bên, đang yêu thương và cùng nhau nhìn về một hướng. Đây là một sự phản bội, và Trần Kha nhất định không để mình bị nhấn chìm vào vũng cảm xúc xưa cũ, dẫu nó có đẹp đẽ và ngọt ngào đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể đúng đắn cho chính tình yêu của cô lúc này!

Trần Kha bình thần trở lại, cho Duyệt Quân uống thuốc, sau đó ngồi lại cạnh cô trên chiếc giường gỗ màu trắng quen thuộc - sự quen thuộc khiến Trần Kha cảm thấy khó xử, gượng gạo và thậm chí có phần ngột ngạt, không phải bởi trong không gian nhỏ hẹp của phòng ngủ này đâu; mà bởi cô đang đối diện với người con gái mình từng yêu, cũng là người từng nhất quyết ruồng bỏ cô để theo đuổi ước mơ. Đã hơn bốn giờ, ráng chiều hắt qua cửa sổ, hòa với màu hồng nhạt của rèm cửa, tạo nên thứ ánh sáng lung linh, ảo diệu theo kiểu rất đổi gọi tình.

- Hai năm qua, lúc nào em cũng nhớ Kha!

Duyệt Quân lên tiếng như muốn xua tan không khí im lặng ngọt ngào này, nhưng đối với Trần Kha, từng lời nói đó càng làm cô cảm thấy khó thở hơn. Cô từ lâu đã không còn muốn nghĩ đến phần ký ức u buồn, ảm đạm đó. Nhớ mong ư? Thật sao? Nếu thật thì cách thể hiện nỗi nhớ mong ấy quá khó chấp nhận - ít nhất là với Trần Kha - vì nó được gói trong chuỗi im lặng, thờ ơ, lạnh lùng và rồi mất hẳn tin tức về nhau. Ôi, nỗi nhớ của con người cũng nhiều màu sắc, nhiều hình thù quá! Đến mức chừng ấy thời gian, Trần Kha đã có thể nhiều lần với tay ra, chụp lấy, vo tròn những đón đau mang tên nhớ mong mà Duyệt Quân vừa nói với cô. Những cuộn tròn cảm xúc luôn là một mớ rối rắm, không đầu lẩn. Và lúc này đây, người bên kia đang chìa ra một đầu mối, rồi bảo cô hãy tìm cách tháo gỡ. Trần Kha muốn bật cười thành tiếng và hỏi, có hiểu cô đang nghĩ gì và cảm thấy gì hay không?

Nhưng thôi, tất cả mọi thứ đã từng được giải quyết bằng lặng im, thế thì hôm nay, sao lại không lặng im thêm một lần nữa nhỉ? Trần Kha biết, cô nên đứng lên và ra về. Thế nhưng, Duyệt Quân lại thừa thông minh để hiểu điều gì sẽ diễn ra sau đây; cô khẽ chồm người về phía trước thêm chút nữa, để bàn tay mình ơ hờ chạm nhẹ vào đùi rồi sượt lên hông của Trần Kha - vẻ như vô tình mà thật sự kích thích lắm, nhất là với cái nhìn đồng đưa mời gọi.

- Sao Kha cắt liên lạc với em? Bao nhiêu email em gửi, Kha không nhận được sao?

- Ừm... - Trần Kha khẽ háng giọng. - Tụi mình chia tay rồi, Kha nghĩ không nên liên lạc thì tốt hơn.

- Kha tuyệt tình với em vậy sao? - Duyệt Quân giả giọng trách móc dỗi hờn, thứ vũ khí hữu hiệu cô vẫn hay dùng ngày cả hai còn bên nhau.

- Em làm được những điều em muốn chưa? - Trần Kha cố lảng tránh bằng cách dẫn câu chuyện sang hướng khác.

- Không có Kha, ước mơ đâu còn ý nghĩa gì nữa!

Một giọt nước mắt tràn ngọt ra khóe mi, lăn đều qua gò má hơi chéch cao đầy kiêu hãnh, rồi lại tuôn xuống nữa... nơi cổ áo đã trễ, phơi đầy đặn khuôn ngực nhỏ nhưng rắn rỏi, ngọt ngào. Cô nắm chặt lấy tay Trần Kha, đặt lên ngực mình, như muốn Trần Kha cảm nhận rõ hơn những thốn thức nơi lồng ngực đang phập phồng theo từng tiếng nấc của cô. Trần Kha nhất thời bất động, lúng túng - chẳng biết vì sự nức nở của Duyệt Quân, hay vì xúc giác đang lôi cô thảng về miền ký ức rất cũ, ngày gờ ngực này hoàn toàn thuộc về riêng cô. Cô không biết nói gì, nhất là khi lòng rộn lên kiểu bồn chồn khó tả này. Trước đây, Duyệt Quân vốn cá tính, kiêu kỳ và mạnh mẽ. Suốt thời gian bên nhau, Trần Kha hiếm thấy cô khóc, cùng lắm cũng chỉ là lặng lẽ khóc rồi tự lau khô ngay; thế mà giờ đây, Duyệt Quân không khống chế nổi nước mắt nữa - thứ mà cô từng bảo là quá quý giá, đến mức nếu quy đổi thành vật chất thì phải đáng giá hơn cả kim cương. Có nhất thiết phải thế không, hả em? Trần Kha im lặng một hồi lâu, như cố chờ đến khi xúc cảm của Duyệt Quân lắng xuống.

- Bây giờ em về rồi, em muốn bên cạnh Kha, Kha có còn cần em không? - Duyệt Quân nói trong tiếng nấc.

- Kha xin lỗi, Kha có người yêu rồi! - Trần Kha dứt khoát.
- Em biết, là cô gái hôm nọ ở tiệm của Tử Du? Em không tin là Kha yêu cô ta! - Duyệt Quân vẫn ngoan cố.
- Chuyện của tụi mình đã kết thúc từ lâu rồi. Em đừng cố chấp như vậy nữa!
- Là em cố chấp! Là em ảo tưởng tương lai, nên nghỉ đi về thì tụi mình sẽ tốt đẹp! Là em si tình, nên từ những cái nhỏ nhất Kha sắp xếp trong căn nhà này mới còn y nguyên vậy đó! - Duyệt Quân nói một hơi dài không cần kiểm chế.

Trần Kha ngây người trước lời lẽ của Duyệt Quân - cô ấy nói đúng, tất cả mọi thứ đều y nguyên như cũ, chưa hề có một sự thay đổi nào, như mới ngày hôm qua thôi, tự tay Trần Kha sắp đặt mọi thứ ở cái nơi mà cả hai từng ước mơ là tổ ấm này. Duyệt Quân chống thẳng tay, chồm người tới, ghé tìm môi Trần Kha. Bất ngờ! Lúng túng! Trần Kha thật sự đã cố ngửa người ra một tí, cố tránh đi mùi hương và sự mềm mượt không thể lẫn vào đâu của đôi môi mà cô đã từng tận hưởng suốt một quãng thời gian quá dài. Nhưng sự bối rối không thể tránh khỏi khiến cú ngã người lúc này trông như một sự giả tạo; và rồi hoàn toàn không giá trị với vòng tay thôn mượt mà Duyệt Quân vòng qua cổ, ghì Trần Kha sát rịt về phía mình. Kháng cự ư? Trần Kha có phải là thánh đầu, khi cảm giác cái lưỡi đã từng thì thầm hàng triệu lời yêu thương vào tai cô năm nào, giờ ngọt ngào đưa tất cả sự ham muốn, sự mong nhớ và cả sự tổn thương vào trong cô... Giá mà, mọi thứ chỉ có thế, có lẽ Duyệt Quân đã đưa được Trần Kha quay trở về với cảm xúc cũ, tình yêu cũ, hoài niệm cũ... Nhưng không! Có lẽ, chính trong Duyệt Quân cũng có một mớ bòng bong cuộn tròn mang tên cảm xúc, để đến lúc hai khuôn miệng đã rít chặt vào nhau, thì mớ bòng bong ấy bung vỡ. Duyệt Quân đã không còn là mình nữa! Cấu rít, quờ quạng và thậm chí là thọc cuộn một cách thô bạo trong miệng Trần Kha, cố tìm lưỡi Trần Kha để thỏa mãn cơn ngạo mạn của chính mình - Trần Kha rồi cũng sẽ lại là của cô, cô tin thế! Nhưng, Trần Kha hôm nay khác rồi, đã không còn điên cuồng hay say mê theo những nụ hôn nồng nhiệt như thế. Cô thấy ngộp thở! Cô thấy bưng bít! Và, cô chỉ muốn thoát ra...

Nhưng khi Trần Kha vừa chụp mạnh hai tay vào cẳng tay Duyệt Quân, cố đẩy mình ra khỏi cảm giác cảm dỗ đầy tội lỗi ấy, thì ngay lập tức, Duyệt Quân nhanh tay tút hai dây của chiếc váy ngủ đầy khêu gợi. Chiếc váy mỏng trượt dài trên cơ thể nóng bỏng, lộ ra bộ ngực đầy đặn, gợi cảm và phần eo nhỏ nhắn. Cô nắm hai tay Trần Kha, đặt lên bầu ngực đang nhấp nhô theo hơi thở dồn dập, gấp gáp của mình.

- Em yêu Kha! Em muốn là của Kha! - Giọng nói lạc hẳn đi và hơi thở rất gấp.

Đã rất lâu rồi, Trần Kha không còn nghe thấy kiểu nói ấy - kiểu nói của cô gái bị xóa mờ lý trí bởi ham muốn thân xác rất đỗi tự nhiên đến từ những va chạm của yêu thương - nay nhất thời nghe lại, không tránh trong cô gợi lên những ký ức nồng đậm một thời với Duyệt Quân. Họ đã từng yêu nhau rất nhiều. Họ đã từng vì nhau rất nhiều. Họ đã từng vượt qua mọi rào cản để có thể đến bên nhau như hai nửa trùng khít. Và chuyện tình dục, đơn thuần là sự thăng hoa của hai trái tim đập cùng nhịp yêu thương. Duyệt Quân là cô gái sống hết mình, thế nên, cứ trước mỗi lần ân ái, cô đều có thể đưa Trần Kha đến tận đỉnh ham muốn chỉ bằng cách thở của mình - phả vào Trần Kha những xúc cảm mà chỉ khi hai cơ thể hòa quyện mới thấu trọn vẹn...

Tâm trí Trần Kha bị lớp sương mù ký ức phủ đầy, bên tai chỉ còn hơi thở dồn dập của Duyệt Quân và những lời nói tha thiết quá khứ không rời. Trời đã về chiều, ánh tà dương cũng không còn rõ rệt, căn phòng chìm trong màu mờ đục cuối ngày, tranh sáng tranh tối. Duyệt Quân hơi nhồm đậy, lần mở từng cúc áo trên chiếc sơ mi đã không còn thẳng thớm của Trần Kha, cùng lúc đặt lên môi Trần Kha một nụ hôn nồng cháy...

11. Chương 11: Hàn Gắn

Khi chiếc cúc áo thứ ba vừa được bàn tay Duyệt Quân vội vàng mở ra, Trần Kha bỗng như choàng tỉnh. Trần Kha thở mạnh - hành động như muốn kéo lý trí của mình trở về, vùng dậy, đẩy Duyệt Quân ra khiến

Duyệt Quân hệt hững, sững sờ. Sau vài giây nhanh chóng tự trấn tĩnh, Trần Kha cất giọng lạnh lùng đến nỗi Duyệt Quân cảm thấy xa cách vô cùng, đồng thời có chút sợ hãi.

- Em nghỉ ngơi đi! Hồ sơ của em, Kha sẽ giao cho trợ lý theo dõi!

Nói đoạn, cô đứng dậy, vừa chỉnh lại chiếc áo xộc xệch vừa đi nhanh ra khỏi nhà, bỏ lại Duyệt Quân tro trọi với tấm thân trần và một cõi lòng trống trải đến đáng thương. Cô nhìn theo, ánh mắt đầy tổn thương và căm phẫn. Trần Kha đã thay đổi đến vậy sao? Trần Kha có thể tỉnh táo dứt ra khỏi nụ hôn nồng cháy của cô sao? Duyệt Quân nắm chặt hai tay, nỗi uất ức làm cho gương mặt sắc sảo trở nên dữ tợn.

*

Trần Kha hạ cửa kính ô tô xuống cho gió lùa vào, vừa gửi xong tin nhắn cho Miên Tú báo là cô đã đến và đang đợi cách cửa hàng - nơi Miên Tú làm vài trăm mét thì điện thoại đổ chuông. Là số của Duyệt Quân! Trần Kha khẽ thở dài, uể oải bắt máy. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào, ấm áp mà Trần Kha từng cảm thấy rất dễ chịu mỗi khi nghe.

- Em mời Kha ăn tối được không?

- Kha đang đi đón người yêu, ở nhà cũng có sẵn cơm rồi! - Trần Kha nhẹ nhàng từ chối, cô hiểu tính Duyệt Quân, càng không muốn đôi co.

- Vậy tối mai? Em báo trước một ngày, chắc không đến mức không sắp xếp được chứ?! - Duyệt Quân vẫn không một chút nao núng trước lời từ chối thẳng thừng kia. - Coi như là em muốn cảm ơn trước về công việc của em.

- Kha nghĩ không cần thiết, chuyện công việc là trách nhiệm mà. Còn nếu em thật sự muốn mời Kha với tư cách như một người bạn, Kha sẽ dẫn người yêu đi cùng, tiện thể giới thiệu với em luôn?! - Trần Kha điềm tĩnh trả lời, giọng vẫn lạnh băng.

- Kha...! - Duyệt Quân tức giận cúp máy mà không đợi Trần Kha phản ứng gì thêm.

Trần Kha cho điện thoại vào túi, chống tay lên vô lăng, khẽ day day hai bên thái dương - đây là thói quen của cô mỗi khi đối diện với vấn đề nan giải khiến cô mệt mỏi. Miên Tú đã đến bên cửa ô tô tự lúc nào, và cũng đã vô tình nghe hết cuộc đối thoại của Trần Kha với Duyệt Quân. Trần Kha đã từ chối Duyệt Quân một cách thẳng thắn và lạnh lùng, bất kể giữa họ từng có một mối tình sâu đậm! Miên Tú ngập tràn hạnh phúc. Cô biết mình đã không đặt niềm tin sai chỗ, Trần Kha quả thật rất yêu thương và tôn trọng cô. Miên Tú bình thản mở cửa xe, vờ như vừa mới xuất hiện và chưa nghe thấy điều gì, dẫu vậy, khuôn mặt hiền dịu của cô vẫn tươi tắn hơn hẳn mọi ngày, khiến Trần Kha dù không biết lý do, cũng cảm thấy vui và nhẹ nhõm.

- Kha, tụi mình đi du lịch đi! - Miên Tú chia sẻ ý định vừa lóe lên trong đầu cô ít phút trước.

Trần Kha quay sang nhìn Miên Tú, hàng lông mày hơi nhướng lên cùng nụ cười thể hiện sự ngạc nhiên trước lời đề nghị bất ngờ này. Nhưng chỉ hai giây sau, cô nghiêm túc suy nghĩ và gật đầu ngay. Đúng là thời gian gần đây, cả cô và Miên Tú đều gặp nhiều chuyện khiến tâm trạng có chút bất ổn, cô nghĩ đi du lịch vài ngày, biết đâu sẽ giúp cả hai thả lỏng và bình tâm hơn.

- Em muốn đi đâu?

- Kha muốn đi đâu?

Cả hai đồng thanh hỏi rồi cùng phì cười vì sự hợp ý đó - điều mà Trần Kha vẫn hay dùng câu “tâm tâm tương ứng” để đáp lời Tử Du mỗi khi hai người phản ứng tương tự trước mặt Tử Du. Trần Kha hắng giọng, nén cười nói tiếp.

- Sao? Em muốn đi đâu nè?

- Em cũng muốn hỏi Kha mà, Kha nói trước đi!

- Kha hả? Đâu cũng được, đi với em là được rồi. - Trần Kha thật thà.

- Đi đâu ta? - Miên Tú dăm chiêu, mỗi lần suy nghĩ điều gì, cô thường đảo cặp mắt tròn xoe một vòng khiến đôi mắt to tròn được dịp long lanh hơn nữa. - Em muốn tới chỗ nào yên tĩnh, có núi có biển thì càng tốt!

- Kha biết rồi, Kha sẽ đưa em đi! - Trần Kha suy nghĩ một lát rồi nháy mắt cười tinh nghịch, điệu bộ đáng yêu khiến Miên Tú cảm thấy lòng nhẹ tênh.

*

Trần Kha dăm chiêu nhìn vào màn hình máy tính, nơi những thông tin về thân thế, gia cảnh của Miên Tú một lần nữa được gửi đến, mỗi lúc một đầy đủ hơn. Trong đầu cô, hàng loạt câu hỏi được đặt ra. Mất tích sao? Mất tích thì tại sao lại không có thông tin gì, sao truyền thông không hề lên tiếng trong khi gia thế như vậy? Lý do gì khiến Miên Tú phải bỏ trốn khỏi gia đình danh giá thế kia? Cha mẹ cô ấy liệu có đang tìm kiếm không? Mọi thông tin chỉ được cung cấp đến khoảng gần cuối năm ngoái, vừa khớp với thời điểm Trần Kha gặp Miên Tú. Trần Kha không ngờ người mình yêu lại có hoàn cảnh đặc biệt như vậy, thậm chí phức tạp đến mức của cô khi luôn tươi tắn xuất hiện trước mặt mình như cuộc đời chưa từng có biến cố.

Trần Kha âm thầm xâu chuỗi lại tất cả sự việc từ lúc gặp và yêu Miên Tú cho đến bây giờ, từ thái độ khó khăn khi nhận lời yêu, năm lần bảy lượt từ chối việc sống chung, không thích xuất hiện nơi công cộng hoặc chốn đông người, cho đến những nỗi sợ hãi quá mức khi bị bắt ngờ hoặc giật mình bởi những tiếng động mạnh, nét đượm buồn lúc nhắc về mẹ... tất cả những điều đó nói lên một điều rằng, cuộc sống của Miên Tú trước đây vốn không hề bình lặng. Trần Kha cảm thấy xót xa, cảm thấy mình có trách nhiệm phải bảo vệ, che chở cho Miên Tú, đặc biệt là đem đến cho cô nụ cười trọn vẹn trong phần đời còn lại.

*

Tháng Sáu, thời tiết đã oi bức hơn với những tia nắng chói chang và ánh mặt trời lúc nào cũng gay gắt chiếu xuống làm khô héo vạn vật. Nhưng với Miên Tú và Trần Kha lúc này, khi đang trốn cả thế giới để hòa mình vào thiên nhiên ở một nơi vắng vẻ vì bị cho là lỗi mốt so với thị hiếu du lịch của giới trẻ ngày nay, thì cả hai cảm thấy vô cùng mát mẻ và dễ chịu. Trước khi đi, Trần Kha đã cẩn thận chuyển hết công việc sang cho những đồng nghiệp khác và giao quyền cho Nhã Nhu xử lý, thay sim mới, chỉ cho một vài người thân thuộc như Tử Du, Bá Lâm biết số điện thoại mới của mình. Bởi, cô muốn dành toàn bộ thời gian nghỉ phép cho Miên Tú. Cô muốn có một chuyến đi thật sự trọn vẹn và ý nghĩa với người mình yêu.

Khí hậu ở đây mát mẻ hơn so với nắng nóng mùa hè; một ngày có thể trải qua gần như đầy đủ những khoảnh khắc của các mùa xuân, hạ, thu, đông. Đối với Miên Tú, một nơi không có khói bụi, tiếng ồn và những mối đe dọa rình rập đã là quá lý tưởng, giờ lại càng tuyệt vời hơn khi có Trần Kha cạnh bên. Ở một nơi không có lo toan và sợ hãi, cạnh bên một người đủ để cân bằng với cả thế giới - đó gọi là bình yên!

Cả thị trấn bé nhỏ được bao bọc bởi một khu rừng tự nhiên, tạo nên một khung cảnh vừa thơ mộng, huyền ảo, lại vừa hùng vĩ, u tịch. Cả hai đi bộ trên con đường bê tông nhỏ dẫn đến một ngôi nhà thờ cổ đang lặng yên say ngủ giữa làn sương mờ ảo buổi sớm mai. Trong màn sương dày đặc, ngôi nhà thờ với những phiến tường đá cổ kính, uy nghiêm, mờ ảo, tạo cảm giác cả hai đang lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh nào đó. Khoảng sân nhỏ trước nhà thờ rợp một màu trắng li ti được tạo bởi hoa bồ công anh đang khẽ đung đưa trong gió sớm - nhìn từ xa như một tấm thảm mềm mại uyển chuyển. Mặt trời vừa ló rạng đằng đông, những tia nắng tinh khôi yếu ớt xuyên qua lớp sương mù. Những đóa bồ công anh trắng lấp lánh trong nắng mai. Miên Tú và Trần Kha ngồi bệt xuống bãi cỏ, Trần Kha tiện tay mân mê một nhánh bồ công anh.

- Hoa này có ý nghĩa gì, ha em?

- Chắc nó hay mơ mộng, thích bay tới bay lui nhiều nơi! Bay nhiều mệt, rồi rụng tùm lum!

- Là bay rồi mới rụng, hay rụng rồi mới bay?

- Chắc là kiểu bị tưới tã rồi bay đi trốn á! - Miên Tú mơ màng nhìn xa xăm.

- Kha thấy em giống bồ công anh! - Trần Kha nheo mắt nhìn Miên Tú nói.

- Hả? Sao giống em? - Miên Tú ngạc nhiên hỏi.

- Kiểu là ốm yếu, mỏng manh quá! Nên phải được người ta chăm sóc! - Thật ra, Trần Kha rất muốn nói thêm rằng, “để đóa bồ công anh nguyên vẹn, cần phải nâng niu, trân trọng chứ không được thô bạo chiếm

giữ”, nhưng rồi nghĩ gì, lại thôi.

- Em thấy hông giống xíu nào hết! - Miên Tú trề môi.

- Giống mà! - Trần Kha mếu, bắt chước kiểu mếu quen thuộc của Miên Tú như cách Miên Tú vẫn hay làm mỗi khi muốn vờ vĩnh Trần Kha.

- Rồi! Rồi! Thì giống! - Miên Tú vừa cười, vừa hậm hực.

- Ồ! Vậy đi! Nếu em là bồ công anh, Kha sẽ là gió của em!

Miên Tú mỉm cười, tiếp tục thắc mắc.

- Sao nó có tên là bồ công anh ha?

- Thì người ta đặt vậy thôi, hợp thì đặt mà, em!

- Sao Kha lại tên Kha? - Miên Tú tiếp tục, lái câu chuyện sang hẳn một hướng khác.

- Thì... cũng được đặt. - Trần Kha bật cười. - Cũng hợp mà!

- Em không thấy hợp, cái tên Kha nghe nam tính quá, Kha dịu dàng vậy mà!

Trần Kha muốn vặn lại Miên Tú rằng, “sao biết Kha dịu dàng?”, vì thực tế, cho đến nay, cô chỉ dịu dàng với mỗi Miên Tú, nhưng cô lại cười và hỏi.

- Chứ em nghĩ tên gì thì hợp?

- Ừm... - Miên Tú làm bộ suy nghĩ ghê lắm, rồi nói nhanh với một nụ cười tinh quái. - Trần Thị Mộng Kha chẳng hạn!

Miên Tú bật cười rồi bỏ chạy trước con mắt tròn tròn kinh ngạc của Trần Kha. Trần Kha chống tay, nhấc gối, đứng dậy, đuổi theo Miên Tú lúc này đang vừa chạy vừa quay lại nhìn mình cười một cách láu cá. Cả hai đuổi nhau chạy vòng quanh bãi cỏ, tiếng cười trong trẻo phá tan không gian im ắng buổi sớm mai. Miên Tú chạy đến bờ tường bên hông nhà thờ thì dừng lại, chống một tay vào tường, thở dốc. Trần Kha nhanh chóng bắt kịp, ôm chầm lấy Miên Tú từ phía sau, chồm lên, kề môi lên gò má ửng hồng và ấm nóng của Miên Tú.

- Kha chạy nhanh quá! - Miên Tú đã bình ổn lại nhịp thở, vừa cười vừa nói.

- Cả đời này em cũng đừng mong thoát khỏi Kha! - Trần Kha đùa lại.

- Em thích được... bị bắt mà!

- Trời ơi! Được... bị là sao, cô nương?!! - Trần Kha cười lớn.

Miên Tú cười ngọt ngào, rồi quay hẳn người lại, vòng hai tay qua cổ Trần Kha, nhìn sâu vào mắt Trần Kha bằng ánh mắt có ý cười như một sự mãn nguyện, cảm động vì câu nói lúc nãy. Trần Kha chìm đắm trong ánh mắt trong veo như trời thu của Miên Tú, cô vừa áp sát người Miên Tú vào tường, vừa di chuyển một tay đỡ lấy phần lưng mảnh mai của người yêu, dịu dàng đặt một nụ hôn lên đôi môi xinh tươi căng mọng đang hé mở như chờ đợi kia. Trần Kha, dường như tiết chế hơn, dấu trong lòng vẫn đang cuộn trào những con sóng khao khát khi nghe rõ mùi hương từ Miên Tú - theo gió phả vào mặt mình - ở cự ly rất gần. Cô di chuyển môi thật chậm và nhẹ nhàng - hơn cả nụ hôn đầu vốn được cho là còn nhiều bối rối, thẹn thùng của họ. Đôi môi Trần Kha chạm rãi mơn trớn thật lâu như vuốt ve, như âu yếm, đồng thời như một sự thăm dò và chờ đợi sự đáp trả từ người yêu trước khi di chuyển đầu lưỡi vào sâu hơn nữa. Miên Tú - như mọi lần - nhanh chóng bị cuốn vào nụ hôn ngọt ngào, say đắm, mà lần này có vẻ như, cô hoàn toàn bị thu phục bởi sự dịu dàng của Trần Kha. Cô ngây ngất trong vòng tay mà cô biết luôn đủ vững chãi với mình, trong nụ hôn ngọt lịm - hơn bất cứ vị ngọt nào cô từng nếm qua, nhất là khi cả hai đang ở một không gian lãng đãng sương mù và nhạt nhòa những tia nắng sớm như thế này.

Một cơn gió thoảng qua, nền đá lạnh phía sau làm Miên Tú khẽ rùng mình. Trần Kha khựng lại. Một thoáng ngập ngừng, cô dừng hẳn, kéo Miên Tú vào lòng sau khi đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán người yêu. Miên Tú bất ngờ trước hành động của Trần Kha. Có chút hụt hẫng. Có chút băng khuâng. Lòng tự hỏi lẽ

nào mình không còn đủ hấp dẫn, hay vì những lần trước đã làm Trần Kha tụt hứng? Lúc này, Trần Kha đưa tay nhẹ vuốt tóc Miên Tú đang bay bay trong gió, đôi mắt nhắm hờ, lặp lại lời cảm thán trước đây.

- Kha nghiệm mùi tóc em rồi!

Miên Tú nhớ lại những lần gần gũi của họ gần đây, mơ hồ hiểu ra điều gì đó. Hóa ra, Trần Kha đang lo lắng cho cảm nhận của cô. Miên Tú rùng mình vì lạnh nhưng Trần Kha lại cho rằng cô không thoải mái - như những lần trước cô cũng có phản ứng rùng mình tương tự, nên Trần Kha, mới đột ngột ngừng lại. Cảm giác biết ơn, ầm ập lên lời trong cô khi thấy Trần Kha quan tâm đến từng hành động và cảm xúc dù nhỏ nhất của mình. Vùi mặt sâu vào bờ vai Trần Kha, Miên Tú khe khẽ nói: “Em thương Kha”... Khi từ “yêu” không đủ cho sự hàm ơn khi nhận đủ sự bao dung từ tình yêu của người khác, từ “thương” bỗng trở nên trọn vẹn đến lạ lùng!

Mặt trời dần lên cao, tuôn đổ vật nắng chan hòa xuống vạn vật, sưởi ấm hai trái tim đang hòa chung nhịp đập bên ngôi thánh đường cũ kỹ, lặng im...

*

- Ủa, mình đi đâu đây Kha?

- Đi biển! - Trần Kha cười bí hiểm.

- Đi biển? - Miên Tú không giấu vẻ ngạc nhiên. - Chỗ này có biển sao?

- Muốn thì có thôi em! Hơi xa, em chịu khó ngủ một giấc nha!

- Em thức với Kha cho đỡ buồn! - Miên Tú đáp nhanh như không cần suy nghĩ.

- Em thích biển không, bé? - Trần Kha gợi chuyện, nhân lúc đường vắng vẻ dời tay khỏi vô lăng, tìm tay Miên Tú.

- Có! Em sinh ra ở vùng biển mà!

- Quê em ở đâu? - Trần Kha buột miệng hỏi.

- Một vùng nông thôn xa xôi nào đó! - Miên Tú cố tránh nói về quê của mình, nên tìm một địa điểm bất chợt nghĩ ra trong đầu.

- Em có hay về quê không? - Trần Kha hiểu ý, cười nhẹ, rồi tiếp tục hỏi.

- Mấy năm trước em có về. Đợt đó, có nhóm họa sĩ người Hàn tới, làm gì á không biết nữa, vẽ đầy lên tường của mấy nhà trong xóm, giống như trong truyện cổ tích vậy. Đẹp lắm! - Giọng nói hào hứng và ánh mắt Miên Tú sáng hẳn lên khiến Trần Kha vừa thấy vui trong lòng vừa thử hình dung nơi Miên Tú đang nói tới.

Những câu chuyện phiêu du như đưa cả hai đến nơi nhanh hơn, hay vốn dĩ thời gian bên người mình yêu lúc nào cũng ngắn, chẳng mấy chốc, biển xanh cát trắng đã hiện ra trước mắt. Trần Kha nhanh chóng xuống xe, chu đáo cầm theo cây dù che nắng mặc dù trời đã về chiều. Hôm nay, Miên Tú mặc chiếc váy màu trắng với họa tiết đơn giản tôn lên đường cong mềm mại và làn da trắng ngần. Chiếc mũ rộng vành màu trắng và đôi kính mát thời trang biến Miên Tú trong khoảnh khắc trở thành một cô tiểu thư sành điệu, lộng lẫy, khác hẳn với Miên Tú giản dị quen thuộc thường ngày.

Cả hai nắm tay nhau đi bộ bên bờ biển vắng, từng cơn sóng vỗ vào bờ ầm ào như tiếng thở lúc mạnh bạo, lúc nhẹ nhàng của đại dương mênh mông. Bờ biển khá rộng và bằng phẳng, có lẽ nơi này không có khách du lịch nên có phần hoang sơ và trông rất sạch sẽ. Đây thực chất là một eo biển nhỏ nằm giữa hai phía đông và tây của một cảng biển, được che chắn bởi hai dãy núi hai bên nên tương đối kín gió. Miên Tú đã phải trầm trồ kinh ngạc vì một vùng biển đẹp như thế này lại chưa được đưa vào khai thác du lịch. Xa xa, trên bờ cát trắng, những căn nhà chòi của ngư dân thấp thoáng giữa rừng phi lao đang reo vi vu theo từng cơn gió nhẹ. Một vài ngư dân đang bắt đầu sửa soạn cho chuyến ra khơi đêm. Mặt trời đã khuất núi, nhưng bầu trời mùa hạ vẫn chưa tối hẳn mà còn giữ một màu xanh đục đục mà Trần Kha gọi tên là màu hoàng hôn. Miên Tú bảo biển nước mình hầu hết chỉ đón mặt trời mọc, nhưng biển quê cô có thể ngắm cả mặt trời lặn nữa. Cô không đi trên bờ mà bước hẳn xuống mép nước, hai chân thoải mái nghịch nước, gương mặt trở nên vui tươi, hồn nhiên như trẻ nhỏ đang rất an tâm đùa vui trong vòng an toàn của mình, không

chút vương bận lo âu hay vương một nét buồn rầu nào. Trần Kha say sưa ngắm nhìn Miên Tú, thầm nghĩ, thì ra cảm giác viên mãn nhất, là khi được nhìn người mình yêu thương được hạnh phúc, an yên. Miên Tú cất giọng.

- Sao Kha yêu em vậy?

- Thì yêu thôi, đâu có lý do gì đâu, em! - Trần Kha cười hiền khi nghe lại câu hỏi cũ, thầm nghĩ tại sao Miên Tú cứ bần khoản mãi điều này.

- Em không có gì để thu hút một người như Kha hết! - Miên Tú thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng bấy lâu.

- Có gì là có gì, em? - Trần Kha nhướn mày hỏi lại.

- Thì em không có địa vị, không có học thức, cũng chẳng có tài cán gì! - Miên Tú cười hiền.

Trần Kha dừng lại, quay hẳn người sang Miên Tú, nắm đôi bàn tay gầy gầy của cô, khẽ đưa lên hôn rồi trầm giọng, nói một cách chân thành.

- Kha không cần những thứ đó, không cần gì cả. Kha chỉ cần có em thôi!

Miên Tú cảm động trước lời bộc bạch chân tình của Trần Kha, cô bối rối đáp lại cùng với một nụ cười không thể mãi nguyện hơn.

- Em yêu Kha hoài luôn! Kha cũng vậy nha?!

*

Duyệt Quân nằm ườn trên chiếc giường êm ái, tay di di lên chiếc điện thoại đang nằm lẫn lóc tội nghiệp, chán nản vì đã liên tục nhấn tin “khủng bố” Trần Kha mà tuyệt nhiên không có một tin nào đáp trả. Bề ngoài cao ngạo cộng với ngoại hình xinh đẹp kiêu sa đã che lấp đi những góc khuất yếu mềm và dễ tổn thương của người con gái - với trái tim khát khao yêu thương nồng nhiệt như bao người - vốn được cho là đủ đầy may mắn ấy, để rồi chỉ phô ra vẻ chảnh chọe và hiếu chiến của cô. Chuông điện thoại reo, giai điệu vui tươi của bài hát “It girl” khiến tim cô rộn lên. Duyệt Quân mừng rỡ chớp lấy điện thoại, thầm hy vọng đó là Trần Kha. Nhưng không, đầu dây bên kia là giọng nói nhẹ nhàng, ầm ập từ mẹ.

- Tối nay đi dự tiệc với ba mẹ nha!

- Tiệc ở đâu, mẹ? - Cô uể oải trả lời.

- Tiệc quan trọng bên gia đình bạn ba! - Mẹ cô vẫn từ tốn.

- Không đi được không, mẹ? - Duyệt Quân nhăn nhó, cảm thấy ngao ngán khi nghĩ đến cảnh tiệc tùng đông đúc và những nụ cười giả tạo mà mình phải soạn ra.

- Người bạn này của ba sẽ giúp được cho công việc của con đó!

- Con biết rồi, vậy ba mẹ qua đón con đi!

*

Tiệc sinh nhật được tổ chức linh đình và xa xỉ hơn những gì Duyệt Quân tưởng tượng. Mấy năm xa nhà, cô đã quên mất không khí này. Gương mặt Duyệt Quân đã phải tươi tỉnh hơn theo lời nhắc nhở của ba mẹ. Buổi tiệc sang trọng, khách khứa toàn là những người có tầm ảnh hưởng trong giới kinh doanh. Ba mẹ cô đi khắp gian phòng được bài trí sang trọng, đẹp mắt, tay bắt mặt mừng chào hỏi những vị khách quen, Duyệt Quân phải miễn cưỡng lê theo sau. Đến đâu, cô cũng phải trưng ra một nụ cười tươi đáp lại lời khen ngợi từ bạn bè hay đối tác của ba mẹ. Quả thật, chỉ là chiếc váy ren đuôi cá đơn giản thôi nhưng khi được khoác lên người Duyệt Quân cũng đủ tôn lên vẻ lộng lẫy, quý phái của cô. Mẹ cô rất hào hứng khi giới thiệu cô con gái xinh đẹp, giỏi giang của mình.

Chủ tịch tập đoàn Hoàng Đình đang tiến về phía gia đình cô cùng một vài người khác, ra ý chào hỏi và cảm ơn bằng những lời khách sáo và trang trọng thái quá. Người đàn ông trẻ dong dong cao với gương mặt sáng, tuấn tú nhưng lạnh băng đứng bên cạnh có lẽ là con trai Chủ tịch - Duyệt Quân kín đáo quan sát. Nghe đâu Chủ tịch Hoàng Đình có một cậu con trai duy nhất, khá nổi trong giới doanh nhân, nay cô mới được

diện kiến, công nhận cũng bảnh bao đấy! Lại một tràng những lời khen ngợi từ phía người lớn, nào là giống ba nên vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi; nào là còn trẻ đã gây tiếng vang trong giới; có con trai thừa kế thế như thế này, Chủ tịch quả là có phúc lớn...

- Ủa, hôm nay hình như không thấy con dâu của Chủ tịch? - Một người khách tỏ ý quan tâm.

Gương mặt điển trai của Hoàng Phong tối sầm lại, nụ cười xã giao lúc nãy vụt tắt. Anh gượng gạo giải thích rằng vợ mình không khỏe nên không tiện đến đây rồi quay lưng bước một mạch vào sảnh giữa.

Duyệt Quân lúc này đã cảm thấy chán ngán và chỉ mong cho buổi tiệc nhanh chóng kết thúc để được ba mẹ thả về nhà. Cô lơ đãng phóng tầm mắt ra xa, nhìn khắp gian phòng, sơ hờ quan sát những ông to bà lớn khệ nệ áo váy sang trọng đi chào hỏi nhau, các cậu ấm cô chiêu đang tụm lại một góc làm quen theo cách đã được chỉ dạy kỹ lưỡng ở nhà, trong đó có những em chỉ tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Cô khẽ thở dài khi gặp lại hình ảnh mình nhiều năm về trước, nhớ lại tuổi thơ suốt ngày phải theo ba mẹ đến các bữa tiệc mà ở đó, mỗi nụ cười, mỗi câu chuyện vui vẻ, hay thái độ quan tâm nhau đều là có mục đích.

Ánh mắt Duyệt Quân dừng lại trên một gương mặt đã từng khá quen thuộc với cô. Dù khoảng cách khá xa, lại bị khuất bởi khách khứa nườm nượp, nhưng Duyệt Quân vẫn nhận ra chiếc mũi cao thanh tú và nụ cười hiền hòa từ gương mặt nhìn nghiêng kia. Là Bá Lâm?! Anh cũng có mặt ở đây? Duyệt Quân vừa nghĩ vừa chậm chậm tách khỏi cuộc chuyện trò của người lớn, rẽ đám đông, tiến về phía người đàn ông trong bộ vest lịch lãm đang đứng trò chuyện với vài người ở phía bên kia gian phòng khách rộng.

- Bá Lâm?! - Duyệt Quân cất tiếng gọi.

- Duyệt Quân hả em?! Em cũng đến dự tiệc à? - Bá Lâm vui vẻ chào.

- Dạ, em đi với ba mẹ! - Duyệt Quân rạng rỡ, đó không đơn thuần là sự hân hoan vì gặp được người quen để vơi bớt lạc lõng ở chốn này mà còn là sự hồ hởi như khi gặp lại một người bạn cũ.

- Em về lâu chưa? Ở lại hay đi tiếp?

- Em về được vài tuần, chắc ở lại luôn á! Anh vẫn khỏe chứ? Có gì mới không?

- Anh vẫn vậy. - Bá Lâm cười xòa. - Anh hiện làm cố vấn cho Hoàng Đình. À, em có dự định gì chưa?

- Em muốn mở cửa hàng kinh doanh túi ZX.

- Vậy à? Mai em đến công ty, anh hẹn Giám đốc Kinh doanh giúp em?! - Bá Lâm đề nghị.

- Cảm ơn anh!

Nói chuyện một lúc lâu, Duyệt Quân đã cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cô nhìn đồng hồ, thấy khá trễ rồi, buổi tiệc có vẻ cũng sắp tàn, cô liền chào Bá Lâm rồi quay lại tìm ba mẹ. Vừa đưa mắt đảo dáo dác ngó quanh gian phòng rộng lớn, ánh mắt cô chợt khựng lại nơi bức ảnh gia đình cỡ lớn treo trên tường. Choán lấy tầm nhìn của Duyệt Quân là hình ảnh một người con gái xinh đẹp, hiền thực, trang nhã, trong chiếc áo dài cưới màu đỏ lộng lẫy - đẹp đến mức chỉ nhìn thôi cũng đủ đoán được độ xa xỉ của nó - nụ cười kém tươi, đứng nép mình bên cạnh cậu quý tử của Chủ tịch Hoàng Đình. Duyệt Quân kinh ngạc, mắt mở to, miệng há hốc như không thể tin nổi, cô chậm chậm lại gần bức ảnh, cố nhìn cho rõ một lần nữa để chắc chắn xem người con gái kia có phải là người mà cô từng gặp hay không. Hẳn rồi! Không lẫn đi đâu được. Gương mặt trắng trẻo, hơi tái xanh, đôi mắt long lanh với hàng mi dài rợp kia - là người cô đã từng thấy ở tiệm cà phê của Tử Du, là người đã xuất hiện cùng với Trần Kha khi đó, là người trong bức ảnh không rõ nét mà Trần Kha trang trọng để trên bàn làm việc. Là cô ta sao?!

Cả đoạn đường về, Duyệt Quân trăn trở mãi về điều mà cô cho là quá hoang đường kia. Cô ta là con dâu của tập đoàn Hoàng Đình? Tại sao lại còn có thể là người yêu của Trần Kha? Cô ta đang ở đâu? Tại sao không xuất hiện trong bữa tiệc? Lẽ nào họ đã ly hôn? Nghĩ vậy, Duyệt Quân buột miệng hỏi.

- Mẹ, con trai của Chủ tịch Hoàng Đình á!...

- Hoàng Phong hả con? Sao?

- Anh ta kết hôn rồi hả mẹ?

- Cậu ta kết hôn được khoảng một năm rồi! Hồi nhỏ tụi con gặp nhau rồi mà cả tên cũng không nhớ, cứ anh này anh kia! - Mẹ cô gắt yêu.

- Vậy... vợ anh ta đâu, mẹ? - Duyệt Quân tiếp tục thắc mắc.

- Nghe đâu Miên Tú không được khỏe. Không chừng có thai rồi cũng nên. Nhà người ta có phúc quá, anh Hoàng sắp có cháu bé rồi! - Bà quay sang chồng. - Đâu như con nhà mình...

“Miên Tú?” - Vậy thì không thể sai được. Duyệt Quân dường như không còn nghe tiếng lâu bầu quen thuộc của mẹ mỗi lần đề cập đến chuyện chồng con, cô quay lại với những suy nghĩ rối rắm trong đầu. Cô ta thật sự là vợ của người đàn ông kia? Là con dâu của Chủ tịch tập đoàn Hoàng Đình? Họ vẫn còn chung sống với nhau? Tại sao lại có chuyện hoang đường như thế được? Sao cô ta lại còn có thể là người yêu của Trần Kha? Hay cô ta tiếp cận Trần Kha là có mục đích? Cô bấm máy gọi cho Trần Kha nhưng không liên lạc được. Duyệt Quân tức tối nắm chặt hai tay vào nhau, sắc mặt trở nên khó hiểu. “Không được, mình phải làm rõ chuyện này!” Nhớ tới lời đề nghị của Bá Lâm lúc này, Duyệt Quân âm thầm vạch sẵn những dự tính trong đầu.

12. Chương 12: Hoang Mang

Duyệt Quân mỉm cười một cách lịch sự và nhã nhặn để tạm biệt Giám đốc Lý - Giám đốc Kinh doanh của Tập đoàn Hoàng Đình - người mà Bá Lâm đã sắp xếp cho cô gặp gỡ để có cơ hội phát triển dự án kinh doanh của mình. Cô rất hài lòng vì Giám đốc Lý có vẻ coi trọng hợp đồng này; các vấn đề giá cả, phương thức giao nhận hàng tới thời điểm này đều đã đạt được thỏa thuận. Cô vừa rút điện thoại, định tìm số của Bá Lâm thì thấy anh và Hoàng Phong cùng đến.

- Sao rồi em? - Bá Lâm tỏ ý quan tâm.

- Tạm ổn rồi anh! - Duyệt Quân cười cảm kích.

Ý cười trên môi Duyệt Quân khi này vẫn còn chưa dứt, nay lại sâu thêm khiến gương mặt cô trở nên xinh đẹp lạ thường, dù chỉ là trong bộ váy công sở tông màu trắng đen khá phổ biến và nhàm chán của giới văn phòng.

Hoàng Phong đang mãi bấm điện thoại, chợt nghe giọng nói trong veo, êm ái của Duyệt Quân mới ngẩng đầu lên, buông một cái nhìn thờ ơ như vốn dĩ. Bá Lâm cười, có vẻ quá quen với thái độ đó của bạn, nhưng vẫn lịch sự giới thiệu.

- Duyệt Quân, đại lý của ZX! Người quen của tao!

Hoàng Phong gật nhẹ đầu, môi khẽ nhếch lên tỏ ý chào, gương mặt vẫn không một chút biểu cảm thiện chí nào khiến Duyệt Quân bức bối nghĩ rằng, người đàn ông này có lẽ bẩm sinh đã lạnh lùng như băng giá, khi cố gắng lịch sự cũng không thể hiện được thiện chí là bao. Dù vậy, cô vẫn tỏ vẻ thân thiện, tươi cười chào.

- Anh là Hoàng Phong? Con trai Chủ tịch?

Hoàng Phong không trả lời - anh không có thói quen trả lời những câu hỏi mà anh cho rằng riêng tư, với những người không thân thuộc, kể cả có là đối tác của tập đoàn.

- Tụi mình có gặp nhau vài lần lúc nhỏ, chắc anh không nhớ đâu?! - Cô cố gắng gợi chuyện.

- Vậy à?! - Hoàng Phong hồ hững đáp nhưng lại khá lưu tâm lời Duyệt Quân nói.

Đã từng gặp nhau sao? Hoàng Phong tự hỏi. Sự tò mò trỗi lên bởi câu nói mà Duyệt Quân cố tình nhấn mạnh bằng giọng điệu thân mật kia, cứ như bọn họ đã thân quen từ lâu lắm. Nhìn cũng khá quen đấy! Đây có phải là cô gái hôm trước đi cùng Giám đốc Tân trong bữa tiệc mừng sinh nhật của ba mình? Hoàng Phong mừng tượng về hình ảnh người con gái xinh đẹp, dù chỉ trang điểm nhẹ nhàng và ăn mặc đơn giản, cũng đã khiến anh ít nhiều ấn tượng. Sự quý phái và phong thái quyền rũ của cô đã thu hút không ít khách

khứa, cũng như nhận được khá nhiều lời khen từ người lớn. Là cô ta sao? Hôm nay, trong bộ trang phục công sở kín đáo và nhã nhặn, cô vẫn sang trọng và duyên dáng, theo một cách khác. Rất ấn tượng! Thái độ và lời nói trước mặt Bá Lâm rất chừng mực nhưng cũng không kém phần sắc sảo, không giống phần lớn các cô tiểu thư đồng đẳng mà Hoàng Phong từng biết trước đây, cũng khác hẳn về ủy mị yếu đuối của Miên Tú, vợ anh. Tiểu thư nhà giàu, lại phải thân chinh lăn xả vào thương trường sao? Liệu có thật tài giỏi hay muốn chứng tỏ điều gì? Trong lòng Hoàng Phong trỗi dậy cảm giác tò mò khó kiểm soát về cô gái trước mặt! Phụ nữ đẹp dễ khiến người ta có ham muốn sở hữu hoặc chiếm đoạt; nhưng phụ nữ thông minh và bản lĩnh thì sẽ khiến người đối diện phải giữ khoảng cách, dè chừng và thận trọng tìm hiểu - nghĩa là, bỗng nhiên họ sẽ ở thế chủ động mà thôi!

Duyệt Quân cảm thấy chán ghét thái độ lạnh lùng cố hữu và sự dè dặt lời nói của Hoàng Phong, nếu không vì mục đích riêng thì không đời nào cô phải tỏ vẻ thân thiện với con người cao ngạo ấy. Anh ta tài giỏi bao nhiêu mà gặp ai cũng quăng một cái nhìn khinh khỉnh và bất cần? Nếu không phải là con trai chủ tịch, được đi trên những con đường trải thảm, thì liệu anh ta có được vị trí ngày hôm nay để mà hống hách như vậy không? Nghĩ vậy, cô chuyển ánh nhìn sang Bá Lâm như muốn kết thúc câu chuyện nhạt nhẽo với Hoàng Phong.

- Vừa định gọi anh, em muốn mời anh một chén để cảm ơn!

- Gì khách sáo vậy?! - Bá Lâm cười. - Em còn đến Hoàng Đình nhiều mà!

- Dạ, nên mà anh, anh cho em xin cái hẹn nha! Giờ em có việc đi trước!

Duyệt Quân đi rồi, Hoàng Phong quay sang Bá Lâm, ánh mắt tinh quái như muốn hỏi câu “người quen” của Bá Lâm lúc này thật ra là quen theo nghĩa nào. Bá Lâm bật cười vì quá hiểu ý bạn, nhún vai giải thích với giọng cợt nhả không kém.

- Chỉ là người quen thôi! Đại thiếu gia đừng quá bận tâm!

Trong khi đó, Duyệt Quân đi về mà không hề biết rằng sự ưu tú và xinh đẹp của cô đã tạo ấn tượng với Hoàng Phong - dù anh không hề biểu hiện ra. Cô không biết rằng chỉ vài câu nói khéo léo đó, cũng đủ khiến Hoàng Phong dành cho cô hơn cả một sự lưu tâm thông thường. Chính Hoàng Phong cũng không hiểu ở cô gái này có điểm gì đặc biệt để anh phải từ bỏ, hiểu kỳ chuyển sang lưu tâm và nghĩ ngợi như vậy. Trước nay, phụ nữ đẹp quanh anh không thiếu, lại chẳng ai đủ khác biệt để làm anh ghi nhớ hơn năm giây sau khi rời đi.

Thái độ của cô ta ban đầu, rõ ràng là muốn “nhận người quen” với anh - như rất nhiều đối tác hoặc con cháu đối tác trước nay muốn có một hợp đồng hợp với tập đoàn hoặc một mối quan hệ thân thiết với gia đình anh. Nhưng sau đó, cô lại nhanh chóng chuyển từ thân thiện, rào đón sang thờ ơ như Bá Lâm mới là người mà cô quan tâm chứ không phải anh; cô không cần biết anh là ai và có vai trò gì trong tập đoàn này. Hơn nữa, câu nói hai gia đình là chỗ quen biết lại khiến Hoàng Phong thêm phần nghĩ ngợi. Vừa về đến văn phòng, anh nhắc máy gọi sang phòng Kinh doanh.

- Giám đốc Lý, hợp đồng đại lý của ZX, chuyển cho tôi. Tôi sẽ phụ trách!

*

Đây là lần thứ ba Duyệt Quân đến Hoàng Đình, lần nào đến cũng không khỏi trầm trở về sự bề thế, sang trọng của nơi này. Duyệt Quân bước vào sảnh, đi thẳng đến quầy Lễ tân, sau khi xưng danh, Duyệt Quân bất ngờ được dẫn đến phòng Tổng Giám đốc.

Hoàng Phong ngồi vắt chân, tay chống hờ ngang mặt như thể đang chờ đợi ai. Căn phòng làm việc sang trọng và tiện nghi với nội thất đơn giản nhưng tinh tế, càng nổi bật hơn qua ánh sáng từ ô cửa kính rộng sau chiếc bàn làm việc. Ở góc tường bên phải, một giá sách không quá to với những quyển sách được xếp đầy trên kệ mà chỉ nhìn lướt qua cũng đủ khiến Duyệt Quân bất ngờ và ấn tượng về những tựa sách. Nếu anh ta thật sự đã đọc qua những quyển sách này, thì quả là đáng nể - Duyệt Quân thoáng nghĩ.

Bên trái căn phòng, một bức tranh đắp nổi mạ đồng hình chiếc thuyền no gió giữa biển khơi, là điểm sáng duy nhất nổi bật giữa tông màu tối. Bàn làm việc được bài trí gọn gàng, đơn giản nhưng cũng khá tinh tế. Góc trái là những vật dụng linh tinh như lịch bàn, điện thoại, lọ đựng bút và một chậu xương rồng nhỏ

khiến Duyệt Quân chú ý. Cô cho rằng phải có lý do đặc biệt gì đó thì Hoàng Phong mới chùng nó ở đây. Một người như anh ta, sao có thể hứng thú với cây cỏ, hẳn đây phải là món quà của ai đó đặc biệt quan trọng, của vợ anh ta chẳng - cô gái mà mình từng gặp? Duyệt Quân lắc nhẹ đầu như muốn dứt ra khỏi hình ảnh đó, lặng im tiếp tục quan sát. Ngoài máy tính cá nhân, trên bàn còn đặt một mô hình kim tự tháp bằng đồng, đường nét cầu kỳ.

Giữa phòng là bộ salon màu nâu, nhẵn bóng - chỉ nhìn thôi cũng đoán được độ xa xỉ của nó. Hoàng Phong đứng dậy, nhướn đôi mày, đưa một tay về phía salon kèm theo lời mời vào, rồi lướt qua bàn làm việc, di chuyển đến bộ salon và nhanh nhẹn thả người xuống. Anh điềm tĩnh mở lời với một câu giải thích qua loa như đọc được dấu hỏi to đùng từ biểu cảm của Duyệt Quân.

- Kể từ hôm nay, tôi sẽ trực tiếp theo dõi hợp đồng của cô! - Hoàng Phong vẫn giữ giọng lạnh lùng.

Duyệt Quân khá bất ngờ, nhưng cô nhanh chóng tự mãn với ý nghĩ rằng số mình thật sự may mắn, vốn định tìm cách tiếp cận anh ta thì nay lại có cơ hội làm việc trực tiếp. Cô mỉm cười.

- Thật vinh hạnh cho tôi!

*

Đọc xong tin nhắn của Duyệt Quân, Trần Kha chán nản vứt chiếc điện thoại màu đen - màu sắc quen thuộc được Trần Kha chọn cho đa số vật dụng - ra bàn khiến nó quay tròn mấy vòng trên mặt bàn nhẵn bóng. Cô vừa mới mừng thầm vì một ngày làm việc yên bình, không bị quấy rầy thì tin nhắn của Duyệt Quân ào tới như một gáo nước lạnh, một sự giễu cợt rằng cô đã vui mừng hơi sớm. Suốt gần một tháng nay, không ngày nào cô không nhận được các tin nhắn và cuộc gọi, khi nghiêm túc, lúc bồn chồn của người yêu cũ. Trần Kha vốn không muốn tuyệt tình với Duyệt Quân, dù gì, giữa họ cũng từng có những tháng ngày hạnh phúc. Đó là những kỷ niệm thật sự đẹp; mà không ai có thể bỏ tiền hay vật chất ra để đổi lấy được kỷ niệm đẹp bao giờ! Thế nên, thậm chí Trần Kha còn đang cố gắng hành xử một cách hết mực tôn trọng. Nhưng thật sự là... quá sức chịu đựng!

Trần Kha ban đầu chỉ khó chịu, nhưng giờ thì cảm thấy bức bối và phiền phức đúng nghĩa. Thêm vào đó, cô thấy mệt mỏi khi phải ý tứ tránh để Miên Tú cảm thấy nghi kỵ hay bất an, buồn phiền. Trần Kha hạn chế tối đa việc trực tiếp gặp Duyệt Quân. Những trường hợp không quá cần thiết, cô đều giao cho Nhã Nhu xử lý. Từ chối khéo léo cũng đã có, thẳng thừng cũng đã dùng, không hiểu sao Duyệt Quân không hề có động thái dừng những hành động khó hiểu của mình lại. Trần Kha tự hỏi, lẽ nào họ không thể trở thành những người bạn bình thường, như cô với Bá Lâm sao?

Nhắc tới Bá Lâm, cô mới nhớ hình như đã lâu lắm rồi không gặp anh. Từ dạo Trần Kha chính thức đón Miên Tú về sống cùng và không còn đến phòng tập nữa thì cô và Bá Lâm cũng ít liên lạc hẳn. Trần Kha đứng dậy, đi về phía cửa sổ, làm vài động tác vươn vai giãn gân cốt, thả lỏng tinh thần để tiếp tục chuẩn bị cho cuộc họp tối nay. Cô tiện tay với lấy điện thoại và nhắn tin cho Tử Du.

“Bá Lâm dạo này có ghé máy không?”

“Cũng thường xuyên. Sao?”

“Không có gì, lâu rồi không gặp ổng, tao hỏi thăm vậy thôi!”

“Bớt xạo! Quán tao còn không thèm ghé! Bày đặt hỏi thăm Bá Lâm!” - Tử Du trả lời tin nhắn có vẻ đánh đấm hẳn.

“Ồ, dạo này tao bận quá!” - Trần Kha có chút áy náy vì đúng là thời gian này cô không còn thường xuyên lui tới tiệm Tử Du như trước.

“Bạn yêu chứ gì?”

Trần Kha bật cười vì tưởng tượng ra cái nguyệt dãi của con bạn, cô đánh trống lảng.

“Mà dạo này máy với Bá Lâm có vẻ thân thiết ha!”

“Thì bạn theo bồ rồi, tao cũng phải kiếm người khác mà thân chứ!” - Tin nhắn đáp trả rất nhanh từ phía Tử Du.

“Ồ! Thân kiểu nào?! Khai mau, thành thật thì được khoan hồng!” - Trần Kha vừa bấm trả lời vừa có cảm giác gì đó rất lạ, dấu thoát nhìn thì những tin nhắn này của Tử Du không có gì khác thường cả.

“Muốn biết thì đến mà tra khảo. Quán tao dạo này ế! Chờ mày qua ủng hộ!”

*

Lại một tin nhắn nữa gửi đi mà không có hồi đáp. Nếu nói Duyệt Quân không chạnh lòng thì không đúng. Những tổn thương, thất vọng cứ mỗi ngày một chồng chất khi liên tiếp nhận lại thái độ lạnh nhạt, hay nói đúng hơn là phũ phàng của Trần Kha. Cô, thậm chí hơn một lần cảm thấy tổn thương lòng tự trọng. Nhưng, Duyệt Quân sao có thể là người mới thấy khó đã rút lui. Duyệt Quân tự trấn an bằng nhiều cách, như việc cô luôn tự nhủ đây chẳng qua là thử thách cô phải trải qua, là cái giá phải trả cho những tháng ngày Trần Kha chiều chuộng, nhường nhịn hy sinh vì mình lúc còn bên nhau.

Hai năm trước, khi ngọn lửa đam mê bùng hực trong lòng, Duyệt Quân gạt bỏ mọi níu kéo, bằng mọi giá sang nước ngoài, cốt lấy được tấm bằng Thạc sỹ. Lúc đó, Trần Kha còn bảo là có lẽ đời này, sẽ không thể nào quên được Duyệt Quân. Lời nói đó đã là động lực, tiếp thêm sức mạnh cho Duyệt Quân vượt qua nhiều gian khó. Những tháng ngày nơi đất khách, Duyệt Quân không ngừng nỗ lực, với hy vọng có thể sớm hoàn thành chương trình học và trở về bên cạnh Trần Kha. Duyệt Quân biết bỏ đi như vậy là ích kỷ, thế nên khi quay về, cô muốn dùng phần đời còn lại của mình để bù đắp cho Trần Kha, tiếc rằng mọi thứ không như mong đợi. Cuộc đời này, liệu có mấy ai ý thức được để giữ đúng được câu mà họ nói - suốt đời không thể nào quên?!

Không có Duyệt Quân bên cạnh, có thể Trần Kha sẽ vì cô đơn mà nhất thời đón nhận người con gái khác. Duyệt Quân bằng lòng bỏ qua tất cả và coi như đó chỉ là một cơn say nắng mà thôi, nay, Duyệt Quân đã quay về thì dĩ nhiên phải “vật hoàn cố chủ”; Trần Kha là của Duyệt Quân, phải được trả về cho Duyệt Quân. Như vậy mới hợp lẽ!

Người con gái tên Miên Tú kia - là gái đã có chồng, lại còn dám lừa gạt Trần Kha. Đáng lẽ Duyệt Quân sẽ kể hết cho Trần Kha biết những chuyện cô đã tìm hiểu được trong thời gian qua - nhưng cô nghĩ chưa phải là lúc này. Duyệt Quân muốn dùng chính sự chân thành và sức quyến rũ của bản thân để thức tỉnh, kéo người yêu quay về bên cô. Duyệt Quân không tin cô gái có vẻ bề ngoài yếu đuối kia lại có thể là đối thủ cạnh tranh của mình.

Duyệt Quân đắm chiều nhìn vào ly cà phê đen đặc quánh trước mặt. Những suy nghĩ lúc rõ ràng, lúc rối rắm trong đầu khiến sắc thái gương mặt cô cũng thay đổi liên tục. Nhìn đồng hồ đã sắp bảy giờ tối, Duyệt Quân uể oải đứng lên, định gọi tính tiền, thì thấy Miên Tú xuất hiện ở cửa. Duyệt Quân đã ngồi đây nhiều giờ liền với hy vọng Trần Kha sẽ xuất hiện sau khi đọc tin nhắn của cô, vậy mà giờ lại chỉ thấy một mình Miên Tú. Cô ta cũng có lúc đến đây một mình sao? Duyệt Quân tự hỏi, rồi không ngần ngại đứng lên, tiến về phía Miên Tú.

- Chào cô! - Duyệt Quân cất giọng.

- Chào chị! - Sau một thoáng ngạc nhiên, Miên Tú rụt rè đáp lời, chưa rõ lời chào của Duyệt Quân rồi sẽ dẫn cô đến đâu.

- Cô đến một mình sao? - Duyệt Quân tiếp tục thăm dò.

- Kha gửi đồ cho chị Tử Du! Em mang qua giùm! - Miên Tú cố ý nhắc đến Trần Kha.

- Tử Du ra ngoài chưa về!

Miên Tú hơi thất vọng, hơi khó chịu. Bởi, dường như Duyệt Quân đang cố chứng tỏ rằng Tử Du, và cả nơi này, đều thân thiết với Duyệt Quân hơn Miên Tú. Vốn định sẽ nán lại trò chuyện với Tử Du trong lúc chờ Trần Kha đến đón, nhưng lúc này, Miên Tú không còn hứng thú nữa.

- Vậy, em về! Lúc khác em ghé lại!

- Cô ngồi với tôi một chút, nhé! - Duyệt Quân nói nhanh, không để Miên Tú kịp quay đi.

Miên Tú hơi khựng lại. Dẫu không thân thiết, cũng không thiện cảm, nhưng Miên Tú không thể từ chối lời đề nghị lịch sự như thế này! Mà, giọng điệu của Duyệt Quân... Miên Tú chợt nghĩ, sao mà cái giọng điệu ra

lệnh đó lại giống Trần Kha đến thế! Miên Tú vốn không phải kiểu người lạnh lùng, cũng không vì lý do gì lại đi ghét một người đang cố tỏ ra lịch sự với mình. Người yêu cũ của người yêu thì đã sao chứ? Thì phải tránh né hay hẳn học nhau sao? Cần thiết không? Bởi, họ cũng chỉ là một cô gái yếu đuối và cần bảo bọc mà thôi! Miên Tú quyết định nán lại. Hơn nữa, dù sao, ngồi lại đây vẫn an toàn hơn là một mình về nhà. Miên Tú gật, lặng lẽ ngồi xuống. Khi tách trà nóng hổi được mang ra, Duyệt Quân hỏi.

- Kha tập cho cô thói quen uống trà à?

- Không! Em thích trà trước khi gặp Kha! - Miên Tú vẫn giữ thái độ chững mực.

- Hai người sống cùng nhau? - Duyệt Quân nhìn xoáy vào Miên Tú, một lần nữa tự hỏi cô ta có gì hấp dẫn hơn mình.

Miên Tú gật, vẫn bình thản, cố gắng gợi chuyện xã giao.

- Chị về nước lâu chưa?!

- Kha nói về tôi à? - Duyệt Quân không trả lời câu hỏi của Miên Tú mà lại tiếp tục hỏi, ánh mắt sáng lên khi nghe thông tin Miên Tú vừa nói.

- Không nhiều. Chỉ vậy!

- Ủ, cũng phải, cũng chẳng còn gì mà kể, chẳng lẽ lại kể chuyện chăn gối! - Duyệt Quân cười nhạt, cảm giác tổn thương quay về, ý nghĩ căm phẫn trước Miên Tú cũng ủa tới khiến lời nói của cô trở nên ác ý.

Miên Tú hơi tái mặt, cô vẫn chưa thật sự hiểu hết những ẩn ý trong câu nói của Duyệt Quân. Với Miên Tú, Duyệt Quân là người yêu cũ mà Trần Kha từng trân trọng nhắc về. Bản thân cô cũng rất tôn trọng Duyệt Quân, nếu không vì thời gian gần đây Duyệt Quân luôn quấy rầy, níu kéo Trần Kha, cô nghĩ rằng mình sẽ mãi dành cho người phụ nữ xinh đẹp, sang trọng này một sự tôn trọng tuyệt đối. Miên Tú đưa ly trà nóng lên môi, trong đầu lóe lên suy nghĩ nếu tối nay mất ngủ thì không biết được vì trà hay vì điều gì khác. Duyệt Quân dường như vẫn còn muốn giằng vò Miên Tú.

- Mà chuyện chăn gối, người đã có chồng như cô chắc phải sành sỏi hơn tôi. Chắc Kha thích cô lắm!

Sau khi quăng một nụ cười khẩy vào gương mặt Miên Tú đang dần tái đi, Duyệt Quân đứng dậy, đến quầy tính tiền và ra về; chào xã giao Tử Du với Bá Lâm khi tình cờ chạm mặt ngoài cửa, thái độ lạnh lùng này của Duyệt Quân khiến Bá Lâm đưa mắt nhìn Tử Du khó hiểu.

Miên Tú như không tin vào tai mình. Duyệt Quân sao lại biết về quá khứ của mình? Lẽ nào, cô ta điều tra mình? Không điều tra thì sao có thể biết được chuyện Miên Tú từng có chồng? Hay là cô ta nói bừa? Không đúng, giọng điệu đó không thể là nói bừa được. Cô ta có ý gì? Nếu cô ta nói cho Kha biết mọi chuyện thì sẽ thế nào? Kha có bỏ rơi mình không? Cảm giác kinh khiếp, lo sợ vừa tạm được xua đi một thời gian ngắn nay lại ủa về, bám lấy cô, ngạt thở!

*

Duyệt Quân gấp tệp hồ sơ trên tay lại, giọng có phần hằn học.

- Hôm trước, Giám đốc Lý đã thỏa thuận với tôi rồi, hôm nay anh lại muốn nâng mức giá lên? Tôi cần lời giải thích!

- Nếu tôi nói, giá tôi vừa đưa ra là tốt nhất trong giai đoạn này, thì sao? - Hoàng Phong tựa hẳn người vào thành ghế, hai tay đan lại, giọng có chút thách thức.

- Giai đoạn này? - Duyệt Quân hơi gằn giọng dù gương mặt vẫn rất điềm tĩnh. - Thời điểm tôi thỏa thuận với Giám đốc Kinh doanh của các anh, không nằm trong “giai đoạn này” sao?

- Giá cả là vấn đề có thể thay đổi linh hoạt! - Hoàng Phong cố tình đáp bằng một giọng cù lần hết mức có thể, phong thái chuyên nghiệp và nghiêm túc của anh dường như đã bị bỏ quên ở nhà.

- Nếu vậy, tôi có nên hiểu là tài chính của Hoàng Đình đang gặp vấn đề không? Anh nghĩ tôi có nên cân nhắc lại hợp đồng này không? - Duyệt Quân vẫn đáp trả với giọng sắc sảo.

Hoàng Phong bật cười. Cô gái này quả thật rất thông minh, Hoàng Phong đúng là không nhìn sai người. Rõ ràng cô ta đang cần Hoàng Đình, nhưng vẫn có thể khẳng khái phản bác những điều khoản vô lý! Không hổ danh là con nhà nòi. Cảm thấy càng lúc càng hứng thú hơn với Duyệt Quân, anh buông lời chọc ghẹo.

- Không ngờ khi tức giận, em càng đẹp hơn nhiều!

*

Đã gần một năm trôi qua từ ngày Miên Tú trốn chạy. Thời gian trước, lẽ ra đã có chút manh mối nhưng rồi lại mất dấu vết. Hoàng Phong vốn dĩ muốn bằng mọi cách tìm cho ra Miên Tú để ít nhất cũng có một lần ba mặt một lời, dù chuyện sau đó có tiếp diễn thế nào đi nữa. Nhưng thời gian qua, anh bị cuốn vào guồng quay của công việc rồi nhịp sống, đủ để cơn phiền nộ trong anh vơi đi. Tình yêu - loại tình cảm vốn dĩ không có thì hoàn toàn không đủ để Hoàng Phong khắc khoải mong nhớ, không đủ để làm động lực tìm kiếm. Chỉ thẳng hoặc, trở về nhà sau cơn say, anh mới nhớ mình từng có một người vợ. Người vợ xinh đẹp, đảm đang, hiền lành. Người vợ đã hơn một năm anh không còn thấy bóng dáng. Người vợ mà sau khi gia đình khăng khăng bắt Hoàng Phong phải cưới về, dẫu cả Hoàng Phong, cả Miên Tú đều không có tình yêu - điều cốt lõi để duy trì một cuộc hôn nhân, điều cốt lõi để trao cho nhau một lời cam kết trọn đời. Để rồi giờ đây, cũng chính cái gia đình ấy lại đang cố tìm một lý do thật chính đáng, thật hợp lý để xóa tên cô khỏi gia phả - một mớ giấy chỉ chít tên người được lưu truyền từ đời này sang đời nọ cốt chỉ để khoe khoang cho người khác thấy rằng gia đình này, gia tộc này đã được gầy dựng như thế nào! Mà, mấy ai quan tâm đến những chuyện nhảm nhí đó đâu nhỉ? Thứ người ta nhìn vào để quan tâm thường đơn giản là, những con người này rồi sẽ đem lại lợi ích gì cho mình, thế thôi!

Gia đình, thậm chí cả bản thân anh, luôn cho rằng gia đình Miên Tú đã cố tình giấu vợ anh đầu đó, họ chính là người đứng sau, giật dây cho cô con gái yếu ớt của mình, từ việc gài anh và cô bước vào một cuộc hôn nhân không tình yêu để trao đổi chuyện làm ăn, đến việc giúp cô bỏ trốn. Bằng chứng là họ không hề tỏ ra đau buồn, lo lắng trước sự mất tích của con gái, thậm chí một động thái tìm kiếm cũng không. Một sự bình thản đến đáng ngờ!

Hoàng Phong nằm dài trên giường, mắt đăm đăm nhìn vào bức hình cưới treo trên tường. Cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối này, không ngờ lại đưa anh vào tình trạng trở trêu hiện nay. Hoàng Phong tự hỏi - dường như lần đầu tiên, anh tự hỏi bản thân - có phút giây nào anh dành cho Miên Tú thứ xa xỉ gọi là tình yêu ấy chưa, rồi tự cười cho câu hỏi ngốc nghếch của mình. Yêu thế nào được! Chưa về nước đã có hôn ước định sẵn, vừa gặp đã cưới thì lấy đâu ra thời gian yêu đương. Thời nay, chuyện hôn nhân để củng cố sự vững mạnh gia tộc có vẻ khó tin; bản thân anh, một người được tiếp nhận nền giáo dục tân tiến với những tư tưởng hiện đại, cũng không nghĩ rằng chính mình, lại trở thành vật giao ước, được sắp xếp cho một người vợ mình không yêu. Mà, ngoài Miên Tú ra, anh đã yêu ai chưa? Hình như cũng chưa! Là cậu ấm của chủ tịch tập đoàn lớn nhất nhì nước, Hoàng Phong - từ nhỏ đến lớn luôn phải sống dưới áp lực của ba chữ "người thừa kế". Tuổi thơ và cả tuổi trẻ của anh đều vất kiệt cho công việc và gia đình. Ừ thôi, Hoàng Phong tự nhủ, cả hai đều không yêu nhau thì giải thoát là cách tốt nhất. Miên Tú đã đi rồi, mối quan hệ ràng buộc với bên thông gia cũng chấm dứt, chỉ còn lo liệu phía truyền thông một thời gian nữa để mọi chuyện đi vào quên lãng. Thời gian có một sức mạnh lạ kỳ - nó có thể xoa dịu cả cơn giận của lòng tự trọng bị chạm vào theo cách thô bạo nhất! Nói đã tha thứ, Hoàng Phong không thể; nhưng bảo vẫn còn ám ức mà quyết tâm trả đũa cho sông phẳng thì cũng không!

Trong lúc còn mơ màng nghĩ về người vợ đã bỏ trốn của mình, hình ảnh Duyệt Quân lại xẹt qua tâm trí. Duyệt Quân, cô tiểu thư xinh đẹp, thông minh lại có tính khí rất thất thường, chiếm một mối bận tâm khá lớn của Hoàng Phong. Anh không thật sự hiểu Duyệt Quân khi cô lúc thì rất quan tâm đến chuyện vợ chồng anh, rào đón như muốn hiểu về cuộc sống của anh, lúc lại ơ hờ, lạnh nhạt như giữa họ vốn dĩ chỉ là chuyện làm ăn giao dịch, không hơn. Dù vậy, Duyệt Quân càng khó hiểu, Hoàng Phong lại càng thấy thú vị.

*

Tuyết Hà vừa tắt điện thoại, gương mặt vẫn còn khá trẻ trung so với tuổi năm mươi của bà tối sầm lại, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, lăm lăm đi về phía phòng làm việc của chồng.

- Sao anh biết con đang ở đâu mà không đưa con về?

Bạch Quân đang chăm chú đọc sách, bình thản ngẩng lên, khẽ liếc nhìn rồi lại hướng sự tập trung trở về

trang sách như không hề nao núng trước hành động xộc vào phòng đột ngột và giọng nói tức giận của vợ. Cũng vậy, ông từ tốn trả lời.

- Để làm gì?

Giọng nói với âm điệu trầm đến lạnh lùng kia như một gáo nước dội đúng lúc để Tuyết Hà kịp tỉnh người và nhận ra mình đang nóng giận với ai. Như nhận ra hành động của mình hơi quá đà, mà quan trọng hơn cả là kịp ý thức người đối diện mình là ai, bà thay đổi giọng điệu, trở lại ngọt ngào, khéo léo xoa dịu chồng.

- Anh biết em lo cho con bé thế nào mà!

Bạch Quân không nói gì, chỉ hắng nhẹ giọng theo kiểu muốn kết thúc câu chuyện ở đây. Từ ngày được tin Miên Tú mất tích, Bạch Quân trở nên trầm trầm hơn; ông hay nhốt mình trong phòng nhiều giờ liền, lấy công việc làm thú vui. Không những thế, sự tương tác với Tuyết Hà cũng ít dần, những bữa cơm chỉ còn sự hiện diện và tiếng chén đĩa va vào nhau - một cách khẽ khàng đúng chất thượng lưu - khiến Tuyết Hà đôi lúc tự hỏi, mình có còn là vợ của người đàn ông đó không, còn là bà chủ trong cái gia đình này hay không?

- Bên thông gia sẽ tung tin con bé bỏ nhà theo trai! Còn gì là danh dự của con nữa, anh?!

- ...

- Đưa con về, rồi lựa lời khuyên bảo, nó chịu về bên đó thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa mà!

- Để nó yên!

Bạch Quân chậm rãi nhả từng từ đầy quyền uy, như muốn vợ hiểu rằng ông không có ý định, cũng như sẽ không can thiệp thêm nữa, vào cuộc sống mà con gái ông đã chọn. Và, tốt nhất là bà, cũng đừng nên quan tâm, càng không nên can thiệp vào.

Con tức giận trong lòng Tuyết Hà lại sôi sục lên, mà đúng hơn là sự huyệt hắng, bất ngờ trước thái độ đứng về phía con gái của Bạch Quân. Mọi lần, khi Tuyết Hà dùng lời lẽ ngon ngọt, chưa bao giờ Bạch Quân phản đối, dù là chuyện nhỏ hay lớn liên quan đến gia đình và thậm chí là chuyện liên quan đến Miên Tú. Tại sao lần này...? Bà không dừng lại, tiếp tục nói điều mình muốn, giọng có vẻ bắt đầu gay gắt hơn.

- Nếu anh không làm! Em sẽ làm!

“Rầm!!!” Bạch Quân dằn mạnh cuốn sách xuống mặt bàn gỗ, tạo âm thanh đủ chấn động cả căn phòng. Ông đứng phắt dậy, vẻ như sự im lặng đồng nghĩa với nhấn nhin của ông từ nãy đến giờ đã lên đến cùng cực và đang có dấu hiệu bùng nổ. Ông quay ngoắt về phía cửa, nơi Tuyết Hà đang đứng trân trân nhìn như cũng sẵn sàng thách thức cơn giận dữ sôi sục trong ông. Đôi mắt quắc lên trông càng dữ tợn, ông tiến về phía vợ, gí sát gương mặt mình vào Tuyết Hà, gần từng từ như muốn bà hãy ghi nhớ lấy những lời ông nói ra.

- Tôi-cầm-cô-đụng-đến-con-bé!

Rồi, Bạch Quân đi một mạch ra cửa, bỏ lại người vợ với nét mặt kinh hãi đứng bơ vơ giữa căn phòng rộng rãi, lạnh lẽo mà trước nay, ngoài sách và ông ra, không mấy khi có sự hiện diện của điều gì khác. Bạch Quân đã đi hẳn, Tuyết Hà vẫn chưa hoàn hồn. Vừa sợ, vừa tức giận, hai tay bà bấu chặt vào nhau, ánh mắt hằn học, tức tối. Thái độ đó rõ ràng là muốn đối đầu với bà, không coi lời nói của bà ra gì! Thì ra trong lòng Bạch Quân, đứa con gái kia vẫn được ưu ái dành cho một tình cảm vô cùng lớn lao, hơn hẳn tình yêu của bà dành cho ông từ suốt thời tuổi trẻ cũng như sự phục thù của bà từ ngày bước vào căn nhà này. Cuộc đời Tuyết Hà, chỉ đeo đuổi một thứ duy nhất, đó là trái tim của Bạch Quân. Không ngờ đến khi đã bước vào tuổi xế chiều, đã là người phụ nữ của ông, là người tay ấp má kề, cùng ông trải qua bao nhiêu thăng trầm trong cuộc đời, hết lòng hết dạ với ông, mà trái tim Bạch Quân, vẫn hoài là một điều gì đó ngoài tầm với. Mọi nỗ lực, cố gắng của bà trong gia đình này đều là để vun đắp cho tình cảm của chồng, muốn tốt cho ông, muốn cùng Bạch Quân giữ lấy cơ nghiệp cả đời ông gây dựng. Bà đã sai ở đâu? Đứa con gái yếu ớt vô dụng kia, ngoài việc trở thành gánh nặng cho gia đình này ra, chẳng làm được gì cả! Được gả vào một gia đình danh gia vọng tộc thế kia, vẫn không biết điều mà an phận hưởng thụ, còn gây phiền phức cho người lớn. Hôm nay, vì nó, vì đứa con gái của một người đàn bà đã chết, Bạch Quân không chút e dè thể hiện thái độ đe dọa rất lạnh lùng với Tuyết Hà, coi bà và những chân tình suốt mấy chục năm qua không bằng một con nhỏ vừa gây ảnh hưởng lớn cho kinh tế gia đình. Đã thế, Tuyết Hà bậm môi - bà cũng không việc

gì phải nhún nhường nữa, đã không có được tình yêu của người chồng mà mình dùng cả cuộc đời để cung phụng, tôn kính thì bà, phải có bằng được, gia tài của ông!

*

- Miên Tú! Miên Tú! Em sao vậy?

Miên Tú choàng tỉnh bởi tiếng gọi dồn dập, hoảng hốt của Trần Kha. Cô nhìn quanh, nhận ra mình vẫn đang trên chiếc giường quen thuộc, bên cạnh là Trần Kha đang dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, nhẹ nhàng lau giọt nước mắt còn vương. Dù xung quanh là bóng tối bao trùm, cô vẫn cảm nhận được sự lo lắng của Trần Kha.

- Em mơ gì mà la thất thanh vậy? - Trần Kha tiếp tục hỏi với giọng thật sự quan tâm.

- Em làm Kha thức giấc hả? - Miên Tú cố tình đánh trống lảng.

- Em gặp ác mộng hả? - Trần Kha lo lắng thật sự khi thấy Miên Tú gật, cái gật nhẹ như không còn chút sức lực nào. - Có Kha đây mà! Không sao đâu em!

Trần Kha ôm Miên Tú vào lòng, vỗ về. Miên Tú cuộn tròn trong lòng Trần Kha, hồi tưởng lại giấc mơ của mình vừa nãy. Lại là hình ảnh Hoàng Phong trần trụi sắp lao vào cô như con mãnh thú hung dữ lao vào miếng mồi trước mặt. Trong giấc mơ, cô còn thấy những hình ảnh chớp nổi cảnh Hoàng Phong vừa ra sức đánh cô vừa chửi rủa rằng cô đã phản bội anh, cô đã chà đạp tình nghĩa vợ chồng, còn cố tình tránh thai để không có con với anh! Những giấc mơ tưởng chừng đã buông tha cô một thời gian dài, nay lại ào về, như cơn lốc xoáy của một trận bão đổ ập vào đời một con người khốn khổ không phòng bị kỹ càng. Cô không sao chớp mắt lại được, sợ rằng nếu nhắm mắt, sẽ lại thấy những hình ảnh đó.

Khê trở mình để không làm Trần Kha thức giấc, cô quyết định dậy hẳn dù trời còn tờ mờ sương. Cả đêm không ngủ được khiến cơ thể mệt mỏi, uể oải, Miên Tú lần bước ra sân, khẽ vận người thực hiện vài động tác thể dục, tiện thể hít thở bầu không khí trong lành của buổi sớm tinh sương trước khi bị khói bụi từ nhà máy, xe cộ hoành hành. Hương hoa nhài thoang thoảng trong gió sớm quyến rũ bước chân Miên Tú đến khoảng giữa sân. Cúi người hít hà hương thơm nhẹ nhàng dễ chịu, ánh mắt Miên Tú dừng lại nơi cổng, phát hiện có một phong thư được nhét qua khe. Tò mò, cô bước đến gần, ngạc nhiên khi thấy tên mình trên phần người nhận. Là gì? Ai lại gửi thư cho cô? Là Tử Du chăng? Không phải, Tử Du, đâu cần thiết làm vậy! Là trò mới của Trần Kha, muốn tạo cho cô điều gì bất ngờ ư? Nghĩ đến đây, Miên Tú thoăn thoắt bóc phong thư ra, đập vào mắt cô là dòng chữ in hoa ngắn gọn, nổi bật giữa mặt giấy trắng tinh: “CÔ ĐỊNH TRỐN CHẠY ĐẾN BAO GIỜ?”

13. Chương 13: Tan Vỡ

Miên Tú ngồi thụp xuống, hai tay ôm mặt, che đi khuôn miệng đang há hốc. Gương mặt tái nhợt, trắng bệch như không còn giọt máu nào. Đôi mắt trợn to kinh hãi trước những điều vừa nhìn thấy. Bức thư này là của ai? Của Hoàng Phong? Hay của dì Tuyết Hà? Họ đã phát hiện ra tung tích của cô sao? Họ quyết không buông tha dù cô đã bước hẳn ra khỏi cuộc sống của họ mà không cầu xin hay đòi hỏi bất cứ thứ gì? Cô hoảng sợ đến độ ánh mắt ráo hoảnh, không đủ sức để rơi ra một giọt nước mắt nào - thứ đã gắn bó với cuộc đời cô kể từ ngày mẹ mất. Đầu óc hỗn loạn, quay cuồng. Bí mật là một con rắn độc cuộn tròn, ngửi thấy mùi sợ hãi và tổn thương, nó sẽ bật dậy rất nhanh và ngoác miệng đớp... Miên Tú ngồi bất động, mãi cho đến khi có tiếng lục đục trong nhà và tiếng Trần Kha gọi tìm.

Luống cuồng nhặt lại mảnh giấy và phong thư, tâm trí Miên Tú vừa được kéo về từ khoảng không vô định nào đó, bắt đầu rối bời với thực tại rằng không biết nên giấu nó ở đâu. Cô đứng phắt dậy, vò nát mảnh giấy trong tay, hướng về phía sọt rác, đôi chân không còn chút sức lực muốn quy ngã, cứ va vào nhau. Không được! Bỏ sọt rác - không yên tâm, Trần Kha có thể phát hiện! Hay là xé vụn rồi mới cho vào sọt rác? Nhưng, làm vậy có gây sự chú ý không? Biết đâu Trần Kha sẽ lấy làm lạ khi thấy mớ giấy vụn này? Làm

sao đây? Trong phút chốc, Miên Tú cảm thấy mọi góc ngách trong nhà đều không còn an toàn để cô cất giấu bức thư với thông điệp sắc mùi đe dọa mà mới đây thôi, cô còn tưởng như trái tim nhỏ bé của cô sắp bị bóp chết bởi cơn hãi hùng mà nó mang lại. Phải tiêu hủy nó! Nhưng, tiêu hủy bằng cách nào? Đầu óc Miên Tú trở nên hồ đồ đến mức không thể tư duy thêm một điều gì khác nữa. Tiếng gọi và tiếng bước chân của Trần Kha càng làm cô bối rối, luống cuống hơn. Cô nắm chặt cuộn giấy đã được vo tròn trong tay, cố gắng sửa soạn một gương mặt tươi tỉnh và bước nhanh vào nhà.

*

- Tú, có thư nè!

Tiếng Nhã Đồng gọi từ ngoài cửa tiệm vọng vào khiến Miên Tú giật bắn người - cái giật mình không phải bởi bị bắt ngờ mà là vì hốt hoảng. Thư sao? Cô có nghe lầm không? Lại là thư? Thư nặc danh như bức thư được kẹp trước cổng nhà Trần Kha tuần trước? Lần này là gửi đến địa chỉ tiệm của Nhã Đồng - nơi cô đang làm việc? Miên Tú hốt hải tiến nhanh ra cửa - nơi Nhã Đồng vừa bước vào, trên tay còn cầm một phong thư dán tem đầy đủ và tên Miên Tú được viết ngay ngắn bên cạnh phần địa chỉ người nhận. Những con chữ nhảy múa như muốn trêu ghẹo cô, khiêu khích, thách thức hơn nỗi lo sợ đã âm ỉ cả tuần nay trong cô. Chưa bao giờ Miên Tú chán ghét tên mình như thế. Cô ước gì đó chỉ là một sự nhầm lẫn mà thôi, cô nào còn ai thân quen trên đời để gửi thư cơ chứ! Chộp nhanh lấy bức thư trên tay Nhã Đồng, Miên Tú vô thức vò lại như trút mọi sợ hãi kèm cả nỗi tức giận - vì bất lực - của mình vào nó, như thể làm vậy thì mọi hiểm nguy cũng sẽ bị bóp nát và tiêu tan theo. Nhã Đồng lấy làm lạ trước thái độ của Miên Tú, cô lay lay người Miên Tú, như muốn kéo tâm trí đang bị cuốn vào tận đâu của Miên Tú về, lo lắng trước sắc mặt nhợt nhạt, mặt mũi, cất giọng hỏi.

- Bị sao nữa vậy, Tú?

Miên Tú không trả lời, cô đi thẳng tới tủ, lôi túi xách ra, cố nhét bức thư thật sâu xuống đáy. Miên Tú không muốn nhìn thấy nó, càng không đủ can đảm đọc. Cô sợ rằng mình sẽ khó giữ được trạng thái bình thường - dẫu là bình thường một cách gượng ép - nếu như lại một lần nữa đọc những dòng chữ ám ảnh đầy đe dọa mà cô đã sớm hình dung ra. Cô đứng chờ người một lúc trước tủ đồ, phải đợi Nhã Đồng gọi hai, ba tiếng, mới giật mình đáp lại.

- Dạ không, em... không sao chị!

- Không khỏe hả? - Nhã Đồng lo lắng khi nhìn gương mặt tái xanh của Miên Tú. - Có cần về nghỉ không?

- Dạ không! Em làm được mà!

- Thật không?

- Dạ, thật! Em không sao mà!

*

- Tao thấy mày quan tâm Duyệt Quân hơn mức bình thường?

Bá Lâm vừa đặt tách cà phê xuống vừa buông giọng hỏi nửa đùa nửa thật. Mà thật ra, đó không hẳn là một câu hỏi, đó chính xác là một câu khẳng định ẩn sau hình thức của một câu hỏi. Bá Lâm ít khi có ý kiến về những chuyện liên quan đến cuộc sống riêng của Hoàng Phong, trừ những lúc hiếm hoi Hoàng Phong chủ động chia sẻ và cần anh cho ý kiến. Chỉ là lần này, Bá Lâm cảm thấy mình cần quan tâm, dẫu không nhiều, cốt để Hoàng Phong không rơi vào tình cảnh như mình với Trần Kha trước đây. Vì rõ ràng, anh hiểu Duyệt Quân không phải là một cô gái bình thường, ít ra là bình thường theo nghĩa mà Hoàng Phong có thể nghĩ đến chuyện tình cảm gái trai, bất kể là vui qua đường hay lâu dài.

Hoàng Phong nhếch môi cười - nụ cười vẫn được nhận xét là khinh khỉnh - theo thói quen đáp trả Bá Lâm cũng với một giọng nửa đùa nửa thật như vậy.

- Sao tự nhiên lại có hứng với chuyện của tao?

- Bạn bè mà. Tao quan tâm! - Bá Lâm đáp nhanh.

- Duyệt Quân thì sao? Có gì không tốt hả? - Hoàng Phong nhướn đôi mày đen rậm về phía Bá Lâm.

- Tốt! Không có nghĩa là hợp với mày!

- Mày sợ tao làm gì cô ta sao? Cô ta đâu phải loại người dễ bắt nạt!

Hoàng Phong cảm thấy tò mò thật sự vì thái độ khác lạ của Bá Lâm. Lẽ nào, sự quen biết của hai người họ không bình thường, đến mức khiến Bá Lâm phải nhắc nhở mình? Mà Duyệt Quân thì sao? Anh tự lặp lại câu hỏi trong đầu.

Bá Lâm bật cười khi nghe câu hỏi của Hoàng Phong. Nếu là cô gái khác, có lẽ sự lo ngại đó sẽ không thừa trước một người đàn ông giàu có, thành đạt, lại coi phụ nữ không ra gì như Hoàng Phong. Mà, nếu là cô gái khác, có lẽ Bá Lâm cũng chẳng đủ bận tâm để có ý kiến, nhắc nhở, hay thậm chí là sẵn sàng can thiệp như vậy.

- Không, ngược lại! Tao sợ cho mày!

- Không mượn! Mày lo thân mày đi! - Hoàng Phong lặp lại câu nói quen thuộc mà Bá Lâm thường xáng vào mặt mình mỗi khi anh tỏ ý quan tâm đến chuyện tình cảm của bạn.

Dẫu vậy, Hoàng Phong không phải hoàn toàn không lưu tâm những lời Bá Lâm nói. Mà sự lưu tâm đó là ở chỗ Bá Lâm nhận ra mình đã quan tâm đến Duyệt Quân quá mức. Bá Lâm là người tình tế, nhưng trước giờ chưa từng để ý đến chuyện tình cảm của mình, kể cả cuộc sống vợ chồng với Miên Tú, thậm chí sự mất tích của Miên Tú suốt thời gian dài qua, anh cũng chưa từng hỏi cặn kẽ. Lẽ nào, sự quan tâm của mình dành cho Duyệt Quân lộ liễu đến thế? Mà mình đã quan tâm Duyệt Quân ở mức độ nào rồi vậy? Hoàng Phong tự vấn trong lòng.

Duyệt Quân - cái tên mà thời gian gần đây thường xuyên xuất hiện trong đầu anh - lại một lần nữa lướt ngang tâm trí. Ở Duyệt Quân toát lên một sự quyến rũ rất lạ, khác hẳn những cô gái trẻ đẹp mà Hoàng Phong từng gặp gỡ, cũng như từng tự nguyện sà vào lòng anh. Đó không phải vẻ đồng danh của đại đa số tiểu thư con nhà giàu, cũng không giống kiểu mềm mỏng, nhu mì của Miên Tú. Hơn nữa, Duyệt Quân đặc biệt ở chỗ cô luôn rất rõ ràng, chừng mực, giữ khoảng cách với anh trong công việc. Cả hai thừa biết, Duyệt Quân được chiều chuộng đặc biệt nhờ mối quan hệ với Bá Lâm, cũng như mối quan hệ với gia đình anh. Nhưng Duyệt Quân chưa bao giờ tỏ ra phải lệ thuộc, cầu cạnh Hoàng Phong, nếu có điều gì không hợp lý, cô sẵn sàng bác bỏ. Thêm vào đó, người con gái đủ tỉnh để né tránh những lời đường mật, trêu ghẹo của Hoàng Phong - những lời mà người ngoài nghe cũng đủ thấy xiêu lòng - như cô, quả là rất hiếm. Trước nay chỉ có Hoàng Phong từ chối họ, chứ phụ nữ né tránh Hoàng Phong - ngoài Miên Tú ra, thì Duyệt Quân hẳn là người đầu tiên. Bản thân Hoàng Phong cũng không thật sự rõ, tình cảm mình dành cho Duyệt Quân là gì. Là sự tò mò, hứng thú nhất thời? Là cảm giác háo hức, muốn chinh phục cô tiểu thư cao ngạo kia? Hay là tình cảm mà người ta vẫn gọi là rung động - thứ tình cảm rất đáng trân quý nhưng vốn xa lạ với anh? Anh chỉ biết, anh không thể điều khiển mình ngừng nghĩ về Duyệt Quân, mặc dù mỗi lần nghĩ đến cô, anh lại có cảm giác đau đầu những nỗi nhớ không rõ nét, và tất nhiên, cũng không mấy dễ chịu.

- Mà không chỉ tao, dạo này mày cũng ra dáng đàn ông đang yêu rồi đó! - Hoàng Phong cố tình dứt ra khỏi dòng suy nghĩ miên man của mình, quay lại tra khảo bạn.

- Tao? - Bá Lâm trợn tròn mắt.

Trước phản ứng của Bá Lâm, Hoàng Phong không trả lời, nhếch môi khinh khỉnh như muốn hỏi, “không mày thì ai vào đây?”.

- Tao sao? Mà đàn ông đang yêu là như thế nào?

- Thì thấy yêu đời hẳn, hay bấm bấm điện thoại, hay có hẹn nữa. Nghi lắm!

- À, là hẹn với...

Bá Lâm bỏ lửng câu nói, kịp thời chặn lại hai tiếng “Tử Du” vừa định thốt ra đầu môi. Mà, nói ra tên Tử Du thì đã sao? Sao lại phải cân nhắc quá như thế? Bá Lâm tự lấy làm lạ. Hẹn với Tử Du, hay Trần Kha, hay một người nào đó, thì với Hoàng Phong cũng chỉ là một cái tên thôi mà? Anh thừa biết Hoàng Phong sẽ chẳng hứng thú mà hỏi tiếp xem người đó là ai, một khi anh chưa thật sự sẵn sàng nói. Lạ nhỉ?! Thế nghĩa là sao? Cảm giác gì đây? Lẽ nào, là mình không muốn Hoàng Phong biết thời gian gần đây mình hay hẹn hò với một người con gái? Hay là sự ngượng ngùng nhất thời - thứ cảm xúc đã lâu rồi không còn tồn

tại trong Bá Lâm - khi nhắc đến một người đã khiến anh bận tâm? Mà, tự bao giờ, Bá Lâm lại để tâm đến Tử Du và những thứ liên quan đến Tử Du thế kia? Ừ thì Tử Du xinh đẹp, tốt bụng, tinh tế, lại rất có sức hút, nhưng trước nay Tử Du vẫn vậy, còn Bá Lâm, sự thay đổi về cảm giác đối với cô ấy, nên gọi tên là gì?

- Với ai? - Hoàng Phong lên tiếng sau sự im lặng đột ngột của bạn, chùng như anh vẫn đang chờ đợi câu trả lời từ Bá Lâm.

- Với vài người bạn cũ thôi!

- Xạo mày! Bạn cũ thôi mà mặt đỏ ra, còn đỏ nữa!

Bá Lâm có chút chột dạ, vờ lảng sang chuyện khác như muốn kết thúc đề tài vốn nhạy cảm với mình tại đây. Giữ lại được cảm giác dư dư khi muốn nói về một người vốn đã thân quen nay bỗng nhiên trở thành đặc biệt là một hành động dũng cảm vô cùng!

*

- Chiều nay Kha đi gặp khách, sợ về trễ. Em về trước ăn uống rồi nghỉ, được không?

- Vậy em đợi Kha ở tiệm của chị Tử Du nha?! Em mua đồ ăn tạm cũng được!

Miên Tú cho điện thoại vào túi rồi tạm biệt Nhà Đồng, lững thững đi bộ về quán Tử Du. Mọi ngày, lúc đi bộ trên con đường ngắn này luôn là quãng thời gian Miên Tú cảm thấy thư thái nhất. Cô có thể tự do thả tâm trí mơ mộng theo những cụm mây trắng bồng bênh của mùa hè hay theo hương hoa sữa nồng nàn, quyến rũ của mùa thu. Nhưng hôm nay, đoạn đường ngắn cũng trở nên quá dài cho những nỗi sợ hãi cứ đeo bám cô suốt từ khi nhận được những lời đe dọa mà bản thân cô cũng chưa rõ là từ ai. Bước chân nhanh, gấp gáp, cô đi như chạy vì sợ rằng chỉ cần chậm một bước thôi, nguy hiểm sẽ ập đến. Kia rồi! Tầm biến có dòng chữ “Tiệm cà phê Mèo” đã ở phía trước, chỉ một đoạn nữa thôi là sẽ tạm thời được an toàn. Vừa rẽ vào hẻm, Miên Tú vừa đưa tay lên ngực thở phào thì một người đàn ông lạ mặt ở đâu xộc đến. Miên Tú hốt hoảng toan bỏ chạy thì bị người đàn ông kéo lại, dúi vào tay cô một món đồ nhỏ rồi - cũng như lúc đến - đột ngột bỏ đi. Miên Tú còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì người đàn ông đã khuất hẳn sau khúc cua. Cô nhìn xuống thứ vừa được ông ta dúi vào tay một cách thô bạo. Người đàn ông kia là ai? Đây là cái gì? Cô nửa muốn biết, nửa lại không dám, sợ rằng sẽ là một lời hăm dọa nào đó như những lần trước. Một thoáng suy nghĩ, đắn đo, Miên Tú đi nhanh đến quán Tử Du như sợ vẫn có người theo dõi mình, tay vẫn nắm chặt gói đồ nhỏ khiến mồ hôi rịn ra, nóng hôi hổi.

Vừa ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc, Miên Tú hốt hải đưa mắt tìm Tử Du. Hôm nay Tử Du lại không ở tiệm, chỉ có vài nhân viên vốn đã quen mặt Miên Tú cũng như quen cả đồ uống Miên Tú thường gọi. Cô hồi hộp nhìn vật trong tay, chột nghĩ hoặc là mở ra xem tại đây, hoặc là vứt đi như bức thư hôm nọ, tuyệt đối không thể đem về nhà, không thể để Trần Kha nghĩ ngợi hay lo lắng. Bàn tay cô lần mở từng lớp giấy gói, trông ngực đập thình thịch, mặt căng thẳng vô cùng, cô sớm biết điều không mấy tốt đẹp đang chờ đợi đằng sau những lớp giấy được gói tỉ mỉ kia. Đôi tay run run khiến tốc độ mở lúc nhanh lúc chậm, tựa như sự hồi hộp, lo lắng, và cả tò mò trong cô lúc này. Khi lớp giấy cuối cùng được mở ra, một vật tròn lăn xuống sàn nhà. Tiếng “keng” phát ra như dự báo một điều gì đó không mấy tốt đẹp. Miên Tú vội vã cúi tìm. Khi nhặt lên, cô kinh ngạc trước vật bằng kim loại mà mình đang cầm trong tay, là một chiếc nhẫn!

Không! Đó không phải là một chiếc nhẫn bình thường. Đó chính là chiếc nhẫn cưới của cô. Tại sao nó lại ở đây? À không, tại sao người đàn ông kia lại có chiếc nhẫn cưới này của cô - chiếc nhẫn mà từ ngày Hoàng Phong đeo vào tay cô, cuộc đời cô đã bắt đầu những chuỗi ngày sống không bằng chết?!

*

Chiếc nhẫn bằng vàng Tây, được cách điệu đơn giản, có đính một viên kim cương nhỏ xíu nhưng cũng đủ làm nó sáng bừng và sang trọng trên bàn tay nhỏ nhắn, thon thả của cô. Chiếc nhẫn đã khép lại thời thiếu nữ của cô - quãng thời gian vốn tươi đẹp của mọi cô gái - để chính thức trở thành một người vợ. Miên Tú ngồi bên khung cửa sổ của ngôi biệt thự sang trọng nhưng luôn lạnh lẽo - một sự lạnh lẽo đầy xa lạ - dấu kẻ hầu người hạ tấp nập cả ngày. Cô khẽ đưa bàn tay với ngón áp út đeo nhẫn của mình lên trước mặt, để những tia nắng chiều xuyên qua, lấp lánh theo viên kim cương nhỏ, lòng vẫn tự hỏi mình đã có chồng rồi sao? Hai mươi bốn tuổi, độ tuổi không quá già nhưng cũng không còn trẻ nữa, độ tuổi hợp lý để có một tấm chồng. Được gả vào một gia đình danh giá, giàu có bậc nhất thành phố này, hay thậm chí cả nước; có một

người chồng thành đạt, phong độ; quan trọng hơn hết là đem lại cho gia đình mình một sự ổn định về kinh tế... với nhiều người, như vậy là quá mãn nguyện. Bản thân Miên Tú cũng tự thấy trong cuộc hôn nhân này, mình có vẻ được nhận nhiều hơn. Nhưng, tại sao cô lại không vui, không có một chút cảm giác hạnh phúc nào suốt từ khi biết tin sẽ lấy chồng, cho đến khi xong mọi nghi thức và lúc này, ngồi trong chính căn phòng sang trọng của Hoàng Phong - mà bây giờ cũng đã là phòng của cô? Cô không yêu Hoàng Phong! Nhưng điều đó có ý nghĩa gì nữa đâu, cô không thể chối bỏ được sự thật là Hoàng Phong đã trở thành chồng mình. Liệu chiếc nhẫn này - thứ có thể gắn kết hai con người xa lạ lại bên nhau trọn đời - có thể thay đổi tình cảm trong cô, khiến cô trở nên yêu Hoàng Phong hơn - dù chỉ là một tình yêu khiên cưỡng?

*

Tấm cửa kính được đẩy ra, gió lùa vào mát rượi, Miên Tú ngược đôi mắt nhòe nước của mình về phía đó. Vài người khách bước vào, tiếng nói cười làm tai Miên Tú như càng ù đi, bối rối!

Cửa phòng ngủ mở toang. Bà Hoàng bước vào, đảo mắt quanh căn phòng một lượt rồi dừng lại trên người Miên Tú - lúc này đang đứng cạnh chiếc bàn ủi đồ, cẩn thận ủi chiếc áo sơ mi cho Hoàng Phong - công việc lẽ ra của người giúp việc nay lại được trao cho cô. Bà Hoàng quét ánh mắt từ đầu xuống chân Miên Tú, tiến lại gần, sẫm soi cái bụng phẳng lì sau lớp áo mỏng của cô bằng ánh nhìn mà chỉ vừa chạm thôi cũng đủ khiến cô lạnh toát, cả người bất động như đóng băng.

- Cô về nhà này được hai tháng rồi nhỉ?

- Dạ, mẹ!

- Gia đình tôi đối xử với cô có chỗ nào không tốt? - Giọng nói trịch thượng đầy mỉa mai, khinh khỉnh của một người phụ nữ quý tộc dành cho người mà bà coi là thuộc tầng lớp hạ đẳng, đang phải hàm ơn.

- Dạ... - Miên Tú không biết nên trả lời thế nào, vì chưa thật sự rõ ý đồ trong câu nói kia.

- Hai tháng rồi, sao chưa có gì? - Bà sẵn giọng, vẻ như không cần phải tỏ ra tử tế nữa.

- Có gì là sao mẹ?

- Là sao cô chưa có thai? Chuyện vợ chồng của cô với Hoàng Phong có vấn đề gì sao?

Miên Tú vừa kinh ngạc trước câu hỏi sỗ sàng của mẹ chồng vừa rùng mình khi nghe nhắc đến ba từ “chuyện vợ chồng”. Bây giờ, cô thật sự tin rằng gia đình Hoàng Phong cưới cô về chỉ với mục đích muốn cô sinh cho họ một đứa cháu mà thôi. Như muốn khẳng định niềm tin của Miên Tú, bà Hoàng tiếp tục với giọng cay nghiệt.

- Hay là cô không biết đẻ? Nếu thật vậy thì nói sớm để tôi còn tính. Chúng tôi già rồi, không đợi mãi được đâu! - Bà nói một hơi rồi quay mặt, đi thẳng ra cửa.

*

Uych!

Miên Tú ngã bệt xuống nhà khi đang gắng gượng đứng dậy từ tư thế ngồi chồm hõm của mình nãy giờ. Cô cảm thấy cả người nặng nề quá, hay là cô đã không còn chút sức lực nào thậm chí chỉ để gượng ngồi lại trên ghế?

Hoàng Phong ào vào phòng, cả người nồng mùi rượu, bước chân loạng choạng khiến Miên Tú - dù đã cố hết sức đỡ lấy chồng, vẫn đứng không vững vì cơ thể nặng ì đổ lên.

Uych!

Anh nằm vật ra giường, kéo Miên Tú về phía mình khi cô toan đứng dậy.

- Anh lại say rồi? - Miên Tú gắt khế, quá quen thuộc với cảnh tượng này.

- Cô!... - Hoàng Phong cất giọng ngà ngà ra lệnh. - Tắm cho tôi!

- ...

- Cô đi đâu?! Cô đứng lại! - Hoàng Phong vừa hét vừa bật dậy, vung tay làm rơi chiếc đèn bàn.

Tiếng động mạnh đánh động sự chú ý của ông bà Hoàng. Có tiếng bước chân, rồi giọng nói nghiêm nghị cất lên từ ngoài cửa phòng.

- Hai đứa có chuyện gì vậy?

Miên Tú im bặt. Hoàng Phong cũng không trả lời. Giọng nói chua ngoa của bà Hoàng cất lên sau đó, rõ ràng là nhắm vào Miên Tú dù bà không nêu tên ai.

-Ồn ào quá! Khuya rồi!

Tiếng bước chân xa dần. Khi chắc chắn ba mẹ đã rời đi, Hoàng Phong buông Miên Tú ra, chán nản nói những câu không còn tròn chữ.

- Cô... không coi tôi là chồng!

- Anh say rồi! Anh ngủ đi, sáng mai tắm cũng được! - Miên Tú lí nhí, như còn sợ ba mẹ chồng nghe được.

Anh lại nằm vật ra giường, không tỉnh táo. Miên Tú lần tay mở cúc chiếc sơ mi, thay áo cho chồng. Bất ngờ, Hoàng Phong túm lấy bàn tay trái của cô.

- Tôi không say! Cô! - Hoàng Phong chỉ thẳng vào mặt Miên Tú. - Không muốn có con với tôi đúng không?!

- ...

- Cô nhìn đi! Nhăn cười!... Cô... là vợ tôi! Nhăn... là tôi đeo cho cô. Sao cô không coi tôi là chồng?! - Anh nói một hơi với giọng lè nhè rồi quẹo đầu sang bên, chìm vào giấc ngủ.

*

Ký ức ủa về - những mảng ký ức xám xịt mà cả đời này, Miên Tú không bao giờ muốn nhớ đến - xâm chiếm tâm trí. Miên Tú không biết bằng cách nào cô lại có thể yên vị trên ghế. Cô không biết và cũng không còn quan tâm khách khứa trong quán có nhìn cô ái ngại hay không. Cô không còn biết gì cả, chỉ bưng mặt khóc, tay nắm chặt chiếc khăn cười, đến nỗi viền kim loại khứa vào tay cô, hằn vết lằn rõ rệt.

Ngày bỏ trốn khỏi nhà Hoàng Phong, Miên Tú đã tháo nhẫn, đặt lên bàn trang điểm, như một sự trao trả, như một sự đoạn tuyệt mối quan hệ vợ chồng mà cô những tưởng thời gian trôi qua sẽ giúp cô nhanh chóng thích nghi và trở nên hạnh phúc. Nay, nó lại nằm trong tay cô. Chắc chắn người gửi chiếc nhẫn này là Hoàng Phong, vậy thì những bức thư nặc danh trước đây cũng là của anh? Anh có ý gì khi liên tục khủng bố tinh thần cô như vậy? Anh muốn bắt cô về, tại sao không hành động? Anh căm ghét cô, tại sao không để cô biến mất khỏi cuộc sống của anh? Tại sao không chịu buông tha cho cô? Anh còn định giày vò cô đến bao giờ nữa? Cô phải làm sao để được yên ổn đây? Quay về xin tha thứ để được giải thoát thật sự? Hay lại bỏ trốn đến một nơi nào khác? Không! Cô không đời nào quay lại căn nhà đó! Cô không còn đủ sức để trở về, đối mặt với Hoàng Phong, với người mẹ chồng cay nghiệt, thậm chí với chính cha mình hay là dì Tuyết Hà. Nơi đó không thích hợp với cô, không tốt đẹp với cô! Nếu đi nơi khác, Trần Kha sẽ thế nào? Trần Kha sẽ phải bỏ lại mọi thứ vốn đang rất tốt đẹp ở đây để theo cô sao? Không, cô không thể ích kỷ như vậy được! Nhưng, một mình cô bỏ trốn, lưu lạc đến một nơi khác, phải rời xa Trần Kha - người cô hết mực yêu thương và cũng là người thân duy nhất của cô hiện tại - thì lại quá khó. Trần Kha bây giờ là người thân duy nhất của cô trên cuộc đời này, sao có thể nói xa là xa? Hay là kể mọi chuyện cho Trần Kha, biết đâu Trần Kha sẽ có cách giải quyết khiến mọi chuyện êm xuôi? Chẳng phải Trần Kha rất giỏi trong việc giải quyết những tình huống dù éo le đến đâu? Nhưng, Trần Kha sẽ đón nhận sự thật về Miên Tú như thế nào đây? Có những thứ, trong tình yêu, không nói ra không thể hiểu chỉ đơn giản là giữ cho riêng mình, mà đó là lừa dối!

Mỗi tiếng nắc phát ra từ cổ họng, là một cơn quặn thắt, cồn cào trong bụng - cái bụng vốn đang trống rỗng, đói meo. Miên Tú tựa hẳn người ra ghế, quẹo đầu sang một bên, đôi mắt mệt mỏi vẫn sưng nước.

*

- Chị ơi, cho em về sớm nha?! - Miên Tú nhỏ giọng hỏi Nhã Đồng.

Nhận được cái gật khẽ của Nhã Đồng, cô vội lấy túi xách, đi nhanh ra cửa. Vừa rẽ vào chợ, Miên Tú vừa rút điện thoại, nhắn tin cho Trần Kha.

Tối nay sẽ nấu món gì nhỉ? Hình như thời gian gần đây, Miên Tú và cả Trần Kha đều khá bận bịu; tình thần Miên Tú lại không tốt, cô đã chểnh mảng trong việc sửa soạn những bữa ăn cho cả hai. Cô ráng bước nhanh hơn, vừa lên kế hoạch nấu nướng, vừa thầm nghĩ đến những gì cô định nói với Trần Kha vào tối nay.

*

Trần Kha bước nhanh vào nhà, lòng hân hoan bởi lâu lắm rồi mới có một ngày về sớm thành thời, định vào bếp nấu ăn rồi đi đón Miên Tú. Tranh thủ tắm rửa thật nhanh, cô lao vào bếp. Tủ lạnh trống trơn, hết thức ăn rồi! Trần Kha thầm nghĩ. Chần chừ một lát, cô khoác áo định ra ngoài mua thức ăn thì điện thoại rung, tin nhắn từ Miên Tú: “Em ghé chợ rồi mới về, Kha đừng đón em nha!”.

Tranh thủ nghỉ ngơi một lát trong lúc chờ Miên Tú về, Trần Kha thoải mái thả người lên chiếc nệm êm, cảm thấy thật thoải mái giữa không gian quen thuộc. Trời về chiều đã bớt oi bức. Hoàng hôn nhẹ nhàng buông xuống bên khung cửa sổ, dịu dàng phủ những vệt nắng yếu ớt vào mặt gương.

Lâu lắm, Trần Kha mới ở nhà một mình. Một mình chiếm hữu không gian phòng ngủ này, cô bỗng thấy căn phòng vốn quen thuộc trở nên rộng rãi quá! Không dừng, trong lòng cuộn lên một nỗi nhớ da diết, dù thừa hiểu rằng không lâu nữa, Miên Tú của cô sẽ có mặt ở nhà. Dạo này, Miên Tú xanh xao và ốm quá, Trần Kha tự trách mình gần đây mãi mê công việc, không quan tâm nhiều đến người yêu. Nhất định sau này, cô sẽ không để mình bị cuốn vào việc như thế nữa. Mùi hương thoang thoảng từ chiếc gối bên cạnh, Trần Kha tiện tay vơ lấy, ôm vào lòng, trong sâu thẳm bỗng dội lên một cơn rạo rực khó tả. Hình ảnh Miên Tú nhỏ nhắn, mềm mại như chú mèo con vẫn cuộn tròn trong lòng cô mỗi đêm được tái hiện trong đầu, càng khiến cô cảm thấy nhớ mong khôn tả, đồng thời cơ thể có chút bức bối, toàn thân như mềm nhũn ra. Một tay ôm chiếc gối có mùi hương của Miên Tú, một tay Trần Kha mơn trớn cơ thể, từ từ luồn qua thun quần, di chuyển vào trong, cảm giác ấm nóng từ bàn tay đang lan tỏa trên da thịt khiến cô cảm thấy dễ chịu, nhất thời bị cuốn theo dòng cảm xúc...

Trần Kha nhắm nghiền mắt, để mặc đầu óc trôi về khoảnh khắc cô và Miên Tú trao nhau những nụ hôn lãng mạn, nồng nhiệt, toàn thân hồ như run rẩy. Từng đợt khoái cảm dâng cao rồi cuộn xuống như những cơn sóng biển đang vỗ vào bờ, đều đặn theo từng nhịp tác động của các ngón tay vào nơi nhạy cảm nhất. Cả người Trần Kha nóng ran, trán lấm tấm mồ hôi. Tâm trí càng lúc càng bị cuốn theo những nhớ mong về Miên Tú cũng như những ký ức thân mật của hai người. Bờ ngực tròn đầy, thân hình trắng trẻo, mềm mại của Miên Tú choán lấy tâm trí, khiến Trần Kha càng rạo rực, nôn nao. Nhịp thở càng gấp gáp. Cổ họng Trần Kha phát ra những tiếng rên nhẹ, đủ để cô tự cảm thấy kích thích chính bản thân mình hơn.

*

Miên Tú đặt tay lên cánh cửa phòng khép hờ, toan gọi Trần Kha thì chợt khựng lại. Qua khe cửa hẹp, cô nhìn thấy hình ảnh Trần Kha trên giường, tư thế kỳ lạ, cơ thể uốn éo khó hiểu. Vừa định đẩy mạnh cửa bước vào thì cô thất kinh khi nghe những tiếng rên phát ra từ Trần Kha lúc này vẫn đang nhắm nghiền mắt, chìm đắm trong khoái lạc. Miên Tú bất động. Một cảm giác rất lạ đổ ập xuống, khiến cô trong phút chốc như muốn khụy ngã. Đôi mắt mở to như không tin vào cảnh tượng trước mắt, miệng há hốc, cổ họng khô khốc. Trần Kha đang làm gì vậy?!

14. Chương 14: Tan Vỡ (2)

Trần Kha choàng tỉnh, quay người sang bên, ngạc nhiên thấy phần giường trống không. Cô với tay lấy đồng hồ, mới hơn năm giờ, Miên Tú đã dậy rồi sao? Dạo này Miên Tú có vẻ khó ngủ! Trần Kha chống tay, ngồi hằn dầy, thoáng nghĩ, rồi nhanh chóng ra khỏi giường. Căn nhà vẫn tối om, yên ắng, Trần Kha vào bếp - nơi đầu tiên Trần Kha nghĩ Miên Tú sẽ ở đó - cất tiếng gọi, không thấy ai trả lời. Phòng tắm không sáng đèn, Trần Kha bước vội ra sân, đáp lại tiếng gọi của cô vẫn là sự tĩnh lặng của buổi sớm mai tờ mờ hơi sương.

Cổng vẫn khóa im ỉm. Trần Kha thắc mắc Miên Tú đi đâu vào buổi sáng sớm như thế này. Điện thoại Miên Tú vẫn ở trên bàn trang điểm. Trần Kha đã nhiều lần dặn dò, Miên Tú ra ngoài, nên mang theo điện thoại, phòng trường hợp có chuyện gì, cần, gọi về cho Trần Kha. Miên Tú chưa một lần sai lời. Bởi, Miên Tú hiểu, sự lo lắng của Trần Kha luôn có lý do. Trần Kha không bao giờ làm chuyện gì vô ích cả. Và, bản thân Miên Tú cũng hiểu, nếu Miên Tú không làm theo, Trần Kha sẽ buồn mà không bao giờ thể hiện, cũng không bao giờ trách cứ Miên Tú, dù chỉ một lời. Đó là trạng thái Miên Tú ghét nhất và cũng nhiều lần bắt Trần Kha thay đổi, nhưng có vẻ như vô ích. Vậy, tại sao, hôm nay, chiếc điện thoại này lại rời khỏi Miên Tú một cách bất thường như thế?!

Quay trở lại, chần chừ rất lâu để suy nghĩ, rồi như có điều gì đó thôi thúc, Trần Kha lao ra khỏi phòng, bật điện sáng trưng, vừa tìm kiếm vừa gọi tên Miên Tú, tiếng gọi dồn dập hơn bao giờ hết. Tiếng gọi của một người đang cảm nhận được sự bất an khi đã biết người mình tìm kiếm không còn hiện diện ở cùng một không gian, cổ bấu víu để cho bản thân một chút hy vọng - dấu chỉ là tự trấn an. Trần Kha gọi đến khẩn giọng. Chẳng hai người trưởng thành yêu nhau nào chơi trò trốn tìm nữa cả; nhưng trước nỗi sợ mất mát, có lúc chỉ mong đây là một trò chơi mà người kia đợi mình ở góc khuất nào đấy rồi sẽ tìm thấy được!

Trần Kha không phải tuýp người bạc nhược, nhưng lúc này đây, khi một mình giữa không gian - thiếu vắng Miên Tú - Trần Kha chỉ cảm thấy bao trùm quanh mình là tiếng lồng ngực đập phồng những lo sợ, bất an, hoang mang. Tất cả đang vây lấy Trần Kha cùng hàng trăm câu hỏi mà Trần Kha biết rằng dù với bao nhiêu năm kinh nghiệm chất vấn và trả lời, tự Trần Kha cũng không thể giải đáp nổi. Sự kiên nhẫn trong Trần Kha dường như tắt lịm.

Trần Kha rất muốn nghĩ rằng, Miên Tú chỉ đi đâu đó, rồi lát nữa sẽ về. Nhưng sao trong lòng Trần Kha bất an lắm. Cảm giác của Trần Kha dường như chưa bao giờ sai về những việc liên quan đến những người thân yêu, về cha, mẹ, Tử Du, Bá Lâm, hay về Duyệt Quân ngày còn yêu nhau. Sự bồn chồn, bất an sẽ hướng ngay đến người nào đó khi nó xuất hiện trong lòng Trần Kha. Trước nay, Trần Kha luôn tự hào về khả năng này, nhưng hiện tại, Trần Kha thật sự mong nó biến mất, bởi, nó đang hướng thẳng đến Miên Tú - người Trần Kha yêu thương, và hẳn là quan trọng nhất với Trần Kha.

*

Trần Kha tạt vào tiệm Tử Du - lúc này, quán đã vắng hẵn khách. Dáng vẻ không thể nhếch nhác, ủ dột hơn nữa. Như con mèo ướt, Trần Kha thả phịch người xuống chiếc ghế quen thuộc, ngửa hẵn đầu ra sau. Tử Du mang một tô xúp còn nóng hổi đến trước mặt Trần Kha, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thoáng chần chừ, đắn đo như thể không biết nên nói gì, bởi, Trần Kha đã quá mệt mỏi, quá bất an rồi! Trần Kha đưa tay day day hai bên thái dương, nhắm nghiền mắt, không để ý Tử Du đã ở bên cạnh từ lúc nào.

Đầu óc Trần Kha hoàn toàn trống rỗng; những mệt mỏi thể xác vì một ngày chạy ngoài đường kiếm tìm Miên Tú chẳng thấm thía gì so với sự mệt mỏi tâm trí do hàng trăm câu hỏi đang bủa vây mà Trần Kha không cách nào trả lời nổi. Dầu vậy, cô vẫn thấy toàn thân rã rời, tay chân không buồn nhấc, cổ họng khô khốc, đắng nghét nhưng vẫn không muốn với tay lấy ly nước lọc mà Trần Kha nghĩ rằng đã có sẵn trên bàn ngay sau khi cô vào quán. Tử Du không im lặng được nữa, khẽ hắng giọng.

- Ăn chút đi! Tao nấu đó!

- Không muốn ăn! - Trần Kha uể oải đáp.

- Không ăn thì giải quyết được gì? - Tử Du gắt khề, vẻ như cô cảm thấy lúc này phải dùng thái độ cứng rắn thì mới mong thuyết phục được Trần Kha. - Gục xuống đó thì sao?

Trần Kha không trả lời, lẽ ra Tử Du phải biết rằng lúc này, cô làm gì còn tâm trí để ăn nữa? Khi mà đã một ngày trời không thể liên lạc với Miên Tú; tất cả những nơi có thể tìm, Trần Kha đều đã đến, mà vẫn không thấy bóng dáng Miên Tú đâu. Miên Tú đang ở đâu? Tại sao cô ấy lại biến mất một cách khó hiểu như vậy? Tại sao không có một chút manh mối nào để Trần Kha biết, liệu rằng Miên Tú có gặp nguy hiểm gì không? Có khi nào Miên Tú đã rơi vào tay của những kẻ khiến cô phải trốn chạy suốt thời gian qua? Nếu đúng là vậy, Trần Kha phải làm gì đây? Những câu hỏi như rít chặt tâm trí và cả trái tim Trần Kha, khiến cô cảm thấy đầu như muốn nổ tung còn trái tim nhỏ bé như sắp không còn đủ sức để đập, dù chỉ là từng nhịp thoi thóp cầm cự.

- Gì thì gì, cũng phải ăn! Mà như vậy, lỡ có tin tức về Miên Tú, cũng không có sức đến tìm.

- ...

- Tao hiểu tâm trạng mày, nhưng phải ăn! - Tử Du kiên nhẫn.

- ...

- Ráng đi! Vài muỗng cũng được!

Trần Kha miễn cưỡng đưa bàn tay như không còn chút lực nào của mình với lấy chiếc muỗng trong tô xúp đã nguội đi ít nhiều. Mùi thơm ngát từ món ăn mà Trần Kha biết Tử Du đã bỏ nhiều công sức và thành ý vào đây không làm Trần Kha muốn ăn hơn hay kích thích cái dạ dày trống rỗng của cô muốn hoạt động hơn, có chăng chỉ là sự cảm động khi được chăm sóc. Được vài ba muỗng, Trần Kha lại thần thờ, nghĩ đến Miên Tú giờ này đang ở đâu, làm gì, có đói không, nếu rơi vào tay kẻ xấu thì có được ăn không, có bị đánh đập hay nguy hiểm gì không, có biết Trần Kha đang bồn chồn, lo lắng như thế nào không?

Tử Du lại giục.

- Ráng được nữa đi!

Gắng gượng lắm, được vài muỗng nữa, Trần Kha buông hẳn chiếc muỗng sứ, như buông sự cố gắng của mình này giờ - điều mà Trần Kha làm chỉ để Tử Du an tâm. Tử Du đứng dậy, mang tô thức ăn vào trong. Tử Du biết, lúc này không thể ép Trần Kha thêm được. Quay trở lại cùng với ly nước lọc ấm, Tử Du thẳng thắn hỏi, như trước nay, hai người họ vẫn luôn thẳng thắn với nhau.

- Mày, muốn một mình yên tĩnh, hay muốn tao ngồi đây với mày?

- Tao mệt, không muốn nói gì! - Trần Kha đáp nhanh.

- Về về nghỉ, tao lái xe!

- Về nhà mà không có Miên Tú chắc tao chết! - Trần Kha rưng rưng.

- Đẹp đi! - Tử Du lớn giọng trước vẻ yếu đuối hiếm thấy của bạn. - Lần nào cũng đòi chết. Có được gì không? Yếu đuối vậy, cho ai coi? Mình tao à!

- ...

- Giờ có về không? Về nghỉ ngơi lấy sức!

Trần Kha uể oải đứng lên, lếch thếch đi theo Tử Du sau khi thấy vào tay bạn chùm chìa khóa xe của mình. Trời về khuya, bóng tối bao trùm vạn vật, thứ bóng tối chưa từng đủ ghê gớm để khiến một người như Trần Kha sợ hãi, thì nay lại gieo vào lòng cô nỗi lo lắng, thoải phóng hơn nữa sự bất an thường trực cả ngày hôm nay.

*

Tử Du ra về, Trần Kha nằm vật ra bộ salon giữa phòng khách, không buồn bật điện cho căn phòng có vẻ là có người đang hiện diện. Ngôi nhà vẫn lạnh tanh, chìm vào màn đêm lạnh như tờ, không một tiếng động nào khác ngoài tiếng thườn thượt của những hơi thở buồn bã. Vậy mà mới đây thôi, từ tiệm của Tử Du về, Trần Kha vẫn còn hy vọng, biết đâu, về đến nhà, sẽ lại thấy Miên Tú đang hiện hữu, như những cuối ngày trước đây. Nhà chỉ là nơi để ở, còn tổ ấm là nơi chứa cả tình yêu thương; vắng em rồi, nhà thậm chí cũng chẳng còn mang giá trị của nhà nữa!

Trong bóng tối, Trần Kha nằm vất tay lên trán, hình ảnh Miên Tú lại một lần nữa ùa về khiến tim cô nhói lên. Cô như lữ khách lỡ đường, lẫn mò về quá khứ - thời điểm cô còn có Miên Tú - mong tìm một hướng đi, dẫu cái quá khứ nghe thì có vẻ xa xôi ấy, cách hiện tại chỉ một ngày. Trần Kha nhớ lại tối qua, lúc từ buồng tắm trong phòng ngủ đi ra, Miên Tú đã ở trong bếp từ lúc nào. Sắc mặt Miên Tú có vẻ không vui, Trần Kha phát hiện ra nhưng sau đó lại nhanh chóng được khóa lấp bởi câu giải thích “em hơi mệt” của Miên Tú. Cả hai cùng chuẩn bị bữa tối. Bữa cơm sau đó vẫn diễn ra bình thường, dù không khí có chút trầm mặc bởi sự im lặng của Miên Tú. Thỉnh thoảng Trần Kha bắt gặp Miên Tú nhìn mình chăm chú như muốn nói điều gì đó, nhưng khi Trần Kha gắng hỏi thì cô lại lảng tránh, quay về vẻ trầm tư cố hữu.

Trần Kha cho rằng Miên Tú không được khỏe, nên giành việc và giục cô đi nghỉ ngơi. Sao Trần Kha lại không nhìn ra Miên Tú đang có tâm sự, sao Trần Kha có thể vô tâm như thế với người mà cô luôn tự tin nói yêu hơn chính bản thân mình? Mà, không phải chỉ tối qua, thời gian gần đây, Miên Tú đã có vẻ trầm tư, ít nói như vậy rồi. Tại sao Trần Kha không để ý, không quan tâm hơn chút để tìm hiểu xem người yêu đang đối mặt với vấn đề gì? Chẳng phải Trần Kha luôn biết, cuộc sống của Miên Tú có nhiều bất ổn trong quá khứ hay sao? Tại sao Trần Kha không bớt chút thời gian trong công việc để bên cạnh Miên Tú nhiều hơn, để là chỗ dựa cho cô? Yêu một người mà không cố gắng để hiểu họ, thì liệu tình yêu ấy có đủ hay không?

*

“Kha cố gắng giữ sức, bình tĩnh tìm cách giải quyết nha!” - tin nhắn của Nhã Đồng cùng lúc với tiếng còi xe âm ỉ phía sau, kéo Trần Kha quay về thực tại. Trần Kha giật mình nhìn đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh, hấp tấp cho xe chạy tới trước. Cảm thấy mình không đủ sức, hay đúng hơn là không đủ tỉnh táo để lái xe nữa, cô tấp hãm xe vào lề. Sao ai cũng muốn Trần Kha phải bình tĩnh, bình tĩnh thế nào được khi Miên Tú đột nhiên mất tích? Mà, thật ra, Trần Kha đã bình tĩnh lắm rồi, đã dần lòng lắm rồi mới có thể đủ sức chạy khắp nơi tìm kiếm Miên Tú mấy ngày nay, công việc giao lại hết cho Nhã Nhu. Trần Kha phải bình tĩnh như thế nào nữa đây? Chẳng lẽ phải ngồi yên một chỗ, chờ một cuộc gọi, một tin nhắn, hoặc chờ Miên Tú quay trở về thì mới được gọi là bình tĩnh sao?

Trần Kha thở hắt ra, tiếng thở như chứa đựng sự bất lực, mỏi mệt, và tuyệt vọng. Cả ngày chưa ăn gì, đôi tay Trần Kha tựa hồ không còn mấy sức lực, cô với lấy chai nước, nốc một hơi như để chút nước kia có thể giúp Trần Kha có thêm sức lực thay cho những bữa ăn bị bỏ quên. Trần Kha không buồn trả lời tin nhắn của Nhã Đồng, dù là một câu nói thẳng thừng để Nhã Đồng hiểu những ngổn ngang, rối rắm trong lòng, hay chỉ đơn giản là một câu cảm ơn sáo rỗng, đủ để Nhã Đồng yên tâm, hoặc chí ít biết rằng Trần Kha vẫn chưa hoàn toàn ngã quỵ đến mức không đáp lại nổi một tin nhắn.

Dù, trước đây, Miên Tú cũng từng đột nhiên mất tích và nhiều lần khiến Trần Kha bất lực, nhưng chưa bao giờ, Trần Kha cảm thấy mình vô dụng như lúc này.

“Cướp!!!”

Tiếng la thất thanh từ một người phụ nữ đang đi bộ trên vỉa hè của làn đường ngược chiều. Cùng lúc đó, một gã thanh niên vụt chạy, nhảy lên chiếc xe máy vừa trở tới. Người đi đường đổ xô lại, nhốn nháo, khoảng cách khá xa khiến Trần Kha không nhìn rõ, chỉ thấy đám đông xúm xít quanh người phụ nữ kia.

*

- Kha lái xe nhanh hơn chút được không? - Giọng Miên Tú có chút lo sợ.

- Sao vậy em?

- Em muốn về nhà nhanh!

- Có chuyện gì hả? - Trần Kha quay hẳn sang, quan sát nét lo âu trên mặt Miên Tú. - Em sao vậy?

- Không! Em thấy hơi... không an toàn!

- Đi với Kha mà không an toàn? Sao vậy, em? - Trần Kha hỏi dồn.

- Do lúc nãy, em thấy... giống như có người theo dõi mình vậy!

Trần Kha giật mình, nhanh chóng liếc nhìn vào gương chiếu hậu. Dưới ánh sáng lòa nhòa của chùm đèn đường bị che khuất một phần bởi những tán cây xà cừ, Trần Kha thấy loáng thoáng bóng một chiếc xe máy đang bám sát xe cô. Trần Kha cho xe chạy chậm chậm, chiếc xe máy kia cũng đột ngột giảm tốc độ, không có ý sẽ vượt qua mặt để đi trước. Trần Kha tăng tốc, chiếc xe đó đồng thời cũng lao theo, lúc ẩn lúc hiện trong gương chiếu hậu, vẻ như cảm nhận được sự chú ý từ Trần Kha, nên cố tình đi dạt vào giữa, cốt để không bị nhìn thấy.

Miên Tú ngồi bên cạnh, vô cùng căng thẳng khi thấy Trần Kha liên tục chú ý về bóng người mà mình hồ nghi. Trần Kha cho xe chạy nhanh hơn, không về thẳng nhà mà vòng vèo ra những con đường sáng sủa và tấp nập, đến khi thật sự yên tâm rằng đã cắt được đuôi thì mới đánh xe về, vừa nắm tay Miên Tú vừa trấn an: “Không sao rồi! Có Kha đây!”

*

Đám đông đã tản ra từ lúc nào, cũng nhanh như khi tụ tập, có vẻ ở một thành phố náo nhiệt và đông cả triệu dân như thế này, chuyện ai đó bị cướp là quá đỗi bình thường. Đến mức người ta có thể vin vào những lý do để đổ lỗi như tại người đó không cẩn thận, hoặc việc còn lại là của công an chứ không phải của ai cả - bất cứ ai trong số những người chứng kiến hay thậm chí đủ khả năng can thiệp giúp đỡ. “Theo dõi” - “cướp” - “mất tích”... những từ ngữ xẹt ngang qua đầu Trần Kha khiến nhiều ký ức cũ bỗng ùa về. Trần Kha nhớ lại cách đây khá lâu, lúc mới quen biết Miên Tú, có lần, Trần Kha xuất hiện kịp thời giải vây cho Miên Tú khỏi một đám côn đồ, lại có lần đưa Miên Tú về đến tận đầu hẻm, mà còn bị một đám cướp vật tẩn công dọc đường...

Những mảnh ký ức đầy bất trắc, hiểm nguy. Miên Tú liệu có một lần nữa rơi vào tay những kẻ xấu kia không? Miên Tú không có khả năng tự vệ! Chưa kể gia đình cô - những người khiến Miên Tú bỏ trốn, có khi nào đã theo dõi và bắt cô về? Trần Kha không dám nghĩ tiếp, cô sợ mình không chịu nổi cảm giác đau lòng đó - nỗi đau quặn thắt tâm can chứ không phải chỉ là những cơn nhói nhói nơi ngực trái - thứ cảm giác vẫn thường xuất hiện khiến Trần Kha khó chịu nhưng lúc này vẻ như không thấm thía gì so với cơn đau kia. Không được! Trần Kha nắm chặt tay thành nắm đấm, bằng mọi giá phải tìm được Miên Tú, bình an và nguyên vẹn trở về!

*

Duyệt Quân thì trán lên bàn tay phải đang chống trên chiếc bàn gỗ tại quầy rượu, tay còn lại xoay xoay ly rượu rỗng. Thế quái nào mà rượu lại nhanh cạn vậy? Ly này đã là ly thứ ba rồi, mà sao cô vẫn chưa say? Cô muốn say! Cô muốn quên đi mọi thứ, muốn được ngủ một giấc thật ngon để khi tỉnh dậy, mọi thứ vẫn nguyên vẹn như hai năm về trước, lúc cô còn có Trần Kha bên cạnh. Về nước với một niềm hân hoan, háo hức trước viễn cảnh đoàn tụ cùng Trần Kha, Duyệt Quân không ngờ mình lại rơi vào cảnh ngộ như ngày hôm nay. Cô như người bước hụt, tụt chân xuống cái hố mà mình vẫn ngỡ phía đó là bờ vui. Cô như người bước trong bóng tối, mò mẫm tìm tia sáng với một niềm hy vọng hoặc rằng ở phía ánh sáng kia, Trần Kha sẽ quay về với cô. Vậy mà, thực tế lại phủ phàng đến thế! Duyệt Quân không muốn đối mặt. Cô muốn quên đi. Chỉ có say, cô mới quên được. Chỉ có say, mới làm cô không còn vật vã với những thổn thức hằng đêm.

- Thêm ly nữa!

Duyệt Quân nói dứt khoát, dù giọng đã hơi ngà ngà đủ để người phục vụ biết vị khách trẻ trước mặt mình đã ít nhiều không còn tỉnh táo. Dẫu vậy, anh vẫn im lặng thực hiện yêu cầu của khách, như cách trước nay anh vẫn luôn im lặng - một sự im lặng lễ độ, bắt buộc có ở công việc này.

Duyệt Quân đưa ly rượu lên môi, một bàn tay rắn chắc nhanh chóng chộp lấy, giăng ra khỏi miệng cô, nhưng không mang ý ngăn cản mà dường như chỉ để tạo sự chú ý từ cô.

- Sao lại uống rượu buồn một mình?

Duyệt Quân ngược đôi mắt sắc sảo, quét một tia dữ tợn lên người dám hành động thiếu lễ độ đó. Nhận ra là Hoàng Phong, cô thấy một nụ cười khẩy, buông tay khỏi chiếc ly của mình, quay mặt sang hướng ngược lại. Hoàng Phong lách người ngồi vào chiếc ghế cao trước quầy rượu, sát bên cạnh Duyệt Quân, sau khi phẩy tay ra hiệu gọi một ly Cognac tương tự. Anh im lặng quan sát Duyệt Quân, ánh mắt không che giấu sự hiếu kỳ và thích thú. Cô ta đến vũ trường một mình, lại không có vẻ gì của một người đến thưởng rượu và giải trí, cô ta có tâm sự gì sao? Ánh đèn xanh đỏ chập choạng khiến gương mặt với những đường nét sắc sảo càng trở nên hấp dẫn. Ánh mắt Hoàng Phong dần chuyển từ thích thú sang si mê. Anh cất giọng quan tâm.

- Thất tình à?

Duyệt Quân không trả lời, phớt lờ câu hỏi của Hoàng Phong. Cô đưa ly rượu lên, nốc cạn, hành động chừng như phần nộ khi nghe nhắc đến hai chữ “thất tình” - thực tại phủ phàng của bản thân mà cô luôn muốn chối bỏ.

- Sao? Ai dám chọc giận Tân tiểu thư? - Hoàng Phong tiếp tục châm chọc.

Duyệt Quân vẫn im lặng, đằng sau gương mặt lạnh lùng kia là cả một nỗi lòng chất chứa. Ừ, ngoài Trần

Kha ra, còn ai dám và đủ khả năng để làm cô buồn phiền như thế chứ? Mà, đó là Trần Kha của bây giờ, còn Trần Kha của ngày xưa - một Trần Kha luôn yêu thương, chiều chuộng cô, đã không còn thuộc về cô nữa. Cô chống tay đứng dậy, muốn rời đi, muốn cắt đuôi Hoàng Phong, hoặc chỉ đơn giản là chấm dứt những lời nói mà cô cho rằng nhảm nhí, những lời đùa cợt chỉ dành cho các cô gái trẻ nông cạn, hời hợt. Thái độ kỳ cục của Hoàng Phong từ sau khi cô bước chân vào Hoàng Đình đến giờ là sao? Không phải là anh ta muốn tán tỉnh cô đó chứ? Anh ta có điên không?

Hoàng Phong níu tay Duyệt Quân lại, bàn tay to lớn của anh nắm gọn cổ tay cô. Duyệt Quân không buồn chống cự, cô đang cố thể hiện rằng mình không có tâm trạng và không có hứng thú với những trò lơ bịch của Hoàng Phong. Ngược lại, đối với Hoàng Phong, thái độ phớt lờ của Duyệt Quân chỉ càng thổi bùng lên ham muốn chinh phục trong anh - người luôn coi phụ nữ chỉ là một trong rất nhiều món tiêu khiển thú vị, và hiển nhiên, những việc mang tính khiêu chiến như thế này, không bao giờ Hoàng Phong bỏ cuộc.

- Cô xem thường tôi hả? - Hoàng Phong nhếch mép.

- Loại đàn ông ngay cả vợ mình còn không giữ được, còn muốn người khác coi trọng hả? Bớt ảo tưởng đi!

Duyệt Quân chậm chạp buông từng từ, sau đó lạnh lùng phủi bàn tay Hoàng Phong xuống, trong khi Hoàng Phong nhất thời bất động trước lời nói của cô. Duyệt Quân bỏ đi rồi, Hoàng Phong như choàng tỉnh, anh vội vã đuổi theo.

- Duyệt Quân! Cô đứng lại!

Hoàng Phong cất tiếng gọi, cùng lúc, bóng người cao lớn của anh lao về phía cô, đổ ập, tạo một vệt bóng to dưới ánh đèn đường. Duyệt Quân cảm thấy phiền phức thật sự, cô gần như mất kiên nhẫn, cố vùng ra khỏi bàn tay anh đang nắm chặt tay mình.

- Anh muốn gì? - Cô gắt lên.

- Cô biết gì về vợ tôi? - Hoàng Phong cũng không vừa.

- Vợ anh á?! - Duyệt Quân lặp lại, cùng một điệu cười khinh khỉnh.

Hoàng Phong chưa buông tay, ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo mỗi biểu cảm của cô, chừng như chờ đợi câu trả lời cho câu hỏi mà anh nóng lòng muốn được giải đáp.

- Tôi không biết gì cả! - Duyệt Quân hạ giọng, trở về với vẻ mặt băng giá.

- Cô biết! Cô điều tra tôi à? Tại sao?

- Anh có buông ra không?

Bàn tay Hoàng Phong càng siết chặt hơn nữa, Duyệt Quân cau mày vì đau, càng thêm tức giận.

- Tôi không buông! Tôi muốn biết Miên Tú đang ở đâu?

- Tôi nói anh buông ra! - Hoàng Phong siết chặt tay Duyệt Quân hơn. Mặt Duyệt Quân nhăn nhó, tay còn lại đang cố gỡ tay Hoàng Phong ra trong tuyệt vọng.

- Đường đường một đại thiếu gia mà đối xử với phụ nữ như vậy hả?

- Không việc gì tôi phải lịch sự với người không coi tôi ra gì! - Giọng Hoàng Phong lạnh băng.

- Cho anh biết, cô ta đang sống chung với người yêu của tôi, cách đây hai con đường thôi! Có giỏi thì đi mà đem cô ta về! - Duyệt Quân gào lên.

*

- Giám đốc, vợ anh đã bỏ đi rồi, không còn sống cùng cô gái kia nữa!

- Tôi biết rồi, anh ra ngoài đi!

Hoàng Phong thoả mái ngã người ra ghế, tiện thể gác hai chân lên bàn làm việc đang ngổn ngang giấy tờ. Mắt khép hờ, anh thả lỏng đầu óc, tự lặp lại câu nói của tay thám tử trẻ: "Bỏ đi rồi"! Cô ta lại bỏ đi rồi, vì không chịu nổi đòn công kích của anh sao? Trò vui còn chưa bắt đầu, chưa gì đã đầu hàng, lẽ nào sức

chịu đựng của cô ta kém vậy? Mà, Hoàng Phong có thật sự vui sau khi nghe điều đó không? Anh khẽ cau mày tự hỏi, lấy làm lạ vì thái độ bình thản của chính mình - bình thản đến nỗi có thể làm như không cảm xúc. Lẽ ra phải là cảm giác hả hê, thỏa mãn khi thấy Miên Tú vì không chịu nổi những trò dằn vặt của anh mà tiếp tục trốn chạy, tiếp tục bỏ lại cái hạnh phúc rẻ tiền - thứ mà Miên Tú dám dùng cả danh dự của Hoàng Phong, của cả gia đình cô ta, để đánh đổi. Sao giờ lại cứ trơ ra thế này? Cảm giác đẩy người khác vào đường cùng thật ra cũng chẳng vui vẻ gì, nhất là khi trong lòng không có cảm giác hận thù xuất phát từ yêu đương bị chối bỏ. Con người thật sự phức tạp quá!

*

Hoàng Phong chệnh choạng về nhà sau cơn say, như một thói quen, anh ào đến, nằm vật ra giường, mơ hồ nhớ lại ngày xưa, hình ảnh Miên Tú cặm cụi lau người, chăm sóc - dấu sự chăm sóc kia, mười phần đều là miễn cưỡng vì nghĩa vụ. Vợ anh đã bỏ nhà theo trai! Mới ngày hôm qua, anh vẫn định ninh điều đó. Nhưng hôm nay, sau khi tin tức về Miên Tú được thu thập đầy đủ từ lời nói của Duyệt Quân, mọi thứ lại sụp đổ một lần nữa. Hoàng Phong bàng hoàng như không tin vào những thứ mình đọc được từ tờ giấy chi chít chữ trong tay, anh cảm thấy trước đây, mình ngừng việc điều tra về Miên Tú mới là một hành động sáng suốt. Bởi điều tra để làm gì, khi mà sự thật được phanh phui chỉ khiến bản thân càng thêm ô nhục.

Lần đầu tiên, những suy nghĩ về Miên Tú, mà không, về cả Duyệt Quân nữa - cô ta chẳng phải cùng một “loại” sao, khiến Hoàng Phong cảm thấy khinh bỉ. Anh thật sự không thể chấp nhận, thậm chí kinh tởm khi nghĩ đến chuyện hai người phụ nữ ôm ấp, quấn rít lấy nhau. Thảo nào, cô ta không một chút rung động với mình, không phải chuyện yêu hay không, mà là vì cô ta không hứng thú với đàn ông. Đã vậy, cô ta còn kết hôn với anh để làm gì? Cô ta, và cả gia đình cô ta nữa, lẽ nào, họ chỉ nhắm đến khối gia tài đồ sộ của Hoàng Đình mà anh là người thừa kế duy nhất? Nếu không thì vì điều gì? Nếu chỉ để che đậy giới tính thật thì tại sao không tiếp tục sống bên cạnh Hoàng Phong mà lại bỏ đi? Không ngờ, đằng sau vẻ bề ngoài yếu đuối, nhu mì kia lại là một dã tâm lớn đến vậy. Họ thật sự có thể tự biến mình thành món hàng đổi chác cho lợi ích vật chất, kể cả khi bên trong thân xác họ là một tâm hồn hoàn toàn khác, là một nhu cầu hoàn toàn khác hay sao?

Cũng may mắn, là Hoàng Phong không yêu cô, không bị nét xinh đẹp và vẻ bề ngoài trong sáng kia quyến rũ. Nếu không, hiện tại, Hoàng Phong chắc phải vật vã, đau khổ lắm trước sự thật này. Không dừng, Hoàng Phong cảm thấy một sự tức giận len lỏi đến, như muốn bùng nổ trong anh. Anh đã từng muốn cho qua tất cả, kể cả chuyện vì cô ta mà cuộc hôn nhân của anh thành ra dang dở. Nhưng rồi thì sao? Cô ta đang sống vui vẻ, hạnh phúc, bên một ả đàn bà, trong khi anh trở thành kẻ ngốc bị bỏ rơi. Cô ta đã lừa gạt anh và cả gia đình anh. Bàn tay Hoàng Phong nắm chặt, dồn hết cảm phẫn, anh đâm mạnh xuống giường như thể chiếc nệm êm ái kia mới là kẻ gây ra những đổ vỡ.

Trừng phạt! Phải trừng phạt Miên Tú - Hoàng Phong gầm gừ với suy nghĩ đó. Nhưng nên làm gì với cô ta? Bắt cô ta quay trở về để tiếp tục dằn vặt? Không! Một người “biến thái” như Miên Tú, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến Hoàng Phong rùng mình ghê tởm, nói gì tới việc lại gặp gỡ và chung sống. Phải dằn vặt cô ta, phải trả lại cho cô ta tất cả những gì cô ta đã gây ra cho anh. Cô ta, không có quyền sống hạnh phúc, không có tư cách để hạnh phúc!

15. Chương 15: Lao Dao

Miên Tú dạo bước trên con đường làng đã từng rất quen thuộc với những năm tháng tuổi thơ. Mấy năm không trở lại, ngôi làng đã thay da đổi thịt, trở nên khang trang, mới mẻ hơn nhiều. Con đường đất cát ngày xưa nay đã là một con lộ được trải nhựa láng bóng, rộng rãi, và sạch bong, là sân phơi lý tưởng cho những mẻ cá, mực vàng ruộm phơi mình đón nắng. Hai bên đường, nhà cửa mọc lên san sát, đa số là nhà mái ngói, lác đác một vài ngôi nhà cao tầng sang trọng. Chỉ có hai hàng phi lao bao quanh làng là không đổi khác, có chăng chỉ là thưa thớt hơn, góp phần làm cho cảnh vật trở nên quang rạng, sáng sủa. Và đây những bức tường được những họa sĩ đường phố vẽ tranh thử nghiệm, dầu đã phai màu, nhưng còn đầy rõ ràng những hình ảnh đáng yêu từng khiến Miên Tú say mê đến kỳ lạ.

Một vài người lớn tò mò quan sát Miên Tú như tự hỏi cô gái trẻ này là ai. Phải rồi, chẳng còn ai nhận ra Miên Tú, nói đúng hơn là, cô đã không còn ai thân thích tại vùng quê này, để có thể vin vào một cái tên mà giải thích đây là một chuyện về thăm quê, thăm họ hàng. Trẻ con chạy chơi cũng mất tròn mắt dẹt nhìn Miên Tú. Ngày xưa, xưa lắm, cô cũng từng như lũ trẻ ấy, đầu trần chân đất, rong ruổi khắp đường làng cùng đám bạn, hồn nhiên phơi nắng cho da đen nhẻm để đổi lại nụ cười trong veo của trẻ thơ. Dẫu những cơ hội được vui đùa thỏa thích đó không nhiều, bởi cha luôn nghiêm khắc quản thúc mọi hoạt động vui chơi của Miên Tú khiến bà ngoại nhiều lần muốn để Miên Tú có những ngày được làm trẻ nhà quê với nắng và gió, cũng phải dè chừng. Nếu có thể quay ngược thời gian, có lẽ rất nhiều người dám đánh đổi những thứ tưởng chừng quý giá lúc này để có được một ngày hồn nhiên đúng nghĩa!

Miên Tú hít thật sâu như muốn gom hết cái không khí mát mẻ trong lành, thoảng mùi tanh nồng đặc trưng của vùng biển quê ngoại vào lồng ngực. Cô cảm thấy dễ chịu, khoan khoái hơn rất nhiều, dù vừa di chuyển một chặng đường dài. Cô yêu mùi vị mặn mòi này lắm, dẫu nó có thể khiến nhiều người không quen phải chau mày khó chịu. Với Miên Tú, cũng giống như những âm thanh chào ngày mới, đây là mùi của sự sống, của những lo toan vất vả, của niềm tin và hy vọng. Quả là, nơi đây luôn bình yên cho những mỏi mệt của cô, cho những bước chân loạng choạng vì sóng gió, cho nỗi niềm hoang hoải bởi bao ưu tư chất chứa trong lòng.

Kia rồi! Nhà của ngoại, nơi từng là mái ấm của mẹ cô, thấp thoáng hiện ra sau những rặng phi lao đang lả lướt uốn mình theo gió. Căn nhà nằm lặng lẽ, im lìm nơi cuối xóm, như đang mang vẻ trầm tư của một người già. Chiếc cổng nặng nề phát ra âm thanh “cọt kẹt” giữa trưa cuối hè, phá tan không gian tịch mịch như say ngủ của vạn vật. Miên Tú chậm chậm bước lại gần, căn nhà năm nào - dẫu là một trong những ngôi nhà lớn và sang trọng nhất nhì làng chài này - vẫn khiến Miên Tú có cảm giác bé nhỏ, không biết có phải bởi đã sống ở thành phố lớn quá lâu, hay do Miên Tú lúc này đã quá lớn so với cô bé Miên Tú ngày xưa. Dù vậy, Miên Tú tin rằng, đó là tất cả những gì cô cần lúc này - một ngôi nhà, dẫu không người ở nhưng đem lại cảm giác quen thuộc ấm áp, đủ để cô trú ngụ và tự chữa lành những vết thương lòng.

Miên Tú thôi nghĩ ngợi, đi thẳng vào khoảng sân rộng xanh mướt cỏ được tô điểm bằng vài bụi hoa mười giờ tím, li ti cũng tươi tắn không kém. Bất chợt, Miên Tú dừng lại, ngôi nhà đã rất lâu không có người ở, sao từng bông hoa, ngọn cỏ, gốc cây trong vườn lại như được chăm sóc rất kỹ lưỡng? Miên Tú đảo mắt nhìn quanh ngay sau khi một cơn gió dịu dàng đưa cái mùi ngai ngái của cỏ mới cắt đến bên. Rõ ràng, có ai đó đang ở đây, hoặc ít nhất là đang lui tới đây để chăm sóc khu vườn này?!

Cảm giác thân quen, suốt mướt kéo Miên Tú ra khỏi sự hồ nghi kia, khiến Miên Tú dậm bước nhanh hơn về phía ngôi nhà đang đóng cửa im ỉm nơi cuối sân. Thật ra, khi quyết định trở về đây, Miên Tú không hề nghĩ đến việc mình làm sao để vào được nhà. Miên Tú chỉ muốn rời khỏi Trần Kha, và Miên Tú đi, thế thôi! Dẫu sao thì, đây cũng là nơi duy nhất Miên Tú có thể tìm thấy bình yên - ít nhất là trong tâm hồn...

Miên Tú đứng tần ngần một lúc trước bậc tam cấp dẫn lên cửa chính. Đôi cửa bằng gỗ có vẻ đã quá cũ kỹ, vài vết trầy xước - mà phần lớn trong đó, là “sản phẩm” của Miên Tú - bên dưới tay nắm cửa vẫn còn y nguyên đó nhưng đã được máy bào thời gian bào nhẵn đến nỗi, Miên Tú phải bước đến gần mới nhìn thấy. Đã khá lâu Miên Tú không về quê suốt từ lần giỗ ngoại nhiều năm trước. Miên Tú chỉ nhớ lần ấy, khi hai cha con về đến nơi thì cỗ bàn đã thơm tất, trong nhà đã đông khách khứa. Tàn tiệc, Miên Tú lẳng lặng vào phòng cũ của ngoại, hồi hã nhặt nhanh những xúc cảm còn sót lại. Bởi, Miên Tú thừa biết, lát nữa thôi, sau khi cha đi chào hỏi những người quen, những người họ hàng gần - xa, cả những người Miên Tú chưa từng gặp mặt, cũng không hề quen biết, cha sẽ lại hồi thúc Miên Tú vội vã trở lại thành phố. Cha lúc nào cũng vậy, với ông, công việc luôn được đặt lên hàng đầu, và đúng nghĩa, nó là tất cả.

Lúc này, Miên Tú mới cảm thấy tự trách. Miên Tú luôn lạnh lùng, vô tâm với những người không thân thuộc như thế! Ngoài ông bà ngoại, cha mẹ, một vài người anh em họ thường xuyên qua lại, Miên Tú không biết ai ở nơi này nữa cả. Miên Tú lúc nào cũng chỉ như con ốc, thu mình trong vỏ bọc - thứ mà con ốc khờ khạo kia cho rằng nó sẽ bảo vệ được mình trước hiểm nguy, mà không ngờ rằng chính cái vỏ yếu ớt đó lại mang đến quá nhiều phiền phức. Minh chứng là lần trở về này, Miên Tú không biết lấy một người, dù là họ hàng xa thật xa, hoặc bất kể là ai đó - sống quanh đây có thể giúp Miên Tú giải đáp những thắc mắc từ khi mở cánh cổng chốt kẹt kia.

*

- Con ơi!...

Miên Tú bị đánh thức bởi tiếng gọi trầm đục. Vừa đưa tay lên dụi mắt cho tỉnh táo hơn, Miên Tú vừa tự hỏi sao mình lại ngủ gục ở đây?! Cô khá bất ngờ vì mình đã ngủ quên khi tựa vào chiếc cột gỗ mát lạnh - dấu nhiều tuổi đời, nhưng lại nhẵn bóng hơn mức bình thường của một đồ vật phơi nắng, phơi sương nhiều năm ròng. Bởi Miên Tú biết, sự cảnh giác cao độ và hoàn cảnh hiện tại của mình, không cho phép cô vô tư ngủ ở một nơi nào đó, trừ khi chắc chắn rằng nơi đó an toàn, như bên cạnh Trần Kha. Lòng ngực khẽ nhói lên khi tự bản thân Miên Tú gọi cho mình hai chữ “Trần Kha”. Một cái tên thôi, gọi lại trong ký ức cảm lạnh thôi, cũng đã đủ để con người ta đau đớn quá! Cảm giác đau nhói ấy cũng đồng thời kéo Miên Tú khỏi những mơ hồ của giấc ngủ vội vàng ban nãy. Miên Tú luống cuống đứng dậy.

Miên Tú nhìn người đàn ông - có lẽ tầm tuổi cha, đang đứng trước mặt mình. Miên Tú chưa từng gặp người đàn ông này lần nào! Sao ông ta lại cười hiền từ với Miên Tú như thể đã thân thiết từ rất lâu rồi vậy? Liệu ông ấy có biết mình không? Rồi Miên Tú nhanh chóng cảm nhận được việc mình có thể dành nhiều thời gian để tự hỏi nhiều câu như thế này, chính là vì cảm giác an toàn từ ông ấy mang lại. Đường như đọc được điều gì đó trong ánh nhìn ngơ ngác của Miên Tú, người đàn ông lại cất giọng ôn tồn.

- Sao con ngồi ngủ ở đây?

- Dạ... con... - Miên Tú ấp úng, vừa nói vừa chỉ tay vào căn nhà. - Con không vô nhà được!

Khang Điền sững lại vài giây. Ông quên mất việc ngôi nhà vẫn còn có thể có người xuất hiện. Mà, ngoài Ngân Bình - người mà ông thầm thương trộm nhớ suốt nhiều năm trời, và Bạch Quân - người bạn đã lâu không gặp, thì còn Miên Tú. Tuy Khang Điền chỉ gặp Miên Tú vài lần khi con bé còn nhỏ, nhưng Miên Tú thật sự rất giống Ngân Bình. Giống đến nỗi, vừa nãy, khi Khang Điền bước đến, ông hốt hoảng vì bắt gặp hình ảnh Ngân Bình ngồi tựa vào chiếc cột gỗ hệt như ngày xưa. Rồi, cảm xúc của năm ấy lại ùa về. Ôi kỷ niệm... có bao giờ có thể hanh hao đi, để dừng quá dễ dàng cuộn về làm người ta đau khổ đến thế?!

Đôi mắt Khang Điền sáng lên, chăm chú nhìn Miên Tú, phải đến vài giây rồi ông tiếp.

- Con về một mình à?

Miên Tú bất ngờ vì có vẻ người đàn ông này biết rõ về gia đình mình! Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Miên Tú hỏi.

- Dạ! Mà, bác có quen với gia đình con ạ?

- Bác là bạn của ba mẹ con!

Vừa nói, ông vừa đưa tay vào túi quần, móc ra chùm chìa khóa. Ông tiến về phía cánh cửa gỗ được chạm trổ cầu kỳ, nhanh tay tra chìa vào ổ khóa, vừa cười vừa ôn tồn nói.

- Nhà lâu ngày không có người ở, thỉnh thoảng bác đến mở cửa quét dọn!

Miên Tú quay lại lấy ba lô - chiếc ba lô nhỏ vẫn đang nằm vắt vẻo góc hiên nơi Miên Tú ngủ lúc nãy, chiếc ba lô chỉ vồn vện vài ba bộ quần áo - là tất cả hành lý của cô khi rời khỏi Trần Kha. Cô bước theo người đàn ông lạ mặt nhưng đã trở nên thân quen hơn bởi cảm giác ấm áp mà ông mang lại. Căn nhà tỏa ra hơi mát lạnh dễ chịu. Cảnh vật đã từng quen thuộc lần lượt hiện ra trước mắt Miên Tú.

*

Miên Tú bần thần khi bước vào gian bếp, nơi đọng lại nhiều kỷ niệm đẹp trong ký ức tuổi thơ cô. Miên Tú đưa tay bật điện, ánh đèn vàng tỏa ra từ hai chiếc bóng đèn treo giữa nhà phả xuống sàn nhà bằng gỗ, tạo cảm giác ấm áp, dễ chịu. Một bình hoa với những đoá thạch thảo vẫn còn tươi nằm ngay ngắn trên chiếc bàn ăn kiểu cổ sạch bong, như không có vẻ gì là một nơi từ lâu không có người ở. Miên Tú chậm chậm dạo quanh căn phòng, ánh nắng buổi xế trưa xuyên qua ô cửa sổ nhỏ, phả từng vạt vàng vọt vào gian nhà. Bức ảnh đại gia đình nhà ngoại vẫn được treo trang trọng đối diện bàn ăn, Miên Tú chạm khẽ, trong hình là ông bà ngày còn khỏe mạnh, mẹ và cậu trẻ trung, đang cười thật tươi nhìn cô. Một gia đình hạnh phúc! Miên Tú thầm nghĩ.

Mẹ mất sớm, vài năm sau ông bà cũng ra đi, rồi cậu sang nước ngoài định cư, Miên Tú không còn được thường xuyên về đây nữa. Đám giỗ ông bà nhiều năm mới tổ chức một lần, có lúc cha đưa Miên Tú về cùng,

có khi không. Tủ bếp, kệ bếp, mọi thứ vẫn vẹn nguyên ở vị trí của mình, được quét dọn sạch sẽ như chờ đợi một ngày cô sẽ quay về sinh sống tại đây. Nghĩ đến đây, Miên Tú thầm cảm ơn người đàn ông nọ. Cô quay lại tìm thì bắt gặp ông đã đứng sau lưng mình từ lúc nào.

- Chắc, con sẽ về đây ở luôn! - Cô nói, cứ như là nói cho chính mình nghe vậy.

- Vậy à? - Khang Điền vẫn điềm tĩnh. - Mình con thôi hả?

- Dạ!

Người đàn ông nhìn Miên Tú, ánh mắt rối bời, phức tạp. Lý do con bé về đây là gì? Lại còn đi một mình, không có hành lý hay bất cứ thứ gì có thể chứng tỏ đây là chuyến đi đã được chuẩn bị sẵn. Cuộc sống con bé có gì bất ổn chẳng? Những câu hỏi ngày càng nhiều, khiến ông trầm ngâm hơn hẳn. Miên Tú phá tan bầu không khí im lặng.

- Bác là bạn thế nào với cha mẹ con ạ?

- “Thanh mai trúc mã!” - Khang Điền nói như thể chắc chắn rằng Miên Tú sẽ hiểu được ý nghĩa của câu nói này. - Bác, cha, mẹ con và cả Tuyệt Hà nữa.

Câu hỏi của Miên Tú gợi lại nhiều suy nghĩ trong Khang Điền, khiến ông trở nên trầm mặc hơn nữa. Bởi đã lâu lắm rồi, không còn ai nhắc ông nhớ về kỷ ức xa xôi kia, mà đúng hơn là, bản thân ông cũng muốn quên hết những kỷ niệm thanh xuân đó, khi đã bước qua bên kia dốc của cuộc đời. Có chăng, những kỷ niệm về thời trai trẻ đó, đã được ông cẩn thận chôn chặt dưới đáy lòng cũng nên. Con gái Ngân Bình và Bạch Quân cũng đã lớn gần đây, mọi thứ đã được phủ một lớp bụi mờ của thời gian, nên chìm vào quên lãng cũng là điều dễ hiểu. Nhưng sao ông không thể nào quên được hình ảnh một người?!

- Con về đây có định làm gì chưa?

- Dạ... con chưa có dự định gì hết! - Miên Tú thành thật.

- Có muốn theo bác học nghề không?

*

Gọi là tiệm nhưng thực chất đó là gian chính của căn nhà ba gian được tận dụng như một hiệu thuốc đơn sơ - nơi Khang Điền sinh sống một mình, bài trí bởi những vật dụng toàn bằng gỗ, tạo không gian cổ xưa như trong các bộ phim cổ trang Trung Quốc - theo lời nhận xét của Miên Tú. Ngoài chiếc giường đặt nơi góc phòng để thăm khám cho người bệnh, căn phòng còn có chiếc tủ gỗ cao, che mất một phần tường chính giữa, gồm nhiều ngăn nhỏ dựng sau quầy, là nơi Khang Điền đựng các loại thuốc mà ông luôn nhớ rất rõ vị trí của từng loại, chưa từng nhầm lẫn dù có đến cả trăm loại thuốc nằm trong những ngăn khác nhau. Phía trên quầy là một thanh ngang treo lủng lẳng khoảng năm, sáu thang thuốc được bọc giấy cẩn thận mà lần đầu đến đây, Miên Tú đã thắc mắc tự hỏi chúng chỉ để trang trí hay được treo với mục đích gì.

Chiếc bàn cao bằng gỗ màu nâu sậm, là nơi diễn ra hoạt động cuối cùng của Khang Điền và bệnh nhân, nơi Miên Tú thường tò mò đứng quan sát Sư phụ tiếp khách cũng như cân thuốc, hướng dẫn toa thuốc. Trên bàn là chiếc bàn tính soroban cỡ lớn, vài vật dụng bào chế thuốc trông rất lạ được đặt gần nắp một góc. Thông thường, bệnh nhân sẽ đứng bên ngoài, Khang Điền ở trong quầy, phía sau chiếc bàn gỗ dài đó, lúc thì thoăn thoắt ghi chép, lúc lại dùng bàn cân - loại bàn cân từ thế kỷ XIX với hai đĩa cân bằng đồng hai bên và một đồng hồ ở giữa với chiếc kim nhỏ nhưng luôn hoạt động chính xác đến từng gam, để phân loại thuốc cho khách hàng. Khang Điền làm việc luôn tay, nhưng luôn đủ thời gian cho những câu hỏi - đôi khi ngô nghê, lúc thì hết sức nghiêm túc của Miên Tú.

Chỉ vừa đến đầu ngõ, mùi thuốc bắc, thảo mộc đã ôm trọn lấy Miên Tú khiến bước chân cô như vội vã hơn. Lần nào đến đây, cô cũng thích mê cái mùi thơm nồng, ngai ngái của những loại thuốc mà cô chưa biết hết tên cũng như công dụng. Mặc dù mới một thời gian ngắn thôi nhưng Miên Tú cảm giác mọi thứ đã thân quen lắm.

Từ khoảng sân rộng luôn sạch sẽ được dùng để phơi các loại thảo dược khác nhau, đến gian nhà mát rượi khi tập nập khi thanh vắng; từ sự ân cần chỉ dạy của Khang Điền đến những lời hỏi han, quan tâm, để mền của bà con lối xóm, là những khách hàng thường xuyên đến đây; tất cả tạo cho Miên Tú cảm giác gần

gửi, gấn bó, trở thành niềm vui bình dị mỗi ngày. Dầu cô chưa học được gì nhiều, nói đúng hơn là mới chỉ tập làm quen và bắt đầu bằng cách phụ những việc vặt, nhưng ngày nào không đến, Miên Tú cảm giác như thiếu thiếu điều gì.

- Ủa? Cây này để ăn mà, Sư phụ? - Miên Tú cất tiếng hỏi thay lời chào khi thấy Khang Điền đang cúi húi phơi mớ lá tía tô dưới bóng râm của tán cây cuối sân.

- Thì ăn cũng được, làm thuốc cũng được nữa, con!

Khang Điền ôn tồn giải thích. Khang Điền vẫn phì cười, chưa quen với cách gọi của Miên Tú, lối xưng hô mà Miên Tú vẫn khăng khăng dùng kể từ khi đến đây học nghề.

*

- Sư phụ chơi thân với cha mẹ con lắm ă?

Miên Tú hỏi khi hai thầy trò ngồi trước hiên nhà, sau một ngày tất bật với bệnh nhân. Khang Điền với tay lấy ấm nước chè tươi được đặt trên chiếc chõng tre ngay cạnh đó, vừa rót nước vào ly, vừa trầm tư như đang lội ngược về miền quá khứ.

- Cha con vẫn khỏe chứ? - Lần đầu tiên ông hỏi Miên Tú về Bạch Quân, giọng trầm hẳn.

- Dạ cha con vẫn... khỏe! - Miên Tú nhỏ giọng, nét buồn vương thoáng qua khi nghĩ đến cha.

- Lâu lắm rồi Sư phụ với cha con cũng không còn liên lạc.

- ...

- Sư phụ với mẹ con là người cùng làng, cha con và Tuyết Hà ở làng bên, thời nhỏ học chung một trường, chơi chung với nhau.

Miên Tú im lặng, chăm chú lắng nghe, lâu lắm rồi, cô mới được nghe nhắc về mẹ. Kể từ khi mẹ mất, cô với cha lạc hẳn vào hai thế giới tách biệt, dường như sợi dây duy nhất gắn kết họ với nhau cũng đứt theo, Miên Tú càng ngày càng bị đẩy xa ra khỏi thế giới của cha. Dì Tuyết Hà càng không bao giờ nhắc về mẹ. Những câu chuyện về mẹ, Miên Tú chỉ được nghe từ bà, mà bà thì đã xa Miên Tú lâu lắm.

- Cả bốn người chúng ta cùng lên thành phố học đại học. Ra trường, cha mẹ con cưới nhau.

- Lúc mẹ con mất là Sư phụ về đây luôn ă?

- Ừm!

- Mẹ con là người thế nào vậy, Sư phụ?

Ánh mắt Khang Điền mơ màng nhìn vào khoảng không trước mặt, dường như trong khoảng không đó, ông thấy được hình ảnh cô thiếu nữ dịu dàng, thùy mị trong chiếc áo dài trắng ngày ngày ngồi sau xe ông đến trường - hình ảnh của những rung động đầu đời mà có lẽ mãi mãi ông sẽ không bao giờ quên. Miên Tú có bề ngoài khá giống Ngân Bình, chỉ khác là dù có ăn mặc giản dị cỡ nào, Miên Tú vẫn toát lên nét đài các của một tiểu thư lớn lên từ phố thị, không có vẻ mộc mạc của thôn nữ như Ngân Bình. Ngân Bình - cái tên gợi lại cho Khang Điền cả một trời kỷ niệm, một trời thương nhớ - dầu những nhớ thương đó từ lâu đã đi kèm với sự vô vọng, cả những cảm xúc mà ngoài người đó ra, ông không thể tìm thấy ở một ai khác. Số phận trở trêu thay...

- Sư phụ!... - Miên Tú rụt rè gọi, ngạc nhiên trước vẻ trầm mặc, lặng im của Sư phụ.

- ...

- Mẹ con là một người xinh đẹp, lương thiện!

- ...

*

Miên Tú không đi thẳng về nhà như mọi ngày mà rẽ hướng ra biển, tự nhiên cô cảm thấy thèm nghe tiếng sóng ở khoảng cách gần hơn, thèm được khỏa đôi tay theo những con sóng dập dềnh vỗ. Tiếng trò chuyện

của vài người phụ nữ, tiếng hô kéo lưới của những bác ngư dân vọng lại râm ran, làm huyền ảo cả một góc trời chiều. Không gian sống động quá, nhưng cũng thật bình yên. Miên Tú cảm thấy yêu vùng đất này quá đỗi, yêu những con người chất phác với nước da ngăm, màu tóc hung đỏ vì nắng gió, nhưng nụ cười chân thật, dễ gần luôn hiện hữu trên môi. Bà con lối xóm cũng đã quen dần với sự xuất hiện của cô gái lạ hôm nào “đi lạc” vào làng, mà nhờ thầy thuốc Khang Điền, họ đã biết cô là ai, có quan hệ thế nào với nơi này.

Hoàng hôn khẽ khàng buông xuống, mặt trời như đang luyến tiếc, vẫn vương không muốn tạm biệt bầu trời và mây để trở về khuất sau đường chân trời, ngoan ngoãn chờ đợi một ngày mới khác đến để được tung hoành trên không trung cao xanh kia. Cô ngồi xuống, lặng yên ngắm biển dần chuyển màu theo ráng chiều, cho đến khi trước mặt chỉ còn là một khoảng mênh mông, mờ mịt không phân biệt được đâu là trời, đâu là biển. Miên Tú tháo chiếc đồng hồ trên tay, mân mê kỷ vật duy nhất mang hơi ấm từ tình yêu thương của Trần Kha mà cô đem theo bên mình. Trần Kha sẵn sàng trao cả thời gian của mình cho Miên Tú, ngược lại, Miên Tú chẳng có gì để đáp lại Trần Kha, ngoài những phiền phức và thiệt thòi mà Trần Kha chưa một lần lên tiếng than oán. Có lẽ, lựa chọn ra đi là điều sáng suốt nhất mà Miên Tú làm được, những ân tình cô nợ Trần Kha, chẳng biết khi nào mới có thể báo đáp. Nếu còn có một kiếp đời nào khác, chúng ta có thể gặp lại để yêu thương trọn vẹn hơn không?

*

Tiếng rên khàn đục đầu rất khẽ của Trần Kha, cũng đủ làm nổi bật hoàng trong Miên Tú càng lúc càng dâng cao đến đỉnh điểm; rồi như một cú huých, đẩy cô rơi tự do xuống cái hố sâu khi cô đang đứng bên thềm vực. Tay Miên Tú bấu chặt vào nắm vịn cửa, đến mức mồ hôi từ tay cô làm ướt cả cái vật dụng bằng kim loại mà trong lúc này, cô ước phải chỉ nó tự biết thực hiện đúng chức năng của mình, là khóa chặt cánh cửa lại, để Miên Tú không phải nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Cô quay người, dựa lưng vào tường, thở nặng và đứt quãng, như thể tạo nhịp cho nước mắt tuôn rơi.

Trong phòng, Trần Kha vẫn không mấy may hay biết sự có mặt của Miên Tú. Chưa bao giờ Miên Tú cảm thấy giữa họ có một khoảng cách xa vời vợi như thế này, dẫu cả hai chỉ đang thật sự cách nhau một vách tường, chưa kể cánh cửa chỉ đang khép hờ đủ để chỉ cần tiến một bước là người này đã có mặt ở không gian của người kia. Miên Tú thật không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là gì - bối rối, sợ sệt hay đau khổ? Cô không biết, không còn chắc gì nữa rồi! Chỉ thầm ước Trần Kha không nhìn thấy mình, thậm chí là đừng biết cô đã về; cô không muốn cả hai đối diện nhau trong khoảnh khắc khó xử này. Chắc chắn Trần Kha sẽ xấu hổ và day dứt lắm nếu biết Miên Tú bắt gặp mình đang trong cơn khoái lạc. Miên Tú không dám nghĩ nữa, vội vã nhón gót bước vào nhà tắm, chốt cửa nhốt mình, hai tay vẫn ôm lấy ngực chừng như chưa thật sự hết thăng thốt.

Cảnh tượng vừa chứng kiến dường như vẫn còn mồn một trong tâm trí Miên Tú, hình ảnh Trần Kha đang tự thỏa mãn mình, tay ôm chặt chiếc gối của Miên Tú khiến cô một lần nữa rùng mình, không gọi tên được thứ cảm giác rờn rợn như có con sâu đang bò dọc cơ thể. Một chuỗi cảm giác ập đến, từ ghê sợ, hoang mang không muốn tin vào hành động đó của người yêu, đến đau lòng, tự dằn vặt mình vì đã không thể giúp Trần Kha giải tỏa những nhu cầu hết sức tất yếu. Miên Tú dần lùi về quá khứ, tự hỏi đã bao lâu rồi cô và Trần Kha không gần gũi? Mà không, nói đúng hơn là đã bao lâu rồi, cô không cho Trần Kha được tự do thân mật với mình nữa? Kể từ lần cô chủ động dừng lại giữa cuộc yêu rất lâu về trước, sau đó, Trần Kha dường như hiểu ra và cũng ý tứ, e dè hơn mỗi khi thân mật với cô. Thời gian đó đối với Miên Tú mà nói, dễ chịu và thoải mái vô cùng. Miên Tú từng rất biết ơn Trần Kha vì điều đó, từng rất hạnh phúc khi nghĩ rằng Trần Kha cuối cùng cũng đã hiểu và thông cảm cho cô, thay vì đòi hỏi ở cô - dẫu sự đòi hỏi kia, nếu có, cũng là rất chính đáng trong tình yêu.

Để rồi hôm nay, khi tận mắt chứng kiến Trần Kha như vậy, cô mới vỡ lẽ, bấy lâu nay, chỉ là Trần Kha tự tiết chế mình, kìm nén bản thân mà thôi. Trần Kha không muốn làm khó Miên Tú, không muốn bắt Miên Tú phải chịu đựng hoặc làm điều cô không thật sự thấy thoải mái và vui vẻ. Ừ, chỉ vậy, Trần Kha yêu cô, nên Trần Kha hy sinh nhu cầu của bản thân vì cô. Phải rồi, Trần Kha không giống cô, Trần Kha có những nhu cầu sinh lý rất bình thường. Sao cô có thể nhắm mắt sự hy sinh, chấp nhận đó thành chuyện Trần Kha không còn ham muốn hay nhu cầu ái ân được? Sao lâu nay Miên Tú không nhận ra điều đó, cô có phải luôn được Trần Kha yêu chiều nên không còn biết quan tâm đến cảm nhận của người yêu nữa không?

Miên Tú cảm thấy đau lòng quá, nghĩ đến đây, cô ôm lấy mặt, cắn chặt bờ môi như muốn giam hãm, chôn

chặt những tiếng nấc xuống tận đáy lòng. Ở bên Miên Tú, Trần Kha đã phải chịu rất nhiều thiệt thòi, ngày đêm đối mặt với những rắc rối, nguy hiểm tưởng như vô hình do cô mang lại. Bây giờ, cô lại bắt Trần Kha phải chịu thêm một điều hết sức vô lý như vậy, cô đã ích kỷ bấy lâu nay mà không hề hay biết, cô, đã phạm vào chính nguyên tắc của mình! Miên Tú tự sỉ vả, kết án bản thân, những lý do khiến cô từng đắn đo khi nhận lời yêu Trần Kha cùng những cảm giác khi nhận ra giới tính của mình bất chợt ùa về, cộng với mớ rối rắm sẵn có, bủa vây. Tâm trí Miên Tú nhất thời rối bời, bởi một mớ bùi nhùi không chỉ của ký ức mà còn của cảm xúc trong lòng. Miên Tú sẽ đem lại hạnh phúc cho Trần Kha được bao lâu, Miên Tú có thể ở bên Trần Kha và vun vén hạnh phúc cho Trần Kha cả đời được hay không, khi một nhu cầu đơn giản, bình thường nhất cô cũng không đáp ứng được? “Kha rất nồng nhiệt trên giường”, câu nói của Duyệt Quân vọng lại, như xát muối vào trái tim vốn đang trầy trụa của cô. Phải chi ngày đó, Miên Tú tỉnh táo hơn, lý trí hơn? Phải chi cô dừng để những xúc cảm mãnh liệt dẫn lối mình vào mối quan hệ nghiệt ngã này? Giữa Trần Kha và cô, vốn dĩ đã có quá nhiều rào cản ngăn cách, tại sao cô không đủ tỉnh táo để chấp nhận thực tại đó mà mù quáng cho rằng vì tình yêu, họ sẽ vượt qua tất cả? Miên Tú, vốn dĩ không có tư cách để yêu một ai, bên cạnh một ai, tại sao cô lại bắt chấp ở bên Trần Kha và gây ra những đau khổ cho Trần Kha - dù Trần Kha, đã luôn rất khéo léo che giấu?

Miên Tú đưa tay quệt nước mắt, trong lòng đã vơi đi cơn đau cồn cào tưởng như có thể cào cấu ruột gan cô tan nát. Phải rồi, người sai là cô, người thất nút là cô thì chính cô phải sửa sai, phải mở nút thắt oan trái đó ra, trả lại cho Trần Kha một cuộc sống tự do, yên bình và cơ hội gặp rồi yêu người xứng đáng hơn cô. Trần Kha của cô phải được hạnh phúc, không thể bị trói buộc trong mối quan hệ không có tương lai với cô được. Tất cả những gì Miên Tú có thể làm lúc này, là rời xa Trần Kha, chỉ vậy thôi. Miên Tú đến bồn rửa mặt, mở vòi cho nước chảy ào ào, hòa với tiếng nước từ phòng tắm trong phòng ngủ mà có lẽ cũng đang được dội lên người Trần Kha, khóa từng ngụm nước lên khuôn mặt vài phút trước còn nhòe nhoẹt nước. Phải rồi, phải rời xa Trần Kha, dẫu lần ra đi này, thật đau lòng chứ không như cảm giác được tháo cũi sổ lồng lúc rời khỏi Hoàng Phong trước đây; dẫu lần ra đi này, có thể sẽ mở ra một tương lai mù mịt chứ không còn may mắn gặp được những người bạn đáng quý. Và dẫu, không đành, một chút cũng không, ruột gan đau xé, nhưng cô không thể ở lại. Đã đến lúc, cô phải đưa ra quyết định và dừng cảm đối mặt với những điều mà số phận sắp đặt cho riêng mình.

*

- Trong Đông y, bệnh này gọi là cảm mạo phong hàn. Như con, có thể là do chưa quen thời tiết, khí hậu nơi đây. Vùng biển trong lành, nhưng cũng không kém phần...

Khang Điền nhỏ giọng rồi im bật, lắng tai nghe âm thanh phát ra từ chiếc radio cũ kỹ đặt trước hiên nhà, hình như, ông loáng thoáng nghe thấy hai chữ Bạch Quân trong giọng đọc của phát thanh viên. Khang Điền và Miên Tú đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lao về phía đó. Mắt Miên Tú mở to, thoáng nét hốt hoảng, cô có nghe lầm không, giọng ai đó đang nói về cha? Cha cô đã mất tích sau một vụ tai nạn và dì Tuyết Hà đang thay cha điều hành công ty! Mất tích? Tai nạn? Miên Tú cảm thấy hai tai như ù đi. Đây có phải là sự thật không?...

Bản tin đã chuyển sang tin tức khác trong ngày, Miên Tú vẫn còn ngồi thất thần, Khang Điền phải lay lay.

- Tú! Con!...

- ...

Cô ngược đôi mắt ươn ướt lên nhìn Khang Điền, bắt gặp ánh mắt lo lắng của ông đáp trả.

- Con có định về không?

- Về đâu ạ?

- Về nhà con, xem tình hình thế nào?

- Dạ... không. - Miên Tú đáp nhẹ, nhưng dứt khoát.

- ...

- Đó không còn là nhà con!...

- Một thì về nghỉ đi, con!

*

Một chiếc ô tô bầy chỗ trời tối trước nhà, Khang Điền đang ngồi ở góc bếp, nghe tiếng xe chỉ khẽ ngược lên nhìn - dù ở vị trí ngồi của ông, không thể thấy được động cơ đó - rồi tiếp tục với công việc cắt rễ cây đinh lăng thành từng lát mỏng trước khi phơi. Khang Điền không mấy để ý, bởi ở tiệm thuốc nhỏ này của ông, thỉnh thoảng vẫn đón những đoàn khách từ phương xa tới thăm khám, điều trị.

Nhưng Miên Tú thì khác. Tiếng rít của bánh xe bị thắng gấp như đánh động, làm cô ngay lập tức chuyển sang trạng thái hoảng sợ quen thuộc. Như linh tính ra điều gì, Miên Tú đang phơi thuốc dưới bóng cây trước sân nhà bỗng đứng bật dậy, chiếc nón lá trên đầu bị gió đánh bật ra sau, để lộ gương mặt hốt hoảng, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

Hai thanh niên cao lớn, trang phục màu đen, lạnh lùng và hung hãn tiến vào. Họ di chuyển rất nhanh và nhẹ nhàng, nhưng vẫn làm nhịp đập ở lồng ngực phập phồng của Miên Tú như gấp gấp hơn. Bản năng sinh tồn trỗi dậy, Miên Tú nhanh chân quay đầu định bỏ chạy. Một người đã kịp nhìn thấy cô, anh ta lao đến như một cơn gió, chỉ bằng một động tác, đã có thể tóm gọn, khống chế cô trong cánh tay lực lưỡng của mình.

Miên Tú hoảng đến độ không còn có thể la hét, cô chỉ cố gắng vùng vẫy, dùng hết mọi sức lực vốn có của mình, mong thoát khỏi những kẻ mà cô biết chắc hoặc là người của mẹ kế, hoặc là người của Hoàng Phong. Không, Miên Tú không thể bị bắt, không thể trở về nơi đó. Miên Tú không muốn kết thúc cuộc đời mình, hoặc bị giam cầm trong nơi giàu sang nhưng lựa nhưng thiếu tình người đó. Cô không thuộc về nơi đó. Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, họ nhắc nhở Miên Tú lên, rồi, như không còn sự lựa chọn nào, một người nhét vào miệng Miên Tú mở giẻ được cuộn sẵn. Anh ta lạnh lùng nói.

- Bà chủ muốn mời cô chủ về nhà!

Chiếc xe rồ máy, phóng đi, để lại những vệt khói xám xịt trong buổi trưa thanh vắng, nhanh và gọn như lúc đến. Khi Khang Điền phát hiện điều bất thường và chạy ra, thì chiếc xe đã khuất dạng.

Khang Điền ngồi bệt xuống nền nhà, thất thần. Ông lơ mơ hiểu chuyện gì xảy ra qua câu nói cuối cùng vừa loáng thoáng nghe được. Chuyện Miên Tú xuất hiện ở làng một tuần nay rồi bảo là có ý định về đây ở hẳn, tin tức về sự mất tích bí ẩn của Bạch Quân, rồi những người xông vào bắt Miên Tú ngay giữa ban ngày tại nhà mình, phải chăng là một chuỗi những sự việc có thể xâu kết? Bà chủ? Là Tuyết Hà sao? Bà ta lại giở trò gì? Bà ta vẫn chưa chịu bằng lòng với cuộc sống của mình, lại còn có những âm mưu gì nữa đây để thỏa mãn cái tham vọng to lớn, sự hiếu chiến cũng như lòng tham vô đáy vốn có từ thời trẻ? Miên Tú sẽ thế nào? Có nên báo cảnh sát, mà, báo thế nào đây - là tôi suy đoán như thế và sự thật mặc nhiên sẽ là thế? Đầu Khang Điền ong ong như muốn nổ tung, tai ông ù đặc, không nghe thấy gì xung quanh nữa; ông như người mất hồn, lọt thỏm xuống hố sâu của những câu hỏi, cảm xúc.

16. Chương 16: Dấu Vết

Xe bon bon trên con đường cao tốc với gần mười làn xe. Trong Trần Kha lúc này, vừa ngổn ngang, vừa vương vীu. Những cảm xúc ấy cứ bầu chặt lấy sự lo lắng dành cho Miên Tú. Trần Kha ước gì có thể đi bằng cách nào đó thật nhanh để chóng về lại thành phố. Miên Tú đang ở thành phố, không rõ sống chết thế nào, Trần Kha thì lại vừa tức tốc rời nơi ấy, về đây để tìm cô. Nghiệt ngã như một trò đùa ác ý của số phận.

*

- Dạ! Cho con hỏi, Miên Tú có ở đây không bác? - Trần Kha xộc vào tiệm thuốc khi vài người vừa rời đi.

Nhìn thái độ dè chừng của Khang Điền, Trần Kha hiểu mình cần phải làm gì để trấn an và hỏi được thông tin về Miên Tú từ người đàn ông này. Bất chợt, Trần Kha nhìn thấy trên tay Khang Điền chiếc đồng hồ chính cô đã tặng Miên Tú. Trần Kha nhận ra ngay lập tức, không phải vì nó thuộc loại số lượng giới hạn,

hay vì giá trị lớn. Chỉ là, trên vòng hạt đính quanh mặt đồng hồ bị thiếu mất một viên đá ở ngay số La Mã XII. Trần Kha luôn muốn mang nó đi thay, nhưng Miên Tú nằng nặc không chịu vì lý do hết sức lạ lùng... Miên Tú không muốn “thời gian” của Trần Kha bị ai đó thay thế - dù chỉ là một chút.

- Con là người đã tặng Miên Tú cái đồng hồ đó!

Khang Điền chăm chú nhìn vật dụng bằng kim loại trên tay. Chiếc đồng hồ màu vàng hồng, kiểu dáng trang nhã. Vật dụng xa xỉ duy nhất của Miên Tú khiến ông chú ý từ ngày đầu gặp. Thiết kế đơn giản, nhưng vô cùng nổi bật, quả là rất hợp với Miên Tú. Nhớ lại, Miên Tú rất nâng niu nó, thường tháo ra mỗi khi làm việc nặng, chứng tỏ đó phải là quà tặng của một người mà con bé rất thương mến.

Và, cô gái này chính là người đó... Nghĩ đến đây, Khang Điền bỗng cảm thấy càng nặng nề hơn. Bởi, mới vài chục phút trước, Miên Tú vẫn còn ở đây, ngay bên cạnh ông. Ông lại lần nữa bất lực đứng nhìn người mình yêu thương rơi vào hiểm nguy. Dẫu, chưa có gì khẳng định Miên Tú đang gặp nguy hiểm, nhưng cái cách những người kia đưa con bé đi, không thể gọi là thiện chí.

- Ta xin lỗi! Đáng lẽ ta phải túc trực bên con bé! - Khang Điền giọng buồn rười rượi, đưa lại chiếc đồng hồ cho Trần Kha.

*

Tiếng còi từ chiếc xe chở hàng phía trước dội lại, gắt gao! Hoảng hốt, Trần Kha đánh vội bánh lái sang phải, đưa chiếc xe trở về đúng làn của mình. Mãi mê suy nghĩ và nhớ lại những lời Sư phụ, Trần Kha mất tập trung, lấn cả sang làn xe bên cạnh, vẫn với tốc độ điên cuồng... Chỉ chút nữa thôi, với cái đầu ngoài “Miên Tú” không còn gì khác này, Trần Kha đã tự đưa mình vào một sự nguy hiểm ngu ngốc.

*

Chính xác là Khang Điền đang vật lộn với nhiều cảm xúc và mắc kẹt trong câu hỏi mình có nên can thiệp hay không. Ông đã tự hứa với lòng là sẽ không can thiệp vào chuyện gia đình của Bạch Quân nữa, kể từ khi lựa chọn im lặng sau cái chết đáng ngờ của Ngân Bình. Có thể, khi ấy, Khang Điền tuyệt vọng vì không cứu được Ngân Bình. Nhưng nếu lần này ông vẫn hành xử theo kiểu nhu nhược như vậy, thì Miên Tú sẽ gặp nguy hiểm. Bởi, nếu quả thật chính Tuyết Hà sai người bắt Miên Tú, thì có lẽ trước đó, Miên Tú đã bỏ nhà đi? Mà, tại sao Miên Tú phải bỏ đi? Bao năm qua, họ sống thế nào? Rồi còn chuyện Bạch Quân bị tai nạn, mất tích, mà con bé vẫn không chịu về? Gia đình họ đã xảy ra chuyện gì? Nếu rơi vào tay Tuyết Hà, liệu Miên Tú có sao không? Một người thương năm cũ - một mối quan hệ của người thương năm cũ... đủ để người ta phải đau đầu nghĩ suy.

*

Sau khi nghe tường tận câu chuyện về Miên Tú, Bá Lâm đã có đầy đủ cơ sở để khẳng định rằng Miên Tú mà Trần Kha đang kiếm tìm không phải ai xa lạ, chính là vợ của Hoàng Phong. Để chấp nhận được sự thật này, Bá Lâm cũng phải mất vài ngày loay hoay, tự thuyết phục bản thân. Trong ký ức của anh, Miên Tú bên cạnh Hoàng Phong luôn là một người vợ nhu mì, nhẵn nhụi, nhưng dường như chưa bao giờ khiến Hoàng Phong hài lòng. Bá Lâm cũng thừa hiểu, Hoàng Phong không hề yêu Miên Tú. Nhưng như thế không có nghĩa là việc Miên Tú bỏ đi không ảnh hưởng gì đến Hoàng Phong. Ngược lại, Hoàng Phong còn rơi vào trạng thái khủng hoảng hơn cả việc mất đi tình yêu. Có những người đặt sĩ diện cao hơn cả cảm xúc của trái tim, đó là những người dành tất cả tình yêu cho riêng bản thân mình!

*

Bá Lâm bước vào, quán cà phê đầy chật khách - vẫn là những vị khách quen mà không chỉ Tử Du, chính Bá Lâm cũng có thể nhớ mặt. Khách ra vào tấp nập, nhưng không ồn ào, đó đã là đặc trưng của nơi đây, để những người thường xuyên tới lúc vui, cũng có thể chọn đến đây kể cả khi buồn, mà không sợ bị tiếng ồn hay sự huyền ảo gây khó chịu.

Tử Du và Trần Kha ngồi ở chiếc bàn quen thuộc. Nhưng, dường như cả Tử Du và Trần Kha đều đang chìm đắm trong một không gian hoàn toàn khác, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng mà Bá Lâm dễ dàng nhận ra nhờ sự tinh ý của mình.

Tử Du dường như đã nhìn thấy Bá Lâm bước vào, nhưng sự xuất hiện của Bá Lâm hôm nay không làm Tử Du phấn khởi như mọi khi. Dù thời gian gần đây, Bá Lâm và Tử Du thân thiết, khăng khít hơn rất nhiều; để không ít lần, Bá Lâm cảm nhận được, Tử Du trông rạng rỡ, mặn mà hơn mỗi khi đối diện với mình. Trần Kha thì gần đây rất lạ, càng ngày càng tiêu tụy, thất thần không hiểu lý do. Rồi, Bá Lâm chợt nghĩ, có lẽ Trần Kha lại gặp cú sốc gì đó trong tình cảm. Bởi, Bá Lâm rất hiểu Trần Kha. Bình thường, Trần Kha dứt khoát, rõ ràng, cứng rắn bao nhiêu thì trong chuyện tình cảm, Trần Kha lại ủy mị bấy nhiêu. Trong tình yêu, chỉ có khái niệm “can trường” để đấu tranh mà gìn giữ, chứ khó lòng ai đó giữ nổi mạnh mẽ để bình thản đi qua đón đau.

- Mà có đi về quê nó tìm chưa?!

- Chưa! Tao còn không biết quê Miên Tú ở đâu nữa!

Giọng Trần Kha thiếu não. Không thể hiểu nổi, tại sao Trần Kha lại không biết gì về quê của Miên Tú? Miên Tú đã từng nhắc đến vùng quê ngoại yên bình, nhưng Trần Kha lại không hỏi kỹ. Đành rằng Trần Kha đã định trong một ngày không xa, sẽ đưa Miên Tú về miền quê mong nhớ, nơi có những kỷ ức tuổi thơ đẹp đẽ, nhưng sao cô lại chưa một lần chia sẻ với người yêu về điều đó? Giữ trong lòng làm gì, để rồi giờ đây, không biết dù chỉ một chút thông tin.

Bá Lâm dừng bước. Lúc này, Bá Lâm đã đến rất gần Trần Kha - đang ngồi quay lưng về phía mình. Trong nhất thời, Bá Lâm cảm thấy vùng thái dương giật nhẹ.

“Miên Tú?!” - Bá Lâm sững người, tai lùng bùng. Miên Tú ư? Anh thật sự không nghe lầm! Người yêu của Trần Kha là Miên Tú? Miên Tú nào? Có phải Miên Tú - vợ của Hoàng Phong? Hay là một cô gái nào đó cùng tên với cô ấy?! Rồi, bất chợt, linh cảm mách bảo Bá Lâm rằng, nếu Miên Tú - người yêu của Trần Kha, chính là người Bá Lâm đang nghĩ đến, thì việc cô ấy rời xa Hoàng Phong hoàn toàn có thể lý giải được.

Bá Lâm biết phải làm gì đây? Nếu Miên Tú thật sự yêu Trần Kha, thì vun vén cho tình yêu của hai người họ là điều Bá Lâm nên làm, nhưng còn Hoàng Phong? Tình bạn giữa anh và Hoàng Phong đủ lớn để Bá Lâm dành tình cảm cho Hoàng Phong như anh đã dành cho Trần Kha. Dấu giữa Hoàng Phong và Miên Tú không có tình yêu, nhưng việc Hoàng Phong luôn tìm kiếm Miên Tú là sự thật. Chỉ là, khá lâu rồi, Bá Lâm không còn nghe Hoàng Phong nhắc đến Miên Tú nữa, thậm chí có đôi lần - những lần rất hiếm hoi - Bá Lâm hỏi về Miên Tú, liền bị Hoàng Phong gạt đi. Có vẻ như Hoàng Phong đã hoàn toàn quên Miên Tú, cũng như dẹp bỏ ý định tìm kiếm trước đây. Vậy thì... thật ra, hiện tại, Hoàng Phong đối với Miên Tú là thế nào?

Bất chợt, Bá Lâm lại sững đi một giây. Trần Kha vừa âm thầm lau giọt nước mắt tuôn rơi - điều Bá Lâm chưa bao giờ thấy ở cô. Bá Lâm chợt thấy bản thân sẽ rất có lỗi với Trần Kha, nếu như im lặng đứng ngoài!

*

Dòng xe kẹt cứng, cách ngã rẽ rời khỏi cao tốc không xa. Tức giận, Trần Kha động vào phần còi vô tội kia một cú thật mạnh khiến nó bật ra một âm thanh nghe chừng như khản đi vì tuyệt vọng - tuyệt vọng như chính Trần Kha lúc này. Trần Kha cần phải rời khỏi đây. Trần Kha cần phải về thành phố nhanh nhất có thể. Trần Kha cần phải đi tìm Miên Tú. Trần Kha cần phải đưa Miên Tú về bên cạnh mình!...

Trần Kha gục đầu lên chiếc vô lăng đang im ỉm như cố gắng dành cho Trần Kha một khoảng lặng riêng. Trần Kha nghe và cảm nhận được từng cái nhích chuyển động của chiếc kim đồng hồ qua từng nấc thời gian, nó nặng nhọc như chính hơi thở của cô lúc này. Cứ mỗi giây trôi qua, Miên Tú sẽ gặp nguy hiểm hơn nữa. Người đàn bà kia, bà ta sẽ lại làm gì Miên Tú nữa đây?

*

Khang Điền từng hy vọng Tuyết Hà không thay đổi nhiều đến thế! Ngày đó, Tuyết Hà cương quyết giành phần chữa trị cho Ngân Bình với lý do tránh bất tiện cho Khang Điền. Vì giữa ông và Bạch Quân luôn tồn tại một mối hiềm khích không bao giờ xóa đi được. Rằng nếu ông cứ tiếp tục chăm lo cho Ngân Bình như thế, thì liệu Ngân Bình có được hạnh phúc bên chồng sau khi khỏe lại? Hay, hai người họ sẽ rơi vào bế tắc, hôn nhân đổ vỡ... Hàng ngàn lý do khiến Khang Điền phải buông lời tình yêu, nhường chỗ cho lý trí có phần lạ lùng của mình. Ai nói tình yêu không có lý trí? Phần lý trí trong tình yêu là phần nhắc nhở bản thân người kia đã thuộc về người khác; và nếu yêu thì hãy làm mọi cách để họ được hạnh phúc ở cạnh nhau.

Với Khang Điền, Miên Tú ra đời chính là bước ngoặt lớn của cuộc đời ông. Bởi, tình yêu của Khang Điền dành cho Miên Tú không khác Bạch Quân là bao. Chỉ là, sự điềm đạm, nhẹ nhàng của Khang Điền luôn là cái gai trong mắt Bạch Quân. Thật lòng, Khang Điền chỉ hy vọng mình được ở bên Ngân Bình, dấu với vai trò gì cũng được. Nhưng làm sao Khang Điền có thể mãi đứng đó như một kẻ cản trở tình yêu của Bạch Quân và Ngân Bình được?! Trên đời, có những chuyện không thể nào giấu kín được, đặc biệt là tình yêu. Khi yêu một người, mọi sự quan tâm sẽ đổ dồn về phía người ấy. Cử chỉ, ánh mắt, nụ cười... cho dù là trong hoàn cảnh bình thường nhất cũng sẽ là một hành động rất đổi ngọt ngào.

Khang Điền vẫn thầm hy vọng rằng Tuyết Hà còn vương chút tình người, sẽ không làm gì con bé, như xưa nay ông vẫn luôn hy vọng, dấu không ít lần, ông nhận ra mình đặt niềm tin và hy vọng sai chỗ. Hy vọng luôn là sức mạnh để chiến thắng nghịch cảnh. Đặt đúng chỗ sẽ giống như cành cây vững chắc giúp con người trèo lên từ vực thẳm, nếu sai, sẽ như cành cây mục ruỗng, chỉ là cứu cánh nhất thời rồi lại nhanh chóng gieo con người tội nghiệp kia xuống vực sâu.

- Miên Tú không còn ở đây nữa!

*

Trần Kha không chỉ hy vọng, mà Trần Kha chắc chắn Miên Tú sẽ ở đó, bởi, Trần Kha từng nhìn thấy đôi mắt Miên Tú long lanh hạnh phúc khi nhắc về quê mẹ. Nên ngay khi biết địa chỉ, Trần Kha tức tốc lái xe xuyên đêm để hy vọng có thể nhanh chóng đến bên Miên Tú. Vậy mà, Trần Kha vẫn trễ một bước. Chỉ một chút thôi, nếu như Trần Kha nhanh chân hơn, chỉ một chút thôi, thì Trần Kha đã gặp được Miên Tú, và đám người kia chẳng có nghĩa lý gì. Trần Kha ơi là Trần Kha!

Trần Kha lập tức trở về thành phố ngay sau khi nghe Sư phụ kể mọi chuyện, Sư phụ muốn theo cùng, nhưng Trần Kha kiên quyết từ chối. Chỉ vài lời thăm hỏi người qua đường, biết được địa chỉ tiệm thuốc này cũng đủ để Trần Kha biết Khang Điền dành cho Miên Tú một tình cảm rất đặc biệt. Mà như thế, có lẽ ông cũng đang đau, đang còn cào, đang lo lắng như cô. Thẳng thừng ra mà nói thì Trần Kha không muốn ở cạnh thêm một mối bận tâm nào khác nữa. Cô phải đi một mình, thật nhanh và thật dứt khoát. Rồi cô sẽ trở về đây cùng với Miên Tú của mình, để đáp hết mọi ân tình mà người khác đã dành cho Miên Tú.

*

Bá Lâm cứ thế, lừng khừng đứng nhìn bờ vai người con gái anh từng yêu nay rũ xuống mệt mỏi và đau đớn. Muốn bước lại thêm bước nữa, ôm cô vào lòng, cho cô được một lần thật sự yếu đuối trong vòng tay người khác, nhưng Bá Lâm không thể. Giữa họ, kể cả khi còn tồn tại mối quan hệ yêu đương, thì những sự sẻ chia cũng nhẹ nhàng, kín đáo và âm thầm lắm. Bởi Trần Kha là kiểu người thích che giấu cảm xúc của mình, thế mà, hôm nay, cô ấy lại khóc vì một người phụ nữ khác... Sự quan tâm của anh, có lẽ nếu Trần Kha biết - mà hẳn là biết - thì cũng chỉ để trong lòng chứ không đủ khiến cô vì thế mà đáp trả anh, hoặc tươi tỉnh lên cho anh vui lo lắng; đơn giản thôi, vì đầu óc và trái tim cô ấy giờ đây đã đầy tràn hình ảnh người khác. Đây không phải lần đầu tiên Bá Lâm chứng kiến Trần Kha thất tình. Cách đây hơn hai năm, khi Duyệt Quân ra nước ngoài, Trần Kha cũng ủ dột và suy sụp như thế. Mà lần đó, ít nhiều Trần Kha cũng đã chuẩn bị tâm lý cho sự ra đi của Duyệt Quân, không như bây giờ, hoàn toàn ở thế bị động. Dù chưa một lần được nghe chính miệng Trần Kha nói ra, Bá Lâm vẫn biết, cô hệt hẫng, chơi vơi và đau đớn đến dường nào. Và dĩ nhiên lần ấy, Trần Kha hoàn toàn không khóc, hoặc ít nhất là không khóc trước mặt người khác như thế này!

Bá Lâm biết mình phải nói, nên nói. Có thể, điều anh nói ra rồi sẽ làm tổn thương một người bạn khác của anh, khi tất cả mọi sự rồi đều phải giải quyết rõ ràng, để có đau mấy thì mọi người cũng chấp nhận mà sống tiếp. Nhìn Trần Kha lúc này, Bá Lâm nghe tim mình đau quá, không còn là nỗi đau của ngày biết mình mang trách nhiệm phải bảo bọc cô, nhưng vẫn rất đau và thật sự khó tả.

Điều Bá Lâm không ngờ nhất là, Miên Tú lại là người yêu của Trần Kha, là người vực dậy và khơi lên sức sống, sự tươi trẻ, yêu đời mà Trần Kha từng đánh mất. Là người mà theo lời Trần Kha, thì đủ lửa cho cả phần đời còn lại của cô - thứ mà Bá Lâm dù thừa nhiệt tình cũng không thể đem lại. Mà cô gái nọ, liệu Trần Kha có thể bình thần mà sống, mà hừng hực cháy, mà đem lại những xúc cảm tích cực cho những người xung quanh, như anh, như Tử Du không? Có lẽ là không! Và thế thì, Bá Lâm phải nói!

- Anh nghĩ anh biết quê của Miên Tú! - Bá Lâm bước đến trước mặt Trần Kha.

Cả Trần Kha và Tử Du đều ngơ ngác. Sao Bá Lâm lại biết Miên Tú? Sao anh lại còn biết cả quê Miên Tú ở đâu, trong khi chính Trần Kha còn không hay biết. Mà, đó không phải là điều Trần Kha cần quan tâm lúc này, ngoài một điều duy nhất - Miên Tú đang ở đâu?

*

Tử Du thờ người. Nghĩ về Trần Kha mà cảm thấy xót xa, đau lòng thay cho bạn. Sao Trần Kha cứ mãi lặn lội trong chuyện tình duyên? Tử Du biết làm gì để giúp Trần Kha đây? Những ngày qua, Tử Du cũng suy nghĩ nhiều lắm, nhưng cả Bá Lâm và Trần Kha với những mối quan hệ rộng như vậy mà còn không lần ra chút manh mối nào, thì Tử Du sao có thể tìm ra Miên Tú được. Ngồi một chỗ và chờ đợi một điều mà không biết điều ấy có chút hy vọng nào không, hơn nữa, nhìn Trần Kha cứ mỗi ngày một tiêu tụy, hốc hác, Tử Du cảm thấy khổ sở vô cùng! Sự chán nản, bất lực đó bỗng chốc hóa một tiếng thở dài. Quả thật, tình bạn là thứ tình yêu rất đặc biệt, đến độ con người có thể tin rằng, mình đủ sức để giữ lại và tựa vào đấy để luôn luôn sống với cảm xúc yêu thương.

Nhìn Bá Lâm, Tử Du càng chạnh lòng hơn. Cô quen biết anh đủ lâu để hiểu, Bá Lâm không hay xen vào chuyện riêng của người khác. Cả Trần Kha, cả Hoàng Phong đều là bạn thân của anh. Dẫu thân, nhưng Bá Lâm luôn giữ một khoảng cách nhất định với họ - khoảng cách đủ để tôn trọng, thấu hiểu đối phương. Còn việc quan tâm đến nhau thế nào, ắt hẳn mỗi người sẽ có một cách riêng, phù hợp với tính cách của mình, và phù hợp với người kia. Vậy đó, rồi Bá Lâm cứ lăm lăm yêu thương hai người bạn một cách vô điều kiện - đến mức chính Tử Du cũng thầm ghen tị và ao ước mình được anh dành cho sự yêu thương ấy - luôn cố gắng dành cho họ những điều tốt đẹp nhất như đúng tinh thần yêu là cho đi, không mong được nhận lại của mình.

Đến rồi hôm nay, anh bắt đắc dĩ phải đứng giữa hai người có vị trí đặc biệt - theo kiểu rất khác nhau - trong đời mình, chắc hẳn Bá Lâm đã phải tự hỏi mình sẽ thiên về bên nào hơn?! Một câu hỏi không lời đáp. Bởi, với ai, Bá Lâm cũng phải trăn trở, phải suy xét nhiều điều, đâu dễ dàng quyết định trong một sự việc quan trọng, có tầm ảnh hưởng lớn đến cuộc đời bạn mình như thế. Và cái cách Bá Lâm đưa ra quyết định ban nãy - trước khi đẩy Trần Kha vội vã rời đi - khiến Tử Du từ ngỡ ngàng vì anh biết về Miên Tú, đến hoang mang và có chút gì đó rất lạ kỳ, như là ghen, như là đau khổ... Anh còn yêu Trần Kha sao?

*

Sau khi Trần Kha rời đi, cuộc sống của Khang Điền thật sự bị chấn động không nhỏ. Phần quá khứ - đã ngủ yên quá lâu, bỗng trỗi dậy, và cuộn về giận dữ, như kêu gào, trách móc. Có đôi khi, con người ta rất lạ, họ biến cảm giác đau đớn của bất lực thành nguồn cơn của sự tự giày vò bản thân, dẫu chuyện đúng - sai chưa từng có lời giải. Khang Điền có từng sai hay không, chẳng ai biết được - kể cả ông - nhưng lúc này đây, sao tự nhiên mọi thứ cứ quy về cùng một mối; rằng, giá như ngày xưa ông đừng lặng lẽ ra đi như thế, giá như ông từng dám quay hẳn lại và đối đầu... Giá như và tất cả cứ mãi mãi là giá như!

Khang Điền thở hắt ra nhẹ nhẹ - một cách tự kéo mình về với thực tại - rồi đứng lên, suy nghĩ về bài thuốc sẽ bốc cho bệnh nhân đang nằm đó. Dẫu tinh thần không tốt, nhưng Khang Điền luôn ý thức được rằng, đã bắt tay vào chữa bệnh, ông phải gạt bỏ mọi vướng bận ra khỏi đầu. Y đức là điều được dạy dỗ đầu tiên khi bước vào cánh cổng trường Y, nên ông không thể để công việc bị chi phối bởi cảm xúc hay những suy nghĩ riêng được.

- Lao lực quá thôi! Người nhà qua tiệm lấy thuốc về sắc uống khoảng hai tuần là ổn! Hạn chế làm việc nặng!
- Khang Điền thu dọn túi dụng cụ, đeo lên vai, nói với người nhà bệnh nhân.

- Dạ! Cảm ơn thầy, thầy cứ về trước, con thu xếp qua liền! - Người thanh niên mừng rỡ.

Khang Điền từ tốn rời khỏi nhà.

*

Ngày ấy, ông còn là một cậu thiếu niên lần đầu biết đến cảm giác rung động với người bạn thuở thiếu thời. Ngân Bình là một thiếu nữ thùy mị, dịu dàng và hần nhiên, vô cùng xinh đẹp. Khang Điền đem lòng yêu Ngân Bình, nhưng sự nhút nhát, rụt rè đã khiến ông chưa một lần dám bày tỏ. Rồi, tình yêu ấy trở thành một mối tình câm lặng khi Khang Điền biết được Bạch Quân - người bạn chí cốt của mình, cũng yêu Ngân Bình; không những thế, Bạch Quân còn đang chuẩn bị một kế hoạch tổ tình cực kỳ lãng mạn. Và, tất nhiên,

hai người họ thành một đôi; điều đó cũng có nghĩa, Khang Điền hốt nhiên trở thành người thừa nhưng lại không bao giờ được phép biến mất trước họ.

Thời gian trôi qua, Khang Điền, Bạch Quân, Ngân Bình, Tuyết Hà cùng lên thành phố học, Khang Điền vẫn đóng vai người bạn tốt, người anh trai luôn sẵn lòng bên cạnh sẻ chia, thậm chí làm cầu nối, giảng hòa cho họ mỗi lần mâu thuẫn. Có lẽ Ngân Bình không biết và sẽ không bao giờ biết được tình cảm của Khang Điền dành cho cô.

Bạch Quân và Ngân Bình học kinh tế nên tốt nghiệp sớm hơn. Khi Khang Điền và Tuyết Hà còn miệt mài trên ghế trường Y thì bất ngờ nhận được tin Bạch Quân và Ngân Bình chuẩn bị kết hôn. Phải rồi, với gia thế của hai người họ, thì chuyện mưu sinh chưa phải là vấn đề được đặt lên hàng đầu. Lúc đó, Khang Điền cay đắng nghĩ rằng, Ngân Bình chọn Bạch Quân, đó là lẽ hiển nhiên, cho dù có hay không lời thổ lộ của Khang Điền thì Ngân Bình từ đầu cũng đã dành trọn tình yêu cho Bạch Quân rồi. Nếu họ đã thật lòng yêu nhau, Khang Điền sẵn sàng đứng bên lề, thật tâm chúc phúc cho họ. Đám cưới diễn ra nhanh chóng, long trọng và ngập tràn hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ. Sau khi kết hôn, Ngân Bình gác lại những ước mơ còn dang dở, chấp nhận lùi về sau, chăm sóc gia đình để Bạch Quân chuyên tâm vào sự nghiệp.

Tình yêu của họ nhanh chóng đơm hoa kết trái. Hai người vui mừng đón Miên Tú - đứa con gái đầu lòng xinh xắn, đáng yêu. Khoảng thời gian đó, Khang Điền và Tuyết Hà vẫn thường xuyên lui tới, thăm hỏi gia đình Bạch Quân.

Khi Miên Tú lên bốn, Ngân Bình sốt cả tuần liền. Điều tệ hại là ban đầu, bác sỹ chỉ chẩn đoán cô đã có thai được ba tuần và đây là một cơn cảm sốt thông thường do cơ thể chưa thích ứng với những thay đổi. Nhưng sau đó, bệnh tình của Ngân Bình không giảm mà còn có chiều hướng xấu đi với vô số những biểu hiện bất thường. Thời gian đó, Bạch Quân đang đi công tác xa, Tuyết Hà và Khang Điền thay nhau chăm sóc Ngân Bình, Miên Tú được gửi hẳn về quê ngoại. Chỉ hai tuần sau khi Khang Điền giao hẳn việc chăm sóc cho Tuyết Hà, Ngân Bình không qua khỏi...

Không chỉ Bạch Quân mà cả Khang Điền và Tuyết Hà đều suy sụp sau cái chết đau đớn và khó hiểu của Ngân Bình. Khang Điền bỏ sự nghiệp, bỏ hết tất cả, về quê, dằn vặt, tự trách bản thân một thời gian dài. Ông cảm thấy những năm tháng học hành của mình thật hoài phí, cảm thấy bản thân vô dụng, khi không thể cứu được người mình yêu.

*

Khang Điền dừng bước trước lùm cây bên đường. Thật ra, bản thân lùm cây này không có gì đặc biệt. Bởi, Khang Điền đã đi ngang qua đây hàng trăm lần, và sự tồn tại của nó không có gì làm ông phải chú ý. Chỉ là, bất chợt, hôm nay, giữa lùm cây nổi bật lên một vài hạt hình quả trứng màu đỏ, đốm đen khiến Khang Điền ban đầu đã lầm tưởng là bộ cánh cam với kích thước khổng lồ. Nhưng thật ra lại không phải, đó là một loại cây có thể dùng làm thuốc; tuy nhiên, nếu không biết sử dụng thì có thể làm chết người với những triệu chứng tương tự như ngộ độc thực phẩm. Khang Điền bước đến, lần tìm thân leo của nó, giắt nhanh, rút mạnh, nhổ ra khỏi mặt đất.

- Tội con nít mà ăn bậy thì chết! - Khang Điền lầm bầm.

Cầm cây thuốc trên tay, Khang Điền đi tiếp. Không thể vớt lại ven đường được. Khang Điền và những người nghiên cứu về thảo dược có thể hiểu tính chất của nó, nhưng những người bình thường thì sao? Nhất là trẻ con, chúng chỉ thấy đẹp rồi mang về chơi; mà, trẻ con thì sao có thể chắc chắn được việc chúng không ăn những trái màu sắc đẹp để nhưng cực độc kia, rồi sẽ bị suy nhược cơ thể, hạ huyết áp, nôn mửa, tiêu chảy... mà không dễ dàng để biết cơ thể đang gặp phải vấn đề gì.

Khang Điền khựng người. Những triệu chứng vừa lướt qua trong đầu có sức mạnh như một cỗ máy thời gian, đưa ông quay lại những ngày ông và Tuyết Hà chăm sóc Ngân Bình trên giường bệnh - những ngày cuối đời đầy đau đớn của Ngân Bình với giọt máu trong người còn chưa kịp thành hình.

Khang Điền thở mạnh sau cái rùng mình. Lại nhạy cảm quá rồi! Đến bao giờ hình ảnh Ngân Bình mới thật sự rời khỏi tâm trí, đặc biệt là những ám ảnh về khoảng thời gian cuối đời đó của cô ấy? Nhớ lại chỉ để đau lòng và dằn vặt, tự trách bản thân. Khang Điền lắc mạnh đầu, cố tự trấn an.

Nhưng, dường như vô vọng, càng cố, Khang Điền càng cảm thấy choáng váng. Mắt ông trợn tròn sững sốt, đôi mày cau lại như cổ nhó, cổ hình dung điều mập mờ hình thành trong đầu từ những liên tưởng đứt đoạn và không rõ nét.

Mảng ký ức của những ngày lui tới phòng bệnh Ngân Bình lại hiện về. Khang Điền vẫn nhớ có lần ông bước vào phòng thì thấy Tuyết Hà đang vội vã thu dọn một chén thuốc - thứ mà khi Khang Điền gặng hỏi, Tuyết Hà chỉ bảo là thuốc bổ, tốt cho tình trạng suy nhược của Ngân Bình. Rồi, chỉ một thời gian ngắn sau, tình trạng Ngân Bình xấu hẳn đi, những triệu chứng nôn mửa, hạ huyết áp, đau đầu dữ dội... xuất hiện ngày càng nhiều, cô thậm chí không còn sức để tiếp những cuộc gọi đường dài của Bạch Quân.

Bàn tay Khang Điền toát mồ hôi lạnh, cả thái dương cũng lấm tấm vài giọt, ông kinh hãi với điều mình vừa xâu chuỗi được. Loại thuốc bổ mà Tuyết Hà cho Ngân Bình uống lúc đó, có khi nào là nó không? Nhưng lẽ nào Tuyết Hà lại có thể lằm lằm như vậy được? Hay cô ta thật sự có chủ ý? Không thể nào, Tuyết Hà không có lý do để làm vậy, hơn nữa, là một người học ngành y, sao lại có thể nhẫn tâm giết người, mà còn là người bạn nối khố từ thuở nhỏ? Nhưng, nếu không có chủ đích, thì tại sao khi Ngân Bình qua đời, Tuyết Hà không cố tìm hiểu nguyên nhân, để biết vì lý do gì mà bạn mình không qua khỏi?

17. Chương 17: Quyền Lực

-Kha có chỗ chị không?

- Không em! Kha...

Duyệt Quân bực tức, hần học cúp máy, không thềm nghe hết câu nói của Tử Du, thậm chí không đáp lại Tử Du dù là một câu ừ hử, hay lịch sự phải phép. Duyệt Quân không nhớ nổi, đây đã là lần thứ bao nhiêu mình gọi điện cho Tử Du và cả Bá Lâm để hỏi về tình hình của Trần Kha. Từ lúc Miên Tú biến mất, Duyệt Quân những tưởng ông trời đã không phụ lòng, cô nhất định phải nắm bắt cơ hội này, khiến Trần Kha trở về bên cô chứ không phải suốt ngày đuổi theo một người có quá khứ phức tạp như Miên Tú. Vậy mà, hiện thực lại liên tục dội vào cô những gáo nước lạnh đến tê tái. Duyệt Quân tiếp cận Trần Kha, Trần Kha lại tuyệt tình xa lánh. Duyệt Quân gọi điện, Trần Kha lại chuyển hẳn cuộc gọi qua cho Nhã Nhu. Rồi hai ngày nay, Trần Kha đột nhiên mất tích, Duyệt Quân gần như đã lục tung cả thành phố này lên mà vẫn không thể tìm được Trần Kha. Duyệt Quân cảm thấy mình như vừa chạm đáy của sự tuyệt vọng. Có lẽ nào, cô thật sự đã sai? Lỗi lầm với Trần Kha, vĩnh viễn không có cơ hội được sửa chữa? Chẳng lẽ, chuyện mơ ước xây dựng tương lai tươi sáng hơn cho cả hai lại là giới hạn của người còn lại? Nếu thế, tình yêu ấy có vẻ cũng chỉ một màu!

*

- Vào đi!

Tuyết Hà nói to, đáp lại tiếng gõ cửa. Một người đàn ông trung niên, ăn mặc lịch thiệp bước vào, cúi chào bà, đáng vẻ không mấy thân thiện như ông nên thể hiện ở vị trí trợ lý của mình.

- Có chuyện gì?

- Kế hoạch của An Group, bà đã xem qua chưa ạ?

- Tôi xem rồi! - Tuyết Hà lãnh đạm.

- Có chỗ nào không hiểu, cần tôi giải thích không ạ? - Người trợ lý vẫn giữ giọng lễ độ.

- Hừm...

Tuyết Hà chùng như rất không hài lòng vì câu nói của gã trợ lý, nếu không muốn nói là tức giận vì cảm giác bị xúc phạm. Không hiểu sao? Có phải đang coi thường bà quá mức không? Ngoài bằng đại học Y, Tuyết Hà còn tốt nghiệp cử nhân kinh tế, bao năm nay là hậu phương vững chắc cho Bạch Quân, dù không ra

mặt trên thương trường nhưng với Bạch Quân, Tuyết Hà như cánh tay phải đắc lực không thể thiếu. Vậy mà đám người này dám coi thường Tuyết Hà. Giọng bà đánh lại.

- Tôi không cần cậu phải chỉ bảo! Không còn việc gì thì ra ngoài đi, khi nào cần tôi sẽ gọi!

“Vợ giám đốc phải không?”

“Bà ấy đến công ty làm gì vậy?”

“Nghe nói từ nay bà ấy sẽ điều hành công ty!”

“Thật á? Đàn bà thì biết gì mà điều hành công ty!”

Những lời bàn tán sau lưng từ những ngày đầu bà đặt chân tới công ty với cương vị một người điều hành mới, khiến không ít lần, bà cảm thấy không chỉ một vài người, mà dường như tất cả bọn người ở đây - những người làm công cho gia đình bà - đều đang coi thường năng lực của bà, nhất là khi những lời ấy đã đến tai bà nhưng có vẻ những người kia không có ý định dừng lại. Phụ nữ thì sao? Phụ nữ thì đều vô dụng hay sao? Thời đại nào rồi mà còn có những tư tưởng phụ nữ thì phải ở nhà cơm nước, phụ nữ thì không biết gì về kinh doanh? Nực cười hơn cả là trong đám nhân viên lão toét kia, đa phần là phụ nữ. Họ có tư tưởng như vậy, chẳng phải là đang tự giới hạn năng lực và coi thường bản thân mình hay sao?

Phải rồi, chẳng ngẫu nhiên mà người ta luôn nghĩ rằng phụ nữ là những người rảnh rỗi, quan tâm đến những chuyện không liên quan đến mình để rồi khó chịu khi thấy người phụ nữ khác có quyền hành hơn, giỏi giang hơn. Tuyết Hà muốn xáng vào mặt đám nhân viên kia rằng, vì mình không bao đồng như họ, không có thói quen lục lọi đời tư của người khác như họ, thay vào đó là dành thời gian cho những điều đáng giá hơn nên mình mới có ngày hôm nay. Bọn người đó, họ là ai mà có quyền xỉ xăm sau lưng mình? Dù sao, với tư cách là người điều hành công ty, Tuyết Hà vẫn đáng để họ tôn trọng, kính nể, hoặc là giả vờ tôn trọng chứ?! Nhưng sự thật, “kính nể” không phải cảm giác đến ngay được khi một ai đó bỗng nhiên ngồi ở chiếc ghế được đặt cao khiến mọi người phải ngước mắt nhìn! Đó là thứ mà con người nên cần mẫn tạo dựng.

*

- Tôi sẽ trả lời email của đối tác trong thời gian này! Có việc gì phải báo cho tôi ngay, tôi sẽ can thiệp!

Tuyết Hà vừa tắt điện thoại vừa ngã người ra chiếc ghế bành sau bàn làm việc của Bạch Quân. Làm người đứng đầu, chẳng dễ dàng gì, Tuyết Hà dường như bắt đầu hiểu cảm giác của Bạch Quân những ngày đèn phòng làm việc sáng đến tận khuya, toàn thân rã rời và thâm quầng đôi mắt.

Nhưng bây giờ Tuyết Hà thích cảm giác đó, thích thú vị trí mình đang nắm trong tay, cảm thấy hài lòng khi là một người phụ nữ quyền lực, tự mình quyết định mọi chuyện mà không cần nhìn sắc mặt của bất cứ ai - dù đó có là chồng mình, như trước. Nói chính xác hơn, ngoài vị trí này ra, Tuyết Hà chẳng còn gì trong tay để có thể hài lòng hơn nữa. Ở ngưỡng cửa của tuổi xế chiều, hạnh phúc gia đình là điều ngoài tầm với mà cách đây không lâu, Tuyết Hà tự cho rằng mình sẽ không tiếp tục theo đuổi nữa; có những thứ không thuộc về mình, dù cố gắng bao nhiêu cũng không thuộc về mình. Vậy, hà có gì cứ miệt mài theo đuổi để rồi đổi lấy sự tổn thương? Sao không chọn một điều khác dễ dàng và thiết thực với mình hơn cả? Tuyết Hà biết, để giữ chắc vị trí này, ngoài việc ổn định và phát triển công ty, chứng tỏ năng lực của mình, bà còn phải sống khôn khéo. Tuyết Hà thừa thông minh để hiểu rằng, dù không nói ra, những nhân sự thân cận của Bạch Quân vẫn nghi ngờ Tuyết Hà đứng sau sự mất tích đột ngột của chồng. Họ thậm chí còn cho rằng, Tuyết Hà có gian tình với trai trẻ, làm mọi cách để cướp đoạt công ty. Tại sao sự ngu si của con người cứ quẩn quanh hai chữ “ái tình” nhỉ? Cả đời bà đã yêu thương và đợi chờ duy nhất một người; và tất cả những gì nhận lại chỉ là một vị trí tạm để thay thế một người không bao giờ quay trở lại được nữa. Thế thì, hà có gì bà phải trang trí đời mình bằng những gã đàn ông khác?

Có tiếng gõ cửa, giờ này còn ai đến làm gì, Tuyết Hà uể oải ngồi thẳng dậy, Chu Đình bước vào với một bộ dạng khúm núm đến là lú lú, rụt rè lên tiếng.

- Đã có tin tức của ông chủ!

- Thế nào? - Tuyết Hà thật sự căng thẳng khi nghe nhắc đến Bạch Quân.

- Đã tìm được xác! - Chu Đình cúi mặt đáp.

- ...

- Tôi biết rồi! - Tuyết Hà cố tỏ ra tuyệt vọng.

- Tôi sẽ chuẩn bị tang lễ cho ông chủ thật chu toàn! - Chu Đình vẫn nói rất khê.

Tuyết Hà gật đầu với vẻ đau xót của một người đàn bà vừa chấp nhận thông tin mãi mãi không bao giờ còn gặp lại được người đàn ông duy nhất của cuộc đời mình. Chu Đình hơi ngẩng lên và dừng lại trước biểu cảm thật sự lạ lùng của Tuyết Hà lúc này rồi lại nói một câu ngắn gọn, nhẹ nhàng.

- Không có việc gì nữa, tôi xin phép ra ngoài, thưa bà chủ!

Tuyết Hà im lặng, ra hiệu cho Chu Đình ra ngoài. Chu Đình đi khuất, Tuyết Hà thầm khinh bỉ kẻ được xem là trung thành bậc nhất của chồng. Thường ngày chẳng phải ông ta luôn tỏ rõ thái độ chống đối Tuyết Hà sao? Lúc nào cũng chỉ có lệnh của Bạch Quân là nhất, còn lời của bà chủ như Tuyết Hà, hần ta hoàn toàn bỏ ngoài tai. Không những thế, vẻ như hơn hai mươi năm nay, Chu Đình chưa từng coi Tuyết Hà là chủ nhân của ngôi nhà này. Nay, Bạch Quân đã không còn, hần ta như rắn mất đầu, lại trở về cun cút, khúm núm bên cạnh Tuyết Hà, một tiếng “bà chủ”, hai tiếng “bà chủ”. Tuyết Hà cười khẩy. Để rồi xem, lần lượt từng người trong gia đình này sẽ phải quỳ phục dưới chân Tuyết Hà như hần ta. Chim khôn chọn cành mà đậu, coi như hần ta còn có chút khôn ngoan. Tuyết Hà vốn dĩ chẳng cần và cũng chẳng đủ tin để dùng loại gia nô đã từng hết lần này đến lần khác chống đối mình như Chu Đình. Chỉ là, Tuyết Hà muốn thử xem thái độ của hần ta ra sao trước thực tế lúc này. Hần ta sẽ phản ứng thế nào? Hần ta có đau lòng vì sự ra đi của Bạch Quân không? Có hối hận vì đã không biết điều với Tuyết Hà từ trước không? Lòng trung thành được đo bằng một cách rất đơn giản - quyền lợi của chuỗi những ngày tiếp theo! Đợi khi Tuyết Hà xử lý xong xuôi tất cả mọi thứ liên quan đến Bạch Quân, hần ta sẽ là mục tiêu kế tiếp!

Tuyết Hà khóa cửa phòng làm việc, lặng lẽ đi về phòng, bà không vui hay cảm thấy thỏa mãn như vẫn nghĩ, có chăng chỉ là thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng Bạch Quân cũng chết, cuối cùng cũng đã tìm được xác của Bạch Quân. Đêm tối u tịch với tiếng lá cây khẽ lay động trong gió khiến Tuyết Hà cảm thấy cô đơn kinh khủng. Sao thế nhỉ, những cảm xúc này lẽ ra không nên có, đặc biệt là thời điểm này, à không, phải nói là thời điểm này, tất cả mọi thứ thiên về cảm xúc, đều không nên xuất hiện. Tuyết Hà phải tập trung vào những việc quan trọng trước mắt, những việc lớn có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của Tuyết Hà về sau. Việc tiếp theo phải làm là hoàn tất thủ tục ma chay cho chồng, trả Miên Tú về cho Hoàng Phong để kéo lại những dự án đã vượt mất.

Tuyết Hà cầm tấm ảnh chụp cùng Bạch Quân và Miên Tú khi còn nhỏ lên, ngắm nghía. Đã lâu lắm rồi, bà mới lại nhìn tấm ảnh này, đúng nghĩa nhìn. Nó luôn được đặt trên bàn trang điểm từ hai mươi năm nay, như một vật trang trí lỗi thời không còn thực hiện đúng chức năng của nó nữa, nhưng vứt đi thì không tiện. Trong hình là Tuyết Hà của những ngày mới bước vào nhà họ Bạch, bên cạnh một Miên Tú ngây thơ với những nét thanh tú giống hệt Ngân Bình, và ngoài cùng, là Bạch Quân nghiêm nghị. Trông rất giống một gia đình! Tuyết Hà tự cười cho cái ý nghĩ đó của mình, chỉ là rất giống thôi. Giữa Bạch Quân với Tuyết Hà, nếu trước kia có Ngân Bình ngang đường, thì sau đó lại có Miên Tú chen ngang. Tuyết Hà mãi mãi không thể nào thay thế được hai người phụ nữ kia trong lòng Bạch Quân, dẫu có chân thành bao nhiêu, cố gắng bao nhiêu. Còn Miên Tú, con bé đó có từng coi Tuyết Hà là mẹ nó chưa? Tuyết Hà ở trong gia đình này, chỉ có chức năng tương đương Ngân Bình, chứ chẳng thể nào thay thế được. Khốn nạn thật!

Bạch Quân đã chết rồi! À không, phải nói chính xác là thân xác Bạch Quân đã thật sự chết, còn tâm hồn thì thật ra đã hoại tử từ lâu. Từ ngày Ngân Bình vĩnh biệt cuộc đời, Bạch Quân như đã chết một nửa. Rồi đến ngày Miên Tú mất tích, phần còn lại mà Bạch Quân gắng gượng sống bao lâu nay cũng chết theo. Tuyết Hà chỉ đang sống bên cạnh một cái xác không hồn, bao lâu nay vun vén tình cảm cũng chỉ để nhận lại tổn thương. Tuyết Hà có buồn không? Nếu nói không thì quá cạn tình cạn nghĩa, chỉ là, nỗi đau này, dù lớn, nhưng chắc chắn sẽ là lần đau cuối cùng, chấm dứt những muộn phiền, những cảm xúc tệ hại khi cứ mãi phụ thuộc vào thái độ của chồng kéo dài suốt những năm qua. Từ nay về sau, nếu không còn Bạch Quân mà Tuyết Hà hằng yêu thương thì cũng sẽ không còn Bạch Quân khiến Tuyết Hà đau khổ. Tất cả đã khép lại, tình yêu trong Tuyết Hà, cũng đã chết theo Bạch Quân rồi!

*

- Nhiệm vụ đã hoàn thành! Đối tượng đã rơi xuống vực!

- Tốt! - Tuyết Hà thật sự hả hê với tin tức này.
- Tên tài xế cũng được giải quyết êm xuôi, sẽ không thể hé nửa lời!
- Ông ta thì sao?
- Vách núi đó rất cao, gần như không có cơ hội sống sót!

Tuyết Hà cúp máy, đắm chiêu nhìn ra khoảng sân rộng, nếu mọi chuyện như tính toán thì chẳng bao lâu nữa, Miên Tú sẽ tự động quay về để chịu tang Bạch Quân. Lúc đó, việc bắt nó chẳng tốn bao nhiêu công sức nữa. Miên Tú! Mày có chạy đằng trời cũng không thể nào thoát khỏi tay tao! Có lẽ, việc hả hê nhất của người luôn mang trong lòng sự thù hận, đố kỵ, ganh tỵ chính là nhìn thấy người kia đau khổ. Vậy là hoàn toàn đúng như ý muốn của Tuyết Hà! Điều Tuyết Hà cần làm lúc này là gì nhỉ? Chắc là phải sửa soạn một bộ dạng thăm thương đúng như hình mẫu của những người phụ nữ mất chồng, tiêu tụy trong tội cùng đau đớn để ra mắt mọi người.

*

Đã lâu lắm Tuyết Hà mới lại đến Hoàng Đình, trong dáng vẻ ủ rũ như đang mang một nỗi thống khổ, bế tắc nào đó. Hoàng Phong đón nhận sự xuất hiện của Tuyết Hà với một thái độ bình thản đến vô cảm, không phải vì anh biết rõ mục đích của chuyến thăm viếng đột xuất này, mà vì trong lòng anh, Tuyết Hà đã không còn là mẹ vợ - bậc phụ huynh đáng để anh phải kính nể, hoặc ít nhất là phải thể hiện ra những hành vi xứng đáng của một kẻ được sinh ra trong gia đình được giáo dục tử tế đằng hoàng trước một người mà anh từng gọi bằng “mẹ”. Bá Lâm đứng dậy, toan rời khỏi thì Hoàng Phong gọi lại.

- Không cần đâu!

Nói rồi, Hoàng Phong miễn cưỡng đứng lên đi rót nước. Bá Lâm rời khỏi nơi Hoàng Phong và khách đang ngồi, bước đến kệ sách, chọn một cuốn rồi đi đến bàn làm việc của Hoàng Phong, ngồi xuống chăm chú đọc, chừng như bị thu hút thật sự bởi những trang giấy chi chít chữ kia.

- Mời bà! - Hoàng Phong lạnh lùng đặt ly nước xuống bàn.
- Con với Miên Tú vẫn chưa ly hôn, sao lại xưng hô xa cách vậy?
- Nếu bà cần giấy tờ về việc ly hôn, luật sư của tôi sẽ gửi cho bà!

Ranh con ngạo mạn! Tuyết Hà cảm phẫn trong lòng, nhưng vẫn cố nhún nhường, tỏ ra mình là một người lớn biết điều. Tuyết Hà không thể quên mục đích chính của mình. Tuyết Hà đến đây là để thay mặt nhà họ Bạch xin lỗi con rể về việc Miên Tú đã rời bỏ gia đình chồng bấy lâu nay. Từ khi Miên Tú bỏ đi, Tuyết Hà phải thay nó giải quyết bao nhiêu là rắc rối. Việc đối thoại với bên sui gia, với họ hàng, với tất cả mọi người, cũng do một tay Tuyết Hà xử lý. Vậy mà, thẳng nhãi ranh này lại cư xử ngạo mạn, thô lỗ như muốn trút hết phần nộ lên người Tuyết Hà, như thể bà là người đã làm sai với nó! Tuyết Hà chẳng làm gì cả! Miên Tú mới chính là người sai, Tuyết Hà chỉ thay nó đến tạ lỗi thôi mà!

- Con cũng biết là... cha Miên Tú đã qua đời rồi mà! Ngày mai tổ chức tang lễ, nếu con không thể thay Miên Tú đứng ra thu xếp thì dì cũng mong con có mặt để linh hồn ông ấy có thể an nghỉ...

Giọng thống khổ, nghẹn ngào, Tuyết Hà bỏ dở câu nói, thút thít khóc. Hoàng Phong nhìn bà với một ánh mắt khinh bỉ, nếu không phải từng là mẹ vợ, hẳn anh sẽ không ngần ngại mà mời bà ta ra khỏi phòng, người đàn bà này đang làm mất quá nhiều thời gian của anh. Mà, có lẽ, chính vì là mẹ kế của Miên Tú, là người nhà của Miên Tú, nên Hoàng Phong mới căm ghét và khinh bỉ đến vậy. Với Hoàng Phong, tất cả những thứ liên quan đến Miên Tú, đều làm anh mất bình tĩnh; và, cứ hễ nghe đến Miên Tú, Hoàng Phong nhất định sẽ không kìm được cơn giận trong lòng đã lắng xuống từ lâu.

- Xin lỗi! Tôi đã không còn liên quan gì với gia đình bà!
- Miên Tú đã trở về, nó biết lỗi rồi, dì sẽ khuyên nó quay về với con!
- Hừm! - Hoàng Phong nhếch mép. - Loại-con-gái-đó của các người, tôi không cần! Tôi có cuộc họp, mời bà về cho!

Hoàng Phong nói một hơi như trút hết cơn giận về Miên Tú, điều mà trước nay anh chưa một lần được nói ra cùng ai, dù chỉ là để giải tỏa. Nói rồi, Hoàng Phong đứng phắt dậy, đi thẳng ra cửa. Bá Lâm vội vàng buông sách, bước theo. Còn lại một mình trong phòng, Tuyết Hà tức giận, vò nát mảnh khăn giấy trong tay. Gương mặt mới mấy phút trước còn thiếu náo, nay trở nên sắc lạnh, đôi mày chau lại, xô những nếp nhăn trên trán dầu đã được che đầy bằng lớp trang điểm khéo léo nhưng vẫn khiến khuôn mặt bà trở nên dữ tợn.

Thằng ranh này dám vô lễ với Tuyết Hà, không coi Tuyết Hà ra gì, nó nói những lời đó là có ý gì chứ? Sao Hoàng Phong lại không cần Miên Tú, không quan tâm đến sự trở về của Miên Tú nữa? Hay là hẳn ta đã có người khác? Phải rồi, đại thiếu gia của Hoàng Đình muốn tìm một cô vợ khác thì có gì khó khăn. Khốn kiếp! Sao Tuyết Hà lại không lường trước sự việc này, có vẻ như những dự án với Hoàng Đình đã không còn hy vọng cứu vãn! Không! Nhất định không được! Tuyết Hà không thể để công sức bấy lâu của mình đổ sông đổ biển được! Tuyết Hà nhất định phải nghĩ cách để thuyết phục Hoàng Phong! Miên Tú không thể sử dụng bằng cách này, thì sẽ sử dụng nó bằng cách khác! Nếu thật sự không còn giá trị gì thì nó không cần tồn tại nữa cũng được.

*

Miên Tú giật mình sau một cơn mê tưởng như không bao giờ tỉnh. Toàn thân ê ẩm, bụng đói cồn cào đến mức tay chân cô không còn chút sức lực nào để cử động. Trên chiếc giường êm ái - có thể cho là êm ái của căn phòng tối - Miên Tú khẽ cựa quậy, chỉ để biết rằng mình còn có khả năng đó, dấu sự cựa quậy dù là rất khẽ lúc này, cũng khiến thân mình gầy xẹp đi của cô một nhòai. Miên Tú không nhớ là mình đã mê man từ khi nào, chỉ biết hiện tại, cô gần như đã hoàn toàn kiệt sức. Bây giờ là mấy giờ? Đã là buổi nào trong ngày rồi vậy? Miên Tú đưa đôi mắt đờ đẫn của mình về hướng ô cửa sổ, mong tìm câu trả lời. Bên ngoài tối mịt, như muốn đồng lõa với bóng tối trong căn phòng này để hù dọa một kẻ vốn khiếp hãi bóng tối như cô. Nhưng lúc này, Miên Tú không còn sợ nữa, không điều gì có thể khiến trái tim bé nhỏ từng rất yếu đuối của cô đập những nhịp dữ dội vì bất an, lo sợ, dù có là cái chết. Chẳng phải nhịn ăn, nghĩa là cô đã chọn cái chết đó sao, dấu việc chết dần chết mòn này có vẻ nhọc và đau đớn quá, nhưng ít ra, Miên Tú cũng được chủ động, còn hơn là ngồi đó chờ đợi người khác ban phát cái chết cho mình.

Cũng lạ nhỉ?! Một người từng chạy trốn khỏi nhung lụa để mưu cầu một cuộc sống thanh thản, an yên; một người từng hết lần này đến lần khác gồng mình thoát khỏi những cuộc truy đuổi để có được một cuộc sống hạnh phúc; một người từng rất yêu đời, yêu cuộc sống như Miên Tú, mà nay lại nghĩ đến cái chết với một thái độ bình thản và ung nhiên như đó là điều không sớm thì muộn cũng sẽ đến với mình! Có lẽ bởi khi một lần nữa trở về ngôi nhà này, ngôi nhà từng là mái ấm của cô nhưng nay lạnh lẽo đến đáng sợ, thì Miên Tú đã biết mình không còn điều gì để mất, không còn gì để làm động lực sống nữa. Cái chết hoàn toàn không đáng sợ, điều đáng sợ là sống mà không biết mình còn được quyền hạnh phúc hay không!

“Cha mày chết rồi!” - giọng dì Tuyết Hà vọng lại trong tâm tưởng, cái giọng lạnh lùng đến cay nghiệt khi nói về sự ra đi của chồng cùng với đôi mắt sắc lạnh đầy tia căm thù, hẳn học khiến Miên Tú vẫn còn thấy ghê sợ, dấu chỉ đang hồi tưởng. Cha đã về thế giới bên kia với mẹ - một cách tự an ủi chua chát khi đón nhận thông tin người thân của mình đã không còn; và như thế thì Miên Tú đủ cơ sở để không tin mình sẽ sống yên ổn trong ngôi nhà này, hoặc thậm chí, cô không tin rằng người ta sẽ để cô sống, mặc dù trong thâm tâm, Miên Tú vẫn chưa thể hình dung họ sẽ trừ khử cô như thế nào.

Khi người ta nghĩ nhiều đến cái chết, cái chết bỗng nhiên chẳng còn đáng sợ nữa! Phải rồi! Chết đi thì sẽ được đoàn tụ với cha mẹ ở thế giới bên kia, chết đi thì sẽ không còn khổ đau, nước mắt, không còn những ngày lay lắt trốn chạy, không cả những cơn ác mộng kinh hoàng. Chết đi, thì mọi sự ở đời này đều về cát bụi, đều hóa vào hư vô. Với tình trạng của bản thân lúc này, Miên Tú cảm thấy nếu được chết, có lẽ đã là một ân huệ lớn lao, không còn gì để luyến tiếc. Có chăng, điều day dứt nhất của Miên Tú, chỉ là Trần Kha. Với Miên Tú, Trần Kha mãi là một niềm tiếc nuối, tiếc nuối trong bất lực vì không thể có một lựa chọn nào khác hơn.

Có tiếng mở cửa, cùng lúc đó là đèn sáng choang. Miên Tú vội nhắm mắt như cô chưa từng tỉnh dậy.

- Cô chủ, bà chủ sai tôi đem cháo cho cô! - Giọng nhỏ nhẹ của người hầu gái quen thuộc.

- ...

- Cô chủ dậy ăn chút cháo đi!

Miên Tú vẫn không buồn trả lời, thậm chí một biểu hiện cho thấy cô đã nghe thấy lời gọi đó cũng không. “Cô chủ” - lâu lắm rồi mới có người gọi Miên Tú một cách tôn kính thế. Miên Tú vẫn còn là cô chủ sao, nghe xa xỉ quá?! Một cô chủ bị giam lỏng trong chính ngôi nhà của mình, mặc cho ngoài kia, người ta đang lao xao bàn tán về cái chết và những việc chuẩn bị cho ma chay của cha.

Cô hầu gái vẻ như sợ hãi sự im lặng, bất động của Miên Tú trên chiếc giường trong góc phòng kia, hay vì lời dặn dò không được ở lại quá năm phút, vội vàng thu dọn thức ăn của ngày hôm trước vẫn còn nguyên trên bàn, rồi quay đi. Đền vụt tắt, tiếng lách cách của chìa khóa khiến Miên Tú một lần nữa biết rằng, không gian này bây giờ đã được trả lại cho cô, chỉ mình cô.

*

- Vậy nha, ngày mai anh qua đón!

- Ừm!

Bá Lâm chào Trần Kha rồi bước nhanh ra cổng. Nếu mọi việc đúng như dự tính của anh, thì một thời gian ngắn nữa thôi, ngôi nhà của Trần Kha có thể lại vui vẻ, yên ấm, không còn là không gian u buồn, quạnh quẽ như bây giờ. Đã lâu rồi Bá Lâm mới lại đến nhà Trần Kha, cảm giác nửa quen thuộc nửa mới mẻ, lạ lẫm vì mọi thứ đã ít nhiều thay đổi. Nếu không vì để bàn chuyện quan trọng thì có lẽ anh không bao giờ quay lại nơi này, khi mà một nơi nhiều người lui tới như quán cà phê của Tử Du đã trở nên không còn an toàn.

Bá Lâm không biết Trần Kha có thấy lạ không, khi Bá Lâm đang từ thái độ của người ngoài cuộc - đứng ngoài, chỉ luôn im lặng quan sát và động viên khi cần - nay lại chủ động đề nghị giúp Trần Kha tìm kiếm Miên Tú. Thật ra, Bá Lâm thừa biết, mình sẽ không đứng ngoài một khi Trần Kha nhờ đến sự giúp đỡ của anh, nhưng chắc chắn một điều, rằng Bá Lâm cũng sẽ không vào cuộc chừng nào anh còn chưa chắc chắn được những điều mình làm sẽ không ảnh hưởng xấu đến Hoàng Phong. Nếu không tình cờ đụng mặt Tuyết Hà tại Hoàng Đình, hẳn Bá Lâm sẽ chưa đủ cơ sở để toàn tâm toàn ý cho việc này. Một phần, vì biết được tình hình của Miên Tú, Bá Lâm cảm thấy có chút bất an, dù anh không nói ra, cốt để không làm tăng thêm phần lo lắng vốn thường trực và cao ngất trong Trần Kha; Bá Lâm cho rằng phải hành động trước khi mọi thứ quá muộn.

Bá Lâm về rồi, Trần Kha còn thần thờ suy nghĩ. Mà không, chính xác là không có suy nghĩ nào tròn trịa trong đầu óc Trần Kha lúc này cả. Trần Kha luôn tự nhủ phải bình tĩnh, thật bình tĩnh để giữ tỉnh táo, sáng suốt trong mọi việc, nhưng chỉ cần nghĩ đến Miên Tú là ruột gan cô lại rối bời. Miên Tú có ổn không? Có bị tổn thương gì không? Miên Tú có chịu ăn không? Nếu Miên Tú lại không chịu ăn uống gì, thì sẽ kiệt sức mất. Lúc đó, nếu có đưa được Miên Tú ra khỏi nơi đó, thì cũng sợ rằng sức khỏe của Miên Tú đã suy kiệt nhiều. Càng nghĩ, Trần Kha càng nóng lòng mong trời sáng, cô không kiếm được sự nôn nao, hồi hộp, và cả lo âu trước suy nghĩ sắp được gặp Miên Tú - phải gặp, thậm chí là giải thoát cho Miên Tú. Trần Kha tự hỏi liệu Miên Tú có cảm nhận được tâm trạng, suy nghĩ của Trần Kha - đang hướng về Miên Tú - lúc này, như mọi lần giữa họ vẫn có một sợi dây giao cảm vô hình hay không?

18. Chương 18: Giải Cứu

Sảnh phòng tang lễ đủ rộng với sức chứa khoảng trăm người. Một tấm màn trắng ngăn cách cổ quan tài và sảnh viếng, chia căn phòng làm ba phần, cổ quan tài một phần, hai phần còn lại là nơi khách viếng cùng hai dãy ghế được xếp ngay ngắn, chia đều hai bên, mỗi dãy năm hàng và mỗi hàng sáu chiếc. Trước di ảnh khổ lớn được bao bọc bởi nhiều hàng hoa hồng trắng là một chiếc bàn phủ khăn dài che khuất bốn chân. Trên bàn là dãy nến trắng được cài trên những chân nến có vẻ đắt tiền, chạy vòng cung từ di ảnh của Bạch Quân ra tận mép bàn. Chính giữa bàn đặt một chiếc lư hương to; nơi đó, ba cây nhang khổng lồ đang nghi ngút khói.

Tuyết Hà thấm nước mắt, cúi người đứng giữa một nhóm người, có lẽ bà đang nói về sự ra đi đột ngột của chồng. Giữa dãy vòng hoa viếng trắng tinh khôi - một kiểu sử dụng màu sắc truyền thống của gia tộc này,

mà những mối quan hệ thân tín, hay nói đúng hơn là những kẻ nên bị lụy gia đình này phải biết - là những lời xì xầm to nhỏ về việc số tài sản mà ai cũng tưởng là to lớn sẽ đi về đâu, về tay người vợ sau khôn ngoan, hay trôi dạt theo đứa con gái rượu không rõ tung tích của người đã khuất; là những thắc mắc cay nghiệt về sự thật đằng sau cái đám tang hoành tráng này, phải chăng là một âm mưu nào đó như trong phim truyền hình, rằng bà vợ đang thậm thụt cùng một gã trai trẻ nào đó và bị chồng phát hiện, rồi cả hai đồng lòng thủ tiêu chồng. Thị phi là thứ không chịu giới hạn bao giờ! Thế nên, ngay giữa đám tang một người, những ngờ vực cũng chẳng ngần ngại gì mà không phát ra thành tiếng. Mọi âm thanh hỗn tạp bỗng dừng ngừng lại một cách đột ngột như mỗi lần có một vị khách vào viếng.

Trần Kha cùng Bá Lâm xuất hiện với bộ đồ Âu đen như những người khách bình thường đến chia buồn cùng gia chủ. Bá Lâm không còn xa lạ với Tuyết Hà sau lần gặp gỡ trước, mà thật ra nếu có xa lạ, thì trong tình huống này, Bá Lâm cũng phải cố tỏ ra thân quen với Tuyết Hà - điều này có lợi và giúp ích cho Trần Kha rất nhiều. Bá Lâm không quá phô trương, không lại gần nơi Tuyết Hà đang đứng cùng khách khứa, mà tiến đến một góc vừa khớp để Tuyết Hà nhận thấy sự xuất hiện của anh. Và, đúng như dự đoán, Tuyết Hà lập tức kết thúc câu chuyện đau buồn của mình, chào tạm biệt một vị khách, tiến đến nơi Bá Lâm đang đứng.

- Tôi đến với tư cách cá nhân! Xin chia buồn cùng gia đình! - Bá Lâm nhẹ giọng, hơi nghiêng đầu, một tay cho vào túi quần, một tay vịn lại phần dưới chiếc cà vạt đen trước bụng.

- Cậu chỉ đến một mình? - Tuyết Hà dò hỏi.

- Bạn gái tôi! - Bá Lâm đặt nhẹ tay lên vai Trần Kha.

Trần Kha bước đến bên cạnh Bá Lâm, nhếch môi cười qua loa như những lần Trần Kha buộc phải làm trong các buổi tiệc xã giao. Lúc này, nụ cười của Trần Kha có lẽ cũng chỉ để phục vụ cho việc tìm kiếm Miên Tú. Nhưng không vì thế mà Trần Kha tỏ ra vội vàng và mất bình tĩnh. Trần Kha cũng muốn quan sát kỹ người phụ nữ đã từng sống cùng Miên Tú từng ấy năm. Nét ủ rũ trên gương mặt kia không giống như sự buồn bã, đau đớn vì tình - hẳn là vì tình, bởi, dù gì người đàn ông trong di ảnh kia cũng là người khiến bà ta từng chấp nhận bước đến như một người thay thế.

Nét khổ sở đó đôi lúc được điểm thêm vài ánh cười thoáng qua trên đôi mắt nay đã hằn rõ nhiều vết chân chim của Tuyết Hà. Có lẽ đó chính là thứ khác lạ Trần Kha cảm nhận được. Trần Kha khá kiệm lời, nhưng thi thoảng, Trần Kha phải lên tiếng trong một vài trường hợp đặc biệt.

- Bà có một đôi mắt biết cười! - Trần Kha nhếch nhẹ mép môi trái.

- Bạn cậu có vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây! - Tuyết Hà cố lấp liếm.

Bá Lâm liếc nhìn Trần Kha. Rõ ràng Trần Kha cố ý thách thức bà ấy. Bởi, Trần Kha thừa thông minh để hiểu rằng, việc cần làm lúc này là rời khỏi tầm mắt của Tuyết Hà, và cố làm cho bà ấy không chú ý đến mình càng nhanh càng tốt. Cũng chẳng cần phải hiểu cái liếc mắt vừa rồi của Bá Lâm mang ý gì; thật thì đây không phải lúc để thể hiện rõ ham muốn đối đầu của mình, Trần Kha chủ động rời đi.

- Em qua kia ngồi một lát! - Trần Kha bước nhanh về phía dãy ghế ngoài cùng, ngay cửa ra vào.

- Cô ấy hơi mệt! - Bá Lâm đỡ lời. - Đáng lẽ tôi không nên nói chuyện công việc vào lúc này, nhưng...

Tuyết Hà dò xét thái độ của Bá Lâm. Có thể cậu ta có điều gì khó nói. Tuyết Hà nhìn thấy được, tuy Bá Lâm không hề có quan hệ máu mủ, ruột rà với Hoàng Phong, không phải con cháu của nhà họ Hoàng, nhưng cậu ta có một vị trí không hề nhỏ, và đặc biệt, lời nói của cậu ta có trọng lượng - có trọng lượng với những kẻ ngạo mạn nhất trong thế giới hào nhoáng của Hoàng Đình. Vào ngày cưới của Miên Tú, dấu Hoàng Phong rất phần nộ vì một người phục vụ làm vấy rượu đỏ vào bộ vest trắng tinh của mình, nhưng Bá Lâm chỉ cần đến bên cạnh, nói một điều gì đó, cơn thịnh nộ của Hoàng Phong có vẻ đã dịu đến bảy phần, chứng tỏ Bá Lâm không hề đơn giản!

Lần gặp gần nhất, Tuyết Hà cũng hiểu được phần nào mối quan hệ của hai người họ. Bá Lâm giữ vai trò chủ chốt trong những hợp đồng lớn của Hoàng Đình. Đương nhiên, quyền quyết định vẫn là của Hoàng Phong, nhưng con người này, Tuyết Hà thấy rõ ràng có thể khai thác được, dấu cậu ta là gì đi nữa, chỉ cần có cơ hội để tiếp cận Hoàng Phong, Tuyết Hà tuyệt nhiên không bỏ qua. Giá trị lợi dụng của một con người giống y hệt một món hàng vậy, hoàn toàn có thể mua bán và đổi chác, chỉ là có tìm thấy cái giá phù hợp

hay không mà thôi! Không một ai không có sẵn một cái giá cả; thế nên, nếu không thể mua được bằng tiền, thì sẽ mua được bằng rất nhiều tiền!

- Tôi ổn! Cậu cứ nói đi!

- Chúng ta có thể nói chuyện này ở một nơi riêng tư hơn, được không?

*

Duyệt Quân nhìn chiếc đồng hồ màu demi đắt tiền trên tay. Thói quen đúng giờ luôn thôi thúc Duyệt Quân đến sớm hơn giờ hẹn mười phút. Nhưng, rõ ràng, người hẹn với cô không xem trọng cuộc hẹn này và cố tình trễ hẹn. Điều đó thể hiện qua nét mặt dăm chiêu của Duyệt Quân và tách cà phê nguội lạnh đặt trên chiếc bàn gỗ tròn nhỏ cao ngang tầm với đôi chân đang bắt chéo không hề thoải mái kia. Duyệt Quân không còn đủ bình tĩnh để khuấy đều tách cà phê thơm ngon của mình rồi thưởng thức như mọi khi. Thay vào đó là việc liên tục xem giờ. Đồng hồ đã điểm mười hai giờ. Tức là Duyệt Quân đã chờ người kia hơn hai tiếng đồng hồ.

Một bóng đàn ông vận đồ Âu xuất hiện. Vẫn là Hoàng Phong nhưng không còn sự lịch thiệp và đáng vẻ ân cần với Duyệt Quân như mọi khi. Hoàng Phong mặc chiếc áo sơ mi trắng, đóng thùng, cùng chiếc cà vạt tiếp màu với chiếc quần Âu đen vừa khít với thân hình và đôi chân dài cân đối. Hoàng Phong ngồi xuống đối diện Duyệt Quân, tựa lưng vào thành ghế, bắt chéo chân, tỏ thái độ bất cần.

- Tôi và cô còn gì để nói với nhau sao? - Hoàng Phong đan hai tay vào nhau, đặt phần giao nhau của hai bàn tay lên bàn.

- Thái độ của anh như vậy là sao?! - Duyệt Quân thắc mắc.

- Chả sao cả! - Hoàng Phong vẫn trả lời một cách bất cần.

- Tôi không nghĩ anh lại vô trách nhiệm như thế! Việc này, chính anh là người khơi mào mà? - Duyệt Quân gắt gỏng.

- Thì sao?!

- Thì... anh phải giải quyết cho đến cùng chứ?!

- Vậy theo cô, đến cùng là sao? Là đưa Miên Tú trở về, rồi tôi lại tiếp tục làm chồng cô ta hả?

- ...

- Cô không có quyền chỉ trích tôi! Tôi không có nghĩa vụ phải nghe theo sắp đặt của ai hết!

- Nhưng, từ đầu...

- Không nhưng nhị gì cả! Cô muốn giữ người yêu thế nào, đó là chuyện của cô! Đừng lôi kéo tôi vào chuyện tình yêu vớ vẩn của các người! - Hoàng Phong đặt thẳng chân xuống đất, toan đứng dậy.

- Tôi không lôi kéo ai cả! Tất cả là do anh! Anh ép tôi phải tổn thương người tôi yêu! - Duyệt Quân lớn giọng, khan hơn.

- Cô tự hỏi lòng mình đi! Nếu cô không muốn, tôi ép cô được không?! - Hoàng Phong ngừng lại, trả thân hình về tư thế ban đầu, cười khẩy.

- Loại người như anh, biết gì về tình yêu mà lên án tôi chứ?!

- Tôi là loại không biết gì về tình yêu, vậy, cô biết ư?! - Hoàng Phong chậm chậm xoáy cái nhìn lạnh băng của mình vào Duyệt Quân.

Duyệt Quân khựng lại. Hoàng Phong vừa nói gì vậy?! Ai cho anh ta cái quyền đánh đồng Duyệt Quân với anh ta? Sao anh ta dám nghĩ rằng cô là người không biết yêu cơ chứ? Không, cô yêu Trần Kha, đó rõ ràng là tình yêu và chẳng ai có quyền nói sai đi cả! Anh ta có quyền gì mà áp đặt suy nghĩ cay nghiệt của mình lên Duyệt Quân? Anh ta hiểu được tình yêu là gì không mà dám lên án Duyệt Quân cơ chứ?! Anh ta đã từng yêu ai chưa? Duyệt Quân muốn giành lại Trần Kha thì có gì là sai đâu? Trần Kha vốn là của Duyệt Quân, con người Trần Kha, trái tim Trần Kha, sự yêu thương của Trần Kha, vốn là của Duyệt Quân.

Duyệt Quân không muốn cô đơn, đau thương một mình như những tháng ngày vừa qua nữa. Duyệt Quân chỉ muốn rúc trong vòng tay Trần Kha, để có được những đêm yên bình, những ngày vui vẻ, hạnh phúc như đã từng thôi, cô đâu đòi hỏi gì quá cao siêu, quá lớn lao. Vậy mà, chỉ ngần ấy thôi, cũng không được. Là Miên Tú! Tất cả là tại Miên Tú, chính nó đã cướp hết mọi thứ của cô. Làm cho tất cả những hy sinh của Duyệt Quân trở thành con số không tròn trĩnh. Chính Miên Tú cũng đã đặt dấu chấm hết cho cuộc tình - Duyệt Quân ngỡ sẽ còn đường cứu vãn - của cô và Trần Kha.

Sau tất cả những gì bản thân đã cố gắng, đáng lẽ ra Duyệt Quân phải được hạnh phúc với Trần Kha. Đó là điều hiển nhiên. Cuộc tranh giành nào cũng phải có đích đến, có kẻ được, người mất... Có thể hiện tại, Trần Kha sẽ đau khổ một chút vì mất Miên Tú, nhưng Trần Kha còn bao nhiêu ngày tháng nữa để cùng Duyệt Quân vui vẻ, hạnh phúc. Đâu phải chỉ mỗi Miên Tú có thể đem lại hạnh phúc cho Trần Kha?! Duyệt Quân cũng có thể, như cô đã từng. Lấy lại những thứ rơi vào khái niệm “đã từng” có thể khó, nhưng không phải là không thể; chỉ là nó có đáng hay không mà thôi?! Và với Duyệt Quân thì đây là điều đáng hơn tất cả mọi điều đáng có trong cuộc đời.

Duyệt Quân thoáng giật mình với những suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu... Có thật là Duyệt Quân thừa biết, nếu mất đi Miên Tú, Trần Kha sẽ rất đau lòng, nhưng cô vẫn cố tình đẩy Miên Tú ra khỏi Trần Kha, cố tình làm cho Trần Kha phải đau đớn như những ngày tháng Trần Kha đau đớn vì sự ra đi của Duyệt Quân? Duyệt Quân tự vấn bản thân, từ khi nào, cái ham muốn chiếm hữu đó lại lớn hơn cả tình yêu Duyệt Quân đã dành cho Trần Kha trước đây? Duyệt Quân tự vấn bản thân, có khi nào sự ích kỷ đó nhen nhóm trong đầu chưa, rồi dường như... câu trả lời là có.

Thái độ của Duyệt Quân chứng tỏ những lời Hoàng Phong nói là đúng. Hoàng Phong không có nhiều kinh nghiệm yêu, có thể nói là chưa từng yêu, nhưng chẳng phải trên báo, đài vẫn thường ca tụng tình yêu theo một kiểu mà Hoàng Phong cho rằng nó hết sức tốn thời gian và ngu dốt, bởi, yêu là phải hy sinh, là mong muốn người kia hạnh phúc mặc kệ mình đau khổ. Hoàng Phong từng bật cười vì những lý thuyết sáo rỗng ấy cho đến khi nhìn thấy Bá Lâm yêu Trần Kha một cách điên cuồng, khờ dại, rồi cứ hy sinh nhiều năm trời để mong Trần Kha hạnh phúc. Hoàng Phong chợt hiểu những lý thuyết đó không phải tự nhiên mà có, nó vốn xuất phát từ đời thực, từ những con người đang yêu kia, từ những cảm giác, hành động được ai đó cô đọng thành câu, thành chữ, rồi truyền bá rộng rãi, cổ xúy cho thứ tình cảm luôn làm tốn nhiều thời gian của mọi người, ấy thế mà không ít con người thêm khát và mong muốn sở hữu nó.

Hoàng Phong rút ví, lấy một tờ tiền - có lẽ đủ trả cho tách cà phê nguội lạnh của Duyệt Quân và tách cà phê còn đang phảng phất chút khói vừa được đặt xuống bàn kia, để lại trên bàn rồi đứng dậy, đi thẳng ra ngoài, mặc cho Duyệt Quân đang vật vã với suy nghĩ hỗn loạn của cô. Việc mời Duyệt Quân hay bất kỳ một người nào khác một ly nước không quá khó với Hoàng Phong, chỉ là lúc này, thật sự Hoàng Phong không hề muốn, thế nên cảm giác như anh ta vừa móc ra cả gia tài đặt lên bàn vậy; nhưng ngay lập tức cái phong độ đàn ông trong anh nhanh chóng chiến thắng sự chán ghét và miệt thị dành cho cô gái đối diện - anh đã hành động đúng như một kẻ ở tầng lớp thượng lưu, và tiền bạc đơn giản chỉ là một con số. Có thể, Hoàng Phong ghê tởm Duyệt Quân, nhưng những gì cô ta chứng tỏ được trong thời gian qua, Hoàng Phong không thể nào phủ nhận hoàn toàn, rằng, Duyệt Quân thật sự có năng lực, thật sự có tầm nhìn và có cá tính; và Hoàng Phong cũng từng si mê Duyệt Quân như bao người phụ nữ thông minh khác. Chỉ là, khi nhận ra, Duyệt Quân không như những cô gái luôn vây quanh mình, Duyệt Quân không tìm kiếm tình yêu với một người đàn ông, Hoàng Phong thất vọng, ghê tởm, rồi những điều tốt đẹp anh đã từng cảm nhận kia nhanh chóng bị lấn át bởi cái nhìn tiêu cực không khác người đời là bao.

*

Trần Kha đi trên tấm thảm hoa văn cầu kỳ được trải dọc theo hành lang rộng rồi rẽ vào một lối hẹp - hẹp so với hành lang khi nãy, và so với thiết kế của ngôi biệt thự, nhưng thật ra nó vẫn đủ chiều rộng cho ba người có thể cùng lúc đi song song nhau - với điệu bộ khá bình tĩnh. Thi thoảng, Trần Kha đảo mắt, ngó quanh quất. Ngôi nhà thật sự quá rộng với số lượng người như thế.

*

Từ lúc bước vào cánh cổng sắt cao đen mang nhiều hơi hướm đe dọa, Trần Kha thật sự không thể cưỡng lại sức hút của nơi này; đây đây là nơi mà cô không nên để mình bị chi phối bởi bất kỳ lý do gì. Nhưng quả thật, sự rộng lớn của khu vườn với thảm cỏ xanh mướt mát được cắt tỉa tỉ mỉ như tính trên từng đầu

ngọn cỏ, đến vô số những loại cây cảnh trông có vẻ lạ, hiếm và đắt tiền được bố trí theo một quy luật nào đó... khiến Trần Kha không thể cứ đứng đứng mà đi qua. Cô trầm ngâm một lát trước lối đi được tạo nên bởi những phiến đá trơn nhẵn, xếp đặt tự nhiên giữa thảm cỏ xanh - chắc chắn đây không phải là lựa chọn khôn ngoan cho một người đang vội. Thêm một đoạn di chuyển nữa, ở gần cuối góc vườn, cây cỏ thụ sững sờ, diềm nhien vươn cành làm giá đỡ cho chiếc xích đu trắng, cạnh bên hồ nước nhân tạo... Thật là tuyệt tác phong thủy! Trần Kha không thể không dừng lại trầm trồ, ngưỡng mộ chủ nhân khuôn viên này.

Tòa biệt thự trắng nằm chéch một góc nghiêng tính từ gốc cây cỏ thụ. Chỉ vài bậc thang không quá cao nhưng đủ để người nhìn cảm giác được sự ngạo nghễ của công trình kiến trúc xứng đáng được gọi là siêu phẩm ấy. Lan can hình vòng cung giữ mở hoa dâm bụt đang cố choài mình về phía cầu thang - một kiểu nhắc nhở về sự chùng mực thật sự tinh tế. Trần Kha cẩn trọng bước từng bước; lên đến khoảng sân rộng, cô đưa mắt nhìn những vòm kính lớn - bắt từ đất đến gần hết chiều cao của tòa nhà - rồi lại hướng mắt về cửa chính. Mọi thứ đều lặng im. Cánh cửa lớn lặng thinh khép chặt, chẳng có vẻ gì là sẵn sàng đón khách cả! Hẳn nhiên thôi! Lúc này, nên là thế!

Trần Kha và Bá Lâm được một người đàn ông mặc vest đen đón và hướng dẫn rẽ sang phải, đi vào một căn phòng lớn ở cuối hành lang, băng qua khá nhiều cánh cửa phòng đang đóng im ỉm.

*

Trần Kha thoáng bối rối khi giáp mặt một nữ giúp việc có thân hình khá giống mình - dong dỏng cao và có phần cứng nhắc so với một phụ nữ. Nhưng chỉ thoáng qua thôi, vì ngay lập tức, Trần Kha để tâm đến bộ quần áo trên người cô gái đối diện - áo xám suông, cổ đứng, viền tay và vạt áo màu đen, tiếp màu với hàng nút vải tét theo kiểu Trung Hoa; chiếc quần đen được thiết kế đủ rộng để thoải mái di chuyển và không gặp trở ngại trong khi làm việc. Một kiểu đồng phục cổ điển và gọn gàng, quan trọng là phù hợp với phong cách bài trí ngôi nhà của gia chủ.

- Xin lỗi! Cô cần gì ạ? - Nữ giúp việc lên tiếng hỏi Trần Kha với thái độ lịch sự và lễ phép.

- Tôi tìm nhà vệ sinh! - Trần Kha nhanh nhẩu trả lời.

- Dạ! Hướng... - Cô gái xoay người về phía vừa đến, nâng cánh tay lên.

Trần Kha lập tức đỡ lấy thân hình cô gái vừa ngã khụy xuống sau cú đánh thẳng vào huyệt Á Môn. Trần Kha vội vàng đưa ngón tay trở vào phía dưới hai cánh mũi cô gái để kiểm tra xem cô ấy còn thở không. Vốn Trần Kha luôn tin tưởng vào khả năng kiểm soát sức mạnh của mình. Nhưng trong lúc cấp bách này, Trần Kha cũng khó lòng mà bỏ mặc sống chết của người khác, đặc biệt là họ vô tội. Có những thứ đã là tính cách, là bản chất thì khó có thể thay đổi được. Trần Kha mở vội cánh cửa bên tay phải, nhắc bổng cơ thể của cô giúp việc vào trong. lát sau, Trần Kha trở ra với bộ đồng phục của cô gái nọ.

Lúc này, Trần Kha tự tin hơn trong việc tìm kiếm Miên Tú mà không sợ đánh động đến quá nhiều người. Trần Kha rảo bước về phía cô gái vừa nãy đến. Có điều gì đó mách bảo, theo lối đó, Trần Kha sẽ tìm được Miên Tú. Thấp thoáng cuối hành lang, Trần Kha nhìn thấy hai người đàn ông mặc quần áo đen, mang kính đen đứng ngay cửa ra vào, dáng điệu trang nghiêm, không động dậy. Phải chăng, đó là nơi họ đang giam giữ Miên Tú? Nếu không phải thì sao?! Bởi, không có lý do gì chắc chắn cho suy nghĩ của Trần Kha cả. Trần Kha cứ đứng từ phía xa, quan sát và tự hỏi mình phải làm gì để tiếp cận nơi đó. Đánh nhau ư?! Có lẽ, họ không phải là đối thủ của Trần Kha, nhưng đánh nhau, thì sẽ kinh động đến nhiều người, làm sao Trần Kha có thể đưa Miên Tú ra khỏi đây một cách êm thấm như Trần Kha muốn được. Mà, nếu đó không phải nơi họ giam giữ Miên Tú thì sao?! Trần Kha có nên tiếp cận không?!

- Sao không đi làm việc? Đứng đây làm gì? - Một giọng nữ lớn tuổi cất lên cùng cái đặt tay bắt ngờ, mạnh bạo lên vai làm Trần Kha giật nảy người, xoay lại.

- Dạ... - Trần Kha ứ ớ khi nhìn thấy một phụ nữ lớn tuổi đang cố nheo mắt nhìn mình.

Dường như người phụ nữ không nhìn rõ mặt Trần Kha, chỉ nói theo phản xạ. Quần áo của bà khác hẳn bộ quần áo Trần Kha đang mặc trên người. Từ đường nét, hoa văn đến chiếc váy đen thay cho quần, Trần Kha đoán người này có lẽ là quản gia, hay một chức vụ gì đó cao hơn cô gái kia. Không đợi Trần Kha trả lời, người phụ nữ lên tiếng.

- Tôi đã nói bà chủ ra lệnh phải tránh xa chỗ này! Sao cô cứ rình mò hoài vậy? Cô muốn bị đuổi việc phải không?

- Dạ không ạ! - Trần Kha lí nhí, cố để giọng nói của mình không quá rõ ràng.

- Đi làm việc đi! - Người phụ nữ cổ xua Trần Kha đi.

Trần Kha bước đi, rẽ hẳn qua ngã ba của hành lang, đứng lại đó, dựa sát vào khoảng trống thụt vào của vách tường nơi đang treo bức tranh phong cảnh có vẻ đắt tiền. Dưới bức tranh là một cây tiêu ngọc được đặt vững vàng trên một bệ đỡ bằng gỗ, tiếp màu với chiếc bàn gỗ khá sang trọng.

“Bà chủ ra lệnh phải tránh xa chỗ đó”? Có nghĩa Miên Tú rất có thể ở bên trong? Nhưng đã có gì chắc chắn đâu, có khi, đó chỉ là một căn phòng chứa đồ quý giá hay một thứ gì đó quan trọng mà gia chủ không muốn người hầu bén mảng? Người giàu có, họ thường có những suy nghĩ, hành động khó hiểu. Trần Kha cũng không muốn tìm hiểu nhiều. Vừa dậm bước đi thì Trần Kha khựng lại, khi nghe tiếng ai đó cất lên.

- Cô chủ cả tuần rồi không ăn uống gì hết! Không biết cầm cự được bao lâu đây! Có khi nào...

- Suyt! Nói bậy bạ! Tới tai bà chủ đi... rồi thấy cảnh!

- Ồ! Ồ!... Thôi đi lẹ đi! Bà chủ mà thấy tới lui ở đây thì mệt nữa!

Hai người giúp việc đi thẳng qua lối giao với nơi Trần Kha đang nép mình. Họ đang giữ Miên Tú ở đó! Chắc chắn là vậy! Trần Kha phải làm sao?! Bằng mọi giá, Trần Kha phải đưa Miên Tú ra khỏi đây, dù bằng cách gì đi nữa. Nhưng, hiện tại, Trần Kha đang rối bởi khi biết tình trạng của Miên Tú qua cuộc đối thoại của hai người giúp việc vừa rồi. Miên Tú đang kiệt sức, không ăn uống nhiều ngày, làm sao có thể cầm cự nổi. Miên Tú vốn đã không khỏe, tình trạng này sẽ càng làm Miên Tú kiệt sức. Nghĩ đến đây, tim Trần Kha thất lại... Trần Kha hiểu, lúc cấp bách này, cô không được như thế! Càng như thế là càng kéo dài thời gian nguy hiểm của Miên Tú. Trần Kha phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh để tìm cách đưa Miên Tú về với Trần Kha, về với cuộc sống bình yên như những tháng ngày vừa qua.

Đang lúc loay hoay suy nghĩ, Trần Kha liếc nhanh vào cánh cửa phòng hé mở, bắt gặp chiếc ly sứ vắn vện hoa văn màu xanh dương được đặt kín, đặt trên chiếc tủ đầu giường.

*

- Đi đâu?! - Người đàn ông đứng bên trái đưa tay ra chặn Trần Kha lại.

- Bà chủ sai tôi mang trà sâm tới! - Trần Kha giơ chiếc ly sứ lên, bình tĩnh nói.

- Tôi chưa gặp cô bao giờ? - Người đàn ông còn lại thắc mắc.

- Tôi mới tới làm việc hôm qua, mọi người đang bận lo tang lễ cho ông chủ! - Trần Kha lấp liếm.

- Đưa đây! - Người đàn ông toan giật lấy chiếc ly trên tay Trần Kha.

- Bà chủ dặn tôi phải đút cho cô chủ uống! - Trần Kha rút chiếc ly khỏi tầm với của anh ta, nhưng lại tức thì chìa ly nước về phía trước. - Mà thôi! Anh làm cũng được! Tôi đỡ phải mệt!

Hai người đàn ông nhìn nhau, rồi nhìn Trần Kha. Có vẻ rụt rè, rồi người đàn ông chủ động mở cửa cho Trần Kha vào.

*

Chân run rẩy, Trần Kha như muốn khụy xuống khi thấy Miên Tú đang nằm trên giường, chặn đắp ngang ngực, mặt gầy mọp, xanh xao, cộng thêm đôi môi tái nhợt. Lòng dạ Trần Kha như bị thiêu đốt trong ngàn ngọn lửa. Trần Kha cảm nhận được thân nhiệt của mình tăng nhanh. Giá mà, Trần Kha nhận ra mọi thứ sớm hơn. Giá mà, khi biết mọi chuyện, Trần Kha thẳng thắn chia sẻ cùng Miên Tú, đừng âm thầm yêu thương, đừng âm thầm che chở, không để Miên Tú ra đi. Giá mà, Trần Kha tìm được Miên Tú sớm hơn... Trần Kha đặt chiếc ly xuống bàn bên cạnh cửa ra vào, bước nhanh tới bên giường.

*

Miên Tú hít thở từng hơi nặng nhọc. Miên Tú thừa hiểu tình trạng hiện tại của mình. Miên Tú thừa biết, sức khỏe của bản thân không thể chịu đựng việc không ăn, không uống nhiều ngày. Nên Miên Tú chọn cách này, mà, thật ra, nếu không phải cách này, Miên Tú cũng sẽ chọn một khác nào đó - khác về mặt hành động, nhưng vẫn chung một tính chất tự hủy hoại mình mà thôi. Chỉ là, nó là cách khả thi nhất trong thời điểm hiện tại. Miên Tú không thuộc tuýp người cam chịu, chấp nhận tất cả những gì con sóng dữ mang tên số phận đổ ập vào đời mình rồi cuốn phăng mọi thứ đi. Mà, không đúng! Không hoàn toàn đúng! Miên Tú đã từng sống trong con sóng dữ đó rất nhiều năm. Miên Tú chấp nhận nó như một phần của cuộc đời mình, để rồi nhận ra, có hoàn toàn chấp nhận, chịu đựng, thì đó cũng chỉ là một sự dè dặt; đến một ngày, Miên Tú cũng phải bật ra, vùng dậy và thoát ra khỏi số phận - điều Miên Tú luôn tự trấn an rằng, từ khi sinh ra, cô đã được định sẵn phải chấp nhận.

Đến lúc, Miên Tú không muốn tiếp tục cuộc sống với vai trò của một món đồ vật dùng để đổi chác - đúng nghĩa là đổi chác. Điều mà bất kỳ giây phút nào - khi còn ở trong ngôi nhà này - Miên Tú chưa từng nghĩ dám cho phép mình quên, có chăng cũng chỉ là việc vin vào những con người đang trông đợi cái kết quả từ giá trị mà cô mang lại, rằng ừ vì cha, vì mẹ, vì cơ ngơi của gia đình, vì sự sống còn của ngôi biệt thự hoành tráng này, cùng chén cơm, manh áo của bao nhiêu con người đã và đang cù cút tận tụy với gia đình cô từ nhiều năm qua. Miên Tú chấp nhận việc có trách nhiệm với nhiều con người hơn ngoài cha mẹ. Rồi đến khi Miên Tú thật sự muốn chối bỏ cái trách nhiệm không cần thiết đó, chạy trốn tất cả để mưu cầu hạnh phúc cho bản thân. Có đôi lần, Miên Tú tự hỏi... liệu việc mình hạnh phúc kia, có gián tiếp làm cho nhiều người trở nên đau khổ không?!

Miên Tú chọn ở bên Trần Kha. Miên Tú chọn hạnh phúc lớn lao mà Trần Kha đem đến cho Miên Tú. Sự lớn lao này không bao giờ đánh đồng với những thứ to lớn, hoành tráng của vật chất được, với Miên Tú, trái tim của Trần Kha, tình yêu của Trần Kha quý giá hơn hết thảy mọi thứ trên đời này. Trần Kha chọn một cô gái không thân phận, không gia đình, không gì cả để yêu... mà, như Trần Kha nói, Trần Kha cũng chẳng phải chọn Miên Tú, đơn giản chỉ là Trần Kha yêu Miên Tú, thế thôi! Trần Kha cũng chưa từng gặng hỏi Miên Tú bất cứ điều gì. Trần Kha có quan niệm về tình yêu kỳ lạ lắm! Trần Kha nói, yêu đâu thể nào rõ ràng như điều tra vụ án, phải truy cho bằng cùng tất cả mọi thứ, chỉ một điều duy nhất cần rõ ràng, đó là tình cảm của đối phương dành cho mình mà thôi! Miên Tú luôn bật cười trước những khái niệm rất Trần Kha. Đường như, chỉ mình Trần Kha nghĩ ra những điều buồn cười đó, trong khi những người khác phải nghĩ về kinh tế, về gia cảnh, về nhan sắc, về tình dục rồi sau cùng mới tới tình cảm. Trần Kha thì ngược lại hoàn toàn, chỉ cần yêu, yêu thôi, với Trần Kha, trái tim của Miên Tú, tình yêu của Miên Tú mới là quan trọng nhất.

19. Chương 19: Sa Lưới

Miên Tú ước gì có thể nói với Trần Kha mọi chuyện một cách thẳng thắn, rõ ràng, rằng cô đã từng có chồng, cũng là con gái của một gia đình trâm anh thế phiệt; nhưng Miên Tú luôn mong muốn có được cuộc sống của một người bình dân, không cần phải giàu sang, chỉ cần vui vẻ, hạnh phúc như những tháng ngày được khóc, được cười bên cạnh Trần Kha.

Rồi, Miên Tú cũng lẳng lặng ra đi, không mang theo được gì, kể cả chiếc đồng hồ mà cô trân quý nhất cũng không giữ được. Miên Tú đã bỏ lại tất cả để ra đi, giây phút tuyệt vọng đó, Miên Tú chỉ có thể mang theo tình yêu và tất cả thời gian của Trần Kha - thứ quý giá nhất của một con người, thứ rất quý giá - chỉ sau trái tim của Trần Kha, mà Miên Tú được nhận. Trần Kha luôn dành thời gian cho Miên Tú dù bất kể đang làm gì, đang ở đâu. Trần Kha luôn trả lời điện thoại, tin nhắn của Miên Tú ngay khi nhận được. Thực ra, điều cho đi không quý giá bằng cách cho, có lẽ với Trần Kha, điều đó là hiển nhiên trong mối quan hệ của hai người, nhưng Trần Kha thật sự làm cho Miên Tú cảm nhận được tầm quan trọng của Miên Tú trong đời Trần Kha. Có lẽ, vì thế, Miên Tú luôn cảm thấy hài lòng với những gì Trần Kha dành cho cô. Dù, với người khác, nó chẳng là gì cả.

Miên Tú nhớ Trần Kha. Miên Tú thật sự rất nhớ Trần Kha. Giá mà, Miên Tú có thể chống lại cảm giác nặng nề, bạc nhược này để có thể một lần nữa trốn thoát khỏi cuộc sống mệt mỏi và những con người kinh

hải kia. Miên Tú nhớ bàn tay ấm áp của Trần Kha. Miên Tú nhớ gờ ngực ấm áp mỗi đêm Miên Tú rúc vào để được ngon giấc hơn chứ không còn là những đêm trần trọc, lăn lộn một mình trên chiếc giường đơn lạnh lẽo trong những căn nhà thuê nhỏ bé mà quá đỗi trống trải. Miên Tú nhớ Trần Kha đến nỗi, trong những giấc mơ chập chờn, trong mơ cảm xúc nhòe nhoẹt ngay lúc này đây, cô vẫn nhìn thấy được đôi mày đang chau rịt lại - trạng thái quen thuộc mỗi khi Trần Kha nhìn thấy Miên Tú không ngoan ngoãn nghe lời, không chịu uống hết mớ thuốc đủ màu, đắng nghét mà bác sĩ cho để còn mau hết bệnh.

Miên Tú nhớ đến nỗi cảm nhận được bàn tay ấm áp, mùi hương quen thuộc của Trần Kha, gương mặt khó khăn của Trần Kha đang ở sát bên cạnh mình. Miên Tú nặng nhọc chớp đôi mắt đang sưng húp của mình, dòng nước mắt lăn dài từ khóe mi, xuống gò má đang tái nhợt, rồi chạm đến chiếc gối mỏng đang lót hờ bên dưới, thấm nhanh xuống lớp vải trắng tinh tạo thành một chấm sẫm màu trên bề mặt. Nỗi nhớ nhung cùng cực thật có thể đem con người ta xích lại gần nhau sao? Mùi hương quen thuộc xộc thẳng đến cùng cảm giác ấm áp thật đến ngấy người khi những ngón tay Trần Kha quệt nhẹ lên gò má, lau nhanh đi dòng nước mắt hôi hổi nóng kia của Miên Tú. Miên Tú khẽ lên tiếng.

- Kha... - Miên Tú run rẩy với tay về phía hình bóng Trần Kha nhòe nhoẹt trong bộ đồng phục gia nhân vừa quen, vừa lạ.

- Kha đây em! Kha đây mà! - Trần Kha chồm người đến, nắm lấy bàn tay Miên Tú đang run rẩy vì kiệt sức.

- Kha... là... Kha... thiệt... hả?! - Miên Tú cười nặng nhọc, nhả từng từ.

- Kha đây! Là Kha đây em! - Giọng Trần Kha khàn hản đi vì nén nước mắt, nén mọi xúc cảm đang hỗn độn cuộn về.

Trần Kha áp bàn tay lạnh ngắt của Miên Tú lên má mình. Tay còn lại sờ lên khuôn mặt đã gầy mọp đi của Miên Tú. Trần Kha ước, có một năng lực siêu nhiên nào đó để ngay lập tức Miên Tú có thể ngồi dậy, cười với Trần Kha như những buổi chiều cô trở về nhà sau giờ làm, lao vào thứ hạnh phúc được đặt tên là viên mãn. Trần Kha ước, lúc này, mình có thể nằm đó, thay cho Miên Tú... Bởi, cảm giác bất lực nhìn người mình yêu đau đớn, xanh xao, tiêu tụy - nó kinh khủng lắm, thật sự rất kinh khủng! Thật sự, trong cuộc đời này, nỗi đau lớn nhất chính là bất lực nhìn người mình thương yêu đau khổ! Đó chính là lý do, Trần Kha luôn muốn Miên Tú ngoan ngoãn, nghe lời mỗi khi bệnh; vì nếu như, Trần Kha có thể bệnh thay cho Miên Tú, chịu thay cho Miên Tú những nỗi đau thể xác lẫn tinh thần kia, Trần Kha sẵn sàng. Nên, dù Trần Kha có yêu, chiều Miên Tú đến cỡ nào, cô cũng không bao giờ chấp nhận việc Miên Tú làm cho bản thân mình đau đớn.

- Kha... hông được... ồm... giống em... xấu... lắm! - Miên Tú cố pha trò.

Trần Kha bật cười dấu mắt đang ngấn lệ. Trần Kha biết, mình lúc này, đang kỳ cục lắm. Từ trang phục, thái độ, hành động đến trạng thái, tất cả đều không ổn chút nào. Nhưng, Trần Kha mặc kệ, bởi, trước mặt Miên Tú, trước mặt người yêu mình không điều kiện, cô không cần phải giữ hình tượng để làm gì. Miên Tú lúc nào cũng thế, có thể chọc phá khiến Trần Kha vui và cười theo cách tự nhiên nhất, dù đang trong trạng thái như thế nào. Đôi khi, đo tình yêu chỉ đơn giản là thế, cười vì những thứ không thật sự buồn cười và khóc vì những thứ với người khác có thể chẳng chút cảm xúc. Trần Kha biết, Miên Tú chỉ cố làm cho Trần Kha không quá căng thẳng. Nhưng, có lẽ, Miên Tú không biết, càng vậy, Trần Kha càng đau lòng. Mấy ai cảm giác được người yêu mình đang gắng gượng trong đau đớn - cốt chỉ để mình đừng quá lo âu - mà bản thân vui nổi đâu?! Trước đây, Trần Kha luôn nghĩ, trong tình yêu, người nào yêu nhiều hơn, hy sinh nhiều hơn, sẽ là người đau khổ hơn. Nhưng hiện tại, lúc này, Trần Kha cảm nhận được một thứ lớn hơn. Đối phương biết mình hy sinh nhiều như thế nào, và đón nhận sự hy sinh đó một cách biết ơn kèm theo cảm giác có lỗi, còn kinh khủng hơn nhiều. Khi đó, đối phương mới là người đau khổ.

Trần Kha biết, Miên Tú không chỉ mệt mỏi thể xác, cả tinh thần Miên Tú cũng đang rất mệt mỏi. Trần Kha không nghĩ ngợi nhiều. Trần Kha muốn đưa Miên Tú ra khỏi đây. Miên Tú không thuộc về nơi này. Nghĩ rồi, Trần Kha thả tay Miên Tú ra, nhẹ nhàng đặt xuống giường. Trần Kha bước về phía cửa.

*

“Xoảng!”

Hai người đàn ông đứng ngay cửa quay ngoắt vào nhau. Một tên ra hiệu cho tên còn lại vào trong, bản thân anh ta vẫn ở nguyên vị trí. Tên kia mở cửa, bước vào phòng. Vốn dĩ, bà chủ đã căn dặn, không được để lại bất cứ món đồ thủy tinh, sành sứ, hay thứ gì sắc nhọn trong phòng. Thế nên nghe thấy tiếng âm thanh rơi vỡ ấy khiến cả hai gã gác cửa giật bắn mình. Lỡ như, cô chủ xảy ra chuyện gì, bà chủ truy cứu, hai người họ phải chịu trách nhiệm thế nào đây? Là cô gái khi nãy, nhất định là cô ta. Đúng là đồ ăn hại, chỉ việc dứt cho cô chủ vài ngụm trà mà cũng làm không xong. Mà, nếu ban nãy, cương quyết không cho cô ta mang vào thì đâu xảy ra chuyện này, nhất định phải cho cô ta một bài học. Nhưng, chỉ có việc vào lôi con bé đó ra thôi, mà thằng kia sao lại ở mãi trong phòng?! Hay, có chuyện gì không ổn?!

*

Trần Kha xách vai người đàn ông đang nằm bất động dưới sàn, lôi vào góc phòng. Có tiếng vặn cửa. Trần Kha chạy nhanh về phía cánh cửa đang hé dần sau tiếng động nhẹ nhàng như sợ ai đó trong phòng nghe thấy. Trần Kha đứng nép mình, nường theo chiều cánh cửa đang từ từ hé mở. Người đàn ông canh cửa ban nãy bước vào, nhìn quanh, chỉ thấy Miên Tú vẫn nằm trên giường, bất động, anh ta lập tức chồm qua khỏi phần cửa đang hé mở khi thấy đồng bọn nằm bất động ở góc phòng. Lúc này, Trần Kha vẫn nép mình sau cánh cửa, tung cước đá thẳng lên cằm người đàn ông nọ, khiến thân người anh ta bị hất văng lên, xoay một vòng ngược ra sau, bất tỉnh.

Trần Kha cố gắng làm mọi chuyện trong êm thấm, ít kinh động đến người khác nhất có thể, nhưng âm thanh vừa rồi thì không chắc có thể thoát qua được kiểu canh gác cẩn trọng này. Phải hành động ngay thôi! Trần Kha vội đến bên giường, đỡ Miên Tú dậy, đưa lưng về phía Miên Tú, nường người để Miên Tú tựa hẳn vào lưng mình, rồi còng Miên Tú đứng dậy.

*

- Tôi có thể hiểu là lời đề nghị của tôi đã được chấp nhận không?!

Tuyệt Hà dứt câu nói, cũng là lúc bà vặn lại nắp chai rượu vừa rót được hơn nửa vào hai chiếc ly thủy tinh có chân, miệng hẹp hơn thân ly - nơi rượu chỉ được rót cao đến phân nửa. Với dáng vẻ đó, thứ nước màu nâu vàng trong veo kia sẽ giữ lại được hương thơm nồng nàn của mình và trở nên quyến rũ một cách kỳ lạ.

Tuyệt Hà mang hai ly rượu đến bộ trường kỷ bằng gỗ - nơi Bá Lâm đang mê mải chiếc đèn bàn kiểu cổ đặt ngay bên cạnh - đưa cho Bá Lâm, rồi bà ngồi vào chiếc ghế đối diện.

- Cảm ơn bà! Nhưng tôi không uống rượu khi bàn công việc! - Bá Lâm nhận ly rượu từ tay Tuyệt Hà, rồi nhẹ nhàng đặt xuống bàn.

- Tôi nghĩ nếu cậu đã mang tin tốt đến cho tôi! Đáng để uống mừng một ly chứ!

Tuyệt Hà xoay nhẹ và đều cổ tay, nhìn theo chất rượu trong ly đang sóng sánh đẹp mắt dưới ánh đèn dịu nhẹ, luôn đủ độ ấm cúng trong căn phòng làm việc cũ của chồng. Bà thích những hành động này, những thứ thể hiện quyền lực theo một cách rất tinh tế của giới thượng lưu.

- Tôi nghĩ, ăn mừng không nhất thiết phải uống rượu! Vẫn còn nhiều cách khác! - Bá Lâm mỉm cười.

- Ví dụ?! - Tuyệt Hà ngừng hớp rượu, cụt ngùn hỏi Bá Lâm.

- Một con số nào đó vào tài khoản, chẳng hạn! - Bá Lâm nhướn mày.

- Tôi thích người mau lệ! - Tuyệt Hà cười lớn. - Anh sẽ được phần xứng đáng của mình!

Bá Lâm dợm nói thêm điều gì nhưng chợt có tiếng gõ cửa và ngay lập tức, một người xộc vào, chạy đến bên Tuyệt Hà, nói nhỏ vào tai bà một điều gì đó mà Bá Lâm không thể nghe được. Chỉ biết, sau câu nói kia, mặt Tuyệt Hà biến sắc, nhanh chóng đặt ly rượu xuống bàn.

- Tôi có chuyện cần giải quyết! Tôi sẽ gọi anh sau!

Tuyệt Hà nói rồi lao ra khỏi phòng, người thanh niên cũng nhanh chóng biến mất sau lưng Tuyệt Hà. Bá Lâm chau mày. Có lẽ, anh hiểu được chuyện gì đang diễn ra, và lý do Tuyệt Hà rời khỏi phòng là gì. Bá Lâm cố gắng giữ chân Tuyệt Hà càng lâu càng tốt, cốt để Trần Kha có thêm thời gian tìm kiếm Miên Tú. Nhưng đến lúc này, mọi chuyện có vẻ không thể đi theo kế hoạch, vượt ra ngoài tầm kiểm soát, hoặc giả đây

chỉ là những lo lắng thái quá của anh. Khi tự hứa với chính mình sẽ bảo bọc một người, thì tình yêu chưa tắt nghĩa là lời hứa ấy vẫn sẽ còn nguyên vẹn. Bá Lâm phải đi tìm hai người họ, dẫu, có thể, không thể đưa họ ra ngoài an toàn được, nhưng có người hỗ trợ vẫn tốt hơn là chỉ hai cô gái đối mặt với quá nhiều hiểm nguy. Bá Lâm guồng chân, bước như chạy ra ngoài, vừa đi, anh vừa lôi chiếc điện thoại trong túi quần ra, bấm số - gọi.

*

Trần Kha công Miên Tú đi theo trí nhớ và khả năng định hướng đường đi của mình. Thật sự ngôi nhà quá lớn, các lối đi lại quá giống nhau. Trần Kha rẽ phải liên tục qua các lối đi gây khúc với hy vọng rồi sẽ đến được lối ra, thoát khỏi nơi quái quỷ này. Rõ ràng, lối thiết kế theo kiểu mê cung này phải có một nguyên tắc nào đó. Trần Kha vẫn cứ rẽ, vẫn cứ chạy, nhưng mãi vẫn chưa thấy lối ra. Rốt cuộc, ngôi nhà này được thiết kế như vậy để nhằm mục đích gì?!

Chẳng lẽ, Trần Kha lại phải bỏ cuộc, đầu hàng ư?! Không! Bằng mọi giá Trần Kha phải đưa được Miên Tú ra khỏi đây. Trần Kha tiếp tục rẽ phải ở khúc cua trước mặt. Nếu, lần này, không thể đưa Miên Tú ra ngay được, Trần Kha phải tìm một căn phòng nào đó để đưa Miên Tú vào. Miên Tú có lẽ không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Trần Kha cảm nhận được cơ thể Miên Tú đang nhũn đi vì kiệt sức. Cứ tiếp tục chạy như vậy, không phải là cách. Trần Kha chạy gần về phía cuối đường, le lói một chùm sáng lúc ẩn, lúc hiện - trạng thái mập mờ mà Trần Kha cực kỳ ghét. Trần Kha luôn rõ ràng trong mọi chuyện, nhưng, lần đầu tiên, có lẽ cũng là duy nhất, một thứ mập mờ - là ánh sáng kia - không làm Trần Kha khó chịu, không những thế, còn trở thành hy vọng duy nhất của Trần Kha và Miên Tú.

*

Trần Kha công Miên Tú chạy ra từ cánh cửa nhỏ xíu khuất sau một cây to, tán cây phủ rợp cả một góc, có lẽ vì thế nên ánh sáng từ ngoài lọt vào không được đầy đủ. Trần Kha đứng hẳn lại, mồ hôi rịn ướt trán, thấm ra cả chiếc áo đồng phục sẫm màu đang khoác trên người. Đến đây, Trần Kha cảm thấy vơi đi phần nào lo lắng, nhưng dẫu đã thoát khỏi ngôi biệt thự thì việc từ đây đưa Miên Tú ra khỏi khuôn viên hơn ngàn mét vuông cũng là cả một vấn đề. Trần Kha chỉ vừa bước vào nơi này chưa được một giờ đồng hồ, việc xác định phương hướng tuy không phải là quá khó với cô, nhưng với một nơi như rừng rậm thế này, cô cũng không biết phải dựa vào cái gì để định hướng. Phải bắt đầu từ đâu đây?! Đang lúc đắn đo, Trần Kha cảm nhận được cử động chậm chạp của Miên Tú bên vai mình.

Trần Kha hiểu ý, lập tức đi theo hướng tay Miên Tú vừa chỉ. Thật đến tận lúc này, Trần Kha cũng không thể tin được rằng có một người lại hiểu hết những gì Trần Kha nghĩ và luôn giải đáp chính xác những câu hỏi chưa bao giờ nói thành lời của cô.

Trần Kha không biết mình có thể tiếp tục chạy bao lâu nữa. Dẫu Trần Kha có thật sự khỏe mạnh đến mức nào, thì cũng phải có lúc đuối sức mà thôi. Trần Kha tự nhủ bản thân không được yếu đuối như vậy, Miên Tú phải thoát khỏi đây, không được nán lại nơi này thêm một phút giây nào nữa. Nhưng... không nhưng gì nữa! Trần Kha! Mày phải cố gắng lên! Sắp đến nơi rồi! Trần Kha cố trấn an mình và dồn hết sức chạy trong tuyệt vọng.

Hãy tin rằng, khi bản thân thật sự khao khát và thật sự cố gắng hết sức vì một điều gì đó, thì sẽ không khó để tìm thấy cơ hội mà đuổi theo đến cùng. Trần Kha như được tiếp thêm sức mạnh khi trước mặt không xa là góc vườn từng gây ấn tượng lúc mới vào cùng Bá Lâm. Tức là, Trần Kha sắp đưa được Miên Tú ra khỏi đây. Nhưng niềm vui chưa cháy được bao lâu thì đã bị dập tắt một cách bất ngờ và thô bạo.

Miên Tú - lúc này đã mê man, có lẽ vì kiệt sức, vì bị dằn xóc khá lâu trên lưng Trần Kha. Đến góc vườn - nơi có gốc cây cổ thụ to, có hồ nước và có chiếc xích đu trắng quen thuộc, nhóm tay sai bất thành linh xuất hiện. Mà thật ra, không thể nào từng ấy con người có thể thành linh xuất hiện như vậy được. Để tụ tập một nhóm đông những con người, chắc chắn luôn phải có một lý do đủ xác đáng. Có khi, Trần Kha đã quá tập trung vào con đường phía trước mà lơ là cảnh giác, làm đánh động đến đám vệ sĩ có vẻ hiểu chiến này. Nhóm tay sai ập đến, bao vây Trần Kha và Miên Tú, rồi nhanh chóng, tách thành một hình móng ngựa, nhường chỗ cho Tuyết Hà xuất hiện.

- Cô định đưa con gái tôi đi đâu? - Tuyết Hà khoanh tay đứng nhìn Trần Kha, vẻ thách thức.

- Ai là con gái bà? - Trần Kha cố giữ giọng, không để sự mệt mỏi lần át uy phong vốn có của mình.

- Cô thừa biết mà, cô gái! Đừng làm tốn thời gian của tôi!

- Tôi cũng không muốn phí thời gian của hai bên! Tôi sẽ đưa Miên Tú đi! - Trần Kha dậm bước, nhưng bị một tên trong nhóm cản lại.

- Khách mời không có quyền ngang nhiên trong cái nhà này! - Tuyết Hà phát tay theo kiểu ra lệnh.

Sau hiệu lệnh của bà chủ, cả nhóm tay sai chuẩn bị tư thế, sẵn sàng cho việc sử dụng sức mạnh của đám đông để khống chế một số ít người khác - mà ở đây gồm một cô gái đã gần như bất tỉnh, người còn lại cũng chỉ là một cô gái mà thôi!

Trần Kha thụt lùi trước sức dồn của nhiều con người đang chực chờ lao đến. Dẫu nhanh nhẹn, nhưng Trần Kha cũng không dễ dàng chống trả khi vẫn công Miên Tú trên lưng. Trần Kha lùi đến bên gốc cây cạnh đó, nhanh chóng đặt Miên Tú xuống, tựa vào gốc cây. Cùng lúc, một tên chồm đến, Trần Kha cảm nhận được sự chuyển động của không khí, nhanh nhẩu tránh người sang một bên; mất đà, hất lao thẳng về phía trước, ngã sõng soài.

Trần Kha đảo mắt một vòng. Với số lượng chỉ hơn chục tên như thế này, có lẽ, không đáng lo ngại, Trần Kha có thể giải quyết chúng nhanh chóng và đưa Miên Tú ra khỏi đây.

Có vẻ đám vệ sĩ cũng tự nhận ra, Trần Kha không phải một người phụ nữ dễ đối phó; nếu chỉ đơn giản là một phụ nữ chân yếu tay mềm, chắc chắn cô không đại gì vào đây một mình và giờ thì dừng dừng đối diện với một toán vệ sĩ thế này. Chúng không quá vội vàng mà lần lượt tấn công thăm dò. Một bàn tay rắn chắc bất ngờ chụp lấy vai, ngay lập tức, Trần Kha nắm chặt bàn tay ấy, kéo cả cánh tay vòng qua đầu mình, bẻ ngược cánh tay ra sau lưng, khiến đối thủ bị rơi vào đòn khóa đau, la thất thanh; rồi Trần Kha đẩy mạnh hất về phía trước, rơi thẳng xuống hồ nước.

Vừa quay người lại, Trần Kha ngay lập tức chộp thẳng, bẻ quặt nắm đấm đang giáng thẳng về phía mình; kéo đối thủ xích lại gần hơn rồi dùng lực của vai, ấy thẳng bật trở về phía chéo phải một tí, lao thẳng về phía gã đồng bọn đang lăm le tấn công. Cả hai ngã nhào.

Gã đàn ông vạm vỡ đứng cạnh Tuyết Hà mang một luồng sát khí cực mạnh từ cặp mắt hoàn toàn không cảm xúc vẫn bình tĩnh quan sát từ nãy đến giờ. Trần Kha đứng thẳng lại, bình thần nhìn về phía trước, lòng tự nhắc mình phải cảnh giác hơn; rõ ràng gã đàn ông nọ là tên cầm đầu và chắc chắn hẳn đã sẵn sàng để tấn công. Rồi đứng như Trần Kha nghĩ, hất chồm thẳng đến cùng cái nhếch mép cười lạt, co tay vung nắm đấm động thẳng về phía trước. Trần Kha vẫn đứng yên, hoàn toàn không có ý phản đòn khiến nắm đấm có phần lúng túng, nhưng dĩ nhiên nó vẫn lao thẳng đến, với sức mạnh ghê người. Ngay tắp lự, Trần Kha quay xéo người, khiến nắm đấm sọt ngang qua mặt, tay phải chụp thẳng vào cổ tay đối thủ, tay trái chém mạnh vào yết hầu. Mọi thứ diễn ra nhanh đến mức ngoài một tiếng “hộc” của cổ họng bị dính đòn và thân hình vạm vỡ loạng choạng, tay bưng lấy cổ và thối lui, có lẽ, chẳng mấy ai kịp nhìn thấy rõ ràng đòn hiểm mà Trần Kha vừa tung ra. Cô say rồi! Đám vệ sĩ còn lại hoàn toàn có thể cảm nhận được; và dĩ nhiên tất cả bọn chúng đồng loạt cảm thấy nên dè chừng.

- Giết con khốn đó! - Tuyết Hà rít lên.

Chỉ chờ có vậy, tất cả đồng loạt lao vào. Một tên, hai tên... chuyện ấy không mấy khó khăn với Trần Kha. Nhưng chỉ cần chậm đi một giây, chọn chiêu thức không thật sự đúng đắn, Trần Kha tự đưa mình vào thế bị động khi hai tay cùng lúc khóa đòn của hai kẻ tấn công. Nhanh như cắt, một tên vọt đến, vòng cánh tay hộ pháp của hắn siết chặt cổ Trần Kha và kéo cả thân hình cô ngã hẳn về phía sau. Mất đà, ngộp thở nhưng Trần Kha chỉ buông tay một trong hai kẻ đang bị cô khóa đòn. Kéo mạnh tên trước mặt sát đến gần mình, Trần Kha nhún người, đập mạnh vào đầu gối hắn, ấy đà bật thẳng lên trên, lộn hẳn qua vai kẻ đang siết cô nay buộc phải nới lỏng tay vì những cử động hoàn hảo từng li một của cô. Vừa đáp xuống đất, Trần Kha cuộn tròn nắm đấm và động thẳng tới gương mặt thật sự rất ngơ ngác đang quay nhanh về phía cô.

“Bốp”! Trần Kha khụy xuống, đau điếng vì bị tấn công từ phía sau. Chống hẳn tay xuống đất rồi quay bật người lại, tay còn lại chụp lấy ống thép đang bổ tới trước mặt mình. Như một con sóc, Trần Kha búng mạnh dậy, tay vẫn bắt chặt lấy đầu ống thép, di chuyển sang bên trái đối thủ cùng lúc với gót giày hất mạnh lên

phía cánh tay kẻ thù. Ngay sau tiếng “rắc” lúc gót giày chạm cánh tay, là tiếng rú kinh hoàng của gã đàn ông. Hấn loạn choạng thối lui vài bước, tay còn lại ôm chặt lấy cánh tay đã lủng lảng một cách vô dụng.

Siết chặt bàn tay vào ống thép hơn, mắt hần lên những tia nhìn dữ dội, sẵn sàng lấy mạng kẻ thù, quên hẳn đi lời hứa năm nào với cha... Nhưng rồi Trần Kha từ từ rời lỏng tay, nghiêng chặt răng và liệng mạnh ống thép xuống thảm cỏ - mạnh đến nỗi tạo thành một phần rập trên thảm cỏ vừa bị trận đánh làm nát tươm, tơi tả. Tầm nhìn của Trần Kha thu về phía Miên Tú đang mê man trước hòng súng của người đàn bà kia. Trần Kha cứng đờ người trước nét mặt thách thức của bà ta.

Phải làm sao đây? Trần Kha đến đây để cứu Miên Tú, nhưng lại sa đà vào chuyện đánh đấm không cần thiết này, rồi đẩy Miên Tú vào mối nguy hiểm lớn hơn. Nếu vẫn còn ở trong căn phòng kia, có lẽ Miên Tú còn có thể an toàn, ít ra là an toàn với bà ta, đảng này... Trần Kha cảm thấy gáy nhói đau, rồi tất cả tối sầm lại, chỉ còn hình ảnh Miên Tú, chấp chới thêm tí nữa rồi cũng lịm hẳn đi. Nếu hôm nay phải chết, chúng ta sẽ chết cùng nhau, em nhé!

*

Tuyết Hà ngồi chễm chệ trên chiếc ghế gỗ đơn giản trong căn phòng tối, hả hê nhìn con người đang bị treo lơ lửng ở đối diện. Căn phòng tối om, đầy mùi ẩm mốc, ánh sáng lọt vào qua những ô bông gió trên vách tường. Ánh sáng chói chang hơn xuất phát từ chiếc đèn vàng được cố định giữa phòng, rọi thẳng vào cả thân người Trần Kha. Bên vách trái là Miên Tú - lúc này đã tỉnh lại, đang tuyệt vọng vùng vẫy trong mớ dây thừng quấn quanh người rịt thẳng vào thành ghế, còn hai tay bị buộc chặt vào hai tay cầm của chiếc ghế. Miên Tú ú ớ trong miếng băng keo xám xịt rít chặt lấy khuôn miệng. Càng vùng vẫy, dây thắt càng chặt, càng cố gắng kêu gào, Miên Tú càng kiệt sức.

Tuyết Hà ra hiệu. Hiểu ý, tên cầm đầu nhóm tay sai ban này đi đến phuy nước ở góc phòng, múc một gáo, tạt vào mặt Trần Kha như thể trả lại cho Trần Kha những cú đánh vừa này.

Trần Kha cảm nhận được cảm giác đau rất và ứt át từ gáo nước của tên kia. Chạm rãi lắc nhẹ đầu, mở mắt rồi nhắm nghiền mắt vì ánh sáng chói chang từ chiếc đèn vàng cỡ lớn đang rọi thẳng vào mặt mình; lúc này, Trần Kha mới cảm nhận được cơn xé của phần nách bị kéo giãn ra vì hai cánh tay bị treo ngược lên phía trên đầu; khiến cả thân người Trần Kha dựng đứng dậy, chân vẫn chạm đất, nhưng chỉ là điểm chạm hờ hững và châm biếm, bởi cô không thể đứng trên hai chân của mình.

Tuyết Hà bước đến bên cạnh, vuốt nhẹ lên gò má của Trần Kha, nhìn về phía Miên Tú.

- Con yêu cô gái này lắm phải không?

Miên Tú im lặng, hẳn là Miên Tú yêu Trần Kha, nhưng với miếng băng keo đang rít chặt vào miệng, làm sao Miên Tú có thể trả lời, dù gật đầu, thì đó cũng chỉ là một hình ảnh mờ tịt khi đứng từ phía ánh sáng chói chang kia, nhìn về phía tối om của Miên Tú.

- Nếu như ta bắt nó phải chết trước mặt con, thì sao? - Tuyết Hà chìa tay ra, một con dao nhỏ liền được đặt vào tay bà.

Tuyết Hà lia lưỡi dao chậm chậm trên mặt Trần Kha. Sự từ tốn này, trái ngược hoàn toàn với sự mạnh bạo, cố gắng vùng vẫy trong vô vọng của Miên Tú.

- Sao?! Đau lòng à? Không muốn nó chết, đúng không?

Miên Tú gật lia lia trong khi nước mắt giàn giụa vì cảm nhận được sự sợ hãi đang cấu xé mình trước hành động của Tuyết Hà. Cơn chấn động truyền từ ánh mắt, lên não, rồi cuộn thẳng xuống, chặn ngay cổ họng lúc này đang khô rát vì đã khóc khan từ khi tỉnh lại và nhìn thấy Trần Kha đang bị treo lơ lửng, bất tỉnh trước mắt.

- Vậy con sẽ làm tất cả những gì ta bảo, đúng không?!

Miên Tú sững người, nhưng nhanh, rất nhanh, cô gật, cái gật mạnh bạo và dứt khoát. Gương mặt trắng trẻo của Trần Kha đã đỏ ửng lên vì bị Tuyết Hà bóp chặt, máu ứa ra từ đường khứa của lưỡi dao sắt nhọn, làm sao Miên Tú có thể không nhận lời! Kể cả bà ấy có bắt Miên Tú chết ngay tức thì, Miên Tú cũng sẵn lòng. Miên Tú không thể để Trần Kha gặp nguy hiểm. Mà, cũng không phải, Miên Tú, chính Miên Tú đã

đẩy Trần Kha vào sự nguy hiểm này, thì giờ đây, chính Miên Tú cũng phải là người cứu Trần Kha ra khỏi đó.

- Ngoan! Ngoan lắm! - Tuyết Hà hả hê trước cái gạt đầu đau khổ nhưng đầy lực của Miên Tú. - Nhưng ta cũng sẽ giết nó! Diệt trừ hậu họa về sau!

Tuyết Hà rời tay khỏi khuôn mặt đang bê bết máu của Trần Kha, nắm tóc, ghì đầu Trần Kha ra phía sau. Miên Tú vùng vẫy mạnh hơn khi nãy, dần biết điều đó hoàn toàn vô ích, nhưng cô thật không thể chịu đựng nổi khi Trần Kha đang đối diện với cái chết, mà bản thân mình lại ngồi yên nhìn.

- Con đừng lo! Một nhát thôi, sẽ không đau đớn nhiều như cha mẹ con đâu! - Tuyết Hà nói to trong cơn say máu.

Suy nghĩ của Miên Tú lúc này hết sức hỗn loạn. Miên Tú vừa lo lắng cho Trần Kha, vừa bị câu nói của Tuyết Hà làm xao động. Bởi, trước giờ, với Miên Tú, những thông tin về mẹ quá đỗi xa vời, chỉ là mơ hình ảnh chấp vá cùng những ký ức mơ hồ. Theo những điều lớn lên cùng Miên Tú, thì mẹ chết vì bệnh nặng! Nhưng câu nói của Tuyết Hà dường như ám chỉ điều gì đó tương tự như cách bà ấy đang làm với Trần Kha. Lẽ nào, chính bà ấy đã làm mẹ chết một cách đau đớn? Còn cha, cả cha nữa! Cha gặp tai nạn! Hay, tai nạn ấy là một sự sắp đặt; và chính bà ta là người đứng sau tất cả?!

Tuyết Hà nhìn Miên Tú, cười hả hê, giật mạnh đầu Trần Kha về phía sau, vung tay lên cao hơn, lấy đà, toan cầm thẳng con dao vào cần cổ trắng ngần của Trần Kha. Bất ngờ, cánh cửa phòng bật ra từ cú đẩy của Chu Đình; cùng lúc, Bạch Quân chậm rãi xuất hiện trước những cái trợn mắt rõ ràng là kinh hoàng.

20. Chương 20: Đoàn Tụ

Những cử động dưới lớp da mi mắt từ chậm rãi, yếu ớt rồi nhanh dần hơn; một lát sau, Bạch Quân từ từ mở mắt, cùng với cảm giác rõ rệt về những cơn đau chạy dọc khắp người khiến cái nhìn đầu tiên ánh lên vẻ dãi dại đáng sợ dưới vầng trán nhẵn những nếp nhăn cũ kỹ nay có vẻ còn hằn sâu hơn. Bạch Quân tỉnh lại trong một căn phòng tối om sặc mùi xi măng, luồng ánh sáng duy nhất lọt được vào là từ những chiếc bóng gió thiết kế theo kiểu cổ đặt tít trên cao gần sát với trần nhà kia. Bạch Quân cố gắng trở mình trong cơn đau cùng sự vướng víu của mớ băng trắng - đang bị vấy đỏ bởi những vết máu thấm từ vết thương - quần quanh ngực, vòng xéo qua đôi vai lực lưỡng. Chu Đình mở cửa bước vào, vội vã tiến về phía Bạch Quân, đỡ ông ngồi dậy, tựa vào chiếc gối mà Chu Đình kéo lên cùng lúc đỡ Bạch Quân. Tuy đã quá tuổi, nhưng thân hình Bạch Quân vẫn còn vạm vỡ, khác hẳn với những người đàn ông cùng độ tuổi, phần nào lý giải cho sức khỏe đáng gờm của ông.

- Con bé thế nào? - Bạch Quân ôm lấy vai trái, nặng nhọc hỏi.

- Dạ, cô chủ không được khỏe lắm! - Chu Đình cung kính.

- Nó đang ở đâu?

- Dạ! Cô chủ đang ở nhà!...

Nhìn dáng vẻ của Chu Đình, Bạch Quân hiểu tình trạng của Miên Tú hiện không đơn giản chỉ là không khỏe. Bạch Quân còn hiểu được nhiều hơn thế. Từ những toan tính của Tuyết Hà khi nãy nặc muốn đưa Miên Tú về, đến những sự việc tiếp theo khi Bạch Quân gặp phải tai nạn. Trước đây, tất cả mọi thứ, với Bạch Quân, thật ra chỉ là một sự ganh đua nhỏ nhặt của cánh đàn bà; vì ông thừa biết chính ông đã không công bằng với người vợ thứ hai của mình. Chẳng mấy ai chấp nhận làm người thế thân, càng chẳng thể chịu đựng nổi khi người thế thân ấy ngoài lạnh nhạt ra không còn nhận được bất kỳ gì nữa cả! Nhưng, mọi việc đi đến mức này, có lẽ, Bạch Quân đã đánh giá quá thấp sự đố kỵ đó. Từ sự đố kỵ, ganh ghét, khi được đẩy lên thành thù hận thì nó trở nên ghê gớm hơn Bạch Quân đã hình dung gấp nhiều lần. Đáng tiếc, con người ta luôn thể hiện hết sự hận thù trong mình nhân danh tình yêu! Và, Bạch Quân cũng chưa từng nghĩ đến việc, Miên Tú sẽ tổn thương theo cách này. Ngày Bạch Quân nhận được tin Miên Tú rời khỏi ngôi nhà kia,

ông cũng thừa hiểu con bé phải chịu đựng khổ sở như thế nào để chấp nhận hy sinh hạnh phúc của mình vì gia đình, và quan trọng nhất là, vì ông.

Bạch Quân yêu thương Miên Tú theo cách riêng của mình. Bạch Quân cố gắng dành cho Miên Tú những gì ông nghĩ là tốt cho con bé, nhưng có vẻ như nó lại không đúng cách. Yêu thương một người, không đơn giản là mang đến những thứ tốt đẹp nhất, mà là mang lại cho họ điều phù hợp nhất. Và, Bạch Quân hiểu, rời khỏi ngôi nhà đó là điều phù hợp nhất với Miên Tú. Rồi, ông lặng lẽ quan sát, yêu thương Miên Tú theo cách mà Miên Tú muốn. Nhưng, có vẻ như Bạch Quân đã đứng quá xa để kịp thời dang tay ra đón lấy Miên Tú. Không có nỗi tuyệt vọng nào lớn hơn cảm giác của một người cha phải đành nhìn rằng, đẩy con mình ra càng xa là càng cho nó cơ hội được sống!

Bạch Quân đảo mắt một lượt quanh căn phòng, dường như cơn đau từ vết thương đang rỉ máu bắt đầu kéo Bạch Quân ra khỏi những suy nghĩ chậm trễ kia, ông khẽ chau mày và nhìn về chiếc xe lăn nằm chổng chơ nơi góc phòng.

*

Trần Kha kéo chiếc mền xám - tiếp màu với bộ drap quen thuộc trong căn phòng ngủ đơn giản của mình, ngồi dậy. Trần Kha cảm nhận được cảm giác ê ẩm vẫn chưa dứt hẳn. Có lẽ, trận đánh hôm nọ làm Trần Kha tổn hao quá nhiều sức lực. Trần Kha nghiêng đầu, nhìn hình ảnh mình trong chiếc gương trên bàn trang điểm của Miên Tú, đưa ngón tay cái sờ lên miếng băng cá nhân nhiều hình thù ngộ nghĩnh mà Miên Tú năng nặc dán lên vết thương trên mặt Trần Kha tối qua. Trần Kha biết Miên Tú lo lắng lắm, dù không nói gì, nhưng hành động của Miên Tú đủ làm Trần Kha hiểu. Từ hôm Trần Kha và Miên Tú được đưa ra khỏi căn phòng giam kinh khủng kia, Miên Tú luôn tránh né Trần Kha. Miên Tú vẫn kề bên, chăm sóc, nhưng ngoài những lúc phải rửa vết thương, ăn cơm, thì Miên Tú luôn lấy cớ muốn Trần Kha nghỉ ngơi và tránh ở cùng nhau.

Trần Kha cương quyết không vào bệnh viện, bởi tự Trần Kha hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc lần này. Trần Kha không muốn trở thành tâm điểm của báo chí, quan trọng hơn là, Trần Kha không muốn Miên Tú bị bôi nhọ thêm nữa. Trần Kha biết nếu việc này vỡ lở, gia đình Miên Tú sẽ gặp không ít sóng gió dư luận. Khoảng thời gian vừa qua, Trần Kha hiểu Miên Tú phải chịu đựng quá nhiều. Trần Kha hiểu hết chứ, chỉ là, Trần Kha cố chờ cho đến khi Miên Tú thật sự cảm thấy thoải mái và chia sẻ hết với Trần Kha. Bởi, Trần Kha nghĩ, nếu không phải chính Miên Tú kể cho Trần Kha nghe về cuộc đời cô, thì sẽ quá bất công với Miên Tú. Bởi, chỉ Miên Tú mới hiểu chính xác chuyện gì đang xảy ra và những sự kiện đó ảnh hưởng như thế nào đến Miên Tú. Còn, người khác sao có thể hiểu được?! Và, nếu câu chuyện xuất phát từ người khác, nó sẽ trở thành thế nào, và đi đến đâu?! Trần Kha luôn cảm thấy ghê tởm sự xuyên tạc theo kiểu đó.

Miên Tú mở cửa phòng, bước vào trước sự sững sờ của Trần Kha. Tối nay, Miên Tú lạ quá! Miên Tú không còn mặc bộ pijama đơn điệu như mọi khi, thay vào đó là chiếc áo sơ mi trắng của Trần Kha. Chiếc áo vẫn gài kín nhưng chỉ đủ dài để phủ qua chiếc quần lót, để lộ đôi chân thon, dài và trắng nõn nà của Miên Tú. Trần Kha tròn mắt nhìn theo Miên Tú từ lúc Miên Tú bước vào phòng cho đến khi Miên Tú ngồi xuống bên cạnh cô.

- Em... em muốn đi ngủ sớm! - Miên Tú cúi mặt, nói nhỏ xịu.

- Ồ! Em ngủ đi, cưng! - Trần Kha nói rồi nhanh chóng đứng dậy.

Trần Kha cảm nhận được thân nhiệt Miên Tú tăng nhiều và nhanh theo từng nhịp thình thịch phát ra từ gờ ngực căng tròn đang phập phồng dưới lớp áo sơ mi mỏng toe kia. Trần Kha cảm thấy mình sắp không thể kiềm chế được bản năng của một con người đang hùng hực lửa tình. Có lẽ, nếu tiếp tục ở cạnh Miên Tú lúc này, thì cơ thể kia, mùi hương kia, cùng tất cả tình yêu của Trần Kha, cộng dồn luôn những khao khát Trần Kha đã đè nén bấy lâu nay sẽ khiến Trần Kha làm Miên Tú càng thêm sợ hãi khi gần gũi với Trần Kha. Nên, dẫu cho trái tim Trần Kha đang đập rộn ràng, cơ thể Trần Kha đang thôi thúc cô ôm lấy người yêu và đặt lên bờ môi căng mọng kia một nụ hôn nồng cháy, Trần Kha vẫn quyết định rời khỏi giường, tránh xa Miên Tú, ít nhất là ngay lúc này.

- Kha... đi đâu vậy?! - Miên Tú ngược mắt lên nhìn Trần Kha, vẻ buồn bã.

- Kha... Kha về phòng làm việc! Tối nay, chắc Kha ngủ luôn bên đó! Em ngủ ngon nha!

Trần Kha cố nghĩ ra một lý do thật hợp lý cho mình. Thật ra, mối quan tâm lớn của Trần Kha là tại sao Miên Tú lại ăn mặc như vậy?! Miên Tú muốn thử sức chịu đựng của Trần Kha ư?! Sức chịu đựng của Trần Kha đến đâu, Miên Tú là người hiểu rõ hơn ai hết. Lẽ nào, Miên Tú muốn Trần Kha khổ sở hơn... Mà, cũng không thể gọi là khổ sở, chỉ là... Trần Kha luôn muốn gần gũi Miên Tú, nhưng lại không dám chạm vào Miên Tú, cho dù chỉ là một cái ôm, Trần Kha cũng rất dè chừng. Không phải Trần Kha hèn nhát, cũng chẳng phải Trần Kha cố tình bỏ mặc Miên Tú. Mà, Trần Kha đang thật sự tôn trọng và quan tâm đến cảm giác của Miên Tú. Nếu chỉ cố thỏa mãn bản thân, không quan tâm đến cảm giác của đối phương, thì có còn là yêu không?!

Trần Kha bước trở lại bên cạnh Miên Tú, cúi người, hôn nhanh lên trán Miên Tú rồi bỏ ra khỏi phòng. Trần Kha biến mất nhanh như thể sợ nán lại thêm một phút nào nữa, sự buồn bã của Miên Tú sẽ khiến Trần Kha không đành lòng quay đi. Rồi, Trần Kha phải vượt qua đêm nay thế nào?! Chẳng lẽ, Trần Kha cứ giả vờ ôm Miên Tú ngủ rồi toát ra cái mùi ham muốn điên cuồng tra tấn tinh thần Miên Tú ư?! Hơn ai hết, Trần Kha biết, mỗi khi mình nghĩ đến việc gần gũi Miên Tú - chỉ là trong suy nghĩ thôi, cơ thể Trần Kha lại toát ra một mùi hữu cơ đặc trưng của những con người đang trong cơn ham muốn, cái mùi mà mỗi khi ngửi được, tự khắc Miên Tú co cụm lại như thể Miên Tú cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập. Mỗi lần nhìn thấy những cử chỉ bối rối của Miên Tú, Trần Kha cảm thấy trái tim như đang bị ai đó bóp chặt, không thể gọi tên được cảm xúc khi ấy, nhưng nếu nó là định nghĩa cho một từ nào đó thì chắc chỉ có thể là “đau lòng”. Chưa chút thay, có những lúc con người lại đau cho những ham muốn xuất phát từ chính trái tim của họ!

*

Trần Kha bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Có lẽ, Trần Kha cố không để mọi chuyện trở nên quá căng thẳng. Trần Kha đâu biết việc đóng cánh cửa kia lại, là đồng nghĩa với việc Trần Kha vừa đóng lại những cố gắng hòa hợp của Miên Tú - sự hòa hợp đúng nghĩa, sự hòa hợp trọn vẹn giữa hai người. Miên Tú thừa biết trong thời gian qua, Trần Kha phải chịu đựng những gì. Trần Kha xuất hiện cùng với những yêu thương, chiều chuộng, bảo bọc, chở che cho Miên Tú vô điều kiện. Quan trọng nhất là Trần Kha biết được thân thể của Miên Tú, vẫn chấp nhận, bao dung và sẵn sàng tiếp tục yêu thương. Trần Kha còn cố gắng không chạm vào Miên Tú - điều mà Miên Tú biết, hiếm ai có thể làm được.

Ngay cả bản thân Miên Tú cũng nhiều lần tự hỏi, sao Trần Kha có thể làm được chuyện đó. Trần Kha lý trí đến mức không tưởng. Khi Miên Tú vô tư gần gũi Trần Kha, nhẹ nhàng đan những ngón tay chai sần của mình vào bàn tay mềm mại của Trần Kha, Miên Tú biết Trần Kha khó chịu đến mức nào. Bởi, Miên Tú ngửi được mùi ham muốn toát ra từ vùng cổ trắng ngần ngay sát trên bờ vai mềm mại - nơi Miên Tú đang tựa đầu âu yếm kia. Miên Tú hơi rụt người lại theo phản xạ bất ngờ của mình, Trần Kha lập tức nắm chặt tay Miên Tú như thể trấn an Miên Tú rằng, Trần Kha sẽ không làm Miên Tú đau, Trần Kha sẽ không bao giờ làm Miên Tú hoảng sợ thêm một lần nào nữa. Hãy tin Trần Kha! Khi tình yêu đã đủ, một cái siết tay thôi cũng là thứ để khẳng định hàng triệu điều!

Miên Tú tin Trần Kha chứ, chưa khi nào Miên Tú mất niềm tin vào Trần Kha. Chỉ là, Miên Tú đang rất đau lòng khi không còn ngửi được mùi ham muốn của Trần Kha mỗi lúc Miên Tú xuất hiện bên cạnh Trần Kha nữa. Tức là, Trần Kha đã phải kìm nén đến mức không còn muốn gần gũi Miên Tú và phải tránh Miên Tú nhanh nhất, xa nhất có thể, dù cho Miên Tú đã chủ động thay bộ pijama kín đáo của mình bằng bộ quần áo gợi cảm nhất Miên Tú có thể nghĩ ra được. Kha ơi! Từ khi nào, trong lòng Kha, em lại đáng sợ đến vậy?...

Miên Tú đưa tay vuốt nhẹ phần giường vẫn còn ấm, túm chiếc mền lên ngang mặt, hít một hơi nhẹ, bóp nhàu mảng áo sơ mi bên ngực trái rồi lẳng lẳng đưa ngón tay, lau đi dòng nước mắt đang chảy xuống từ khóe mi. Có thể nào lại đau như thế, khi biết rằng người kia đã quá yêu mình?

*

Tiếng chìa khóa va vào nhau, tiếng chìa tra vào ổ, tiếng vặn khóa thô ráp, tiếng những cánh cửa sắt lạnh lùng - thứ kim loại vô tình ngăn cách dãy những gian phòng nhỏ với thế giới bên ngoài - tạo thành chuỗi âm thanh lạnh lạnh, rờn rợn. Mỗi gian phòng chỉ đủ chỗ cho một chiếc giường đơn được xây kiên cố bằng xi măng, bên trên trải một manh chiếu mỏng tanh - thứ xa xỉ với những kẻ phải ở trong nhà biệt giam này.

Tuyết Hà giật mình. Từ lúc bị đưa vào phòng giam tách biệt này, dường như chưa đêm nào Tuyết Hà ngon giấc; bởi sự lạnh lẽo, bởi không khí âm u, và có lẽ, cũng bởi sự im lặng đến rợn người của nơi này. Tuyết Hà không sợ hãi, cũng không cảm thấy cần phải sợ. Chỉ là, Tuyết Hà không nghĩ rằng, mọi chuyện lại nhanh chóng kết thúc như vậy. Không phải Tuyết Hà chưa từng lường trước sự việc. Tuyết Hà thừa hiểu những việc làm kia sẽ đưa bà đến đây, nhưng vốn nó chỉ là kết quả xấu nhất, mà kết quả xấu nhất chỉ là thứ cần được lường trước, chứ không nên mong chờ.

*

Cánh cửa mở toang, Bạch Quân từ tốn xuất hiện trên chiếc xe lăn. Tuyết Hà sững sốt trước cảnh tượng đang diễn ra. Tại sao?! Tại sao Bạch Quân vẫn còn sống, tại sao ông ta có thể chễm chệ ngồi ở đó, và xuất hiện vào lúc này?! Chẳng phải ông ta đã phơi thây nơi vực sâu rồi sao?! Chẳng phải... Phải rồi! Là hắn! Chính hắn! Chu Đình - người đàn ông nay đứng phía sau Bạch Quân theo đúng nghĩa đen. Trước đây và hiện tại, ngay lúc này, Chu Đình vẫn chỉ trung thành với mỗi Bạch Quân; sao Tuyết Hà lại có thể sơ ý như vậy được?! Hóa ra kiểu người thể chết trung thành với chủ nhân vẫn còn tồn tại trên đời này. Chu Đình chính là điển hình cho kiểu người đó. Dẫu Bạch Quân thất thế, dẫu Bạch Quân có rời khỏi Đình Phong, hay rời khỏi cái nhà này đi nữa thì ông ta vẫn mãi là chủ nhân của Chu Đình, không ai có thể thay thế được, kể cả Tuyết Hà.

Tại sao?! Tại sao vị trí của những con người trong gia đình này, Tuyết Hà không bao giờ có thể thay thế được, dẫu cho họ còn sống, hay đã chết?! Tại sao chứ?! Tuyết Hà đâu có làm chuyện gì sai? Hy vọng người Tuyết Hà yêu thương từng ấy năm, ghé mắt nhìn về phía mình - dù chỉ một lần, là sai ư? Hay, kể cả việc không thể chờ đợi, xin xỏ, giành giật tình yêu, không thể làm gì cả và quyết định đổi nó để lấy một thứ khác, cũng là sai? Tranh đấu cho hạnh phúc của bản thân mình là sai ư? Tuyết Hà chưa từng có một thứ gì trọn vẹn cho bản thân mình. Kể cả cái thiên chức cơ bản nhất của người phụ nữ, Tuyết Hà cũng không có, Tuyết Hà đâu thể nào cứ mãi dậm chân tại chỗ và chờ đợi được ban phát tình yêu thương, lòng thương hại từ người khác. Tuyết Hà phải tự giành lấy hạnh phúc cho mình chứ. Vậy mà, rốt cuộc, mọi cố gắng của Tuyết Hà dường như đều vô nghĩa... chỉ vì người đàn ông kia - một kẻ cản đường khôn kiếp.

- Tại sao... - Tuyết Hà đưa mắt nhìn Bạch Quân, rồi liếc nhanh đến Chu Đình.

- Tôi vừa nghe cô nhắc đến mẹ Miên Tú! - Bạch Quân nghiêm giọng, mắt bắt đầu long lên sòng sọc.

- Phải! Tôi vừa nhắc đến nó, còn đàn bà đã cướp hết tất cả của tôi! - Tuyết Hà lồng lên, tay siết chặt cổ Trần Kha.

Trần Kha giãy giụa, nhưng có vẻ vô ích, bởi lúc này, con dao trên tay Tuyết Hà đã di chuyển xuống, chìa thẳng vào cổ Trần Kha.

Miên Tú cứng người vì câu nói vừa nãy của Tuyết Hà. Có lẽ, Miên Tú cũng bắt đầu hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Có điều, cảm xúc của cô không phải là thứ Tuyết Hà quan tâm lúc này! Điều Tuyết Hà quan tâm là Bạch Quân - người đàn ông mà Tuyết Hà dành trọn một đời để yêu thương nhưng có cố gắng thế nào cũng chỉ nhận lại sự ghẻ lạnh thay vì tình yêu của ông ấy...

- Là tôi đã giết nó! Chính là tôi! Ông không nghe lầm đâu! - Sau mỗi câu khẳng định, Tuyết Hà lại càng gi mạnh dao vào cổ Trần Kha.

Bạch Quân không thể nói thêm gì, vốn dĩ, mọi chuyện cũng đã xảy ra, nếu có truy cứu, thì Ngân Bình cũng không thể sống lại. Chỉ là, Bạch Quân không nghĩ đến việc Tuyết Hà đã âm thầm hãm hại Ngân Bình rồi giả vờ như mình cũng rất đau khổ, luôn bên cạnh an ủi Bạch Quân và chung sống cùng Bạch Quân từng ấy năm. Vậy mà, có lúc, Bạch Quân từng cảm thấy có lỗi với Tuyết Hà lắm... Hóa ra, người có lỗi lại là Tuyết Hà mới đúng, bà ta đã nhẫn tâm giết chết Ngân Bình, khiến cho Bạch Quân mất vợ, Miên Tú mất mẹ từng ấy năm. Tuyết Hà thật sự quá tàn nhẫn. Tình yêu ư? Làm gì trên đời này lại có thể tồn tại thứ tình yêu là nguồn cơn giết chết tình yêu và hy vọng của người khác cơ chứ?

Bạch Quân đã từng nghĩ, Tuyết Hà buồn bã, đau khổ nhiều năm cũng bởi vì ông nhất định không chịu đón nhận tình cảm của bà. Nhưng, đón nhận hay không chỉ thể hiện ở hành động, bởi, chỉ có hành động mới được điều khiển bởi lý trí, còn cảm xúc thì không. Mà, Bạch Quân cũng đã đón nhận Tuyết Hà rồi đấy chứ, đón nhận bằng cách cưới bà làm vợ và chia sẻ gia đình này với bà, chia sẻ trách nhiệm làm cha, làm mẹ của

mình với Tuyết Hà; còn trái tim Bạch Quân, vốn dĩ đã dành trọn cho Ngân Bình và có lẽ nó cũng đã thoi thóp khi Ngân Bình lìa đời từ nhiều năm trước rồi. Lúc này đây, Bạch Quân chỉ cảm thấy ghê sợ người phụ nữ này - người đã cùng chung chăn gối với ông gần hai mươi năm qua.

*

Trần Kha bước ra khỏi thang máy, vẫn bộ đồ công sở lịch lãm và gọn gàng như mọi ngày. Bước đến quầy Lễ tân, Trần Kha được nhân viên đưa vào một căn phòng ở cuối hành lang, đi dọc qua gian phòng rộng lớn chứa đầy những con người đang chăm chỉ làm việc với không khí bận rộn. Cánh cửa phòng mở ra, nhân viên lễ tân cúi chào rồi quay trở về nơi làm việc. Trần Kha bước vào trong.

- Con ngồi đi! - Bạch Quân đứng dậy, rời khỏi bàn làm việc, chỉ tay về phía bộ trường kỷ đặt giữa phòng.

Bạch Quân chủ động đưa tay, toan lật tách trà màu trắng đang úp trên chiếc đĩa cùng màu - ở gần phía Trần Kha lên. Trần Kha chạm đến chiếc tách trước khi Bạch Quân kịp động vào nó.

- Để con! - Trần Kha nhanh nhẩu lật ngược chiếc tách lên, nhận lấy dòng nước trà từ chiếc ấm trên tay Bạch Quân.

- Ta không muốn vòng vo! Ta muốn hai đứa về nhà! - Bạch Quân vào thẳng vấn đề.

- Nhưng... - Trần Kha lo ngại.

- Ta biết con bé rất cứng đầu, ta tin ở con...

- Con tôn trọng ý muốn của em! Con không hứa, nhưng, con sẽ thử!

Cốc cốc! Tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

*

Cánh cửa phòng mở ra. Duyệt Quân đang chăm chú vào tệp tài liệu trên bàn. Một cô gái trẻ bước vào.

- Khách hàng đã đến, đang đợi chị ở phòng họp!

- Chị qua liền!

Duyệt Quân gấp tệp tài liệu lại, gom vài thứ rồi ôm vào người, tay còn lại bưng ly cà phê, bước thẳng ra ngoài. Duyệt Quân đi dọc hành lang, rẽ vào một căn phòng lớn - nơi có vài người đang chờ cô với vẻ mặt khá căng thẳng. Duyệt Quân đặt ly cà phê xuống bàn, phát tài liệu cho mọi người, với tay cầm chiếc điều khiển trên bàn và bắt đầu buổi thuyết trình của mình.

*

Trần Kha xoay hẳn lưng về phía Miên Tú, cố trở mình thật nhẹ, nhưng dường như sự cố gắng của Trần Kha đã trở nên vô ích. Miên Tú đã tỉnh giấc, từ trong mền, Miên Tú luồn tay, vòng qua eo Trần Kha, rồi nhích người đến áp sát vào lưng người yêu.

- Kha hông ngủ được hả? - Giọng Miên Tú ngái ngủ.

- Kha làm em thức phải hông? - Trần Kha nắm lấy cánh tay Miên Tú đang đặt trên eo mình, toan gỡ ra, xoay người lại.

- Em ôm Kha tí nữa! - Miên Tú dùng thêm lực, ôm chặt lấy Trần Kha.

Trần Kha cười nhẹ, để yên cho Miên Tú ôm mình. Trần Kha không biết, có nên nói ra chuyện cha Miên Tú muốn hai người dọn về nhà Miên Tú ở hay không. Bởi, với Trần Kha, cuộc sống hiện tại đã là quá đủ rồi. Nhưng, đó chỉ là với Trần Kha, còn Miên Tú thì sao?! Miên Tú còn gia đình, còn cha... Miên Tú đâu thể nào xem Trần Kha là tất cả được. Dẫu, ông ấy có đối xử với Miên Tú thế nào, thì vẫn là người đã sinh ra Miên Tú. Miên Tú vẫn yêu thương ông ấy theo một cách nào đó. Dẫu, Miên Tú không nhắc đến, cũng không thể hiện ra, nhưng Trần Kha đủ tinh tế để nhận thấy được.

- Sáng nay, Kha có gặp ba!

Miên Tú tỉnh hẳn, im lặng, rồi rút tay lại. Trần Kha quay lại phía đối diện Miên Tú.

- Để làm gì? - Miên Tú tỏ ra khó chịu.
- Ba muốn... hai đứa mình dọn về nhà ở! - Trần Kha ngập ngừng.
- Kha trả lời thế nào?
- Ba muốn Kha thuyết phục em, nhưng Kha không hứa gì cả! Kha chỉ nói sẽ về hỏi ý em!

Miên Tú im lặng. Miên Tú biết, im lặng lúc này, sẽ làm cho Trần Kha căng thẳng. Bởi, giữa Miên Tú và Trần Kha đã có quá nhiều gút mắc, nếu không gỡ, mà cứ thất thêm như thế này, cả hai sẽ càng đẩy nhau ra xa hơn nữa. Trước giờ, Trần Kha luôn thẳng thắn với Miên Tú, chưa từng giấu giếm Miên Tú điều gì. Chỉ là, Miên Tú đang tự hỏi, sao Trần Kha không ép buộc Miên Tú. Trần Kha thừa biết, nếu Trần Kha gây áp lực, Miên Tú sẽ làm theo mà không hề oán trách hay hậm hực gì. Gần như từ lúc hiểu chuyện đến giờ, Miên Tú luôn phải làm theo lời người khác, chưa từng được tự quyết định bất cứ điều gì cho cuộc đời mình, đến khi gặp Trần Kha - người Miên Tú tha thiết yêu và bất chấp mọi thứ để được ở bên cạnh. Vậy mà, Miên Tú chỉ toàn đem lại phiền muộn cho Trần Kha. Miên Tú luôn mong được một lần làm theo yêu cầu của Trần Kha, bởi, ít ra, đó cũng là thứ Trần Kha muốn. Trần Kha luôn đặt ý muốn của Miên Tú lên hàng đầu, từ việc con con như sẽ trồng hoa gì trong vườn, cho đến việc sẽ mua thêm máy rửa chén để Miên Tú không phải giành rửa mớ chén đĩa ê hề sau mỗi bữa cơm. Lần này cũng thế, Trần Kha đã tự có câu trả lời. Có lẽ, chỉ nên để Miên Tú được tiếp tục sống trong niềm hạnh phúc vì đã gặp một người thật sự yêu thương và trân trọng mình.

- Thôi nè, Kha hiểu rồi, Kha đâu có bắt em về nhà! Em ở đây với Kha ha! Chỗ này là tổ ấm của tụi mình mà! - Trần Kha chồm người đến, ôm Miên Tú vào lòng.

Miên Tú gật nhẹ trong lòng Trần Kha, câu trấn an dài ngoằng với giọng điệu nhẹ nhàng quen thuộc chưa từng khác một lần nào với những lần Miên Tú mè nheo vùi vãnh, hay lo âu, buồn bã vô cớ. Miên Tú vui sẽ chọc ghẹo. Miên Tú buồn sẽ mè nheo. Miên Tú không vui, không buồn sẽ kiếm chuyện vùi vãnh, không nhèo với Trần Kha cốt chỉ để tận hưởng cảm giác sung sướng khi được Trần Kha yêu chiều - việc mà Miên Tú chắc chắn sẽ không bao giờ mất đi, nhưng vẫn luôn luôn thích thú cho cả hai người. Trần Kha thích những điều ấy, Miên Tú chắc chắn; nếu không, cô sẽ không bao giờ làm phiền người yêu mình. Có những người, khi yêu, họ thêm được nghe người kia đòi hỏi, dẫu là những thứ vô lý vô cùng; chỉ bởi, như thế họ chắc chắn rằng người kia đang ở sát cạnh bên.

*

Tầm biển “Đóng cửa” quay hẳn ra ngoài, cánh cửa cuốn bên vách kính được hạ xuống hơn nửa, che khuất tầm nhìn từ ngoài vào, chỉ còn thấy đôi chân của những cô ma-nơ-canh ở nhiều tư thế khác nhau. Tiếng chuông gió quen thuộc mỗi khi có ai đó bước vào làm Nhã Đồng khó chịu. Nhưng sự khó chịu kia nhanh chóng được thay thế bằng sự tò mò, bởi, nếu là khách hàng, họ sẽ chẳng bước vào một cửa hàng đã thông báo đóng cửa. Vậy, người kia có lẽ không phải khách hàng. Nhã Đồng đứng hẳn dậy giữa đồng hàng hóa bừa bộn.

Một thanh niên khá trẻ, vận áo sơ mi trắng ôm sát người, quần Âu đen cũng không mấy rộng rãi, nhưng tôn lên dáng vẻ đầy đặn, thanh lịch và chín chu hơn với chiếc cà vạt đen thắt ngay ngắn, phần thân được cố định bởi một chiếc gài màu vàng đơn giản. Dường như anh ta đang tìm kiếm ai đó. Nhã Đồng bước ra khỏi góc khuất với bộ quần áo giản dị hơn mọi ngày, quần leggings ôm sát, cộng với chiếc áo thun dáng rộng làm nổi bật đôi chân thon dài của mình.

- Anh cần gì? - Nhã Đồng dò hỏi.
- Tôi tìm... Miên Tú!

Miên Tú - phải rồi, đã lâu không có tin tức gì của con bé. Nhã Đồng thực sự lo lắng, nhưng phải làm cách nào để tìm Miên Tú thì Nhã Đồng không biết. Mà, Nhã Đồng lo lắng thế nào, chắc cũng không bằng Trần Kha. Ngày Miên Tú mất tích, Trần Kha hốt hải chạy đến cửa hàng, mặt tái nhợt. Nhã Đồng biết, Trần Kha lo lắng, sợ hãi. Bởi, trước giờ, Trần Kha vốn là người lạnh lùng, điềm tĩnh, ít khi nào thể hiện trạng thái, cảm xúc ra bên ngoài. Trần Kha rất khó nắm bắt, nhưng vì Miên Tú, Trần Kha sẵn sàng gạt bỏ tất cả mọi thứ, không quan tâm đến tôn nghiêm, thân phận, địa vị, tìm kiếm như một con thiêu thân cứ thấy ánh sáng là lao vào. Nhã Đồng hiểu, Trần Kha dành cho Miên Tú tình cảm lớn đến mức nào.

Chỉ là, Nhã Đồng vừa mừng, vừa lo lắng. Vốn, Miên Tú là một cô gái khá bí ẩn, liệu, hai người họ có vướng mắc gì không? Rồi, cả hai sẽ đi đến đâu? Trong khi, cả Trần Kha và Miên Tú đều nghiêm túc cho mỗi quan hệ này nhưng cứ mãi loay hoay với những thứ rối rắm đến mức không thể tháo gỡ, bởi chẳng ai thật sự biết đây là gì. Nhã Đồng dù là người ngoài, nhưng tình cảm dành cho Miên Tú mấy tháng qua đủ để Nhã Đồng phải bận tâm nhiều về mối tình đẹp nhưng có vẻ quá trắc trở kia. Người thanh niên này dường như chính là rắc rối đi kèm. Nhưng sao anh ta lại tìm đến đây?! Đáng lẽ, nếu đã tìm được đến đây, tức là, anh ta phải biết Miên Tú đã không còn ở đây nữa, sao lại tìm Miên Tú?

- Anh là ai? Tìm Miên Tú để làm gì? - Nhã Đồng chau mày.

- Tôi là chồng... cũ của Miên Tú!

21. Chương 21: Mãi Mãi Bên Nhau

Hoàng Phong cũng không hiểu, rốt cuộc, mình đến đây để làm gì. Bởi, mối quan hệ vợ - chồng giữa Hoàng Phong và Miên Tú vốn đã không còn. Hoàng Phong chỉ muốn một lần gặp mặt để nói chuyện rõ ràng với Miên Tú. Nhưng, trạng thái “rõ ràng” mà Hoàng Phong muốn, nó sẽ như thế nào nhỉ?! Là, cả hai ngồi đối diện nhau, nói về việc chán ghét nhau đến mức nào, và tại sao lại bỏ nhau; hay sự “rõ ràng” ở đây là một lời xin lỗi của Miên Tú dành cho Hoàng Phong? Bởi, Miên Tú đã rời khỏi nhà Hoàng Phong theo một cách thật sự rất thiếu tôn trọng, làm ảnh hưởng đến danh tiếng của tập đoàn và cả gia đình, khiến anh lao đao suốt một quãng thời gian dài. Ít ra, Hoàng Phong cũng nên nhận lại một lời xin lỗi cho đảng hoàng chứ?!

- Miên Tú không còn làm ở đây lâu rồi! - Nhã Đồng bỏ mặc Hoàng Phong, đi vào quầy.

Vậy là, Miên Tú đã thật sự trở về nhà?! Lần trước, Tuyết Hà tìm đến, nài nỉ đưa Miên Tú về cho Hoàng Phong, hóa ra là thật! Nhưng có cần thiết như vậy không?! Bà ta thừa biết Miên Tú không yêu Hoàng Phong, mà vẫn bắt chấp đẩy con gái mình vào cuộc hôn nhân mà cô ấy muốn trốn chạy như vậy sao? Hoàng Phong không nói thêm câu nào, quay đi.

- Tôi không biết anh đã làm gì! Nhưng... đừng làm khổ con bé nữa!

Nhã Đồng nói như thể không cần Hoàng Phong quan tâm. Bởi, lúc này, Hoàng Phong đã đi đến trước tấm biển “Mở cửa” và chạm vào tay nắm của cánh cửa kính đang phản chiếu hình ảnh mờ nhạt của Hoàng Phong và một phần hình ảnh nhỏ bé của Nhã Đồng ở phía xa hơn... Hoàng Phong nhìn thẳng vào Nhã Đồng qua tấm cửa kính kia.

Hoàng Phong đã làm khổ Miên Tú thế nào? Chính Miên Tú mới là người làm khổ Hoàng Phong kia mà? Nhưng, sao cô ta lại nói chắc nịch như vậy?! Cô gái này phải chăng đã biết mối quan hệ kỳ cục của Hoàng Phong và Miên Tú?! Phải chăng, cô ta cũng đã biết những chuyện đáng xấu hổ mà Hoàng Phong phải chịu đựng. Bất chợt, Hoàng Phong cảm thấy bản thân mình dường như đã làm điều gì đó không đúng. Trước cô gái không hề quen biết kia, sao Hoàng Phong lại lo lắng về thể diện và dễ dàng thất thế như vậy, phong thái hiên ngang, cao ngạo thường ngày của Hoàng Phong nay đã đi đâu mất rồi.

Hoàng Phong thừa hiểu, cho dù bản thân anh tài giỏi bao nhiêu thì ở trong thế giới của Miên Tú, Hoàng Phong vẫn chỉ là một nhân vật phụ, vẫn chỉ là kẻ thừa thãi, không hơn, không kém. Rốt cuộc, Hoàng Phong lại là người có lỗi vì đã làm Miên Tú đau khổ hết lần này, đến lần khác. Mà, có lẽ, Hoàng Phong đã làm bản thân mình đau khổ nhất, tự làm tổn thương mình chỉ bởi những cảm giác nặng nề, không thể buông bỏ được bởi tình yêu - thứ mà bản thân Hoàng Phong chưa từng có.

- Tôi có thể trở lại đây không? - Hoàng Phong vẫn không quay lại, nhìn thẳng vào hình ảnh Nhã Đồng trong gương, mỉm cười.

Nhã Đồng ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Hoàng Phong vẫn đang đứng quay lưng về phía mình, hay chính xác hơn, Nhã Đồng đang nhìn hình ảnh Hoàng Phong qua cánh cửa kính.

Hoàng Phong mở cửa, bước ra ngoài.

*

Cánh cửa tiệm cà phê Mèo được đẩy vào, Trần Kha xuất hiện, tiếp ngay sau đó là Miên Tú. Chờ Miên Tú bước hẳn vào trong quán, Trần Kha nhẹ nhàng đóng cửa lại và theo sau. Miên Tú đi vào góc ngồi quen thuộc của cô và Trần Kha, ngồi xuống. Trần Kha đi thẳng vào trong quầy. Quán hôm nay khá đông khách, nhưng có vẻ không quá rộn ràng. Tất cả mọi người đều đã yên vị với đồ uống của mình. Miên Tú chạm ngón tay giữa vào đầu dây sách ở hàng cuối cùng trên kệ, đẩy một đường dài đến cuốn sách có bìa cũ nhất, lấy nó ra và gỡ ngay đến phần xăm sách đã ghim sẵn từ lần trước bỏ dở.

Như mọi khi, Miên Tú sẽ ngồi đọc sách chờ Trần Kha pha một ấm trà thơm rồi cùng nhau thưởng thức. Bất chợt, Trần Kha xuất hiện khi Miên Tú chưa kịp đọc hết một hàng trong cuốn sách đầy mùi cũ kỹ kia.

- Ủa?!... - Miên Tú tròn mắt.

- Kha bị chiếm chỗ rồi! - Trần Kha xụ mặt, ngồi xuống chiếc ghế cạnh Miên Tú.

Miên Tú không hiểu gì, chồm người ra phía ngoài. Bá Lâm từ tốn bước ra cùng khay trà nóng hổi, bốc khói trên tay. Miên Tú thoáng giật mình khi nhìn thấy Bá Lâm. Bởi, tuy Bá Lâm với Hoàng Phong là bạn thân, nhưng Miên Tú cũng chưa từng có mong muốn kết thân với anh. Điều Miên Tú quan tâm nhất khi ở bên Hoàng Phong là làm thế nào để vượt qua mỗi ngày một cách nhanh chóng nhất, còn những người khác, Miên Tú sao có tâm trí để quan tâm. Số lần Miên Tú chạm mặt Bá Lâm chắc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay và với trí nhớ siêu phàm của mình, Miên Tú chắc có thể nhớ rõ mồn một. Lần đầu tiên là ngày cưới của Miên Tú và Hoàng Phong. Lần thứ hai là vào một bữa tiệc của ba mẹ chồng. Lần thứ ba là một đêm rất khuya, Miên Tú đón Hoàng Phong từ tay Bá Lâm, khi anh phải dìu Hoàng Phong từ quán rượu về trong tình trạng say khướt.

Bá Lâm xuất hiện ở đây, có nghĩa chuyện Miên Tú và Hoàng Phong cũng không còn là bí mật nữa. Mọi người không ai nhắc đến cũng chỉ vì không muốn Miên Tú phải khó xử. Mà, càng vậy, Miên Tú càng tự trách, ăn năn. Miên Tú chỉ gặp Bá Lâm vài lần, nhưng cảm giác của Miên Tú dành cho anh không hề xấu. Có điều, Miên Tú thật sự không nghĩ đến việc sẽ có mối quan hệ thân thiết với Bá Lâm theo đúng nghĩa.

Bá Lâm xuất hiện ở đây, có nghĩa anh và Trần Kha, và cả Tử Du nữa, giữa họ phải có một mối quan hệ đặc biệt nào đó, và đặc biệt theo nghĩa tích cực - thân thiết. Nếu thân thiết như vậy, sao Miên Tú chưa từng gặp Bá Lâm trong suốt thời gian lui tới nơi này? Đúng là, Trái Đất tròn theo một cách riêng của nó, đến thời điểm gặp nhau, ắt sẽ gặp, không thì cho dù nó tròn - như trước giờ vẫn thế, thì hai người ở gần sát bên nhau vẫn không một lần chạm mặt.

Bá Lâm đặt khay trà xuống bàn, ngồi xuống phía đối diện hai người. Hôm nay, Bá Lâm khác mọi ngày. Với vẻ bề ngoài hệt như nhân viên phục vụ - đúng kiểu Trần Kha hay mặc mỗi khi đến làm nhân viên pha chế tạm thời vào mỗi cuối tuần. Bá Lâm trông rất buồn cười, dường như anh chưa bao giờ xuất hiện trước Miên Tú trong một bộ trang phục nào khác với quần Áo - áo sơ mi. Mà, điều này lại làm Miên Tú cảm thấy không được hài lòng. Bởi, với Miên Tú, trang phục phải phù hợp với người mặc. Miên Tú luôn có yêu cầu khắt khe hơn với trang phục của những người bên cạnh mình.

- Chào em! Em vẫn chưa quên anh, đúng không? - Bá Lâm mỉm cười với Miên Tú.

- Không được chút nào, đúng không em? - Trần Kha nhìn Miên Tú.

Miên Tú gật vì hiểu được cảm giác của Trần Kha về bộ quần áo trên người Bá Lâm. Miên Tú gật vì hiểu được câu nói của Trần Kha bao gồm cả việc Bá Lâm giành mất công việc của cô. Và, Miên Tú gật vì thật sự, Miên Tú vẫn chưa quên Bá Lâm.

- Bộ... anh kỳ lắm hả? - Bá Lâm nhìn xuống bộ quần áo mình đang mặc.

- Đẹp mà! Kỳ đâu mà kỳ! - Tử Du xuất hiện, bước tới sát bên cạnh Bá Lâm, xua tay ra hiệu cho anh nhích vào ghế bên trong.

Tử Du ngồi xuống, luồn bàn tay vào khoảng trống giữa thân người và cánh tay Bá Lâm, dùng cả hai tay, ôm lấy cánh tay lực lưỡng của anh.

- Anh, chị... - Miên Tú bất ngờ khi thấy Tử Du thân mật với Bá Lâm như vậy.

- Kha biết thế nào cũng dính nhau mà! Nói thì không chịu đâu! Em, em! Mình cũng giống nó đi! Nhìn ủa quá hà! - Trần Kha nói rồi nắm tay Miên Tú móc vào tay mình.

- Kha... kỳ quá, nói là làm liền vậy hả! - Miên Tú cười xấu hổ nhưng vẫn để Trần Kha siết chặt tay mình.

Bá Lâm thật sự yên lòng vì Trần Kha đã tìm được một nửa của cô. Ánh mắt Trần Kha dành cho Miên Tú lúc này, có lẽ là điều Bá Lâm đã từng mong ước trước đây. Hiện tại, Bá Lâm đã thấp được ngọn lửa khác cho mình. Nhìn Trần Kha và Miên Tú cười đùa, nhìn Tử Du đang tràn đầy hạnh phúc trên bờ vai, bất giác, Bá Lâm cảm nhận được niềm hạnh phúc là thứ có thể lan tỏa và thu nạp một cách vô thức từ những mối quan hệ thân thiết bên cạnh mình. Có lẽ, đó là một kiểu cảm xúc tổ hợp của con người; khi bên cạnh người vui vẻ, hạnh phúc, bạn sẽ hấp thu được năng lượng tích cực đó làm tiền đề để bản thân tìm kiếm cho mình sự tích cực phù hợp nhất có thể.

*

Trần Kha chăm chú lật những trang sách cuối cùng dưới ánh đèn vàng phả ra từ chiếc đèn đứng bên cạnh. Trần Kha gập sách lại, trả quyển sách về đúng vị trí của nó trên kệ, nhắm mắt, xoa nhẹ hai thái dương để giảm bớt trạng thái tập trung quá mức của mình từ nãy đến giờ. Thói quen của Trần Kha, mỗi lần bắt đầu bị cuốn theo một sự việc trong trang sách - cho dù là sách văn học, sách kỹ năng, hay sách chuyên ngành, cũng đều tập trung cao độ để tiếp nạp kiến thức theo những kiểu khác nhau.

Bất chợt, có tiếng mở cửa, có lẽ Miên Tú vừa tắm xong, mùi thơm quen thuộc của Miên Tú không thể lẫn vào đâu được. Từ ngày Miên Tú dọn đến ở cùng, ngôi nhà thiếu sức sống của Trần Kha như được tưới một luồng sinh khí mới. Tươi tắn, sinh động hơn với nhiều vật trang trí dễ thương. Những đồ dùng cá nhân chán ngắt trước đây của Trần Kha cũng được thay bằng những vật dụng đôi của hai người. Phòng tắm có nhiều loại mỹ phẩm hơn; nhiều loại, Trần Kha chưa bao giờ biết đến theo đúng nghĩa, bởi ngoài dầu gội, sữa tắm và một vài loại như kem trị mụn, son dưỡng thì Trần Kha chẳng bao giờ dùng đến những thứ đó. Mà, chính vì thế, Miên Tú lại càng cảm thấy ganh tỵ với Trần Kha. Miên Tú luôn phải dày công chăm sóc để có được một làn da đẹp, một mái tóc mượt mà, còn Trần Kha chẳng cần làm gì, Trần Kha vẫn đẹp!

Nghĩ đến đây, Trần Kha khẽ cười. Miên Tú lúc nào cũng trẻ con như thế bên cạnh Trần Kha. Trừ giai đoạn Miên Tú mất tích, Trần Kha buồn, khổ nhiều, thì hầu như tất cả những khi ở bên cạnh Miên Tú, Trần Kha đều cảm thấy tình cảm của cô dành cho Miên Tú thật sự nhiều đến nỗi chưa bao giờ phải mấy may quan tâm đến chuyện đẹp - xấu. Điều Trần Kha quan tâm đó là sức khỏe và tinh thần của Miên Tú, thế thôi! Rồi, có lẽ chính vì thế mà hành động nó tự nhiên đến mức Miên Tú vài lần mím ướm chỉ vì Trần Kha nhớ cả... "ngày phụ nữ" hằng tháng của mình, rồi chuẩn bị hết tất cả mọi thứ. Trần Kha còn rảnh rỗi đến mức phân loại những thứ Miên Tú thích - ghét và không thích - không ghét, để rồi hai người cứ trêu nhau suốt cả ngày chỉ vì những chuyện vặt vãnh. Với Trần Kha, hạnh phúc chính là đây, là khi đối diện một người, chỉ cần nhìn vào mắt họ và hiểu, cả hai đang thật sự muốn nói gì.

- Kha cười em hả?! - Miên Tú lên tiếng.

Trần Kha cứng đờ, nụ cười trên môi cũng tắt hẳn sau khi nhìn thấy Miên Tú. Có lẽ vì Miên Tú lại xuất hiện trước Trần Kha với chiếc áo sơ mi trắng mỏng tanh hôm nọ. Miên Tú vẫn đứng ngay cửa ra vào, nhìn điệu bộ của Trần Kha, Miên Tú nghĩ nếu như mình vẫn tiếp tục ngưỡng chừng như hôm nọ, chắc chắn Trần Kha sẽ lại bỏ chạy mất. Miên Tú sẽ không bao giờ làm được chuyện này. Nghĩ, rồi Miên Tú bấm chốt cửa lại.

- Em... em... làm gì vậy?! - Trần Kha lấp bắp.

- Em... muốn... mình... thử một lần! - Miên Tú đỏ mặt.

- Không được! - Trần Kha đứng phắt dậy, gằn giọng.

Trần Kha hiểu Miên Tú không phải tự nhiên lại muốn thử gần gũi. Nhưng có lẽ, Miên Tú không thật sự hiểu Trần Kha cảm thấy như thế nào về chuyện này. Từ khi Miên Tú vùng chạy ra khỏi Trần Kha trong lần quan hệ trước của hai người, Trần Kha đã tự nhủ sẽ không bao giờ để Miên Tú phải chịu đựng cảm giác đó thêm một lần nào nữa. Nên không phải chỉ một lần, mà là rất nhiều lần, Trần Kha cố dần sự ham muốn của mình xuống để Miên Tú có thể hạnh phúc trọn vẹn. Hạnh phúc trọn vẹn với Miên Tú không giống như

những cô gái khác. Với họ, trọn vẹn là phải được hòa quyện với người mình yêu về cả thể xác lẫn tâm hồn. Với Miên Tú, trọn vẹn ở tâm hồn, là đủ!

Trần Kha bước nhanh đến bên Miên Tú, gỡ tay Miên Tú ra khỏi nắm cửa, giật thót mình vì tay Miên Tú ướt đầm mồ hôi và nóng hừng hực như thể Miên Tú đang sốt cao. Trần Kha cảm nhận được Miên Tú đang run rẩy, dù ít, nhưng thật sự, Miên Tú đang không bình thường chút nào.

- Em sao vậy?! - Trần Kha lo lắng.

Miên Tú thật sự đang cố nén sợ hãi. Bởi, với Miên Tú, chuyện chăn gối luôn là một nỗi ám ảnh lớn. Nhưng Miên Tú đang cố trấn an bản thân. Trần Kha và Miên Tú là một đôi đang yêu nhau tha thiết, say đắm, mãnh liệt. Có gì chuyện chăn gối - điều tất yếu khi yêu nhau - Miên Tú lại không thể đáp ứng. Nếu Trần Kha không có nhu cầu, thì là chuyện khác, đằng này, Trần Kha vẫn có nhu cầu, nhưng chỉ vì Miên Tú chưa sẵn sàng, nên Trần Kha buộc phải chờ đợi. Nhưng, Trần Kha cũng đâu có được một hạn mức cụ thể nào cho sự chờ đợi tuyệt vọng này. Trần Kha lại không hề kêu ca, hay tỏ ra chán ghét Miên Tú, cũng bởi Trần Kha quá yêu Miên Tú. Càng vậy, Miên Tú càng phải tự trấn an bản thân rằng vì tình yêu quá lớn đó, Miên Tú cũng phải thể hiện tình yêu của mình bằng cách cố gắng thả lỏng hết mức có thể để “hợp tác” với Trần Kha. Nếu đã không đem lại được gì cho Trần Kha, thì ít nhất, trái tim này, cơ thể này, nên trao cho Trần Kha chứ?!

Nhưng, sao Trần Kha lại một mực từ chối Miên Tú hết lần này đến lần khác. Hay, Miên Tú cố gắng chưa đủ, sự chân thành của Miên Tú chưa đủ lay động Trần Kha. Hay, trong lòng Trần Kha, Miên Tú đã không còn đủ hấp dẫn. Hay, Trần Kha không còn yêu Miên Tú như xưa nữa, nên không còn khao khát có được Miên Tú như những ngày đầu?! Miên Tú chỉ hy vọng, đó là do sự cố gắng, sự chân thành của mình chưa đủ lay động Trần Kha. Bởi, nếu như thật sự là do Trần Kha không còn khao khát Miên Tú nữa thì Miên Tú sẽ đau khổ lắm. Cho dù thật sự là vậy, thì Miên Tú đâu thể nào trách Trần Kha được, tất cả là lỗi tại Miên Tú kia mà.

- Kha... hết yêu em rồi hả? - Miên Tú rướm rướm nước mắt.

- Trời ơi! Làm gì có! Kha yêu em mà! - Trần Kha hoảng hốt.

- Vậy, sao... Kha không muốn em? - Miên Tú chuyển sang trạng thái ngây thơ như mọi khi.

- Không phải Kha không muốn...

Trần Kha không kịp nói thêm gì nữa, bởi lúc này, Miên Tú đã dán chặt môi mình vào môi Trần Kha, vụng về dùng lưỡi tách đôi môi mềm mại đang khép hờ của Trần Kha. Miên Tú không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này. Chỉ là, nếu như Miên Tú không chủ động thì có lẽ mãi mãi Trần Kha cũng không chịu chạm vào Miên Tú. Miên Tú cảm nhận được cơ thể Trần Kha đang bắt đầu hừng hực nóng. Trần Kha nhanh chóng bắt lấy nụ hôn của Miên Tú, giành hẳn thế chủ động. Một tay vòng lấy eo Miên Tú, ghì sát Miên Tú về phía mình, tay còn lại, Trần Kha nâng cằm Miên Tú lên, rồi chậm chậm di chuyển đến phần xương hàm, đỡ lấy khuôn mặt Miên Tú lúc này đang ửng đỏ - có lẽ vì sợ, hay vì xấu hổ, mà, dù có vì lý do gì đi nữa, thì Miên Tú vẫn đang thật sự rất cố gắng gần gũi Trần Kha.

Trần Kha không còn đủ sức để từ chối Miên Tú nữa. Bàn tay đang ôm eo Miên Tú bắt đầu di chuyển xuống hông rồi trượt đến phần đùi nõn nà đang mời gọi. Cơ thể mỏng manh của Miên Tú lúc này đang nhũn ra vì sự dịu dàng, âu yếm quá đỗi ngọt ngào của Trần Kha. Miên Tú vòng hai tay, ôm lấy cổ Trần Kha, để mặc cho Trần Kha mơn trớn. Những chiếc cúc trên áo sơ mi của Miên Tú đã bị Trần Kha mở ra từ lúc nào, Miên Tú khẽ giật mình khi bàn tay tham lam của Trần Kha chạm vào khuôn ngực căng tròn của cô. Mùi hương quyến rũ của Miên Tú khiến Trần Kha không chờ đợi thêm được nữa, vừa hôn, vừa cởi hẳn chiếc áo sơ mi, Trần Kha vừa diu Miên Tú đến bên cạnh giường, nhẹ nhàng đỡ Miên Tú nằm xuống.

Trần Kha đã nhiều lần dẫn lại khao khát này vì sợ ảnh hưởng đến Miên Tú, đã rất lâu kể từ lần quan hệ không thành của hai người. Lần này, Miên Tú đã cố gắng chủ động, Trần Kha nhất định không được làm Miên Tú sợ hãi, nhất định không được thô bạo với Miên Tú. Thân hình hoàn hảo của Miên Tú - lúc này chỉ còn được che chắn bởi chiếc quần lót màu trắng quen thuộc - phơi bày ra trước mắt Trần Kha. Thật, đã rất lâu rồi Trần Kha mới được nhìn thấy cơ thể Miên Tú theo kiểu này. Trần Kha khựng lại, ngăn ngor mắt vài giây. Miên Tú xấu hổ, đưa hai tay lên định che mặt lại, nhưng Miên Tú dường như sức nhớ ra mình

đang muốn Trần Kha thoải mái, tự nhiên, nên dừng hẳn lại, chuyển hướng, ghì cổ Trần Kha, để khuôn mặt Trần Kha gần sát mặt mình.

Trần Kha nhìn xuống khuôn mặt đang ửng đỏ của Miên Tú, mỉm cười, đặt lên môi Miên Tú một nụ hôn sâu và gấp gáp. Trần Kha hôn Miên Tú thật lâu trong lúc bàn tay nghịch ngợm di chuyển khắp cơ thể Miên Tú rồi dừng lại nơi mảnh vải duy nhất còn sót lại trên người Miên Tú, nhanh chóng cởi bỏ nó. Đôi môi Trần Kha dần di chuyển xuống cổ rồi dừng lại ở phần xương quai xanh thanh thoát, mỏng manh nhưng gợi cảm đến mê mẩn lòng người.

Toàn thân Trần Kha đã nóng rực, vội vã hôn lên bờ vai quyến rũ của Miên Tú trong lúc bàn tay nhanh chóng trườn xuống vòng eo gọn rồi trượt hẳn xuống vùng đùi bên dưới, men theo đó tìm đến nơi nhạy cảm, thiêng liêng nhất của người phụ nữ - nơi mà Trần Kha luôn yêu thương và trân trọng. Trần Kha miết nhẹ ngón tay như muốn thăm dò phản ứng của Miên Tú trước hành động tiếp theo của mình.

Miên Tú cứng đờ người, có lẽ vì căng thẳng, có lẽ vì thật sự không biết phải thả lỏng bằng cách nào. Nhưng Miên Tú thật sự muốn được ở bên Trần Kha một lần. Miên Tú muốn trở thành một người vợ đúng nghĩa của Trần Kha. Lần này, Miên Tú nhất định không được vụng về như những lần trước, không được để Trần Kha thấy Miên Tú đang căng thẳng, đang sợ hãi nữa.

Miên Tú dường như thật sự không thể thả lỏng, Trần Kha cảm nhận được cơ thể Miên Tú bắt đầu tự vệ bằng việc gồng lên và căng cứng trước từng cái miết - dẫu rất nhẹ, của Trần Kha. Trần Kha khẽ múm môi, nhẹ nhàng vòng tay lên eo Miên Tú, ôm trọn cơ thể người yêu, trườn lên, tiếp tục hôn Miên Tú và nụ hôn này nồng nhiệt hơn cả nhiều lần trước đó cộng lại. Có lẽ, Trần Kha muốn dồn tất cả tình yêu, khát khao và ham muốn vào nụ hôn ấy để Miên Tú hiểu được, Trần Kha có thể đón nhận mọi cố gắng của Miên Tú, dù nó không thể tháo gỡ nút thắt chần chừ này. Nếu đã không thể tháo được, thì có lẽ, nên thắt chặt hết mức có thể, để nó không còn chiếm mất diện tích của tình yêu.

Miên Tú nằm gọn trong lòng Trần Kha. Gần như, suốt đêm, Miên Tú không tài nào ngủ được, khổ sở lau đi những giọt nước mắt đau đớn, tự trách vì bản thân không thể nào hợp tác cùng Trần Kha, dù chỉ một lần, dù chỉ là giả vờ... Trần Kha vẫn nhắm mắt, dịu dàng kéo Miên Tú về sát thân mình, hôn lên tóc Miên Tú.

- Ngủ đi em!

Miên Tú làm sao có thể ngủ được kia chứ. Miên Tú đã chủ động gần gũi Trần Kha, làm Trần Kha hy vọng, rồi cũng chính Miên Tú dập tắt cái hy vọng nhỏ nhoi đó. Giờ, Miên Tú lại khóc lóc ỉ ôi như thể Trần Kha đã làm Miên Tú uất ức lắm. Mà, nào có phải, bao nhiêu quyết tâm của Miên Tú khi đó đi đâu mất rồi?! Lẽ nào, từng đó tình yêu của Miên Tú dành cho Trần Kha cũng không đủ cho Miên Tú hoàn toàn thoải mái khi ở bên cạnh Trần Kha?! Miên Tú thật sự không xứng đáng với Trần Kha. Sau bao nhiêu trắc trở, Trần Kha vẫn ở bên Miên Tú, vậy mà Miên Tú lại để Trần Kha phải khổ sở như vậy.

Thật ra, suốt đêm, Trần Kha cũng không hề chớp mắt. Miên Tú thức bao lâu, Trần Kha cũng thức bấy lâu. Chỉ là, Trần Kha cố gắng để Miên Tú không quá bận lòng. Nhưng dường như, mọi cố gắng của Trần Kha đều vô ích. Miên Tú không những không yên lòng, mà còn nặng nề hơn. Phải tìm cách tháo gỡ, không thể để cả hai cứ khổ sở, lo lắng cho nhau như vậy. Trần Kha xoay người Miên Tú về phía mình, thấy mặt Miên Tú nhòe nhoẹt nước, Trần Kha ngồi bật dậy, với tay qua chiếc tủ đầu giường, rút vài tờ khăn giấy trên chiếc hộp để sẵn, thấm nước mắt cho người yêu.

- Em đừng như vậy! Kha không trách gì em hết á! - Trần Kha ngồi xếp bằng lại, nghiêm giọng.

- Nhưng mà em... - Miên Tú mếu.

- Em cứ tự trách hoài vậy, sao Kha yên lòng được?

- Nhưng em muốn... - Miên Tú ngồi hẳn dậy, đối diện với Trần Kha.

- Không có muốn gì hết! Kha nói rồi! Gì, Kha cũng chịu được, chỉ cần có em là đủ rồi!

Trần Kha khoanh tay, chau mày, thể hiện sự quyết tâm của mình. Miên Tú bật cười trước thái độ của Trần Kha. Như thế, Trần Kha đang ở tòa, và Miên Tú là bị can đang bị Trần Kha ép cho không thể nói thành lời. Không biết ở đâu rớt xuống một người như Trần Kha, hết lòng yêu thương, chiều chuộng Miên Tú, luôn

dịu dàng với Miên Tú trong tất cả mọi chuyện, không những vậy, còn cố gắng không chạm vào Miên Tú... Miên Tú không thể nói thêm gì nữa, cảm giác của Miên Tú lúc này, chỉ có thể miêu tả bằng hai từ “hạnh phúc”. Có lẽ, Trần Kha thật sự là món quà Nội đã dày công chọn lựa và mang đến cho Miên Tú, để bù đắp lại những thiệt thòi, mất mát Miên Tú đã chịu đựng hai mươi năm qua. Miên Tú vừa khóc, vừa cười rồi thiếp đi trong lòng Trần Kha lúc nào không hay.

*

Miên Tú trở về nhà, đèn trong nhà vẫn sáng nhưng lại không thấy Trần Kha đâu. Miên Tú đi từ phòng khách, vào phòng ngủ, vào cả phòng tắm, vẫn không thấy Trần Kha. Thường, giờ này, Trần Kha sẽ ở nhà đợi Miên Tú về. Nhưng nay Trần Kha đi đâu mà không báo với Miên Tú một tiếng. Miên Tú lấy điện thoại ra xem, vẫn không có một cuộc gọi nhớ, hay tin nhắn nào cả... Hay, Trần Kha gặp chuyện gì?! Trần Kha chưa bao giờ biến mất, không một lời nhắn nào như vậy. Miên Tú liền bấm số gọi Trần Kha.

Tiếng chuông điện thoại vọng lại từ xa, Miên Tú lần theo, đi đến phía vườn sau nhà - nơi có một cây khô to lớn với nhiều sợi dài màu đỏ, hồng xen lẫn như những cây cầu nguyện. Miên Tú cảm thấy hiếu kỳ, bởi trước giờ, nơi đó chỉ đặt một bộ bàn ghế bằng gỗ trắng. Bộ bàn ghế vẫn ở ngay bên cạnh cây lạ kia. Sao có thể có chuyện lạ lùng như vậy nhỉ?! Miên Tú mãi miết suy nghĩ, không để ý rằng tiếng chuông mỗi lúc một to. Miên Tú thẳng thốt khi cây khô rực sáng bởi nhiều bóng đèn nhỏ lung linh. Lúc này, nhờ ánh đèn chiếu sáng, Miên Tú mới nhìn thấy trên bàn có một đĩa dâu tây được xếp thành hình kim tự tháp, quả dâu trên cùng đeo một chiếc nhẫn màu bạc, đơn giản, tinh tế, chỉ đính một viên đá nhỏ hình vuông ở chính giữa đang lấp lánh dưới ánh đèn. Miên Tú kéo một tờ giấy nhỏ màu hồng đang lung lẳng trước mặt lại xem, mỉm cười vì dòng chữ bay bướm của Trần Kha.

Miên Tú biết Trần Kha bày ra trò này, chỉ muốn làm Miên Tú bất ngờ thôi. Miên Tú bất ngờ thật, nhưng không được để cho Trần Kha hả hê, nhất định Trần Kha sẽ cười Miên Tú. Miên Tú phải phá Trần Kha một tí mới hả dạ, cho đáng tội khi nãy làm Miên Tú lo lắng. Miên Tú biết, chắc chắn Trần Kha phải trốn ở gần đây. Miên Tú vừa nghe tiếng chuông điện thoại khi nãy mà. Trần Kha dở quá, đã trốn rồi còn mở chuông điện thoại. Miên Tú phải làm cho Trần Kha lộ diện. Không thể gọi Trần Kha ơi, Trần Kha hơi được, như thế sẽ mất mặt lắm. Suy nghĩ một lúc rồi Miên Tú bước đến bàn, cầm lấy nhẫn, toan đeo vào tay.

Quả thật, Trần Kha ngay lập tức xuất hiện, vội vàng lao về phía Miên Tú.

- Ấy! Đâu có ai lại tự đeo nhẫn cầu hôn vậy? - Trần Kha nắm bàn tay đang cầm chiếc nhẫn của Miên Tú.
- Kha chịu xuất hiện rồi hả?! - Miên Tú cười tinh quái.
- Thì... theo kịch bản là em phải gọi Kha chứ, ai biết em phá game vậy đâu! - Trần Kha gãi đầu, cười hiền.
- Mà... bộ muốn lấy tui làm hả? Chưa gì đã tự đeo nhẫn rồi!
- Ai thèm! Em thử coi vừa không chứ bộ! - Miên Tú chống chế.
- Vừa mà! Chiếc nhẫn này, phải đích thân Kha đeo cho em chứ!

Miên Tú gật.

Trần Kha lấy lại chiếc nhẫn, nắm lấy bàn tay trái của Miên Tú, đeo chiếc nhẫn vừa vặn vào ngón áp út. Cả hai nhìn nhau cười hạnh phúc, trao cho nhau nụ hôn nhẹ nhàng và ôm nhau dưới ánh đèn lung linh của cây cầu nguyện. Một cơn gió nhẹ thổi qua, một tờ giấy bị đứt khỏi cây, bay xuống đất, bên trên ghi dòng chữ “Em làm vợ Kha nhé!”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-cham-vao-em>